ANUL IV No. 51
3 III 1936

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob Wilkens se întoarse către inginer și zise scurt: — Gata! (pag. 405).

Dolores închise ochii, în timp ce un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze.

— De ani de zile n'am altă dorință mai arzătoare, decât să scap de viața grozavă pe care am fost nevoită s'o duc, scumpa mea Felicia. Tu nici nu-ți poți închipui ce am suferit seară cu seară și nu poți să-ți dai seama câte lupte sufletești mi-au trebuit ca să-mi îndeplinesc serviciul la barul „Valencia". Cine a căzut însă odată atât de jos ca mine, nu se mai poate ridica așa de ușor. Acela asupra căruia apasă blestemul așa zisei „decăderi", nu se mai poate spăla.

Speriată, Felicia își apăsă mâna pe buzele mamei sale și îi zise:

— Taci, scumpa mea mamă, nu mai vorbi de toate acestea. Sunt întâmplări care au trecut de mult. Barul „Valencia" a fost mistuit de flăcări, așa că și trecutul să fie șters odată pentru totdeauna. Vom începe o viață nouă, mamă, și chiar dacă va fi modestă, chiar dacă nu vom putea trăi așa cum am dori, totuși vom încerca să fim fericite împreună. Despre tot ce privește viitorul, vom vorbi mâine sau în zilele următoare. Deocamdată să dormim, să ne liniștim de emoțiile prin care am trecut.

Se îmbrățișară încă odată, se sărutară, apoi se culcară.

Felicia stinse lumina și întunerecul se răspândi în jurul lor

După scurt timp Dolores auzi respirația regulată și liniștită a fiicei sale.

Tinerețea își cerea dreptul ei și Felicia adormise adânc.

Dolores însă nu fu în stare să găsească liniște.

Se svârcolea încolo și încoace pe patul ei și aerul i se părea înăbușitor, deși ușa spre terasă era larg deschisă.

Nu mai avu răbdare să stea culcată, așa că se sculă și se duse spre paravanul care era așezat în fața ușii. De acolo aruncă o privire spre cerul senin. Milioane de stele își trimiteau razele sclipitoare spre pământ. La această priveliște frumoasă, contesa de Martigny scoase un suspin îndurerat.

Doamne, dacă și viitorul ei ar fi tot atât de limpede ca și acest cer atât de senin! Cu toată fericirea de care avusese parte în ziua aceea, o grijă chinuitoare îi apăsa sufletul, căci nu știa ce-i va mai aduce ziua de mâine.

Mereu vedea înaintea ei pe salvatorul Feliciei, neîncetat trebuia să se gândească la dânsul.

Avea mâna mutilată!

Cât de mult semăna această mână cu aceea pe care odinioară, în zilele fericite ale tinereții, o mângâiase cu atâta dragoste!

Multă vreme stătu Dolores la ușă, adâncită în gânduri chinuitoare, privind spre cerul înstelat. Aerul răcoros al nopții trecu ca o adiere peste fruntea ei înfierbântată și îi potoli durerea care îi svâcnea în tâmple.

Deodată auzi un strigăt în spatele ei:

— Ce ai mamă? De ce nu dormi?

Se întoarse speriată și zări pe Felicia care se ridicase în așternut și o privea plină de uimire.

Dolores alergă spre dânsa și îi mângâie obrajii ca s'o liniștească.

— Nu te speria, copila mea dragă. N'am putut dormi, căci mi-a fost prea cald în pat, așa că m'am sculat. Tu dormi însă...

— Acum mi-a trecut și mie somnul, mamă. Știi pe cine am visat chiar în clipa aceasta?

— Hai, spune-mi și mie. Pe cine?

— Pe salvatorul meu, pe Crestatul. Era foarte trist, fiind iar singur.

Dolores tresări îndurerată.

Cât de ciudat era că și gândurile Feliciei se îndreptaseră pe aceeași cale ca și ale ei!

Felicia observase tresărirea contesei și o întrebă, îngrijorată:

— Dar ce ai, mamă?

— Nici eu nu știu, Felicio, dar trebue să mă gândesc neîncetat la minerul care te-a salvat.

— N'ar fi trebuit să-l lăsăm să plece. Era mai bine dacă îl rugam să stea cu noi.

— Iți pare rău că a trebuit să te desparți iar de dânsul?

— Imi pare rău pentru el, fiindcă prietenul său Billy mi-a povestit că din ziua când m'a găsit pe mine, devenise un alt om, se schimbase cu totul.

— Un alt om, repetă contesa de Martigny încet.

— Știi, mamă, întotdeauna se uita așa de ciudat la mine. La început mi-a fost frică de dânsul, căci cicatricele de pe fața lui sunt îngrozitoare. E atât de desfigurat, încât nici nu-mi pot închipui cum a fost fața lui odinioară.

Gânditoare, Dolores privi în gol și murmură:

— Ba eu mi-o pot închipui...

— Afară de asta, mă miram întotdeauna de ce se uită cu atâta stăruință la mine. Era ca și când i-aș fi amintit pe cineva pe care l-a cunoscut odată, de mult.

Contesa Dolores deveni atentă, luă mâinile Feliciei și o întrebă agitată:

— Nu l-ai întrebat de ce se uită așa de ciudat la tine?

— Nu, căci la început nici n'am prea vorbit cu dânsul. Abia mai târziu, după ce l-am cunoscut bine și mi-am dat seamă ce om bun e, m'am deprins cu dânsul și nu mi-a mai fost teamă de el.

— Nu ți-a povestit nimic din trecutul lui?

— Nimic, afară de întâmplarea când a căpătat cicatricele pe față.

Felicia îi istorisi și mamei ei tot ce aflase despre acea nenorocire, care l-a desfigurat atât de îngrozitor pe sărmanul Crestat, încât nu mai era de recunoscut.

— Și ce-ați mai vorbit împreună, Felicio? o întrebă mama ei.

— Voia să afle cum mi-am trăit viața și i-am povestit tot ce știam.

— De mine ce i-ai spus?

— Nu puteam să-i spun altceva decât ceea ce aflasem de la tine la început: că ești proprietara unui șantier mare la Marsilia.

— Dar afară de asta ce i-ai mai istorisit? I-ai vorbit despre dragostea ta pentru Bob Wilkens?

Felicia se uită buimăcită la mama ei, neînțelegând unde voia să ajungă cu întrebările ei.

— Spune-mi, mamă, ce ai? De ce ești atât de turburată și vrei să știi tot ce am vorbit cu Crestatul?

— Ah, Feilcio... Trebue să-ți spun ceva ce îmi apasă sufletul ca o povară nespus de grea. Nu știu dacă fac bine, dar sunt atât de îngrijorată, încât trebue să vorbesc. Copila mea, fii tare! Și asupra ta se va abate năprasnică aceeași vijelie ca și asupra mea, dar poate că...

Șovăi câteva clipe, ca și când i-ar fi fost teamă să nu deștepte în sufletul Feliciei o speranță zadarnică. Se uită cu dragoste adâncă la copila ei, o desmierdă cu mâna tremurătoare, apoi urmă emoționată:

— Felicio, în noaptea aceea nenorocită când ai plecat de acasă, ți-am spus că niciodată nu te vei putea mărita cu Bob Wilkens, crezând că e fratele tău.

Felicia sări din pat, căută pe întunerec comutatorul electric și deodată camera fu inundată de lumină.

— Trebue să-ți văd fața, mamă! Trebue să mă încredințez că nu visez! strigă ea. Cum ai spus?... Ai crezut că Bob e fratele meu... ai crezut numai? Acum te îndoiești de această legătură dintre noi?

Contesa de Martigny se apropiă de Felicia, îi luă mâna și zise cu voce înăbușită:

— Da, iubita mea copilă, acum mă îndoiesc.

— Pentru Dumnezeu, mamă, cum e cu putință? Regele automobilelor, Frank Wilkens, nu e tatăl meu?

— Nu mai știu nici eu!

— Dar cum se poate asta, mamă?

— Nici eu nu-mi pot da seama cum mi-a venit acest gând. Dar ascultă-mă și judecă tu însăți.

Ii povesti Feliciei, în cuvinte întretăiate, despre întâlnirea ei cu Frank Wilkens și cum în ziua aceea îi ceruse socoteală de tot ce făcuse, apoi încheiă:

— Când am văzut însă că amândouă mâinile lui sunt nevătămate, m'am speriat și n'am mai știut dacă e acel Frank Wilkens pe care îl căutam eu. El spunea că a înlăturat rana printr'o operație făcută de un chirurg iscusit. Dar astăzi când am văzut mâna stângă a salvatorului tău...!

Felicia își încleștă degetele de brațul mamei sale și strigă speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă!... Crezi cumva că omul acesta... Crestatul...

Felicia nu fu în stare să mai spună ceva.

Contesa de Martigny se lăsă să cadă pe un scaun, istovită, și scoase un geamăt dureros.

— Totul e așa de ciudat, Felicio! Mi se pare aproape o nebunie numai gândul că un altul decât regele automobilelor ar putea fi tatăl tău și cu toate acestea tocmai astăzi gândul acesta mă urmărește mai mult ca niciodată. Imi spun neîncetat că Crestatul trebue să fi avut un motiv puternic, dacă a ținut atât de mult să te aducă el însuși la Sidney.

— Fără îndoială că a vrut să te vadă, mamă, răspunse Felicia foarte agitată. Mereu m'a întrebat de tine și de viața ta, a cerut să-i povestesc toate amănuntele.

— Și el are mâna mutialtă ca și tatăl tău...

— Să fie oare și el un Wilkens, mamă? Acum îmi aduc bine aminte că a fost foarte turburat când i-am povestit despre dragostea mea pentru Bob Wilkens.

— Nu mai înțeleg nimic, Felicio!... Dacă ar fi el cumva bărbatul care m'a părăsit odinioară la Londra, lăsându-mă pradă celei mai grozave mizerii?

— Nu-mi vine să cred așa ceva, mamă, când mă gândesc la privirea lui blândă și bună.

Dolores avu un zâmbet îndurerat.

— Aceeași privire o avea și tatăl tău, Felicio. Până când au venit acele zile nenorocite dela Londra, l-am socotit și eu ca un om cinstit și de onoare. Era întruparea iubirii și a bunătății. De aceea multă vreme n'am fost în stare să cred că m'a părăsit. Vai, Felicio, mintea îmi este atât de întunecată, încât nu-mi mai pot desluși gândurile.

— Ah, de ar fi vorbit, zise Felicia suspinând. Dacă l-am fi rugat să ne povestească din trecutul său.

In ochii Feliciei se ivi deodată o sclipire și ea zise cu înfrigurare:

— Poate tata nu te-a părăsit de bună voie: poate și împotriva lui s'a săvârșit o crimă tot atât de josnică ca și împotriva ta? Dacă ar fi așa, atunci ai fost nedreaptă și cu tatăl lui Bob și ai fi și cu dânsul, așa că e de datoria ta să faci lumină în toată această afacere, să

nu te odihneşti până când nu vei găsi deslegarea acestei taine grozave.

— Acelaşi gând mă chinuieşte şi pe mine, copila mea, şi de aceea n'am putut să dorm. Mereu văd în faţa mea ochii salvatorului tău şi nu pot scăpa de gândul că acela care m'a privit cu atâta stăruinţă, e tatăl tău.

Felicia îşi duse mâinile tremurânde la piept şi zise, izbucnind în plâns:

— Dacă ar fi el?!

— Atunci Bob n'ar fi fratele tău, Felicio, răspunse contesa de Martigny încet.

— De ce nu l-ai întrebat pe Crestat, mamă? Când mă gândesc acum la tot ce am vorbit cu el, am impresia că el aştepta întrebările tale.

— Dar are o înfăţişare cu totul alta decât a aceluia pe care l-am iubit odinioară.

— Cicatricele l-au desfigurat, mamă, dar când i-ai văzut mâna...

— Am vrut să-l întreb, Felicio, dar atunci ai spus tu că a fost rănit pesemne la munca grea pe care e nevoit s'o facă ca miner. Apoi a venit Karin Ryström, aşa că n'am mai avut prilejul să-i pun o întrebare hotărîtoare.

Felicia îşi duse mâinile la tâmple şi suspină din adâncul sufletului.

— Ah, mamă, mamă... ce să facem acum?... Doar nu putem să ne întoarcem acasă cu această îndoială grozavă în suflet?

— Asta îmi spun şi eu, Felicio, deşi e poate o nebunie să ne chinuim cu astfel de presupuneri. Dacă ar exista vreo legătură între Crestat şi noi, atunci ar fi trebuit să vorbească când a fost cu noi.

Felicia avu un zâmbet îndurerat şi zise:

— Poate nu s'a încumetat. Tu ai rămas frumoasă, mamă, chiar foarte frumoasă. Anii au trecut peste tine fără să lase urme şi se pare că nenorocirile care te-au lovit, te-au făcut şi mai frumoasă. El însă s'a făcut urât... faţa lui e desfigurată din pricina cicatricelor grozave. E îmbrăcat prost, căci de ani de zile trăieşte în pustiu şi nu s'a mai îngrijit de îmbrăcămintea lui; a devenit un aventurier ca atâţia alţii. De unde să fi avut curajul să-ţi spuie, că odinioară a jucat un rol în viaţa ta?

Desnădăjduită. Dolores de Martigny îşi frângea mâinile

— Dumnezeule, cum voiu mai putea găsi linişte, dacă nu voiu scăpa de această îndoială?!

— Trebue să ne încredinţăm, mamă, dacă presupunerile noastre sunt adevărate sau nu, o întrerupse Felicia. Ne vom duce în munţi, la minele de aur şi îl vom căuta pe Crestat. Mă voiu duce la dânsul, îl voiu ruga să-mi spuie numele lui adevărat şi îi voi istorisi tot ce am vorbit noi acum.

— Şi dacă e într'adevăr acel Frank Wilkens căruia m'am dat când eram tânără?... Ce se va întâmpla atunci?...

— Atunci, mamă... şi în ochii Feliciei se ivi o lucire când spuse aceste cuvinte... atunci îl vom lua cu noi în Franţa, îi vom scrie lui Bob Wilkens şi atunci mamă... îmi va fi şi'mie îngăduit să fiu fericită, încheiă Felicia cu un strigăt de bucurie.

Contesa de Martigny tăcu, buimăcită.

In faţa ei vedea limpede chipul Crestatului, aşa cum îl văzuse în ajun şi lângă el apăru chipul frumos al căpitanului Barnabe.

Inima contesei se încleştă de durere.

Dumnezeule sfinte, o aşteptau oare noui lupte sufleteşti, mai grozave decât toate prin care trecuse?!

Il iubea doar pe Mihail Barnabe!

Putea însă să se gândească la fericirea ei, când era în joc aceea a Feliciei, a copilei ei adorate, pentru care şi-ar fi dat şi viaţa?

Toată viaţa ei şi-o închinase copilei aşa că acum trebuia să afle cu hotărîre cine era tatăl ei, căci de desvăluirea acestei taine atârna toată fericirea ei.

Contesa fu întreruptă în mersul gândurilor ei de vocea plină de veselie a Feliciei.

— Mamă, mâine dimineaţă trebue să vorbeşti cu consulul Van Straten, să-i ceri sfatul şi ajutorul lui, ca să putem pleca încă odată în munţi. Doamne, ar fi o favoare prea mare a soartei, dacă n'aş fi sora lui Bob Wilkens şi s'ar putea să avem parte de fericirea de a ne iubi.

Bucuria copilei ei fu hotărîtoare pentru Dolores.

Avu iar zâmbetul unei mame îndurerate şi cu glas hotărît răspunse:

— Voiu face tot ce-mi va sta în putinţă, scumpa mea copilă, pentru a-ţi netezi calea spre fericire. Vom merge deci încă odată la salvatorul tău şi vom face lumină în această afacere.

Felicia se lipi de pieptul mamei ei, o sărută, şi îi zise în şoaptă:

— Mamă scumpă, nici nu-ți poți închipui ce înseamnă pentru mine această speranță frumoasă. In toate aceste zile Bob a fost primul și ultimul meu gând și dorul de dânsul îmi sfâșie inima. Poate... poate voiu avea și eu norocul să fiu fericită cu el.

Dolores o sărută cu foc.

Mai avea numai o singură dorință: fericirea copilei ei dragi.

Mai stătură multă vreme împreună, până târziu în noapte și făuriră planuri de viitor.

Când se iviră zorile, Felicia purta în sufletul ei de fecioară credința sfântă în fericirea ei viitoare.

De dragostea lui Bob era sigură ca și de a ei pentru dânsul.

Toată fericirea ei atârna acum de luminarea tainei care mai plutea în jurul Crestatului.

171. — Bob ia conducerea.

Bob Wilkens lăsă cana cu uleiu din mână, mai înconjură odată mașina pe care o montase, o privi cu luare aminte din toate părțile, apoi se întoarse către inginerul care stătea în apropiere și zise scurt:

— Gata!

— Vasăzică te-ai ținut de cuvânt și ai isprăvit treaba în timpul hotărît.

Bob zâmbi și răspunse:

— Dacă prin cuvintele dumitale vrei să-mi aduci o laudă, atunci trebue s'o resping, căci nu putem ști încă dacă mașina va funcționa bine.

— S'o încercăm!

Puse cureaua de transmisiune pe roata ei și apucă mânerul comutatorului.

— Dă-i drumul!

Mânerul fu dat în dreptul cuvântului „Forță", se simți o smucitură și mașina începu să lucreze.

Mersul era regulat și liniștit, așa cum trebuia să fie, deci totul era în cea mai bună regulă și montarea fusese făcută cât se poate de bine.

Inginerul întinse lui Bob mâna și zise:

— Minunat! Acum trebue să primești lauda mea. Sunt foarte mulțumit de felul în care ți-ai îndeplinit misiunea și totodată îți mulțumesc în numele fabricii.

— Pentru ce? Doar nu mi-am făcut mai mult decât datoria și nici nu merită să mai vorbim de asta. Deocamdată să luăm și o piesă, spre a o pune în lucru ca să vedem dacă mașina funcționează așa cum trebue.

Rezultatul fu cât se poate de mulțumitor și Bob dădu unui lucrător mecanic toate îndrumările trebuincioase pentru mânuirea mașinei de fabricat bucșe.

Mânuirea era atât de simplă, încât lucrătorul o pricepu fără cea mai mică greutate și putu să-și urmeze lucrul.

— Deocamdată vei avea mai departe conducerea acestei secțiuni a fabricii, zise inginerul lui Bob Wilkens, apoi adăugă:

— Nici nu putem dori un maestru mai bun ca dumneata.

In clipa aceea un șofer intră în sala de mașini, privi cercetător în jurul său, apoi se apropiă de Bob Wilkens, care după îmbrăcăminte recunoscu pe șofer ca fiind al tatălui său. Fața lui Bob, atât de veselă și mulțumită cu câteva clipe în urmă, se întunecă deodată.

Dacă omul acesta venea din partea tatălui său, nu putea să aducă altceva decât o știre neplăcută.

— Ce vrei? îl întrebă el, scurt.

Șoferul îi dădu scrisoarea pe care o adusese. Bob Wilkens recunoscu pe plic scrisul mamei sale și fața lui se lumină iar. Rupse plicul cu înfrigurare și citi repede cele câteva rânduri pe care le conținea scrisoarea.

Doamne, ce se întâmplase?

Mama lui îl ruga să vie cât mai repede, să vie chiar cu mașina pe care i-o trimisese. De ce oare această grabă?

Despre motivul care o făcuse să-i scrie cu atâta stăruință, doamna Wilkens nu amintea nimic în scrisoare, ci își exprima numai dorința că el va da curs chemării ei.

Bob Wilkens luase hotărârea să nu mai puie niciodată piciorul în casa tatălui său; dar dacă îl chema mama lui, atunci nu putea să mai stea la îndoială.

Bob Wilkens se întoarse către inginer și îi zise:

— E bine că am isprăvit cu montarea mașinii, căci trebue să vă rog să-mi dați un concediu.

— Ai primit vreo știre rea?

— Sunt chemat fără întârziere la New-York, nu știu însă încă pentru ce.

— Cât ai de gând să lipsești?

— Asta n'o pot spune chiar acum, dar cred că mâine dimineață îmi voiu putea relua serviciul.

— Vezi să te întorci cât mai curând, căci avem mare nevoie de dumneata aici.

Inginerul îi mai strânse odată mâna, apoi Bob plecă repede să-și schimbe hainele de lucru și după câteva minute se urcă în mașina care îl aștepta afară.

Cu o iuțeală de optzeci de kilometri pe oră, automobilul porni pe șoseaua ce ducea spre New-York.

Pe drum, Bob Wilkens își frământa mintea să ghicească motivul care o făcuse pe mama lui să-l cheme atât de grabnic acasă.

Intâiu vru să întrebe pe șofer dacă se întâmplase ceva neobișnuit, dar se răsgândi și tăcu.

Dacă se întâmplase vreo nenorocire, o va afla destul de curând chiar de la mama lui, îndată ce va sosi acasă.

Poate Frank Wilkens o convinsese pe soția sa să pună la cale o împăcare între tată și fiu.

Dacă presupunerea aceasta era dreaptă, atunci fără îndoială că tatăl său revenise la proectul său de căsătorie și voia să-l facă pe Bob să se supuie în sfârșit voinței lui.

Bob își spunea că nici de astă dată nu va ceda.

Tânărul American își aduse deodată aminte de vorbele Indianului Mahadeo Prasad Kashi.

După spusele lui, nunta avea să aibă loc în curând.

Fleacuri, își zise Bob.

El se împotrivea din răsputeri să dea crezare cuvintelor Indianului, totuși deveni nesigur, deoarece despre Felicia îi spusese adevărul.

Oare soarta hotărîse cu adevărat ca el să se căsătorească cu Ethel Drof?

Colțurile buzelor sale se lăsară în jos și chipul lui luă o înfățișare plină de hotărîre.

Era în puterea lui să înlăture acest destin, căci doar nu era de vânzare, oricât de mare ar fi prețul pe care Ethel Drof ar fi dispusă să-l plătească pentru dânsul. Prefera să trăiască singur, în mizerie, să îndure cele mai mari lipsuri, decât să ducă o viață plină de lux și bogăție, alături de o femeie pe care n'o iubea și nici n'o va putea iubi vreodată.

Adâncit în astfel de gânduri, timpul îi trecu repede, așa că ajunse în oraș și după câteva minute se opri în fața palatului Wilkens.

Bob coborî repede din mașină și intră în casă, unde găsi pe mama lui în odaia ei, împreună cu directorul general, Smith.

— Mamă! strigă Bob, vesel.

— Scumpul meu băiat! răspunse doamna Wilkens.

Se îmbrățișară și se sărutară, apoi Bob Wilkens întinse directorului mâna. Intorcându-se din nou către mama lui, o întrebă:

— Ai cerut să vin fără întârziere. Ce s'a întâmplat?

— O nenorocire mare s'a abătut asupra noastră, scumpul meu Bob.

— Fabrica a încetat lucrul?

— Incă nu cu desăvârșire, dar a rămas fără conducător, căci tatăl tău a fost lovit de un atac de apoplexie și se află la spital.

Nici Bob nu se arătă prea turburat sau mișcat la auzul acestei știri, căci atât de mare și desăvârșită era ruptura între el și tatăl său, încât îl socotea pe acesta ca pe un străin.

— Atunci trebue să se caute fără întârziere un locțiitor la direcție, zise el calm. Mister Smith e doar un om de toată încrederea, așa că poți să-i dai lui conducerea fabricei. In mâini mai bune nu va putea fi niciodată.

Directorul luă de astă dată cuvântul și repetă ceea ce spusese și doamnei Wilkens:

— Răspunderea e atât de mare, încât mă sfiesc s'o iau asupra mea.

— Așa dar, refuzi?

— Nu pot altfel.

— Pe cine îl propui de conducător?

— Chiar pe dumneata.

Bob Wilkens făcu un gest brusc de împotrivire.

— Nu se poate. Nici nu poate fi vorba de mine pentru acest post de mare răspundere. Afară de asta, nu mai am nicio legătură cu întreprinderea tatălui meu. Așa vrea el și așa să rămâie. Cum însă mama are nevoie de sfatul și ajutorul meu, în această clipă de grea încercare, nu i le voiu refuza. Apoi îmi voiu căuta iar de treburile mele.

Doamna Wilkens se uită rugător la fiul ei.

— Scumpul meu Bob, întreprinderea ți-era destinată ție. Tu aveai s'o moștenești, ea avea să devie câmpul tău de activitate. De aceea am jertfit și averea mea personală. Pentru tine am făcut asta, Bob, numai pentru tine. Dacă refuzi să iei conducerea asupra ta, atunci totul va fi pierdut și noi vom rămâne pe drumuri, vom deveni niște cerșetori. Uită ce s'a petrecut între tine și tatăl tău, dă-i acum ajutorul de care are nevoie, pune de pe acum stăpânire pe moștenirea ta și salvează ce mai este de salvat.

La implorarea fierbinte a mamei lui, Bob deveni șovăitor și când ea mai adăugă:

— Bob, gândește-te puțin și la mine — atunci el nu se mai împotrivi, renunță la hotărîrea lui și zise, împăciuitor:

— Văd că-mi arăți toată afacerea ca fiind datoria mea și voiu ști să mi-o îndeplinesc. Dacă directorul Smith e de părere că se mai poate salva ceva în cazul când voiu lua eu conducerea, atunci o voiu lua până când tata va fi iar în stare să se ocupe de afacerile întreprinderii.

Doamna Wilkens îl privi plină de recunoștință și directorul o sprijini în rugămintea ei.

— Ai făcut bine că ți-ai schimbat hotărîrea. Sunt încredințat că dumneata vei înfrânge greutățile prin care trecem acum și că vei salva toată întreprinderea.

— Care e situația în momentul de față? întrebă Bob Wilkens pe Smith.

Directorul îi dădu în puține cuvinte toate lămuririle și după ce își isprăvi raportul, Bob zise:

— Vasăzică deocamdată e vorba să căpătăm credit nou. Cui trebue să mă adresez în privința asta?

— Consorțiului Pennsylvania Oil, care are cel mai mare interes ca întreprinderea noastră să lucreze mai departe.

— Și cu cine trebue să vorbesc acolo?

— Cu președintele Crosham. Dar nu întârzia, căci altfel se poate întâmpla ca ajutorul să vie prea târziu.

— Mă voiu duce chiar mâine după amiază la dânsul. Până atunci voiu încerca să fac regulă în fabrică, să chem pe lucrători la muncă, să vorbesc cu ei și să potolesc greva.

— Da, aceasta e primul lucru care trebue făcut.

— Presupun că muncitorimea și-a ales un conducător al grevei?

— Da. E un oarecare Roger Hallier, electromonteur de meserie.

— După nume pare să fie Francez?

— Da.

— Atunci te rog să te duci acum la fabrică. Eu voiu veni peste vreun ceas să vorbesc cu acest Roger Hallier. Spune-i să se prezinte la mine.

— Bine, mister Wilkens. Așa voiu face.

Directorul general Smith își luă rămas bun și lăsă singur pe Bob și pe mama lui.

— Iți mulțumesc, scumpul meu Bob, că te-ai hotărît să iei conducerea întreprinderii, îi zise doamna Wilkens.

— O fac numai pentru tine, mamă.

— Dar trebue însă să te gândești și la tine și să o salvezi pentru folosul tău.

— N'am nevoie de ea.

— Ți-ar face plăcere să-ți trăești viața ca mecanic, sau ca mic funcționar într'o întreprindere străină?

— Mi-ar ajunge să-mi câștig existența și mai mult nu-mi trebue. Felicia de Martigny a murit și cu aceasta s'a stins pentru mine orice nădejde de fericire. Nu mai am nicio dorință, nu mai râvnesc la o viață strălucită și bogată, ci vreau numai să muncesc, să caut uitarea în muncă.

Spunând aceste cuvinte, ochii tânărului se umplură de lacrimi. Mama lui le văzu, se apropiă de el și luându-l de umeri cu o mișcare plină de dragoste adâncă, îl strânse la pieptul ei.

— Sărmanul meu băiat!...

— Da, mamă scumpă, sunt nenorocit, ne spus de nenorocit.

— Hai, spune-mi tot ce s'a întâmplat.

Doamna Wilkens îl atrase spre o canapea pe care luară loc amândoi.

Bob îi povesti toate întâmplările triste din viața lui și îi desvălui toată durerea care îi sfâșia sufletul.

Cuvintele lui fură atât de mișcătoare, încât doamna Wilkens se simți adânc turburată.

Bob îl învinovăți cu toată tăria pe tatăl său.

— Toate aceste nenorociri nu s'ar fi întâmplat, dacă n'ar fi făcut atâtea intrigi nelegiuite împotriva mea, spre a mă supune voinței sale

de a mă căsători cu Ethel Drof. De când am aflat de existența unui al doilea Frank Wilkens și știu că și față de acesta a făptuit o adevărată crimă, sunt încredințat că a mințit când a spus că Felicia de Martigny e fiica lui și, deci, sora mea. Planul său a fost bun și nu urmărea alt scop decât să mă despartă de Felicia. Mă îngrozesc și acum, când mă gândesc la scenele care au avut loc între noi. M'au înstrăinat atât de mult de dânsul, încât nu mai pot vedea în el pe tatăl

meu și nici nu-l mai pot stima. Până acum l-am socotit ca un om superior, pe care voiam să-l iau întotdeauna ca pildă, dar ce-a făcut?... Intreprinderea a dus-o într'adevăr la mare înflorire, dar n'a știut să-i întărească temelia și acum, prin nesocotința lui, e primejduită să se prăbușească, să nu mai rămâie nimic din ea.

Doamna Wilkens nu-l contrazise cu niciun cuvânt, căci trebuia să-i dea dreptate.

După o tăcere de câteva clipe, Bob Wilkens urmă:

— Voiu lua dar conducerea întreprinderii până când se va însănătoși tata. Apoi voiu pleca iar în căutarea acelui de al doilea Frank Wilkens, deoarece vreau să fac neapărat lumină în această afacere întunecată și învăluită în taină.

— Las-o mai bine în întunerec, Bob. Cruță-l pe tatăl tău.

— Pe mine m'a cruțat? Nu mi-a nimicit viața?!... Ca orice alt om, aveam și eu dreptul să-mi caut fericirea în iubire. Reușisem să cuceresc această fericire, o găsisem pe Felicia mea scumpă și atunci a venit tatăl meu și mi-a nimicit-o numai din egoism sălbatec și crud. Sunt încă tânăr și mai am de străbătut o cale lungă în viață. Din pricina lui această cale va fi spinoasă și plină de suferințe pentru mine, așa că neîncetat voiu dori sfârșitul, care sper că mă va uni în ceruri cu iubita mea.

Doamna Wilkens clătină întristată capul.

— Acum vezi totul în culorile cele mai negre, pentrucă durerea e încă vie în sufletul tău, dragul meu Bob, însă timpul îți va vindeca rana grozavă și gustul de viață îți va reveni. Vei cunoaște o altă fată care va merita iubirea ta, i-o vei dărui ei și ea îți va da fericirea desăvârșită.

Bob sări agitat în picioare.

— Niciodată nu voiu putea iubi o altă fată!

— «Niciodată» e un cuvânt mare care nu cunoaște margini, în viață; însă totul are un sfârșit, chiar și durerea cea mai mare.

Bob Wilkens începu să se plimbe enervat prin cameră, căci în urma convorbirii cu mama lui, toată durerea grozavă pe care o purta în suflet, îi fusese din nou răscolită.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 52
4 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3:90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Contele de Martigny povesti comandantului cele ce se întâmplaseră cu Cekov (pag. 415).

Rana adâncă a inimii lui îi fusese din nou sgândărită și începuse să sângereze iar.

După cum spusese, singura lui mângâiere va fi munca, munca înverșunată, care să-l facă să uite tot.

Iși stăpâni deci durerea, se apropiă de doamna Wilkens și sărutând-o îi zise:

— La revedere, mamă. Trebue să mă duc la fabrică.

172. — Iar în munți.

In dimineața următoare, consulul Van Straten fu nespus de surprins, când contesa de Martigny și Felicia îi spuseră ce aveau de gând să facă.

Și de astă dată el le sfătui să renunțe la planurile lor, dar când Dolores îi istorisi povestea tristă a vieții ei, când îi spuse de întâlnirea pe care o avusese cu Frank Wilkens și de îndoiala cu care rămăsese în suflet, el îi înțelese hotărîrea nestrămutată de a pleca în munți pentru a căuta pe Crestat.

In sufletul său binevoitor și blând, chibzui cu dânsa cum își va putea ajunge ținta pe calea cea mai sigură și mai puțin primejdioasă pentru ea, atrăgându-i luarea aminte că regiunea în care lucrau minierii ascundea multe pericole. Apoi pregăti din nou o expediție, dar care de astă dată nu mai avea să cutreiere munții la întâmplare, ci avea o țintă bine hotărîtă.

Conducerea expediţiei o luă şi de astă dată tot tânărul American John Smith.

Cele două femei se pregătiră de plecare dis-dedimineaţă.

Câţiva catâri, înşeuaţi le aşteptau afară, şi după ce îşi luară rămas bun dela familia consulului şi de la Karin Ryström — pe carre n'aveau s'o mai găsească după întoarcerea lor la Sidney, — porniră la drum, însoţite de urările de bine ale tuturor.

De când îşi regăsise copila, contesa simţea o nouă plăcere de viaţă şi puteri noui. Biruise cu uşurinţă boala prin care trecuse, aşa că însuşi doctorul era uimit de înfăţişarea sănătoasă pe care o avea acum.

Cu toate că nu ştia încă ce îi va aduce viitorul, ce va face când se va întoarce la Marsilia, s'ar fi simţit fericită acum, dacă în sufletul ei nu s'ar fi născut îndoiala în privinţa Crestatului, la care trebuia să se gândească neîncetat.

Şi în timpul călătoriei spre munţi, gândurile ei sburau mereu la el, cu atât mai mult cu cât nici nu putea fi vorba de o convorbire, deoarece tânărul American îndată ce ieşise din oraş, pornise cu viteză, aşa că maşina era sdruncinată încolo şi încoace pe şoseaua plină de hârtoape şi gropi.

Dar nici Dolores, nici Felicia nu se sinchiseau de oboseala drumului. Felicia o cunoştea, iar Dolores se aşteptase la astfel de neplăceri.

In răstimpuri, cele două femei se luau de mână şi se uitau lung una la alta.

In ochii lor se putea citi nădejdea pe care o aveau că dorinţele lor vor fi împlinite.

Când, în sfârşit, după un drum de multe ceasuri, ajunseră obosite la cârciuma lui Sam, Felicia îi spuse mamei sale:

— Aici am văzut pentru întâia oară pe salvatorul meu. Poate vom avea norocul să-l întâlnim iar aici, căci pentru minerii cari duc o viaţă atât de grea, singura distracţie este să vie din când în când la cârciuma lui Sam, să petreacă puţin şi să se odihnească.

Dolores se uită cam cu teamă la clădirea care nu-i prea inspira încredere şi se înfioră când auzi chiotele şi strigătele care se auzeau din cârciumă.

Mai mult se sperià însă, când intră înăuntru.

Zarva şi sgomotul erau foarte mari, căci mai mulţi mineri găsiseră cantităţi mari de aur şi în bucuria lor invitaseră pe camarazi la un chef straşnic.

Felicia îşi dădu seama de teama mamei ei şi zâmbi.

— Hai, mamă, nu-ţi fie frică; nimeni nu ne va face nimic. Ştiu din experienţă că bătrânul Sam ţine regulă în casa lui. Pe mineri îi lasă să bea şi să joace cât vor, dar pe noi fetele ne-a ocrotit ca un tată când am fost aici. Şi de data aceasta va face la fel, cu atât mai mult cu cât acum ştie că Crestatul e prietenul nostru. Pentru acesta şi ceilalţi mineri par să aibă mare respect.

Vorbele Feliciei se adeveriră pe dată, căci birtaşul dădu la o parte pe câţiva din minerii pe jumătate beţi, cari se îngrămădiseră la intrare şi întâmpină pe noii oaspeţi cu un salut respectuos şi prietenos.

Indată ce recunoscu pe Felicia, îşi împreună mâinile mirat şi zise:

—Domnişoară, ţi-a plăcut atât de mult la mineri, încât te-ai întors iar la ei?

Pregăti repede o masă şi două scaune şi rugă pe cele două femei să ia loc.

John Smith şi cei doi însoţitori ai lui rămaseră afară pentru a curăţi automobilul şi a repara câteva stricăciuni mici pe cari le suferise.

Felicia se adresă îndată birtaşului şi-l întrebă cu înfrigurare:

— Crestatul a mai fost pe la dumneata, Sam?

— De vreo câteva zile n'a mai venit, domnişoară, răspunse birtaşul.

Felicia tresări şi după ce schimbă o privire cu mama ei, întrebă mai departe:

— Ai aflat cumva dacă s'a întors de la Sidney?

Birtaşul clătină capul.

— Imi pare foarte rău, domnişoară, dar nu pot să-ţi dau nicio lămurire, căci nici pe Billy nu l-am mai văzut de multă vreme. Cred însă că dacă Crestatul s'ar fi întors dela Sidney, ar fi venit şi pe la mine, fiindcă obişnuia întotdeauna să se oprească aci, să facă un popas.

Câteva clipe se făcu tăcere şi Felicia se uită iar la mama ei, pe faţa căreia se putea citi o nelinişte lăuntrică foarte mare.

Felicia se aplecă spre dânsa şi îi desmierdă mâinile, pentru a o mângâia.

— Totuşi n'am pierdut nădejdea că-l vom găsi în munţi, în coliba lui, mamă.

Dolores dădu din cap și se sili să zâmbească, voind să întărească speranța copilei ei.

— Da scumpa mea Felicia, și eu cred că-l vom găsi.

Birtașul le întrebă dacă doresc să mănânce ceva și se grăbi să le aducă de mâncare și băutură, după ce așternuse pe masă o față curată — cinste pe care o făcea numai oaspeților de seamă. După câteva minute intrară în cârciumă și John Smith cu însoțitorii săi, cărora li se făcuse deasemeni foame, așa că Sam avu destul de lucru pentru a servi pe nouii săi oaspeți.

In timpul mesei vorbiră despre plecarea mai departe. John Smith le sfătui pe cele două femei să rămâie noaptea în hanul lui Sam, nu numai ca să se odihnească, dar și pentru a nu se rătăci, dacă vor pleca mai departe in timpul nopții.

Deși atât Dolores cât și Felicia știau prea bine că nu vor putea dormi din pricina neliniștii și nerăbdării de care erau chinuite, ascultară de sfatul tânărului American și se duseră la culcare.

In camera mai mult decât modest mobilată, pe care le-o dăduse Sam, nu făcură altceva decât să vorbească mereu despre apropiata întâlnire cu Crestatul.

Intre altele, Felicia spuse:

— Știi, mamă, m'am gândit bine la toate. Nu trebue să-i spunem îndată tot ce se petrece în sufletele noastre și nici să-i vorbim de îndoiala in care ne aflam. Trebue să procedăm cu mare băgare de seamă și să încercăm să aflăm de la dânsul toată povestea vieții lui.

— Și eu sunt de aceeași părere, încuviință contesa de Martigny.

— Negreșit că va fi foarte uimit când ne va vedea și poate va bănui ce ne-a făcut să venim încoace. Ii voiu lua însă mâinile, îl voiu privi țintă în ochi și îi voiu spune că n'am vrut să ne întoarcem în Franța înainte de a afla numele lui, căci îi datorăm prea multă recunoștință pentru tot binele pe care mi l-a făcut...

— Dar știi Felicio, că el nu vrea să primească mulțumirile noastre, răspunse Dolores. Prin urmare nu trebue să începi în felul acesta, ci să-i spui că mama ta nu mai găsește liniște de când i-a văzut mâna mutilată, căci cu mulți ani în urmă a cunoscut un bărbat pe care l-a iubit foarte mult și care avea o mână la fel cu a lui. Dar nu numai atât; îi vei spune că acel bărbat a avut ochi tot atât de frumoși și blânzi ca ai săi și că mamei tale i se pare că bărbatul acela ar fi el.

Felicia dădu din cap și o întrerupse, zicând:

— Ai dreptate, mamă, așa îi voiu vorbi și atunci vom vedea dacă tresare, sau dacă ne va privi nedumerit, fără să înțeleagă ce-i voiu spune...

— Dacă va tresări, prin aceasta se va trăda și poate va mărturisi că el e bărbatul care a jucat un rol atât de însemnat în viața mea și că prin el am fost aruncată pe o cale pe care în alte împrejurări n'aș fi pășit.

— Apoi îl voiu ruga să ne dea ajutor, să rupem țesătura de minciuni și să dăm pe față înșelăciunea lui Frank Wilkens, regele automobilelor — adăugă Felicia.

După ce privi câtva timp gânditoare în gol, clătină iar capul și urmă:

— Incă nu-mi vine să cred că voiu găsi pe tatăl meu în împrejurări atât de neobișnuite!

Dolores avu un zâmbet îndurerat și răspunse:

— Nici mie nu-mi vine încă să cred, copila mea. Imi frământ neîncetat creerul să descopăr taina care plutește între ziua când s'a năpustit nenorocirea asupra mea și tot ce se întâmplă acum. Dar oricât mă gândesc, nu pot găsi deslegarea acestei enigme.

— Nici eu nu înțeleg mamă, cum a putut să se stăpânească într'atâta, încât să nu-mi destăinuiască legăturile de sânge dintre noi, după ce am stat atâta vreme împreună cu dânsul. Dacă toate presupunerile noastre se vor adeveri, atunci el trebue să fi știut că sunt copila lui, chiar în clipa când m'a văzut și, mai cu seamă, când a aflat că sunt fiica contesei Dolores de Martigny.

Dolores scoase un suspin adânc.

— Ah, scumpa mea copilă, cine știe ce luptă grozavă s'a dat în sufletul lui, până când s'a hotărît să păstreze tăcere.

— Dar când te-a văzut pe tine, ar fi trebuit să vorbească.

— Poate i-a fost teamă că sunt mâniată pe bărbatul care mi-a nimicit viața și că îi voiu face cele mai amare mustrări!

Felicia își duse mâinile la piept și zise cu vocea înăbușită de emoție:

— Dar dacă nu va vorbi nici de data aceasta?... Dacă va tăgădui și nici nu va răspunde la întrebările noastre?... Atunci vom rămâne în aceeași îndoială chinuitoare!

Contesa de Martigny îi mângâie obrajii aprinși și îi zise:

— Nu te mai turbura atâta, copila mea dragă, și lasă totul în voia soartei. Dacă aceasta va vrea și dacă cu ajutorul lui Dumnezeu îl vom găsi, atunci se va deslega și această taină.

Felicia se liniști puțin și se culcă. Și Dolores se întinse în pat, ca să-și odihnească trupul obosit.

Câtva timp se făcu tăcere, dar amândouă femeile își depănau mai departe firul gândurilor lor chinuitoare.

Deodată Felicia zise:

— Poate n'a vrut să spuie cine este, fiind atât de desfigurat.. poate din pricina aceasta nu s'a mai întors la tine?...

— Și eu m'am gândit la asta, Felicio, dar deocamdată să nu mai vorbim despre toate aceste lucruri atât de triste. Mâine vom ajunge la coliba celor doi mineri și atunci soarta noastră se va hotărî.

Felicia tăcu, dar rămase cu ochii mari deschiși, ațintiți în întuneric și visa... visa la fericirea ei cu Bob, își închipuia cum el va veni la dânsa îndată ce va afla că ea nu e sora lui, nu e fiica lui Frank Wilkens.

Fața îi ardea, inima îi svâcnea în piept și îi venea să strige în gura mare numele bărbatului atât de drag ei.

Dumnezeule sfinte, cât îl iubea ea pe Bob!

Acum își dădea seamă mai mult ca oricând de puterea acestei iubiri nemărginite și că viața va avea preț pentru dânsa numai dacă o va putea trăi alături de Bob al ei.

Fără să-și dea seama își împreună mâinile și ridică o rugă fierbinte către Atotputernicul, să-i dăruiască această fericire.

Cu totul altele erau în schimb gândurile care se învălmășeau în creerul contesei de Martigny. Dacă va găsi într'adevăr pe bărbatul căruia odinioară îi dăruise toată dragostea ei, ce se va întâmpla atunci?

Cu toate că simțise o putere tainică care o atrăgea spre salvatorul copilei ei, totuși acesta îi era străin.

Dacă era cumva nevinovat de tot ce se întâmplase în trecut?

Atunci toată ura pe care i-o purtase până acum, era neîndreptățită!

Oare această ură, care timp de douăzeci de ani îi otrăvise sufletul, se va putea schimba iar în dragoste?

Nu... Nu! Ea iubea doar pe un altul!

Dumnezeule, dacă acest altul ar putea fi acum lângă dânsa, să-i dea un sfat, un ajutor!

Și după cum Felicia ar fi strigat numele iubitului ei, tot astfel și Dolores ar fi vrut să-l strige pe acela al căpitanului Barnabe, la care se gândea neîncetat, mai cu seamă de la catastrofa care avusese loc la Șangai.

Până atunci nu se încumetase încă să vorbească cu Felicia despre dragostea ei pentru căpitanul Barnabe. O sfială ciudată o oprise să se destăinuiască copilei sale, deși Felicia se gândea recunoscătoare la acest bărbat, prin a cărui mijlocire hotărîtă și energică, atât ea cât și tovarășele ei de suferință fuseseră scăpate de rușine și de soarta îngrozitoare care le amenințase pe toate.

Acum, când erau pe cale să regăsească pe adevăratul tată al Feliciei, putea ea oare să-i spuie fetei că de multă vreme îl iubea pe frumosul și chipeșul căpitan, alături de care nădăjduia să găsească o fericire târzie?

Totuși n'ar fi mai bine să mărturisească Feliciei dragostea ei, pentru ca aceasta să nu se mai poată gândi la o reînoire a legăturii cu sărmanul miner?

Fără a bănui ce gânduri o chinuiau pe mama ei, Felicia începu iar să vorbească:

— Aș fi tare fericită, dacă aș putea să-i arăt Crestatului toată dragostea pe care o am pentru dânsul. De multe ori, când stăteam de vorbă cu el, am avut impresia că e însetat de iubire, că e unul din acei nenorociți pe cari soarta neîndurată i-a urmărit toată viața cu înverșunare. Poate suntem menite să aducem o rază de soare în viața lui lipsită de bucurii și cred că am fi datoare să-i dăm puțină fericire în schimbul binelui nespus de mare pe care mi l-a făcut, salvându-mă de la o moarte sigură și ocrotindu-mă ca pe copila lui. Nu te-ai bucura și tu, mamă, dacă am putea să-i facem și noi un bine?

Ingrozită, Dolores își astupă urechile și se rugă, cu vocea înăbușită:

— Nu vorbi încă de toate aceste lucruri, Felicio! Nu face planuri până când nu vom ști ce ne va aduce ziua de mâine.

Felicia se ridică uimită și încercă să vadă prin întunerec fața mamei ei. Dar nu reuși să-i deslușească trăsăturile, așa că întrebă plină de îngrijorare:

— Ce ai, mamă?.,. Nu simți ca și mine aceeași dorință de a aduce puțină bucurie și fericire în viața bărbatului care poate a suferit tot atât de mult ca și tine?

— Copila mea scumpă, te grăbești prea mult cu dorințele tale, o preveni Dolores. Dacă m'am hotărît să-l mai caut odată pe omul care ți-a salvat viața, o fac pentru a-ți deschide ție calea spre fericire. Ce se va întâmpla apoi cu dânsul... și cu mine, nu vreau să mă gândesc de pe acum și dacă mă iubești, atunci nu mai vorbi de asta.

La auzul acestor cuvinte, Felicia nu mai îndrăzni să-i spuie mai departe planurile ei pentru mai târziu.

Dar cu toată rugămintea mamei sale, gândurile Feliciei sburară mai departe în viitor și închipuirea ei îi arătă cum va mulțumi printr'o dragoste mare aceluia care îi fusese salvator.

Amândouă femeile respirară ușurate, când în sfârșit se iviră zorile și când începură să se facă pregătirile pentru plecare.

Uimirea lui Billy nu mai cunoscu margini, când zări pe oaspeții cari veniseră la coliba lui. Nu era în stare să cuprindă cu mintea că frumoasa fată blondă se întorsese iar la dânșii.

La întrebarea Feliciei însă, unde e Crestatul, Billy dădu din umeri și răspunse:

— Până acum l-am așteptat zadarnic și după vorbele ciudate pe cari mi le-a spus la plecare, nici nu cred că se va mai întoarce vreodată.

Cele două femei începură deci să-i puie tot felul de întrebări și să-i ceară lămuriri asupra Crestatului, dar Billy nu știa aproape nimic despre dânsul. Și pentru el rămăsese o taină, de unde venise prietenul său și ce viață dusese înainte de a se rătăci în munții Australiei.

Contesa de Martigny nu vroia însă să se întoarcă la Sidney fără niciun rezultat. John Smith primise de la consulul Van Straten însărcinarea să se folosească de prilejul acestei călătorii spre a orândui și oarecari chestiuni de afaceri, așa că a doua zi tânărul American se duse și la lagărul celorlalți mineri, să vadă ce afaceri va putea încheia cu dânșii.

Făgădui celor două femei că se va întoarce peste câteva zile și astfel Dolores și Felicia rămaseră o săptămână întreagă la Billy. Nu încetară să vorbească mereu despre Crestat și așteptau întoarcerea lui la colibă.

Așteptarea lor fu însă zadarnică.

Crestatul nu se mai înapoiă, așa că întristarea celor două femei deveni din zi în zi mai adâncă.

— De am ști cel puțin unde s'a dus!... Am putea să-l căutăm... Dar așa nu mai avem nicio nădejde să-l putem regăsi vreodată, zise Felicia cu lacrimi în ochi.

— Ce putem să facem? îi răspunse Billy. El a fost întotdeauna un om ciudat și trebue să mărturisesc că m'am așteptat să dispară într'o bună zi tot așa cum a venit.

— Nu ți-a spus niciodată unde are de gând să plece?

Billy clătină capul.

— Niciodată!

Când John Smith se întoarse din lagărul minerilor, contesei de Martigny și Feliciei nu le rămase altceva de făcut decât să se întoarcă la Sidney, fără să fi dat de urma Crestatului.

Le veni foarte greu să plece fără să-l fi văzut și Felicia, rezemându-și capul de umărul mamei sale, începu să plângă amar.

— Nu mi-e dat să-mi găsesc fericirea, mamă! Soarta e tot atât de neîndurată cu mine, cum a fost și cu tine. Loviturile ei grozave amenință să mă doboare cu desăvârșire, să-mi sfâșie sufletul!

Dolores ar fi vrut s'o mângâie, dar nu fu în stare să spuie niciun cuvânt.

Se căia din tot sufletul că îi vorbise Feliciei de îndoiala ei și că prin aceasta îi pricinuise și fetei chinuri sufletești atât de grozave.

La întoarcere nu vorbiră aproape de fel.

Mâna destinului apăsa greu asupra lor.

La cârciuma lui Sam făcură iar un popas. Birtașul le ieși cu bucurie în cale și când se apropiă de ele, le zise:

— Cred că vă va interesa dacă vă voiu spune că Jack cel Roșu l-a întâlnit pe Crestat la Sidney. L-ați așteptat degeaba în lagărul minerilor

Billy, care însoțise pe Dolores și pe Felicia, se apropiă îndată de Sam și-l întrebă:

— Unde e Jack cel Roșu, Sam? Ce știri a adus din partea prietenului meu?

— Jack a plecat ieri înapoi în lagăr, dar m'a însărcinat să-ți spun salutări din partea Crestatului, pe care n'ai nevoie să-l mai aștepți, căci nu se va mai întoarce.

Fața lui Billy luă o expresie de adâncă mâhnire și întorcându-se spre Dolores și Felicia, zise trist:

— Imi pare nespus de rău de dânsul. A fost un tovarăș și un prieten foarte credincios și bun. Am bănuit însă că nu se va mai întoarce și acum nici eu nu mai am chef să rămân singur în munți.

Felicia aproape nici nu luă în seamă cuvintele lui Billy, ci adresându-se birtașului, îl întrebă cu înfrigurare:

— Povestește-mi, te rog, tot ce a vorbit Jack. Unde l-a întâlnit pe Crestat?

— Intr'un birou unde se angajează marinari, în portul Sidney.

- Intr'un port unde se angajează marinari?... repetă Dolores. Are oare de gând să se angajeze pe un vapor?

— Ai ghicit, doamnă, așa este!

— Jack a aflat încotro a plecat?

Birtașul dădu din cap.

— Jack a aflat și altele de la dânsul. A stat multă vreme de vorbă cu el într'o cârciumă din port și cu prilejul acesta Crestatul n'a fost așa de tăcut cum era de obiceiu.

— Atunci, spune-ne și nouă încotro a plecat?

— Spre America.

Contesa de Martigay și Felicia schimbară din nou o privire întrebătoare și repetară:

— Spre America?..

— Da, întări birtașul. I-a spus lui Jack că are de îndeplinit o misiune foarte importantă, așa că nu mai poate rămâne aici ca miner.

— Foarte ciudat! murmură Dolores.

Felicia întrebă:

— Ce misiune poate fi aceea de care a vorbit?

Sam dădu din umeri.

— In privința aceasta nu i-a spus nimic lui Jack, dar trebue să fie ceva de mare însemnătate, ceva ce îl atinge de aproape, căci ochii îi luceau de ură și ținea pumnii încleștați. I-a vorbit cam în felul acesta lui Jack: „Trebue să ies iar la iveală și să mă răzbun. Am vrut să uit tot ce s'a petrecut odinioară, să-mi duc mai departe viața ticăloasă în munții Australiei, unde mă refugiasem, dar soarta a hotărît altfel. Trebue să mă răzbun pentru tot ce mi s'a făcut și răzbunarea mea va fi îngrozitoare.

Fără să-și dea seama, Felicia luă mâna mamei sale și se lipi strâns de ea.

Nu mai îndrăzni să vorbească și chiar Dolores rămase tăcută, cugetând asupra cuvintelor pe care le auzise.

Billy însă clătină încet capul și murmură:

— Intotdeauna am bănuit că o povară grea îi apasă sufletul și îl chinuește. Dar dacă va găsi calea cea bună, asta e altă întrebare...

Dolores se uită la copila ei cu o privire plină de dragoste adâncă și șopti:

— Dumnezeu să-l îndrepte pe calea cea bună.

Felicia zise plângând:

— Acum sunt încredințată că presupunerile noastre sunt adevărate, mamă. Dar când... când vom avea deslegarea acestei taine?

Contesa de Martigny o strânse pe Felicia la pieptul ei și îi spuse în șoaptă:

— Dacă va vrea Dumnezeu... în curând, scumpa mea copilă, foarte curând... De aceea nu pierde nădejdea și să îndurăm mai departe ceea ce ne va aduce destinul.

Tânăra fată își înălță trupul, își șterse lacrimile și zise cu hotărîre:

— Dacă va vrea Dumnezeu, atunci tot voiu avea parte de fericire.

Cu această credință în suflet, se întoarseră la Sidney, de unde peste câteva zile aveau să plece înapoi în patrie.

173. — Sora.

Contele Axel de Martigny ajunse cu bine la fort și se prezentă comandantului.

— Ai venit singur? îl întrebă acesta mirat, văzându-l fără niciun însoțitor.

— Am plecat cu un camarad, dar acesta a rămas în urmă.

— A căzut de oboseală?

— Da, răspunse contele de Martigny și povesti cele ce se întâmplaseră cu Cekov.

Căpitanul avu numai un zâmbet nepăsător și zise rece:

— Fără îndoială că-l va lua dracul pe drum.

— Mi-a spus că-și va da toată silința să mă urmeze.

— E un recrut prost și nu știe ce vorbește. Să meargă prin pustiu cu picioarele umflate și desculț nu e treabă așa de ușoară cum își închipuie el și nici chiar sălbatecii de Berberi nu sunt în stare să facă un asemenea marș. Putem să-l trecem liniștiți pe lista celor pierduți, căci hienele și șacalii îi vor roade oasele.

Contelui de Martigny i se îngădui să se odihnească. Avea să rămâie două zile la fort, apoi se va întoarce însoțit de o patrulă mai puternică.

Deocamdată se duse în sala cea mare în care dormeau soldații. Toate paturile erau ocupate, căci pe fiecare era întins câte un legionar, moleșit de căldură și moțăind.

Căldura care domnea pretutindeni era înăbușitoare.

Axel de Martigny își luă ranița din spinare și se așeză pe un scaun, lângă o masă.

Cu tot marșul pe care îl făcuse, nu era obosit de fel. Dimpotrivă, era prea treaz încă, din pricină că creerul îi lucra neîncetat.

Nu-i ieșea din cap tot ce auzise de la Cekov și se gândea neîncetat la sora lui.

De soarta care il lovise pe dânsul cu atâta neîndurare nu se plânsese niciodată, îl mișcase însă adânc nenorocirea surorii lui.

Sărmana fată fusese părăsită de către un ticălos, după ce o lăsase cu un copil. Apoi fusese ademenită de acest Cekov ca atracție a unui bar și în cele din urmă și acest nemernic o prădase de tot ce agonisise cu atâta greutate și înjosire!

Toate acestea a fost nevoită să le îndure surioara lui, ființa aceea blândă și dulce, fata aceea atât de frumoasă, care nu cunoscuse niciodată greutățile vieții!

Fără îndoială că acum îndura iar sărăcie și lipsuri, că avea nevoie de ajutor!

Axel se simți vinovat față de dânsa.

Odinioară, când nenorocirea se abătuse atât de năprasnic asupra familiei lor, când tatăl lor își curmase singur viața, el n'ar fi trebuit să plece în lume, ar fi trebuit să rămâie acasă și să-și ocrotească sora, care pe atunci era încă o copilă.

Aceasta ar fi fost datoria lui și el nesocotise această datorie!

Nu numai acum, ci și înainte avusese remușcări și își făcuse mustrări aspre și de aceea se socotea vinovat.

Nu mai auzise nimic despre dânsa și nici el nu-i dăduse un semn de viață, dar astăzi o voce lăuntrică îl îndemna să-i scrie. Adresa ei o aflase de la Cekov, așa că putea să-i trimeată o scrisoare. Poate și el va pieri în vreo expediție primejdioasă cu toate pe care le întreprindeau legionarii și atunci sora lui va avea cel puțin un ultim salut de la dânsul.

Scoase un carnet din raniță, rupse din el mai multe foi și începu să scrie:

„Scumpa mea Dolores,

„Când vei deschide această scrisoare, n'ai să știi îndată de la cine este, căci fără îndoială nu-ți vei mai aduce aminte de scrisul meu, al fratelui tău. Aș avea de spus atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep.

„Să-ți istorisesc mai întâi despre mine?... Nu, mai bine să vorbesc despre noi amândoi.

„Eu nu te-am uitat niciodată, scumpa mea Dolores, dar n'am știut unde să-ți trimit o veste. N'am mai știut ce s'a întâmplat cu tine și nici unde te afli.

„Numai printr'o întâmplare am aflat amănunte despre tine și despre soarta grozavă pe care ai îndurat-o, despre nenorocirile care te-au lovit. După cum vezi, servesc în Legiunea Străină, însă sub numele de Perrol, nevoind să-l pătez pe al meu. Aici am întâlnit pe un oarecare Cekov, care mi-a spus că ați fost tovarăși la barul „Valencia". Mi-a povestit tot ce știa despre tine și chiar că te-a înșelat într'un chip neomenos. Pedeapsa și-o va primi pentru nelegiuirea lui. Pe ce cale, nu pot să-ți spun în această scrisoare, căci ar însemna să-ți înșir o poveste întreagă.

„Nenorocirile care te-au lovit m'au mișcat, și m'au îndurerat adânc și acum sunt foarte îngrijorat de soarta ta, gândindu-mă că poate vei avea de îndurat lipsuri.

„Doamne, de aș putea veni la tine, să-ți fiu de ajutor, să-ți dau un sprijin, acum când ești la nevoie!

„Mă simt vinovat de viața pe care ai fost nevoită s'o duci, fiindcă după moartea tatălui nostru, te-am lăsat singură. Ar fi trebuit să rămân lângă tine, căci o legătură strânsă de sânge era între noi. Dar m'am gândit numai la mine și am fugit de nenorocirea care ne lovise, salvându-mă singur de prăbușire. Am nădăjduit să-mi pot croi o viață nouă în țări străine, dar toate speranțele mele s'au spulberat și ca naufragiat al vieții am găsit, ca atâția alții un refugiu în Legiunea Străină.

Nu mai este nevoie să-ți descriu ce înseamnă un astfel de refugiu, căci toată lumea știe ce viață duce un legionar și ce trebue să îndure.

Eu încheiasem cu viața, nu mă mai așteptam la nimic, dar acum când am avut știri despre tine, m'a cuprins un dor nebun să te revăd. Peste șase luni expiră termenul angajamentului meu și atunci voiu alerga la tine. Poate îmi va fi dat să-ți vin în ajutor și să îndrept astfel greșala pe care am făcut-o față de tine.

Acum știi și tu adresa mea și nădăjduiesc că ai să-mi scrii. Să nu mai pierdem legătura între noi și să sperăm că ne vom revedea în curând.

Vă îmbrățișează cu toată dragostea, pe tine și pe fata ta,

Al tău frate, Axel".

Contele mai citi odată tot ce scrisese, găsi că e cam puțin, dar nu fu în stare să aștearnă pe hârtie tot ce simțea în sufletul său.

Dacă va avea fericirea să-și revadă sora, atunci îi va putea povesti tot și va găsi cuvintele potrivite pentru a-i spune cele ce trebuiau spuse în astfel de împrejurări triste.

Axel de Martigny se duse la cantina fortului să cumpere un plic. Pentru a scrie adresa, contele luă loc la o masă la care mai ședea un legionar, care îi urmărea toate mișcările și când isprăvi de scris, îl întrebă:

— Trimeți știri acasă?

Acasă?.. Mai avea el casă... mai avea patrie? Da, o va regăsi la sora lui.

Dădu deci din cap, în semn de încuviințare, apoi închise plicul și îl strecură în buzunarul tunicii lui. Când se va întoarce la Sidi-bel-Abbes va arunca scrisoarea la cutie.

Neavând chef să se întoarcă în dormitorul soldaților, luă un pahar cu vin de la tejghea și se așeză iar la masă.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 53
5 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob Wilkens îi arătă un scaun lângă birou și-l pofti să ia loc (pag. 422)

Camaradul său făcu din nou o încercare să înceapă o convorbire cu dânsul și-l întrebă:

— Ai venit de la fortul vecin?

— Da, am făcut un marș de legătură.

— Urât marș, nu-i așa?

— N'a fost mai urât și mai greu decât celelalte. Cu vremea ne deprindem cu ele.. Cred că nu voiu mai avea multe de făcut, căci în curând expiră termenul de serviciu pentru mine.

— Ești fericit.

— Mă invidiezi?

— Mai întrebi?

— Se vede că mai ai mult de servit?

— O veșnicie!

— De unde ești?

— Sunt Suedez.

— Dacă vrei, poți să-mi spui și numele tău.

— Mă numesc Sven Alvesten.

— Pe mine mă cheamă Perrol. Ce te-a adus în Legiune?

Suedezul făcu un gest de împotrivire.

— Nu mă mai întreba. Spune-mi mai bine cum aș putea scăpa de aici.

— Când îți vei fi făcut timpul de serviciu, te vor lăsa să pleci.

— Nu pot aștepta atât de mult. Mi-e cu neputință să mai îndur viața asta păcătoasă. Aici nu suntem tratați ca oameni, ci ca niște vite. Afară de asta și camarazii, unul mai rău ca celalt!

— Te-ai așteptat cumva să găsești în Legiune oameni de treabă?

— Asta nu, dar nici așa de răi nu mi i-am închipuit.

— Va trebui să te deprinzi cu dânșii.

— Niciodată nu mă voiu putea deprinde. Îndată ce se va ivi un prilej bun, voiu spăla putina.

— Vei fi prins, te vor vârî în batalionul de corecție și te vor chinui de moarte!

— Doar au reușit și alții să fugă!

— Numai când au avut ajutor de afară.

— La un astfel de ajutor nu mă pot aștepta.

— Atunci nici nu te mai gândi la fugă, căci te vei nenoroci și mai mult. Eu am încercat odată, dar n'am reușit și urmările au fost atât de îngrozitoare încât sfătuiesc pe oricine să nu facă astfel de încercări.

Tăcură câtva timp și Sven Alvesten rămase dus pe gânduri. Deodată îl întrebă iar pe Perrol:

— Ia spune, când îți vor da drumul, ai vrea să mă ajuți și pe mine să scap de aici?

Contele de Martigny zâmbi. Suedezul îl cunoștea abia de o jumătate de oră și i se adresa cu o cerere atât de anevoioasă. Pesemne că înfățișarea lui mai insufla încă încredere!

— Spre a-ți putea da un ajutor, ar trebui ca întâmplarea să facă astfel, să te afli în aceeași garnizoană din care m'ar elibera pe mine, căci numai dintr'un oraș ar putea să reușească fuga, din pustiu niciodată.

— Și dacă întâmplarea ar face totul așa cum ar trebui ca să pot fugi?

— Atunci îți voiu da ajutor. Dar aci nu e locul să vorbim despre planuri de dezertare, căci pereții au urechi.

— Atunci hai să golim paharele și să mergem în curte.

— Ești atât de grăbit?

— Sunt atât de neliniștit și nerăbdător, cum nici nu-ți poți închipui. Dacă nu mi-e îngăduit să sper că suferințele mele se vor sfârși în curând, atunci simt că puterile mă vor părăsi și voiu alege un drum de scăpare de la care nu mă va putea opri nimeni și anume: moartea!

Axel de Martigny se uită cu luare aminte la Suedez.

Acesta avea o față simpatică și frumoasă, dar pe care erau întipărite cute adânci ce arătau suferință și durere sufletească.

Orice l-ar fi împins să caute un refugiu în Legiunea Străină, se vedea totuși că era un om cumsecade.

Contele își bău paharul cu vin, apoi se ridică și zise:

— Hai să mergem.

Ieșiră în curte și se așezară lângă un zid de care se rezemară cu spatele.

— Așa dar, vrei să fugi neapărat? urmă Axel de Martigny convorbirea începută în cantină.

— Da, trebue să încerc să scap din iadul acesta. Vreau să-mi revăd patria și pe...

Nu-și isprăvi vorba, dar contele de Martigny își închipui că vruse să pronunțe un nume. Din cuvintele Suedezului se ghicea toată desnădejdea de care se simte cuprins orice legionar la un moment dat.

— Peste vreo paisprezece zile va veni schimbul și atunci vom pleca la Sidi-bel-Abbes. Cel puțin așa am auzit: că vor veni detașamente de cavalerie în locul nostru. Și de la Sidi-bel-Abbes e încă departe până la coasta mării, dar în orice caz de acolo se va putea ajunge mai ușor.

— Vrei neapărat să mai rămâi timpul pe care îl ai de servit?

Contele dădu din umeri.

— Nu știu încă. M'a apucat de câtva timp un dor, care mă face să nu mai am răbdare și tare aș vrea să-mi recâștig mai curând libertatea. E adevărat că nu mai am decât o jumătate de an până la eliberare, dar câte nu se pot întâmpla în șase luni?! Fiece zi îmi poate aduce moartea și atunci totul s'a sfârșit.

— Hai să încercăm să fugim amândoi.

— Poate mă voiu hotărî...

— Spune mai bine îndată da...

— Voiu vedea dacă se va ivi la Sidi-bel-Abbes vreun prilej. Deocamdată nu-ți pot spune decât atât.

Rămaseră deci astfel înțeleși.

Mai stătură apoi încă multă vreme de vorbă, povestind fiecare ce îndurase de când se afla în legiune.

— Am fost pretutindeni unde sunt posturi de-ale Legiunii Străine, istorisi Axel de Martigny, până și la Tonking și în Siria, unde am luptat împotriva Druzilor. E o adevărată minune că până acum am scăpat viu și nevătă-

mat. Poate vrea soarta să-mi pot reface iar viaţa şi să-mi revăd patria.

Spunând aceste cuvinte, se gândea la Dolores.

— Şi eu mai nădăjduiesc în fericire, zise şi Sven Alvesten şi se gândi la Karin Ryström.

Ceea ce auzise Axel de Martigny, se adeveri. Postul lor fu schimbat de către un detaşament de cavalerie şi asta se întâmplă chiar înainte de întoarcerea lui la fortul căruia aparţinea. Plecă, deci, chiar cu compania din care făcea parte şi Suedezul, aşa că cei doi legionari rămaseră împreună.

Detaşamentul de schimb aduse o raniţă şi o puşcă pe cari le găsise în pustiu. Fără îndoială că erau lucrurile lăsate de Cekov.

Axel de Martigny află de aceasta şi rămase încredinţat că Cekov îşi găsise moartea în pustiu, drept pedeapsă pentru toate nelegiuirile lui.

La Sidi-bel-Abbes, contele şi Sven Alvesten avură o surpriză plăcută, aflând că batalionul lor va pleca mai departe la Oran.

Când aflară această ştire, se uitară lung unul la altul şi îşi făcură un semn din cap.

— Putem avea speranţă.

— Cred că de acolo ne va fi mai uşor.

— Va să zică te-ai hotărît să vii şi tu cu mine?

— Da.

174. — Planuri de viitor.

Era de la sine înţeles că în timpul cât dură călătoria spre patrie, contesa de Martigny şi Felicia nu vorbiră decât despre planurile lor de viitor.

— Ce vom face când ne vom întoarce la Marsilia, mamă? întrebă tânăra fată. Nădejdea pe care am avut-o să aflăm ceva hotărît în privinţa tatălui meu, nu s'a împlinit, aşa că nu pot să fac ceea ce aş fi dorit din toată inima şi anume: să-i scriu lui Bob că amândoi eram pe cale să ne nenorocim din pricina unei neînţelegeri, dar că acum s'a făcut lumină şi că ne vom putea bucura de fericirea iubirii noastre. Trebue să mai aşteptăm...

Dolores dădu grav din cap şi răspunse:

— Da, scumpa mea copilă, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm, dacă întâmplarea sau destinul vor face lumină în întunericul care ne înconjoară.

— Dacă Dumnezeu va vrea ca inimile noastre, a mea şi a lui Bob, să fie unite pentru toată viaţa, atunci trebue să reuşim. Se va face în sfârşit lumină în afacerea aceasta atât de misterioasă şi întunecată.

— Şi eu am nădejdea aceasta, Felicio. Ştii doar că nu urmăresc altă ţintă în viaţă, decât să te văd pe tine fericită.

Felicia se lipi drăgstoasă de mama ei şi şopti:

— Şi eu aş vrea ca şi tu să fii fericită, scumpa mea mamă şi voiu face tot ce-mi va sta în putinţă, căci până acum n'ai avut parte decât de nenorociri şi suferinţe.

— Le-am îndurat cu dragă inimă ca să-ţi fac ţie o copilărie fericită, iubita mea Felicia. Dar acum am pierdut tot şi nu ştiu ce se va întâmpla mai departe.

Felicia ascultă uimită şi o întrebă pe contesă:

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

Deodată îşi aminti însă de tot ce se petrecuse la Marsilia şi urmă cu înfrigurare:

— Prin focul care a nimicit barul „Valencia" ai pierdut toată averea?

— Da, Felicio, am pierdut tot, răspunse Dolores şi îi povesti fetei despre înşelăciunea lui Cekov. Se turbură atât de tare răscolind toate aceste întâmplări triste, încât Felicia o rugă:

— Linişteşte-te, mamă, nu-ţi mai face atâtea griji pentru viitor. Am învăţat doar destul la pension, ştiu multe, aşa că nu-mi va fi greu să găsesc o ocupaţie şi voiu putea contribui şi eu la întreţinerea noastră. După cum vezi, situaţia nu e chiar atât de gravă după cât se părea. Sunt alţii mai nenorociţi decât noi.

Adânc mişcată, Dolores o cuprinse în braţe şi o strânse cu dragoste la pieptul ei.

— Buna şi scumpa mea copilă, vrei într'adevăr să-mi dai şi tu ajutor?

— Asta se înţelege de la sine, mamă. Până acum ai îngrijit tu de mine şi cu multe jertfe ai făcut astfel încât am putut duce o viaţă de prinţesă. Acum a venit timpul să mă arăt şi eu recunoscătoare şi o voiu face din toată inima. Sunt fericită că îţi voiu putea da astfel o dovadă a dragostei şi recunoştinţei mele.

In ochii contesei de Martigny se ivi o lucire de adâncă bucurie și mulțumire sufletească.

— Ah, scumpa mea copilă, nici nu bănuiești cât de fericită mă faci prin aceste cuvinte ale tale. Mi-a fost atât de teamă de ceasul acesta, când va trebui să-ți spun toată nenorocirea noastră!

— Ai crezut, poate, că țin atât de mult la luxul cu care am fost înconjurată până acum, mamă?

Dolores îi răspunse cu durere:

— Ești tânără, Felicio, și eu am fost de vârsta ta, când mi s'a întâmplat nenorocirea, când am fost aruncată pe drumuri, fără să știu încotro să apuc și ce să fac. Am suferit îngrozitor din pricina lipsurilor de tot felul și a sărăciei.

— Tu n'ai avut o mamă, așa cum am eu, răspunse Felicia, uitându-se cu multă dragoste la contesa de Martigny. Eu nu sunt singură, așa că orice s'ar întâmpla, vom fi două care să purtăm povara și atunci aceasta nu va fi atât de grea.

Dolores era atât de mișcată, încât nu fu în stare să vorbească. Tăcută, strânse numai mâna copilei ei scumpe.

Nici nu-i venea să creadă că lucrurile luaseră o întorsătură cu totul alta decât se așteptase în ceasurile de grea cumpănă prin care trecuse.

Legătură între ea și fiica ei părea să devie și mai strânsă decât fusese până atunci.

Aceasta era o fericire fără margini, cum nici n'ar fi visat.

In fața acestei fericiri dispăreau toate grijile și suferințele.

După o tăcere de câteva clipe, contesa de Martigny zise, cu un suspin de ușurare:

— Da, scumpa mea copilă, ai dreptate; orice s'ar întâmpla, noi vom duce împreună povara vieții și o vom purta cu curaj și speranță într'un viitor mai bun.

Apoi spuse Feliciei că în locuința ei are multe lucruri de preț, pe care le va vinde și va lua o locuință mai mică, mai modestă, în care se vor restrânge pe cât se va putea.

Felicia se învoi cu toate propunerile mamei sale.

In sufletul ei era nespus de mulțumită că în sfârșit mama ei scăpase de viața înjositoare pe care fusese nevoită s'o ducă până atunci.

— Dar spune-mi mamă, nu-i așa că vom face mai departe cercetări pentru regăsirea Crestatului, pentru desvăluirea tainei care îl înconjoară și pentru a afla ce este cu mâna lui mutilată?

— Negreșit, Felicio, căci amândouă nu vom putea găsi liniște, până când nu vom deslega această taină.

— Lui Bob nu-i voiu scrie încă nimic despre toate aceste întâmplări, căci l-ar neliniști prea mult, urmă Felicia.

— Dar dacă i-ai scrie, poate ne-ar da și el ajutor să facem lumină în această afacere.

Gânditoare, Felicia privi câteva clipe în gol, apoi dădu din cap și răspunse:

— Ai dreptate. El ar putea afla dacă într'adevăr tatăl său a făcut o operație la un chirurg, pentru a îndepărta cicatricea rănei de la mână.

— In orice caz va mai trece multă vreme, până când vom găsi liniște, Felicio. Imi pare rău pentru tine, scumpa mea copilă. Dacă nu ți-aș fi vorbit de toate îndoielile mele, acum ai putea fi liniștită, dar așa, prin neprevederea

și graba mea de a-ți vorbi, am stârnit o adevărată furtună în sufletul tău și mi-e teamă să nu te doboare.

Felicia zâmbi.

— Doar sunt fiica ta, mamă! Și așa cum te-ai luptat tu cu destinul neîndurat, tot așa mă voiu lupta și eu. Nu mă voiu lăsa înfrântă, cu atât mai puțin cu cât am nădejdea că-mi voiu găsi încă fericirea alături de Bob.

Contesa de Martigny își împreună mâinile și murmură:

— Iți doresc din tot sufletul să n'ai o desamăgire, scumpa mea Felicia.

Dar încrederea Feliciei era nestrămutată, așa că urmă cu ochii sclipitori:

— Dacă Bob mă iubește atât de mult cum mi-a spus întotdeauna și dacă viața fără mine nu mai are niciun farmec pentru dânsul, atunci va face tot ce-i va sta în putință să cucerească fericirea noastră. Când ne vom întoarce la Marsilia, sper să găsesc știri de la dânsul.

— Dar dacă te înșeli, Felicio?

O umbră de mâhnire se așternu pe fața frumoasă a Feliciei.

— De ce crezi că m'aș putea înșela, mamă?

Dolores scoase un suspin adânc.

— Știi doar, copila mea dragă, ce desamăgiri grozave am avut în viața mea și vei înțelege cât de mult a fost sdruncinată încrederea mea în dragoste și credință. S'ar putea întâmpla ca Bob să se supuie voinței tatălui său și crezând că tu ești sora lui, să renunțe la orice speranță de a se putea căsători cu tine.

— Dacă ar fi așa, mamă, atunci aș ști că Bob nu mă iubește așa cum am crezut.

— Și ce-ai face atunci, copila mea?

Adâncită în gânduri, Felicia își îndreptă privirea spre largul mării. Multă vreme nu dădu niciun răspuns, însă tremurarea nervoasă a buzelor, îi trăda contesei de Martigny ce se petrece în sufletul fetei.

Dolores se simți cuprinsă de o milă adâncă pentru Felicia, dar nu fu în stare să-i spuie niciun cuvânt de mângâiere, ci așteptă întâi un răspuns din partea copilei sale. In sfârșit, Felicia se reculese și zise:

— Deocamdată n'are niciun rost să-mi frământ creerul cu lucruri atât de îndepărtate. De cele mai multe ori în viață, totul se petrece altfel de cum pot prevedea oamenii. O hotărîre de mare însemnătate pentru viața noastră, va cădea peste câteva zile, mamă, așa că trebue să așteptăm cu răbdare pentru a vedea pe ce cale ne îndreaptă destinul.

Felul hotărît și calm în care îi vorbise Felicia, îi făcu plăcere contesei de Martigny și deodată își văzu fata într'o lumină cu totul alta.

Cu toate acestea, inima ei de mamă se încleștă, gândindu-se la viitorul atât de nesigur și întunecat.

Deocamdată Felicia mai purta în sufletul ei feciorelnic credința în fericire.

Dar nu se va schimba totul când visurile îi vor fi spulberate, când va afla că Bob Wilkens nici nu se mai gândește la dânsa, nu numai în credința că Felicia e sora lui, dar și fiindcă ea e fiica contesei blonde din Marsilia?

Totuși Dolores nu îndrăzni să-i vorbească Feliciei de aceste gânduri chinuitoare, ca să nu-i întristeze și mai mult sufletul.

Până când nu se va desvălui taina, ea nu putea face nimic pentru fericirea fiicei sale.

Era nevoită să lase totul în voia soartei. dar prea slabă îi era nădejdea în fericire

175. — Progres.

In ziua aceea veniseră numai puțini oameni la lucru și chiar și aceștia fuseseră nevoiți să se furișeze în fabrică printr'o intrare dosnică, căci camarazii lor, cari se adunaseră la intrarea principală, nu i-ar fi lăsat să treacă.

Greviștii cari rămăseseră afară, îi ocărau pe acei cari reluaseră lucrul, strigându-le cu dispreț că sunt niște sclavi, necredincioși și trădători ai cauzei muncitorești și le aruncară tot felul de cuvinte batjocoritoare.

Dar și printre cei de afară erau mulți cari se săturaseră de grevă, cari ar fi reluat cu bucurie lucrul, spre a putea duce familiilor lor hrana de toate zilele.

Ici-colo muncitorii începură să murmure, să-și spuie părerile, îndată însă ce începeau să vorbească astfel, apărea Roger Hallier, care îi îmbărbăta și îi sfătuia să nu se lasă invinși.

— E adevărat că deocamdată trebue să răbdăm de foame câteva zile, le strigă el, dar ne

vom ajunge scopul și atunci vom mânca cu atât mai bine.

Un strungar bătrân clătină îngrijorat capul.

— Mie nu-mi vine să cred. Frank Wilkens e la spital, un altul va lua conducerea și va angaja lucrători noui, așa că noi vom rămâne de-abinelea pe drumuri.

— N'avem decât să nu-i lăsăm pe lucrătorii cei noui să intre.

— Ai de gând să-i oprești?

Roger Hallier își înălță trupul și strigă cu înverșunare:

— Da, eu îi voiu opri!

— Nu vezi poliţiştii de colo?... Nici n'ai să apuci să deschizi gura și te vor închide. Crede-mă că n'au să stea mult la gânduri, căci abia așteaptă să înceapă turburările, ca să pună mâna pe noi.

Tot mai mulţi lucrători se arătară de aceeași părere cu bătrânul strungar și la un moment dat se părea că greva avea să se potolească de la sine, când deodată apăru la poartă directorul Smith și se îndreptă spre Roger Hallier, spunându-i:

— Vino, te rog, cu mine; noul şef al uzinelor vrea să vorbească cu dumneata.

Capul greviștilor se întoarse spre ceilalţi muncitori și le zise:

— Așteptaţi-mă, mă voiu întoarce repede. Vreau numai să aud ce are să-mi spuie noul șef.

Când plecă pe urma directorului, veni tocmai și mașina care adusese pe Bob Wilkens la fabrică

Acesta pătrunse printr'o altă intrare în clădirea direcţiei și intră în biroul tatălui său.

Se opri în mijlocul încăperii și se uită în jurul său.

Din camera aceasta va conduce el de azi înainte marea întreprindere.

Cu pasul pe care îl făcuse, pusese stăpânire pe moștenirea lui, dar această moștenire era șubredă și putredă.

Bob scrâșni din dinţi și își încleștă pumnii.

— O voiu întări din nou, o voiu readuce la ceea ce a fost, își zise el cu hotărîre... Dar pentru cine?...

Nu pentru mine, ci pentru însăși întreprindere și pentru oamenii pe cari îi hrănește, cărora le dă pâinea de toate zilele.

Bob Wilkens luă loc în faţa biroului la care şezuse [illegible] vreme tatăl său și apăsă pe butonul soneriei, să chame un servitor.

Acesta aflase de schimbarea conducerii, așa că întrebă respectuos pe noul șef ce dorește.

— Să vie electromontearul Hallier la mine, răspunse Bob.

Roger Hallier aștepta în sală, așa că intră îndată în birou.

Se uită curios la Bob Wilkens, apoi privirile celor doi bărbaţi se încrucișară. Aceea a lui Bob era aspră și cercetătoare, însă nu dușmănoasă

Apoi Bob Wilkens îi arătă un scaun lângă birou, îl pofti să ia loc și începu să-i vorbească în limba franceză:

— In urma îmbolnăvirii neașteptate a tatălui meu, am fost nevoit să iau conducerea uzinelor. Sunt deci aici ca locţiitor al lui și te-am chemat spre a trata cu dumneata despre încetarea grevei. Ești dispus să stai de vorbă cu mine în chestiunea asta?

Roger Hallier, plăcut surprins când auzi pe Bob vorbindu-i în limba lui maternă, pe de altă parte plăcându-i felul deschis și sincer al lui Bob Wilkens, dădu din cap și zise, împăciuitor:

— Nici nu vrem altceva decât să tratăm.

— Voi cereţi o urcare a salariului de doi cenţi pe oră.

— Da.

— Presupun că înţelegi că această cerere nu poate fi îndeplinită?

Roger Hallier dădu din umeri, apoi puse și el la rândul lui întrebarea:

— Tatăl dumitale a părăsit definitiv conducerea întreprinderii?

— Dacă nu se va însănătoși, voiu rămâne eu în locul lui.

— Asta voiam să știu.

— De ce te interesează?

Roger Hallier răspunse nehotărît:

— Numai așa, pentru a putea vedea limpede toată această afacere.

— Bine, să urmăm dar. După cum ţi-am spus, direcţiunea nu poate îndeplini cererea greviștilor, dar vreau să vă ofer alt avantaj. Acum e vorba să lucrăm cu înverșunare, dacă se poate chiar în două serii, sau cel puţin să facem câteva ore suplimentare în fiecare zi. Până acum, aceste ore suplimentare nu se plăteau mai mult decât cele obișnuite; eu însă vă voiu da pentru această muncă în plus suplimentul de

salariu cerut de voi. Dacă se va lucra aşa cum aştept de la voi, situaţia întreprinderii se va îmbunătăţi în curând şi dacă această îmbunătăţire va avea loc, ne vom întruni înc'odată şi vom sta de vorbă despre mărirea salariului. Aceasta însă numai dacă îţi vei chema camarazii la lucru fără nicio întârziere. Ei, ce zici, te învoieşti?

— Propunerea dumitale e dreaptă.

— Atunci ne-am înţeles?

— Trebue să mai vorbesc întâi cu camarazii mei.

— Bine. Acum încă ceva. Ţi-ai dat examenul de maestru?

— Da.

— Ascultă-mă atunci. Prin ceea ce-ţi voiu spune nu vreau să te atrag cu vorbe frumoase şi nici să te cumpăr. Eşti liber să aperi ca şi până acum interesele camarazilor dumitale. Iţi ofer însă postul de şef de atelier, pentru că te socotesc un muncitor bun şi priceput.

— Iţi mulţumesc, dar nu pot primi, căci camarazii mei vor crede că m'am vândut dumitale.

Bob Wilkens îi întinse mâna şi îi zise:

— Răspunsul dumitale îmi face plăcere, căci îmi dovedeşte că eşti un om vrednic de încredere. Când poţi să-mi dai răspunsul că se va relua lucrul?

— Mă duc chiar acum la tovarăşii mei şi cel mult peste un ceas mă întorc înapoi.

Roger Hallier se ridică de pe scaun şi părăsi biroul.

Pe când cobora scara, se gândi în sinea lui:

— Pe Frank Wilkens l-am dat gata. Atacul de apoplexie care l-a lovit a fost numai o urmare a emoţiilor pe care i le-a pricinuit greva. Aşa dar mi-am ajuns scopul şi am răzbunat-o pe mama. Acum pot să potolesc iar greva, căci pe tânărul Wilkens n'am de ce să-l urăsc şi nu pot să-l fac răspunzător de ticăloşia tatălui său. El pare să fie un om cu sufletul deschis şi cinstit, care nu vrea decât binele nostru, aşa că îi voiu da tot ajutorul să ridice iar întreprinderea.

Camarazii lui Hallier îl aşteptau cu nerăbdare şi îi puseră tot felul de întrebări, când îl văzură apărând iar în mijlocul lor.

— Am stat de vorbă cu şeful cel nou.

— Şi la ce rezultat ai ajuns?

— Veniţi cu toţii în sala de montaj şi acolo vă voiu spune tot.

Roger Hallier porni înainte şi toată ceata îl urmă, trecând prin poarta cea mare a fabricei.

Ajungând în sala de montaj, se urcă iar pe o ladă şi ţinu o cuvântare lungă şi aprinsă, prin care îi convinse pe muncitori că cel mai bun lucru ce au de făcut este să-şi reia activitatea.

— Asta e şi părerea mea, strigă bătrânul strungar.

Roger Hallier se dădu jos de pe lada pe care se urcase şi puse în funcţiune sirena electrică care chema muncitorii la lucru. Sunetul ei nu se răspândi în zadar, căci după câteva minute toţi lucrătorii erau la locurile lor şi toate atelierele începură să răsune de sgomotul maşinilor şi uneltelor, mânuite cu râvnă de lucrătorii potoliţi.

Roger Hallier se întoarse iar în clădirea direcţiei şi intră în biroul lui Bob Wilkens.

— Te-ai şi întors?

— Da.

— Cu ce răspuns?

Roger Hallier se îndreptă spre fereastră, o deschise şi zise:

— Ascultă!

— Maşinile merg iar, se lucrează?...

Monteurul dădu din cap, zâmbind:

— Se lucrează din răsputeri şi vom câştiga în scurtă vreme tot ce am pierdut.

— Iţi mulţumesc, îi zise Bob mişcat şi amândoi îşi strânseră mâinile cu putere, ca doi buni prieteni.

— Acum mă duc şi eu la lucrul meu, mai zise Roger Hallier şi plecă din birou.

Abia ieşise, când directorul general Smith se năpusti în birou şi strigă emoţionat:

— Greva s'a potolit! Bravo, mister Wilkens! Te felicit. Acum vom putea merge mai departe.

Faţa lui Bob Wilkens rămase foarte serioasă.

— Da, deocamdată putem lucra mai departe, dar tot n'am trecut hopul, căci n'avem încă credit nou.

— Pentru mine nu mai încape nicio îndoială că ţi se va da, căci ai şi dovedit că ştii să faci faţă greutăţilor. Toţi vor avea încredere în dumneata şi dacă mâine te vei duce la consorţiul Pennsylvania-Oil, sunt convins că nu vei fi refuzat.

— In orice caz, îmi voiu încerca norocul.

— Dacă vom avea capital suficient, atuncî vom întrece repede uzinele Drof. Să reuşim numai să punem la timp pe piaţă modelul nostru cel nou şi atunci vom fi învingători.

Bob Wilkens nu se arătă atât de încrezător ca directorul Smith. Era încredinţat că Drof se va strădui din răsputeri să-i facă greutăţi unde îi va fi cu putinţă, dar era hotărît să le înfrângă şi să facă ceea ce nu putuse să facă tatăl său: să puie toată întreprinderea pe temelii puternice şi să o ducă la o înflorire cum n'o mai avusese niciodată până atunci.

Bob chemă la telefon fabrica Clewton şi îî spuse inginerului-şef că nu mai poate relua lucrul, apoi plecă acasă pentru a înştiinţa şi pe mama lui că reuşise să potolească greva.

N'o găsi însă acasă, căci plecase la spital, aşa că fu nevoit să aştepte multă vreme întoarcerea ei.

Când doamna Wilkens se înapoiă, Bob îi povesti tot ce se petrecuse la fabrică, apoi o întrebă:

— Cum îi merge tatei?

— Rău, dragă Bob.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa?

— Da, însă toată partea dreaptă a trupuluî îi este paralizată şi nu poate vorbi.

— Te-a recunoscut?

— Nu ştiu, căci n'a făcut nicio mişcare şi nici n'a vorbit. E îngrozitor, dragă Bob! Ieri încă era un om în toată puterea, azi o sdreanţă omenească! Am vorbit cu medicul-şef, dar acesta nu prea are nădejde că paralizia se va vindeca şi nici nu se ştie dacă îşi va redobândi graiul.

Deşi totul se sfârşise între Bob şi tatăl său, această ştire îl turbură adânc pe tânărul American. Se gândi însă că aceasta era pedeapsa pentru vina cu care îşi încărcase sufletul.

176. — Intoarcerea în patrie.

— Ei Coţofană, ce mai faci? Unde ai dispărut că nu te-am mai văzut de atâta vreme?

La auzul acestor cuvinte, bătrânul scripcar cocoşat se întoarse şi zări pe Raul Bernard, care tocmai îşi oprise maşina în apropierea lui.

Tânărul nici nu aşteptă răspunsul lui Coţofană, ci urmă cu vioiciune:

— Nevăzându-te atâta vreme, am crezut că ai plecat din Marsilia cu contesa blondă.

Coţofană zâmbi cam încurcat şi se uită cercetător la Raul Bernard.

— Mi-ai simţit lipsa, domnule Raul?

— Nu numai eu, dar şi toţi ceilalţi prieteni ai mei. In multe seri te-am aşteptat să vii iar pe la clubul nostru să ne cânţi din frumoasele dumitale cântece.

Coţofană făcu un gest obosit.

— Crede-mă, domnule Raul, că în timpul din urmă nu prea am avut chef de cântat

— De ce nu?

— Ştii doar de ce!

— Habar n'am, Coţofană dragă!

— Nu-ţi poţi închipui că eram foarte îngrijorat de soarta micuţei Felicia de Martigny?

— Şi eu eram îngrijorat, Coţofană, îl întrerupse Raul Bernard. Tocmai de asta aş fi vrut să mai stau de vorbă cu dumneata. Te-am căutat chiar de vreo câteva ori în vizuina dumitale, dar n'am avut norocul să te găsesc acasă.

— M'am mutat de mult de acolo, căci adăpostul era prea nesigur pentru mine, domnule Raul.

— Ce-ai mai făcut de când nu te-am văzut?

Coţofană avu un zâmbet îndurerat.

— Ceea ce fac de ani de zile.

— Ai cutreierat străzile cu vioara dumitale?

— N'am altceva mai bun de făcut, căci nu ştiu nimic decât să cânt din vioară.

— De ce n'ai mai venit pe la club?

— Ţi-am spus doar că eram prea trist şi n'aveam chef de cântat cântece vesele.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 54
6 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Ai ascultat ce am vorbit? întrebă Axel de Martigny (pag. 430)

— Dar astăzi te văd foarte bine dispus. Faţa îţi străluceşte de bucurie ca într'o zi de sărbătoare.

Coţofană dădu vesel din cap şi răspunse:

— Aşa şi este, domnule Raul. Azi e o zi neobişnuit de frumoasă.

Raul Bernard îl privi râzând şi zise:

— Vremea e într'adevăr minunată, soarele luceşte pe cerul albastru şi îţi deschide pofta de plimbare.

— Nu-i de mirare că şi soarele e vesel, căci astăzi se întoarce micuţa Felicia la Marsilia.

Indată ce Raul Bernard auzi aceste cuvinte, îl apucă pe Coţofană de braţ şi-l întrebă cu înfrigurare:

— E adevărat ce spui?

— E adevărat, întări Coţofană. Chiar sunt în drum spre port unde mă voiu întâlni cu bătrâna Betty şi Jean ca să aşteptăm sosirea vaporului cu care se întorc în patrie contesa blondă şi drăgălaşa ei fetiţă.

— Ah, dragă Coţofană, ce noroc am avut că te-am întâlnit chiar azi! Vin şi eu cu dumneata. Vreau să fiu printre cei dintâi cari vor saluta pe Felicia de Martigny la întoarcerea în patrie. Am fost atât de îngrijorat să nu i se fi întâmplat o nenorocire sărmanei fete! De când am fost prinşi amândoi de nemernicul acela de Mac O'Kerem şi tovarăşii lui şi de când am înfruntat furtuna aceea grozavă, mi-am făcut cele mai aspre mustrări, că am pus-o pe sărmana

fată într'o primejdie atât de mare. Mi s'a luat o piatră de pe inimă, auzindu-te că se întoarce în Marsilia, căci voiu avea prilejul să-mi plătesc datoria de recunoștință pe care o am către dânsa.

Raul Bernard arătă spre automobilul său și urmă:

— Urcă-te în mașină, dragul meu Coțofană. Te voiu duce până în port, apoi voiu conduce acasă pe contesa blondă și pe frumoasa Felicia.

Coțofană șovăi câteva clipe încurcat, își învârti pălăria în mâini și apoi zise mormăind:

— E foarte drăguț din partea dumitale, domnule Raul, dar nu știu...

— Ce nu știi? întrebă Raul Bernard, când văzu șovăirea lui Coțofană.

Acesta dădu din umeri zâmbind și răspunse:

— Nu știu dacă le va conveni contesei blonde și Feliciei să le aștepți și dumneata la sosire.

— Ei, asta e acum! Cred că îngrijorarea dumitale n'are niciun rost, zise Raul Bernard cu înfrigurare. N'am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l ajut pe tânărul American care iubește pe Felicia? Prin aventura aceea pe care am avut-o amândoi, nu s'a stabilit o legătură strânsă de prietenie între Felicia și mine, care îmi dă dreptul să fiu printre cei dintâi cari o vor primi la sosire?

— Ai dreptate, dragă domnule Raul, încuviință Coțofană, dar contesa a cerut anume să nu i se facă nicio primire solemnă.

— Bine înțeles că n'am să aduc muzica și nici n'am să ridic arcuri de triumf, dragă Coțofană, răspunse Raul Bernard, râzând. Și nici nu le voiu plictisi cu prezența mea prea îndelungată. Vreau numai să știe chiar de la sosire că le sunt un bun prieten care e gata oricând să le dea un ajutor dacă vor avea nevoie de el, și după toate prin câte au trecut sărmanele femei, sunt încredințat că vor avea nevoie de un prieten sincer.

Coțofană clipi din ochi și îi aruncă lui Raul Bernard o privire plină de înțeles.

— Un „prieten sincer", zise el apăsând pe aceste cuvinte. Tare mi-e teamă, dragă domnule Raul, că simți ceva mai mult decât prietenie pentru frumoasa Felicia de Martigny.

— Și ar fi rău, Coțofană? întrebă Raul Bernard, râzând.

— Mi-ar părea rău de Felicia.

— De ce? întrebă Raul Bernard aproape cu asprime.

— Pentru dumneata ar fi numai o jucărie și ar fi păcat de dânsa, domnule Raul.

— Cum ți-a venit să te gândești la așa ceva, Coțofană?

— Am urechi bune, domnule Raul, și am auzit multe despre aventurile dumitale de dragoste.

— Ei Doamne, vrei să faci pe moralistul, Coțofană? Te-ai face doar caraghios.

— Cu alte cuvinte, înseamnă că nici nu vrei să ții socoteală de prevenirea mea, ci vei face tot ce-ți va sta în putință să te întâlnești cu Felicia de Martigny?

— Așa este. Vezi dar că n'are nicio importanță dacă mă vei lua cu dumneata în port, sau nu. Acuma știu că Felicia se află iar în Marsillia și voiu găsi mijloace să mă apropii de dânsa și să mă fac iubit de ea.

Coțofană scoase un suspin adânc.

— Știu că te pricepi la așa ceva, căci nimeni n'a cucerit mai multe femei decât dumneata.

— Să nu mai vorbim de asta, Coțofană. Odată se poate întâmpla și altfel. Ca să fiu sincer, Felicia de Martigny ar putea fi femeia care să mă prindă pentru totdeauna. Dar să lăsăm deocamdată asta. Fii cuminte, Coțofană, urcă-te în mașina mea și să plecăm spre port. O să vezi că micuța Felicia se va bucura să ne vadă pe toți împreună și că se poate bizui și mai departe pe prietenia noastră.

La auzul acestor cuvinte, Coțofană se simți desarmat și nu se mai împotrivi.

La o nouă invitație a lui Raul Bernard se urcă în automobilul acestuia și se ghemui într'un colț.

Raul se așeză la volan și după câteva clipe mașina porni în goană spre port. Pe drum se opri la toate florăriile și cumpără toți trandafirii pe cari îi găsi. Când ajunse în port, Raul Bernard opri pentru dânsul un buchet de trandafiri roșii, iar pe celelalte le dădu bătrânei Betty, lui Coțofană și lui Jean.

Astfel toți patru așteptară și izbucniră în strigăte de bucurie când vaporul acostă și zăriră pe contesa de Martigny și pe Felicia.

Adânc mişcată, Dolores îmbrăţişă pe bătrâna Betty şi pe Jean şi în bucuria nespusă a revederii nu ştiu să spuie altceva decât cuvintele:

— Mi-am adus copila iar acasă!

Felicia însă se opri zâmbitoare în faţa lui Raul Bernard, luă în primire frumosul buchet de trandafiri roşii şi zise, emoţionată:

— Mi-ai făcut mare plăcere prin venirea dumitale, domnule Bernard.

Tânărul se aplecă asupra mâinilor ei, le sărută şi răspunse:

— Am venit să-ţi spun toată bucuria pe care am simţit-o când am aflat de salvarea dumitale, scumpă domnişoară şi am ţinut să ştii chiar din clipa sosirei dumitale în patrie, că te poţi bizui oricând pe prietenia mea.

Pe faţa Feliciei se răspândi o umbră, apoi privind spre mama ei, ea murmură:

— Mi-e teamă că în timpul cel mai apropiat chiar voiu avea nevoie de un prieten bun, domnule Bernard.

Ochii lui Raul străluciră de bucurie.

— Te rog să dispui de mine, domnişoară. Cu cea mai mare bucurie voiu face tot ce-mi va sta în putinţă spre a-ţi fi de folos şi ajutor.

Nu putură urma convorbirea, căci Dolores se întoarse spre Raul Bernard, să-i strângă mâna.

După câteva minute toţi se urcară în maşina elegantă a tânărului Bernard şi la rugămintea acestuia, Felicia luase loc lângă dânsul la volan, pe când ceilalţi ocupară celelalte locuri. Pe drum Dolores le povesti tristele şi grozavele întâmplări prin care trecuse în călătoria ei în Australia.

Raul Bernard conducea foarte încet, pentru a prelungi timpul cât va fi împreună cu Felicia.

Aceasta i se părea şi mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse. Apropierea frumoasei fete îl zăpăci atât de mult, încât inima începu să-i bată cu putere şi la răspântii fu nevoit să-şi încordeze toată atenţia spre a nu face vreo imprudenţă.

In sfârşit ajunseră în strada Estelle, unde Dolores îl invită pe Raul Bernard să ia o ceaşcă de ceai cu dânşii.

Tânărul primi invitaţia cu multă bucurie.

Chiar din primele clipe Raul Bernard îşi dădu seama de tristeţea contesei şi din privirile pline de îngrijorare ale Feliciei înţelese că se întâmplase ceva neobişnuit.

Totuşi nu îndrăzni să întrebe de pricina acestei nelinişti.

Când părăsi casa împreună cu Coţofană, îl pofti pe acesta să ia masa împreună la un restaurant.

Sărmanul scripcar, căruia tocmai în zilele acelea nu-i mersese tocmai bine, primi invitaţia cu recunoştinţă.

Indată ce luară loc într'un local mai retras, Raul Bernard începu să-i puie tot felul de întrebări lui Coţofană.

La început acesta nu prea avu chef să răspundă, dar Raul Bernard stărui atât de mult încât îl hotărî să povestească despre situaţia grea în care se afla contesa de Martigny şi de nenorocitele întâmplări din viaţa ei.

In felul acesta Raul Bernard află de grijile care o chinuiau pe Dolores şi că acel Bob Wilkens pe care-l iubea Felicia, era chiar fratele ei.

Toate aceste ştiri îl turburară atât de mult, încât în noaptea aceea cutreieră toate localurile însoţit de Coţofană, cu care nu încetă să vorbească despre Dolores şi Felicia şi să se sfătuiască cum le-ar putea veni mai bine în ajutor.

Viitorul îi apăru deodată lui Raul Bernard într'o lumină strălucitoare.

Acum, după ce o revăzuse pe Felicia, îşi dădu seama că aceasta îi cucerise cu desăvârşire inima şi se simţea fericit la gândul că îi va putea da un ajutor în situaţia grea în care se afla.

Nu vedea încă pe ce cale îi va putea da acest ajutor, dar se va strădui s'o găsească pe cea mai nimerită şi mai bună.

Şi atunci cea mai frumoasă fată din Marsilia va fi a lui, căci el, favoritul femeilor, nu se îndoia câtuşi de puţin de izbândă.

177. — O încercare îndrăzneaţă.

Când ajunseră la Oran, contele Axel de Martigny deveni şovăitor în hotărârea pe care o luase de a fugi. Se gândea că dacă fuga nu reuşea, fiind a doua încercare de evadare, va fi condamnat la cel puţin şapte ani de muncă silnică şi apoi acelaşi timp va trebui să-l servească încă odată şi pe front, aşa că va mai trebui să rămâie în total paisprezece ani în legiune, pe când altminteri va fi eliberat reglementar după şase luni.

În astfel de împrejurări primejdia era prea mare pentru dânsul și era mai bine să servească jumătatea de an care mai rămăsese, mai cu seamă că la Oran, ca vechiu legionar nu va mai avea atât de mult de îndurat, serviciul mărginindu-se la câteva ceasuri de gardă pe zi, iar restul timpului era liber.

In schimb Suedezul se afla într'o stare de turburare grozavă. In fiecare zi îi bătea capul contelui să încerce fuga împreună cu dânsul și îi spunea cu mare încredere în reușită:

— Fiind aproape de coasta mării, nu mai încape nicio îndoială că vom reuși să scăpăm lesne.

— Iți închipui lucrul mai ușor decât este în realitate. Coasta e păzită cu cea mai mare străşnicie și nu vom avea împotriva noastră numai autoritățile militare, dar și populația civilă. Știi doar că este pus un premiu mare pentru prinderea fiecărui legionar dezertor și atât Arabii cât și Spaniolii de aci țin mult să câștige acest premiu. Nimeni nu ne-ar da ajutor și am fi mărginiți la propriile noastre mijloace, cu alte cuvinte am fi mai neputincioși decât niște copii.

— Nu mai pot îndura să rămân multă vreme în legiune. Dacă nu vii și tu, îmi voiu încerca singur norocul.

— Eu te sfătuiesc să fii cuminte, să nu te pripești și înainte de toate să te gândești la ce te așteaptă dacă vei fi prins.

Intre timp avu însă loc o întâmplare care îl făcu pe contele de Martigny să-și schimbe iar gândul și să reia planul de fugă.

Venise ordinul ca batalionul să plece în Maroc, în munții Atlas, spre a lupta împotriva Tuaregilor cari se răsvrătiseră.

Acești Tuaregi erau niște fiare cu chip de om și nutreau o ură care nu mai cunoștea margini, împotriva asupritorilor lor. Cu groază își povesteau legionarii de sălbătăciile pe cari Tuaregii însetați de sânge le făptuiau împotriva prizonierilor cari le cădeau în mână.

Nicăieri, afară de Tonking, luptele nu erau atât de înverșunate ca în munții Atlas și multe batalioane cari plecaseră împotriva Tuaregilor fuseseră decimate, așa că din zece oameni abia se întorcea unul. Toți ceilalți fuseseră răpuși de cuțitele și gloanțele Tuaregilor fioroși.

Batalionul avea să rămâie acolo cel puțin un an.

Având de servit numai o jumătate de an, contele de Martigny nutrise speranța că nu va fi trimes și el în munții Atlas, dar avu o mare desamăgire, căci în ziua când fu alcătuită trupa care avea să plece, fu strigat și numele său.

Așa dar nu mai era nicio nădejde că i se va da drumul când va expira termenul său de serviciu.

Se duse la comandantul companiei și îl rugă să-l lase la Oran, dar rugămintea lui nici nu fu ascultată.

Mânios, căpitanul se răsti la dânsul:

— Ești nebun, ticălosule! Crezi că vei putea rămâne la adăpost, pe când camarazii tăi își vor expune viața?! Te voiu învăța eu minte, lașule! Voiu avea grijă să fii întotdeauna în rândul întâi când va fi vorba de atac, așa că poți să-ți iei de pe acum rămas bun de la viață. Da, îți vom da drumul, dar nu pentru a pleca în patrie, ci spre a te duce deadreptul în iad!

Contele nu mai răspunse nimic, ci se duse să-l caute pe Suedez și când îl găsi în odaia lui,

— Știi că m'am hotărât să plec cu tine?!

— Când vom...

— Sst! Aici nu e locul să ne facem planul de fugă. Cunoști baia bătrânului Ișamiel îi șopti la urechea:

— Da.

— Vino pe la cinci acolo.

Legionarii meniți să plece în Maroc căpătaseră concediu pentru zilele care mai erau până la plecare, așa că nu bătea nimănui la ochi dacă se plimbau la orice oră pe străzi.

In cartierul european nu prea erau văzuți cu ochi buni și toți cetățenii cumsecade cari cred pe legionari numai niște răufăcători, se uitau la dânșii cu dispreț. Din pricina aceasta legionarii preferau să se învârtească prin cartierul arăbesc, unde se afla și baia lui Ișamiel.

Când contele vru să părăsească cazarma, se întâlni cu comandantul companiei sale, care îl opri și îl întrebă cu glas aspru:

— Incotro, Perrol?

— Ia vino mai aproape, să văd dacă ești

— Ia vino mai aproape să văd dacă ești îmbrăcat curat.

Căpitanul îl cercetă din creştet până în tălpi, îl puse să se întoarcă de vreo două ori în faţa lui şi deodată sbieră:

— Ia uitaţi-vă la ticălosul acesta! Vrea să plece la plimbare în oraş şi tunica are o pată de grăsime!... Vrei să faci de râs toată legiunea, nemernicule?!... Nu, prietene, în halul acesta n'ai să ieşi pe stradă!... Marş înapoi şi curăţă-ţi bine tunica. Peste două ore te vei prezenta iar la mine şi voiu vedea atunci dacă te pot lăsa să pleci.

Contele de Martigny se întoarse în cazarmă, îşi examină cu luare aminte tunica, dar nu găsi nicio pată de grăsime pe ea. Totul nu fusese decât o răzbunare a căpitanului, care voia să-l pedepsească pentru că-l rugase să-l lase la Oran.

Contele scrâşni din dinţi şi pe faţa lui se ivi o expresie de hotărîre nestrămutată.

Acum nu-l va mai reţine nimic de a încerca să fugă, căci ştia prea bine că dacă va pleca cu batalionul în Maroc, aceasta ar însemna moartea sigură pentru dânsul. Căpitanul, care nu-l putuse suferi niciodată şi care din motive necunoscute, avea pică pe el, va face tot ce-i va sta în putinţă să-l trimită la moarte. N'avea decât să-l trimeată în patrule primejdioase sau să-l puie de sentinelă în posturile cele mai expuse şi soarta îi era pecetluită.

Contele de Martigny se trânti pe un pat, ca să-i treacă astfel cele două ceasuri de aşteptare şi se folosi de acest prilej, spre a făuri un plan de fugă.

Deşi solda legionarilor era foarte mică, contele reuşise să puie ceva bani la o parte, fiindcă nu-i cheltuise ca alţi legionari pe băutură şi petreceri.

Aceste economii îi vor folosi acum la fugă şi îi vor da putinţa să caute printre Arabi un ajutor, pe care să-l poată plăti bine, spre a nu fi ademenit de premiul pus pe capul legionarilor dezertori.

După ce trecură cele două ceasuri, se duse la comandantul companiei, dar nu-l găsi, aşa că trebui să mai aştepte cam până la nouă, când în sfârşit putu să plece în oraş.

Fără îndoială că pe Sven Alvesten nu-l va mai găsi la baia unde îşi dăduse întâlnire cu dânsul, căci va fi pierdut răbdarea aşteptându-l. Totuşi se hotărî să se ducă la locul întâlnirii, căci de acolo va putea pune la cale fuga.

Se îndreptă deci spre cartierul arăbesc, care se deosebea foarte mult de cel european. Aci străzile erau strâmte, întortochiate şi murdare. Nu erau pavate, ci numai nişte bolovani erau înşiraţi în noroi, peste cari se putea trece cu mare greutate, fără a te cufunda până la glesne în mocirlă. Străzile erau atât de înguste, încât puteai atinge pereţii caselor de o parte şi de alta când întindeai braţele.

In uşilor acestor case, care n'aveau decât o singură încăpere, şedeau femei arabe, îmbrăcate în rochii sdrenţuite, de culori vii şi impodobite cu brăţări şi şiraguri de mărgele. Vorbeau atât de tare între ele, încât toată strada răsuna de sgomotul glasurilor lor. Pe străzi treceau soldaţi din garnizoana Oranului, spahii, tiraliori şi legionari beţi, cari glumeau cu femeile. Acestea râdeau şi le făceau semne să se apropie.

Aci era cartierul cel mai întunecat al Oranului, Orientul murdar, cuibul celor mai grozave molime.

Un Negru gras mergea clătinându-se de-alungul străzii, cântând dintr'o ghitară și cerând pomană de la soldați, ca să-și cumpere rachiu și să se îmbete și mai mult decât era.

Contele de Martigny nu aruncă nicio privire în jurul său, ci trecu grăbit mai departe și ajunse astfel la baia bătrânului Ișamiel.

In Orient lumea nu se duce la baie numai pentru a se spăla, căci baia e în același timp și cafenea unde se adună băștinașii și soldații, spre a-și trece timpul stând de vorbă.

Când contele intră în localul lui Ișamiel, care era Turc, privi cercetător în jurul său.

Spre mulțumirea lui văzu că Suedezul său îl așteptase, cu toată întârzierea. Ședea la o masă în fața unei cești cu cafea și lângă dânsul se afla bătrânul Ișamiel, Contele se îndreptă spre ei.

— Am întârziat mult, zise contele Suedezului, dar nu e vina mea, m'a oprit căpitanul ca să mă sâcâie, căci nu poate să mă sufere.

— Mi-am închipuit așa ceva — răspunse Sven Alvesten.

Contele de Martigny îl salută și pe bătrânul Ișamiel, apoi îl întrebă prietenos:

— Ei, cum mai merg afacerile?

— Mulțumesc, nu pot să mă plâng, răspunse bătrânul Turc. Dar dumneata ce mai faci? N'ai mai fost de multă vreme pe la mine.

— Am fost trimes pentru câtva timp în pustiu.

— Tot nu s'a isprăvit încă timpul dumitale de serviciu? Mi se pare că te cunosc de vreme îndelungată și că ești de o veșnicie în legiune.

— Peste o jumătate de an trebue să mi se dea drumul, dar dacă va merge după gustul comandantului companiei mele, atunci nu voiu scăpa cu viață.

— Camaradul dumitale mi-a istorisit că trebue să pleci în Maroc.

— Așa și e. Dar deocamdată adă-mi o cafea și pe urmă vom vorbi mai departe.

Ișamiel se îndepărtă și contele de Martigny luă loc pe o bancă, ale cărei perne erau adăpostul a nenumărate insecte de tot felul, cum se întâmplă de multe ori în Orient.

La o masă apropiată ședeau câțiva Arabi tăcuți, fumând visători din narghilea și sorbind din ceștile cu cafea din fața lor. Nici nu ridicaseră capul când intrase noul client și nici acum nu se sinchiseau de cei doi legionari.

Axel de Martigny se întoarse spre Sven Alvesten și îi zise:

— Aici nu ne pândește nimeni și putem vorbi în liniște despre planurile noastre de fugă.

— Vasăzică te-ai hotărât să fugi cu mine?

— Am luat hotărârea asta nestrămutată și nimic nu mă va putea opri. Mi-am și pregătit planul de plecare.

Suedezul se apropiă și mai mult de dânsul și-l privi cu încordare.

— Cum crezi că vom putea fugi mai bine?

— Intâi m'am gândit să luăm calea pe mare, dar coasta e prea bine păzită, așa că prin lanțul de sentinele nu poate trece niciun șoarece fără să fie văzut. Trebue deci să ne îndreptăm spre Temuchent și să încercăm să trecem în Maroc și anume la Blad el Macsen, țara stăpânită de Sultanul Marocului. Acolo vom fi în siguranță și vom putea găsi prilejul să trecem în Spania.

— Dacă pe drum nu vă vor fi venit de hac Berberii, se auzi în spatele lor vocea lui Ișamiel care se apropiase pe nesimțite cu cafeaua cerută de conte.

Axel de Martigny se întoarse cu o mișcare bruscă și-l întrebă răstit:

— Ai ascultat ce am vorbit?

— Fără să vreau; dar din partea mea nu trebue să vă temeți de trădare.

— Nici nu te-aș sfătui să ne trădezi, căci ai păți-o rău de tot.

— Nu amenința pe un prieten. Ascultă mai bine sfatul meu și nu mai faceți astfel de încercări nebunești.

Contele clătină capul.

— Nimic nu mă poate opri.

— Peste o jumătate de an vei fi liber...

— Mai bine spune că peste câteva săptămâni îmi voiu lăsa ciolanele pe câmpiile Marocului și n'am deloc chef de așa ceva.

— Aveți de gând să plecați îmbrăcați în uniforme?

— Nu, căci ne-ar prinde îndată. Avem nevoie de haine civile și pentru asta trebue să ne dai ajutor.

Turcul pusese cafeaua pe masă și luă iar loc lângă cei doi legionari.

— Să vă ajut?... zise el, scărpinându-se în cap. Știți doar că dacă n'ai nimic nu poți face nimic. Hainele sunt cam scumpe prin partea locului...

— Nu cerem să ni le dăruiești.

— Aveți cu ce plăti?

— Dacă nu vei cere din cale afară de mult, da. Din partea noastră poți să ne dai și niște zdrențe.

— Bine, dar să nu le îmbrăcați aici la mine, căci dacă vă prinde, dau și eu de bucluc.

— Să n'ai nici o grijă. Vom găsi un'alt loc ascuns unde să ne schimbăm hainele. Așa dar, vrei să ne dai tot de ce avem nevoie?

— Pentru că sunteți voi și vă doresc din toată inima să scăpați, vă voiu da ce vă trebuie.

— Când putem să venim să luăm lucrurile?

— Dacă vreți, chiar și mâine.

— Și cât ceri pe ele?

— Treizeci de franci.

— Câte cincisprezece franci de căciulă. Bine, ne-am înțeles. Așa dar, mâine vom veni să le luăm.

— Ar fi o prostie, căci ar bate la ochi dacă ați trece prin oraș cu legăturile.

— Ai dreptate, dar cum să facem atunci?

— Dați-mi banii acum și eu vă voiu spune o ascunzătoare pe drumul spre Temuchent, unde veți găsi lucrurile.

Contele își scoase economiile dintr'o pungă pe care o avea atârnată la gât, numără din ea treizeci de franci pe cari îi întinse Turcului și-i spuse:

— Câștigi atât de mult la afacerea asta, încât ai putea să ne pui și niște merinde în legătura cu haine.

— Am să vă dau și merinde. Dar acum ascultați: veți ieși din oraș prin Porta Santa și la vreun kilometru pe drumul spre Temuchent veți da de ruinele unui templu mahomedan. In aceste ruine, chiar la dreapta de la intrare veți găsi hainele sub dărâmături.

Axel de Martigny dădu din cap și zise:

— Cunosc ruinele, căci am trecut de multe ori în marș pe acolo și chiar aveam de gând să aleg acest drum pentru a fugi.

Apoi se întoarse spre Suedez și adăugă:

— Vasăzică aici am isprăvit ce am avut de făcut, așa că putem pleca.

Se ridicară amândoi și contele de Martigny îi mai atrase atenția Turcului să se poarte cinstit cu dânșii și să nu-i înșele, ceea ce Isamiel făgădui în chip solemn. Apoi cei doi legionari părăsiră localul de baie și se îndreptară spre cazarma lor.

Câtva timp merseră tăcuți unul alături de celălalt, apoi Suedezul îl întrebă pe contele de Martigny:

— S'ar putea întâmpla să nu reușim?

— E un joc de noroc.

— In care putem pierde?

— Cel mult viața, dar pe aceasta sunt încredințat că și așa am pierde-o, dacă am mai rămâne.

— Eu chiar dacă aș mai rămâne în viață, în legiune n'ar mai avea niciun preț pentru mine.

In noaptea aceea se mai culcară încă în paturile lor de la cazarmă, dar turburarea și neliniștea lor era atât d emare, încât nici nu putură închide ochii.

In sufletele lor se dădea o luptă aprigă între nădejde și îndoială, neștiind dacă planul lor de fugă va reuși. In cele din urmă speranța rămase învingătoare și cei doi legionari se și vedeau liberi.

178. — Taina caietului rămâne încă o taină.

După ce mai stătură câtva timp de vorbă, Felicia se duse la culcare și Dolores rămase singură cu cei doi prieteni credincioși ai ei.

In fața copilei, contesa de Martigny nu voise să vorbească de grijile care îi apăsau sufletul ca o povară nespus de grea.

Se sfia încă, să împartă cu fiica ei greutatea pe care era nevoită s'o poarte singură.

După ce rămase însă cu bătrâna Betty și Jean, scoase un suspin adânc și zise:

— Pe cât sunt de fericită că lucrurile s'au întors spre bine și am reușit să-mi readuc copila în țară, pe atât sunt de îngrijorată de viitor și nu știu ce voiu face de acum înainte. Dar spuneți-mi și voi ce s'a mai petrecut pe aici, ce s'a întâmplat cu căpitanul Barnabe? Eram sigură că-l voiu vedea astăzi la sosirea noastră. De ce n'a venit? Nu mai e în Marsilia? A luat comanda unui nou vapor?

Pe când Dolores le punea toate aceste întrebări, bătrâna Betty și Jean se uitară unul la altul, plini de îngrijorare, așa că neliniștea contesei de Martigny, care observase aceste priviri, deveni și mai mare și ea întrebă, plină de teamă:

— Pentru Dumnezeu, vorbiți, spuneți ce este? S'a mai întâmplat o nouă nenorocire după aceea de la Șangai?

Betty și Jean povestiră, de astădată pe rând tot ce știau despre căpitanul Barnabe și ochii contesei de Martigny se umplură de lacrimi.

— Sărmanul meu Mihail! exclamă ea plângând. Toate nenorocirile îi vin numai de la mine. Dacă nu m'aș fi abătut de la hotărîrea mea de a nu mai iubi pe niciun bărbat, atunci am fi fost cruțați de toate aceste necazuri și neplăceri.

Betty clătină capul și zise:

— Eu sunt încredințată că fericirea de a-ți fi cucerit în sfârșit inima, îl va face pe Barnabe să îndure ușor toate celelalte lovituri ale soartei.

— Asta e și părerea mea, se amestecă Jean în vorbă. Pentru dânsul prețuiești mai mult decât postul său și părerea celorlalți camarazi ai lui sau chiar a lumii întregi.

— Căpitanul Barnabe va ști să-și croiască alt drum și nu mai încape nicio îndoială că va găsi repede un post și atunci toate grijile și supărările vor lua sfârșit atât pentru dânsul, cât și pentru tine.

Dolores suspină din adâncul sufletului.

— Doamne, de m'aș vedea odată așa de departe, însă tare mi-e teamă...

Bătrânul Jean îi curmă vorba și ridicând amândouă mâinile, zise:

— Ia lasă, nu mai vorbi mereu de necazuri și griji și să nu-ți fie teamă. E doar poveste veche că toate furtunile se potolesc și că vapoarele ajung cu bine în porturi. Așa se va întâmpla și cu voi, dragă Dolores. Nici n'ai să știi cum și o să te vezi deodată măritată și atunci veți fi amândoi fericiți și mulțumiți.

Contesa de Martigny închise ochii, ca și când ar fi vrut să vadă chiar acum viitorul așa cum îl descria bătrânul Jean, însă un zâmbet amar îi flutură pe buze.

După o tăcere de câteva clipe ea murmură:

— Nu-mi mai vine să cred în fericire și nu mai am nicio speranță. Nenorocirile se țin lanț de mine și mă urmăresc pretutindeni.. Chiar și revederea cu scumpa mea Felicia a fost întunecată de umbrele trecutului.

In cuvinte întretăiate și adânc turburată, le povesti celor doi bătrâni despre salvatorul Feliciei și despre tot ce aflase de la aceasta despre dânsul, apoi încheiă:

— ...și știți ce semn ciudat de recunoaștere am găsit la acest miner?

Jean și Betty o priviră nedumeriți și dădură din umeri, așa că contesa urmă:

— Mâna lui stângă era mutilată.

— Vasăzică acest miner avea rana care lipsea la mâna lui Frank Wilkens, regele automobilelor? întrebă Betty, turburată. Iar minerul avea mâna mutilată ca și celălalt Frank Wilkens în iubirea căruia ai avut atâta încredere încât l-ai urmat la Londra?

Dolores dădu din cap.

— Da Betty, așa este! Minerul avea mâna mutilată la fel ca și bărbatul pe care l-am iubit odinioară din tot sufletul și pe care apoi l-am urît cu aceeași putere.

— Nu l-ai întrebat de unde avea rana aceea?

Contesa de Martigny povesti mai departe despre taina de care se înconjurase Crestatul, nu ascunse nimic celor doi prieteni credincioși ai ei, nici chiar îndoiala care o chinuia.

Pe când vorbea, ședea cu capul plecat și cu privirea rătăcită în gol, așa că nu observă cum Betty și Jean se uitară îngrijorați unul la altul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 55
7 III 1935

8 PAGINI 2 LEI

Victoria

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Felicia se prezentă ca noua funcționară în secția corespondenței străine (pag. 438).

Cu vocea înecată de lacrimi, contesa de Martigny își încheiă povestirea:

— Zi și noapte mă gândesc neîncetat la acest miner și cu toate acestea mi-e teamă de o nouă întâlnire cu dânsul. Cu toate că pentru Felicia și pentru fericirea ei aș dori ca Frank Wilkens, regele automobilelor, să nu fie tatăl ei, totuși mi-e teamă de clipa în care lucrurile se vor lămuri. Ce mă voiu face atunci? N mai găsi liniște dacă aș ști că timp de douăzeci de ani am urît pe nedrept un om nevinovat. Mi-aș face cele mai grozave mustrări pentru că atunci m'am lăsat în voia soartei, m'am socotit părăsită, fără să fac nimic spre a afla pricina dispariției neașteptate și misterioase a lui Frank Wilkens acela pe care l-am cunoscut eu. Ar fi trebuit să fac tot ce mi-ar fi stat în putință, ca să mă întâlnesc cu Frank Wilkens, regele automobilelor, căci atunci, fără îndoială, că nu-și făcuse încă operația prin care pretinde acum că a înlăturat semnul de la mână. Ah, voi nici nu vă puteți închipui ce gânduri nebune se învălmășesc în creerul meu! Mi-e teamă chiar să nu înebunesc la gândul că timp de zeci de ani am fost victima unei greșeli, a unei neînțelegeri! Mă aștept la cele mai grozave lupte sufletești, căci dacă acel Frank Wilkens pe care l-am iubit odinioară, mai trăiește încă și s'ar ivi deodată în fața mea, atunci soarta m'ar pune să aleg între doi bărbați și n'aș ști ce hotărîre să iau. Inima mă atrage acum spre căpitanul Barnabe, în brațele căruia

aş vrea să mă refugiez, spre a găsi în sfârşit linişte. Pe de altă parte, dacă tatăl Feliciei mele ar fi un altul decât acela pe care l-am crezut până acum, dacă ar trăi şi ar trebui să aflu că prin despărţirea de mine a suferit tot atât de mult cât am îndurat şi eu, atunci pentru binele copilei mele aş avea datoria să îndrept greşeala pe care am făcut-o fără să vreau. Acest lucru l-ar cere cu drept şi Felicia de la mine, cu toate că sufletul mi s'ar răsvrăti la gândul acesta, căci abia acum, în faţa acestei taine grozave, când teama şi îndoiala mă chinuiesc îngrozitor, pot măsura cât de mare e iubirea mea pentru căpitanul Barnabe!... Ah, Betty... Jean... scăpaţi-mă de acest vis urât... daţi-mi ajutor, căci eu nu mai ştiu ce să fac! Dacă aş şti că presupunerile Feliciei şi ale mele s'ar adeveri într'o bună zi, atunci n'aş putea îndeplini dorinţa lui Barnabe de a deveni soţia lui şi nici nu m'aş mai încumeta să dau ochii cu dânsul. Ajutaţi-mă aşa cum m'aţi ajutat de atâtea ori la nevoie!

Betty era atât de mişcată, încât nu fu în stare să răspundă un singur cuvânt.

Durerea şi desnădejdea contesei de Martigny o sguduiseră până în adâncul sufletului şi se gândea mereu la caietul pe care îl primise de la Londra şi în care Dolores ar fi găsit îndată deslegarea întregii taine care îi nimicea viaţa.

Nu îndrăzni însă să-i spună ceva despre ea.

Jean îi ghici gândurile şi îi aruncă o privire prin care îi dădea a înţelege să tacă. Apoi întorcându-se spre Dolores îi zise:

— Linişteşte-te, copila mea! In viaţă totul se întâmplă aşa cum a hotărît destinul. Nu te chinui zadarnic cu astfel de gânduri negre şi fii curajoasă cum ai fost şi până acum. Dacă căpitanul Barnabe va veni şi îţi va oferi un cămin, atunci primeşte, căci numai aşa vei găsi în sfârşit liniştea de care ai atâta nevoie după o viaţă aşa de sbuciumată cum ai fost nevoită să duci fără vina ta. Dacă între tine şi acel miner ar fi fost vreo legătură şi dacă el ar fi avut vreun drept asupra ta, atunci ar fi vorbit când v'aţi întâlnit. Cum însă a dispărut fără urmă, sau n'are nicio legătură cu tine, sau a vrut şi el ca trecutul să rămână înmormântat odată pentru totdeauna. Aşa dar capul sus, Dolores, şi nu te lăsată înfrântă! Du-te acum la odihnă şi îţi doresc visuri mai frumoase decât viaţa pe care ai avut-o până acum.

După ce spuse aceste cuvinte, bătrânul Jean întinse contesei mâna, şi-şi luă rămas bun.

— Mâine voiu veni iar să văd ce mai faci şi atunci vom chibzui în ce fel vom putea trece prin necazurile în cari te afli iar.

Cu o mişcare obosită contesa strânse mâna bătrânului marinar.

— La revedere, deci, pe mâine, dragul meu Jean. După cum vezi, iar voiu avea mare nevoie de tine, aşa cum am avut nevoie şi altă dată, când m'ai scăpat din cea mai grozavă nenorocire.

— Fii fără grijă, Dolores! Bătrânul tău Jean nu te va părăsi niciodată şi pe mine te poţi bizui oricând, îi răspunse bătrânul şi când plecă, făcu un semn credincioasei Betty să-l urmeze afară.

Pe când cei doi bătrâni părăsiră camera, Dolores se întinse pe o canapea şi închise ochii, istovită.

Işi duse mâinile la tâmple cari svâcneau şi încercă să-şi potolească gândurile cari o chinuiau neîncetat. Dar nu fu în stare să le gonească.

Jean, care îşi dădea bine seamă ce se petrecea în sufletul îndurerat al sărmanei contese de Martigny, o trase pe Betty lângă dânsul şi îi zise, stăruitor:

— Bagă de seamă Betty, să nu cumva să te trădezi. In niciun caz nu vei spune ceva contesei despre caietul pe care l-am primit de la Londra.

— Dar citind acel caiet, s'ar încredinţa că Frank Wilkens, regele automobilelor, nu e tatăl Feliciei, spuse Betty.

Dar Jean o întrerupse supărat:

— Asta o va afla destul de curând. Deocamdată trebue să se isprăvească afacerea cu căpitanul Barnabe.

— Dar....

— Taci şi nu mă mai întrerupe mereu, Betty. M'am gândit bine la toate şi sunt de aceeaşi părere cu Coţofană, că nu trebue să arătăm contesei caietul. Timp de douăzeci de ani a trăit numai pentru copila ei, i-a adus cele mai mari jertfe, aşa că deocamdată trebue să îngrijim de fericirea şi liniştea ei pe care le merită de o mie de ori. Apoi vom face astfel ca şi fata să fie fericită. M'ai înţeles, Betty?

Bătrâna dădu din cap și ochii-i se umeziră de lacrimi.

— Da Jeane, ai dreptate, întâi să îngrijim de fericirea sărmanei Dolores, căci a suferit destul în toată viața ei..

— Prin urmare mai ține caietul ascuns, să nu afle nimic despre dânsul...

— Voiu face așa cum spui tu Jeane, și cred că va fi bine.

Cei doi bătrâni se despărțiră, încredințați că felul lor de a vedea lucrurile, este cel mai bun și mai nimerit pentru Dolores.

179. — Puterea iubirii.

Chiar în dimineața următoare, Raul Bernard chemă la telefon casa contesei de Martigny.

Deoarece aceasta era încă în pat, suferind de o durere grozavă de cap, Betty o chemă pe Felicia, spre a vorbi cu tânărul Bernard.

Raul Bernard fu foarte încântat de a putea sta de vorbă cu Felicia, o întrebă de sănătate și la urmă zise:

— Aș dori foarte mult să ne întâlnim astăzi după amiază și să-mi spui în ce chip aș putea să-ți fiu de vreun ajutor. Știu cât de greu au lovit nenorocirile pe mama dumitale și aș vrea din tot sufletul să fac ceva spre a vă scăpa pe amândouă de orice griji.

La auzul acestor cuvinte inima Feliciei începu să bată mai tare și ea răspunde repede:

— Și eu aș vrea să vorbesc cu dumneata despre toate aceste lucruri, domnule Bernard, căci trebue să-mi caut un post spre a-mi câștiga existența și cu cât îl voiu găsi mai repede, cu atât mai bine va fi pentru noi.

— Atunci te rog vino pe la patru la cofetăria cea mare de pe Cannebière, unde vom putea sta de vorbă în toată liniștea. Ne-am înțeles?

Felicia nu stătu mult la gânduri, ci răspunse că va veni negreșit.

Fără nicio șovăire contesa de Martigny îi dădu voie Feliciei să se ducă la întâlnirea cu Raul Bernard.

Cu un sfert de ceas înainte de timpul hotărît, Raul Bernard se plimba nerăbdător prin fața cofetăriei unde își dăduse întâlnire cu frumoasa fată și se uita neîncetat în toate direcțiile, spre a o vedea venind. Era foarte emoționat și abia aștepta să vadă în sfârșit lângă dânsul pe încântătoarea copilă.

De când aflase de la Coțofană ce legătură era între Felicia și Bob Wilkens, Raul Bernard făcea tot felul de planuri pentru viitor.

Creerul său lucrase cu înfrigurare și acum avea pregătite mai multe propuneri pe care voia să le spună și Feliciei.

Voia cu tot dinadinsul s'o aibă în apropierea lui, gândindu-se că în felul acesta își va ajunge mai repede ținta.

La patru fix, Felicia veni la întâlnire.

Cu ochii strălucitori de bucurie, Raul Bernard alergă întru întâmpinarea ei și o salută cu atâta înfrigurare, încât Felicia se sperià aproape.

După ce luară însă loc în cofetărie, teama ei că Raul Bernard ar simți ceva mai mult decât prietenie pentru dânsa, se potoli. Tânărul se arătă ca un bun camarad și îi spuse că prin aventura pe care o avuseseră împreună când fuseseră duși în spelunca grozavă de către Mac O'Kerem și tovarășii săi, el socotea ca o datorie a lui să o ajute și mai departe.

— Spre a nu fi nevoită să alergi zile sau chiar săptămâni întregi în căutarea unui post, ți-aș propune să intri corespondentă în întreprinderea tatălui meu. Din întâmplare este chiar un loc liber. Până acum a fost ocupat de un bărbat, dar șeful personalului firmei noastre e de părere să încercăm odată și cu o domnișoară sau doamnă. Știu că vorbești perfect franceza, engleza și germana, așa că vei putea face față cerințelor care ți se vor pune.

Felicia zâmbi fericită la auzul acestei știri și îi întinse mâna.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, domnule Bernard. Nici nu-ți poți închipui ce greutate mi-ai luat de pe suflet.

Raul Bernard prinse mâna frumoasă a Feliciei cu o strângere caldă și se uită lung drept în ochii ei.

— Răsplata mea e destul de mare, știind că pot să-ți fiu de folos. Condițiunile angajamentului ți le va spune mâine șeful personalului. Deocamdată îți pot spune că leafa va fi de nouă sute cincizeci de franci și se va plăti înainte la începutul fiecărei luni.

— Minunat! strigă Felicia, încântată.

— Crezi dar că leafa e destul de mare?

— Mai întrebi, domnule Bernard? Nici nu m'am așteptat la atâta.

— Mie mi s'a părut cam puțin, dar șeful personalului mi-a spus că atâta se plătește acum pentru postul de corespondentă, zise Raul Bernard.

— Ba eu sunt foarte mulțumită, căci la urma urmei nu sunt doar decât o începătoare cu care va trebui să aveți răbdare până când va învăța mai mult.

— Să n'ai nicio grijă, dragă contesă; voiu avea multă răbdare cu dumneata, o asigură Raul Bernard. Fiind corespondentă, vei lucra în secția mea și fii sigură că nu voiu fi un șef prea aspru. Orele de birou sunt de la nouă dimineața până la trei după amiază. Câte odată se întâmplă însă să fie nevoie de ore suplimentare.

— Nu face nimic, domnule Bernard, voiu lucra cu plăcere și voiu face tot ce-mi va sta în putință pentru ca șeful meu să fie mulțumit de mine, răspunse Felicia, aruncându-i o privire șăgalnică.

De fapt însă, sărmanei fete nu-i ardea de fel de glumă.

Era într'o stare sufletească foarte dureroasă, pe care o ascunse însă față de Raul Bernard. Doar el n'avea nevoie să știe tot ce se petrecea în sufletul ei întristat.

Nu dormise toată noaptea, ceasuri întregi stătuse trează și plânsese amar, cu capul ascuns în perne.

Nu primise nicio știre despre Bob!...

Aceasta fusese o dezamăgire amară pentru sărmana fată, care așteptase cu dor câteva cuvinte dragi din partea lui.

Despărțirea tristă în acea noapte furtunoasă nu putea doar să fi fost sfârșitul dragostei lor!

Chiar dacă Frank Wilkens ar fi întărit în sufletul lui Bob credința că e fratele ei, totuși ar fi putut să-i scrie câteva cuvinte.

Ea nu avusese putința să-i trimeată o veste din Australia.

Dar acum?...

Să-i scrie oare?... Să-i povestească despre toate întâmplările prin care trecuse și despre îndoiala care luase naștere în sufletul ei și al mamei sale?

Pe când gândurile se învălmășeau astfel în creerul ei, auzi iar vocea lui Raul Bernard, care aplecându-se spre ea și sărutându-i mâna, îi zise:

— Sunt încredințat că voiu fi foarte mulțumit de dumneata, scumpa mea contesă.

Speriată, Felicia își retrase mâna.

— De azi înainte nu mai trebue să-mi săruți mâna, îngăimă ea buimăcită. Așa ceva nu e îngăduit unui șef față de funcționara lui, căci ar da loc la clevetiri pe care vrem doar să le evităm de la început.

Raul Bernard izbucni în râs.

— Dar nu ești încă funcționara mea, dragă contesă și...

Felicia îi curmă vorba.

— Te rog să-mi spui numai domnișoara Martigny, căci n'aș vrea ca personalul firmei dumitale să afle că sunt contesă sau chiar fiica contesei blonde din Marsilia. In interesul unei conlucrări bune, este neapărată nevoie să ascundem acest lucru.

— Iți voiu împlini cu cea mai mare plăcere dorința, dragă cont...

— Domnișoara Martigny... mai spuse odată Felicia, apăsând pe fiecare cuvânt.

Raul însă îi luă iar mâna și îi zise în șoaptă:

— Mai curând aș vrea să-ți spun domnișoara Felicia. Imi dai voie?...

Tânăra fată rămase vădit încurcată.

Nu-i plăceau familiaritățile, dar nici nu avu curajul să-l refuze, mai cu seamă în clipa aceasta când se simțea îndatorată față de dânsul.

Tăcerea ei și teama care i se citea pe față, făcură pe Raul să înțeleagă că mersese prea departe.

Dar el era deprins să cucerească repede inimile fetelor.

Totuși își dădu seama că față de Felicia trebuia să fie mai cu băgare de seamă, ca să nu piardă prietenia ei printr'o nesocotință sau prin o grabă prea mare. De aceea spuse, scuzându-se:

— Nu te superi, domnișoară Martigny, că n'am putut să-mi stăpânesc pornirea inimii. Dar din acele clipe de primejdie când amândoi am stat aproape în fața morții, simt o legătură puternică între noi, ca... între frate și soră...

Felicia avu o tresărire îndurerată și zise cu vocea înecată:

— Te rog să nu mai vorbești despre acele întâmplări atât de triste...

Raul Bernard ar fi vrut să se pălmuiască singur în clipa aceea, atât era de supărat, de prostia pe care o făcuse.

— Iartă-mă că am făcut această asemuire, se rugă el. N'am vrut să ating o rană care te doare.

Incă și mai agitată, Felicia făcu un gest de împotrivire.

— Taci, taci, nu mai vorbi de toate acestea...

— Te mai doare atât de mult?

Felicia dădu din cap și răspunse:

— Da, mă mai doare...

— In curând munca te va face să uiți tot, domnișoară Felicia.

— Și eu am această nădejde.

— Timpul vindecă toate rănile, chiar și pe cele mai dureroase și mai adânci.

Felicia îi aruncă din nou o privire rugătoare.

— Nu mai vorbi de asta...

Raul Bernard îi luă iar mâinile și le mângâiă cu o mișcare lină și blândă.

— Nu uita niciodată că aș vrea să-ți fiu un prieten bun. Țin să-ți mai spun încă odată asta.

— Iți mulțumesc, domnule Bernard.

— Așa dar, mâine vei începe o viață nouă.

— Chiar de mâine? întrebă Felicia mirată.

Raul Bernard dădu din cap.

— Dacă vrei, poți să începi lucrul de mâine. Am pregătit tot, socotind că munca îți va ajuta să scapi de gândurile negre și de grija de toate zilele care te chinuiește atât pe dumneata cât și pe mama dumitale. Afară de asta cred că mama dumitale se va deprinde mai ușor cu schimbarea bruscă a situației ei, dacă dumneata vei avea un mijloc de câștig și vei scăpa de grijile astea.

— Ai dreptate, domnule Bernard. Nu trebue să pierd un prilej atât de bun, așa că mâine voiu veni la timp la lucru; după cum ai spus, la ora nouă dimineața.

Se mai sfătuiră asupra amănuntelor serviciului, dar care îi apărură lui Raul Bernard lucruri fără însemnătate, căci dorința lui de căpetenie era s'o aibă pe Felicia în apropierea lui.

In clipa aceea nu îndrăzni însă să-i vorbească de frumoasele planuri de viitor pe cari le făurise în creerul său.

Se gândea la plimbări cu automobilul, la excursii cu barca pe mare și singura lui dorință era să cucerească cât mai repede inima tinerei fete.

In schimb ea vorbea numai de mulțumirea pe care o avea de a-și putea ajuta mama la nevoie, îi povesti de intenția pe care o urmărea de a părăsi locuința cea mare din strada Estelle, de a vinde o bună parte din lucrurile lor și de a lua o locuință mai modestă.

Convorbirea între ei nu încetă o clipă, deși fiecare vorbea de altceva decât de ceea ce-i apăsa sufletul.

Pe când se uita neîncetat la fața nespus de frumoasă a Feliciei, gândurile lui Raul Bernard se învârteau mereu în acelaș cerc: de a o avea cât mai repede pentru dânsul, numai pentru dânsul!

Felicia însă se gândea cu dor la Bob, în dragostea căruia credea cu toată tăria, dar totuși îndoiala începu să i se strecoare în suflet.

Totuși mai avea încă timp, mai putea să aștepte.

Poate tot va veni în sfârșit o știre de la dânsul

Această speranţă îi dădu putere să vorbească mai departe cu Raul Bernard, fără să trădeze durerea care îi sfâşia inima.

Astfel trecură mai bine de două ceasuri, până când se hotărîră să părăsească cofetăria.

Felicia, care nu cunoştea pe nimeni din eleganţii oameni cari se aflau în frumosul local unde stătuseră atât de mult de vorbă, nici nu se sinchisise de acei cari şezuseră la mesele vecine.

Chiar şi Raul Bernard fusese prea mult sub înrâurirea apropierii frumoasei fete, nu avusese ochi decât pentru dânsa, spre a fi cu luare aminte la tot ce se petrecea în jurul său.

Scăpase deci din vedere că la o masă din apropiere fusese şi tatăl său, care îl observase cu luare aminte şi nu-l zări nici când părăsi localul alături de Felicia.

Cu atât mai mare atenţie îl urmări bătrânul cu privirea, clătină nemulţumit capul şi îşi zise în gând·

— Băiatul acesta e foarte fluturatec. Sboară de la o floare la alta şi prea îşi face de cap. Nu zic ba, tinereţea trebue să petreacă, dar totul trebue să aibă un sfârşit.

Dispoziţia bătrânului Bernard deveni şi mai rea când, în dimineaţa zilei următoare primi vizita Feliciei, care se prezentă ca noua funcţionară în secţia corespondenţei străine.

Totuşi senatorul Bernard era prea înţelept, spre a-şi arăta nemulţumirea. Foarte calm luă cunoştinţă de noul angajament şi o trimise pe Felicia la lucru, fără să-i pună întrebări.

Dar îndată ce fata părăsi biroul, el telefonă şefului personalului şi îl rugă să vie imediat la dânsul.

După câteva clipe acesta intră în biroul său şi îl întrebă ce doreşte.

Prefăcându-se nepăsător, bătrânul Bernard se juca cu o linie de metal pe care o ţinea în mână, şi fără a arăta prea mult interes, il întrebă pe şeful personalului despre noua corespondentă.

— Cine ţi-a recomandat-o? Are certificate bune ? Crezi că va fi în măsură să-şi indeplinească serviciul?

Şeful personalului răspunse repede:

— Domnul Raul mi-a recomandat-o în chip deosebit de călduros şi mi-a spus că îşi ia toată răspunderea pentru dânsa, fiind o funcţionară foarte bună.

Pe buzele senatorului Bernard se ivi un zâmbet uşor.

— Aşaa... Vasăzică fiului meu trebue să-i mulţumim că am găsit o funcţionară atât de bună? zise el cu o ironie, care îl făcu pe şeful personalului să devie atent. Totuşi îi răspunse domnului Bernard:

— Dealtminteri am făcut chiar azi dimineaţă o probă şi pot să vă spun că domnişoara lucrează foarte bine şi repede.

— Cu atât mai bine. Dar să aşteptăm ce vor mai aduce zilele viitoare.

Şeful personalului se inclină şi vru să părăsească biroul, dar senatorul Bernard îl mai opri şi îl întreb :

— Cum se numeşte domnişoara? Numele ei mi-a scăpat.

— Martigny... Felicia Martigny, domnule senator, răspunse şeful personalului.

— Şi unde locuieşte?

— Vă voiu trimite îndată fişa ei, domnule senator. Amănuntele nu-mi sunt cunoscute, căci n'am examinat mai de aproape actele ei, bizuindu-mă pe recomandaţia domnului Raul.

Senatorul Bernard dădu din cap şi şeful personalului părăsi biroul.

Bătrânul urmă să se joace cu linia pe care o avea în mână, dovedind prin aceasta nervozitatea şi turburarea în care se afla.

După câteva minute un practicant îi aduse fişa nouei funcţionare.

Senatorul Bernard aruncă o privire fugară asupra ei şi surprins citi: «Felicia Martigny, strada Estelle numărul 4».

Numele i se păru cunoscut.

Ii reveniră în minte amănuntele acelor nopţi pline de turburare, în cari Raul Bernard dispăruse fără urmă şi deodată se făcu lumină în creerul său: Felicia Martigny era doar fata pentru care fiul său îşi pusese viaţa în primejdie.

Ba ştia şi mai mult!

Noua corespondentă nu era alta decât fiica contesei blonde din Marsilia.

Infuriat, senatorul Bernard încruntă sprâncenele, cu o mişcare bruscă aruncă linia pe birou, se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin încăpere.

Indrăzneala băiatului său era prea mare! Cum se încumetase el să dea un post acestei fete în întreprinderea lui!

Nici nu găsise măcar de cuviință să-i spună și lui ceva de intențiile sale!

Fără îndoială că băiatul era îndrăgostit de această fată blondă și voia s'o aibă în apropierea lui.

Plin de mânie, bătrânul Bernard își încleștă pumnii.

Dar îi va strica rosturile coconașului Bernard! Să nu-și închipuie cumva că-și poate face mendrele cum vrea el!

Era lucru hotărît ca fata să părăsească imediat întreprinderea.

Dar înainte de a-și pune în aplicare hotărîrea, bătrânul Bernard se răsgândi și așezându-se iar în fața biroului său, începu să chibzuiască.

Printr'o măsură prea aspră n'ar ajunge la alt rezultat decât să ațâțe și mai mult focul.

Se gândi deci că deocamdată e mai bine să aștepte desfășurarea evenimentelor și să intervie numai atunci când primejdia va deveni mai mare.

Vizita unui prieten de afaceri il abătu de la toate aceste gânduri și când, după câteva ore, își aduse iar aminte de noua corespondentă, zâmbi cu un aer de superioritate și își zise în gând:

— Nu mă voiu grăbi cu măsurile care trebuiesc luate dar voiu deschide ochii, spre a feri pe băiatul meu de vreo prostie.

180. — Incercări zadarnice.

Pe zi ce trecea, căpitanul Barnabe simțea din ce în ce mai mult povara situației în care se afla.

Il durea mult faptul că era ocolit de camarazii săi dar la urma urmei se va putea lipsi de prietenia lor. Mai greu il lovi încredințarea că nici armatorii nu mai voiau să aibă de a face cu dânsul.

Toți cărora li se adresase spre a obține comanda unui vapor, îl refuzaseră și la fel se întâmplase și în celelalte porturi unde fusese spre a căuta un post nou.

Vizitase toate societățile de navigație, nu scăpase pe niciuna din vedere și își oferise pretutindeni serviciile. Fusese primit cu politeță, dar cu aceeași politeță îi se spusese că nu erau posturi libere pentru dânsul.

Armatorii erau toți in legătură unul cu altul și își trimiteau între ei liste negre pe care erau trecuți acei căpitani, cârmaci sau alții, cari urmau să nu fie angajați și pe aceste liste era trecut și numele căpitanului Barnabe.

Fusese în cele din urmă și la Havre, dar aci îi se spulberă cea din urmă nădejde pe care o avusese de a găsi un post.

Toate încercările lui rămaseră zadarnice și acum se punea mai mult ca niciodată întrebarea: ce avea să facă?

Starea lui sufletească deveni din ce in ce mai apăsătoare și viitorul îl vedea în culorile cele mai întunecate.

Se va întoarce la Marsilia ca un învins și când va ajunge acolo nu va ști ce să facă. Dacă lucrurile vor merge astfel înainte, în curând va fi nevoit să ceară ajutorul asistenței marinarilor...

Niciodată în viața lui nu mai fusese atât de amărât ca acum!

Dacă ar fi avut cea mai mică vină, ar fi îndurat toate fără să crâcnească și ar fi socotit ca o pedeapsă bine meritată că i se luase comanda vaporului, dar așa...?! Era o nedreptate strigătoare la cer faptul că toți îl ocoleau din pricina legăturilor sale cu contesa Dolores de Martigny.

De ce se amestecau ceilalți în afacerile lui personale?... Ce le păsa lor pe cine iubea?...

După ce cutreierase încă odată birourile tuturor societăților de navigație, fără a obține un rezultat mulțumitor, căpitanul Barnabe intră într'o bodegă.

Cu toate că nu reușise încă să găsească un post, nu-i venea să se întoarcă la Marsilia. Mai avea încă nădejde într'o întâmplare fericită.

Cum va fi revederea cu Dolores, dacă va veni la dânsa ca un învins și nu va fi în stare să-i ofere nimic?!

Adâncit în gânduri negre, ședea în localul unde intrase și privind gol, chibzui ce mai putea să facă în situația nenorocită în care se afla.

Dar Barnabe nu rămase multă vreme singur, căci un bătrân, după înfățișarea căruia se vedea la prima vedere că e un marinar ieșit la pensie, se apropiă de masa lui și ducând mâna la șapcă în semn de salut, il întrebă dacă îi dă voie să ia și el loc.

Cu toate că i-ar fi plăcut mai bine să rămână singur, din politeță Barnabe nu putu să-i refuze cererea.

Bătrânul ceru de la chelner o sticlă cu vin, apoi se uită lung la Barnabe, își scoase luleaua din gură și-l întrebă:

— Ești căpitan?

Pe cât de scurtă fu întrebarea, tot atât de scurt și răspunsul.

— Da.

— Din Marsilia?

— Da.

— Se cunoaște.

— După ce?

— Pentrucă vorbești mult.

Căpitanul Barnabe se uită uimit la bătrân și zâmbi.

— Doar am spus numai de două ori «da».

— Dacă ai fi fost din Bordeaux, Havre, Toulon sau din alt port, ai fi dat numai din cap, fără să deschizi gura.

Barnabe începu să râdă. Da, bătrânul avea dreptate, marinarii din alte porturi erau foarte sgârciți la vorbă, ca și când cuvintele ar fi fost lucruri de mare preț.

— Dar dumneata?... Mi se pare că și dumneata ți-ai petrecut toată viața pe mare?

— Așa și e. Am condus tot felul de vase prin toate mările din lume. Ești în vizită de plăcere aici?

— Nu, am venit să-mi caut un post.

— In port sunt două vapoare care au nevoie de căpitani.

— Dar mie nu mi se va da comanda niciunuia din ele.

Era oare faptul că bătrânul marinar îi inspira o deosebită încredere, sau dorința de a se destăinui unui om, de a-i spune toate necazurile, care îl făcu pe Barnabe să vorbească?

Nici el nu-și dădu seamă, totuși povesti bătrânului trista întâmplare de pe vaporul „Neptun", despre procesul său la tribunalul maritim și încheiă:

— Am încercat pretutindeni să-mi găsesc un post, dar nimeni nu vrea să știe de mine.

— Cu toate că ai fost achitat?

— Da, mă refuză fiindcă...

Și căpitanul Barnabe începu să-i povestească de dragostea lui pentru Dolores. Vorbi cu atâta înfrigurare încât se aprinse la față.

Bătrânul îl ascultă cu luare-aminte, fără să-l întrerupă niciodată. Când isprăvi de istorisit, bătrânul dădu înțelegător din cap.

— Da, da... așa e lumea! Și eu am avut mult de furcă cu armatorii. Dar noi n'avem nicio putere față de ei. Trebue să înghițim toate, chiar dacă ne dau afară fără niciun drept... Ei da, situația dumitale e cam neplăcută!...

— Nici nu mai știu ce să fac. Să încerc oare la o societate străină?

— Lasă-le dracului, căci vei avea noui desamăgiri. Străinii dau comanda vapoarelor oamenilor lor. Dânșii nu angajează niciodată Francezi

— Atunci pot să mă las de meserie.

— Ei, nu pierde prea repede curajul. Chiar din situațiile cele mai grele se găsește întotdeauna câte o portiță de scăpare.

— Eu nu văd niciuna. Sau ai vrea poate să mă angajez ca simplu marinar?

Bătrânul nu răspunse îndată, ci păru să se gândească la ceva. Abia după câteva minute îl întrebă pe căpitanul Barnabe:

— Ai fi dispus să iei orice comandă?

— Oricare, numai cinstită să fie.

— Atunci știu ceva pentru dumneata.

Barnabe se aplecă mai aproape de el și se uită cu încordare la fața blândă și plină de cute a bătrânului marinar.

— Ce e?

— Comanda unui vas de prins balene.

— Vrei să vorbești de un vapor mic, care pleacă în mările arctice?

— Da. O societate norvegiană caută câțiva căpitani buni și destoinici pentru bărcile de vânătoare.

— Ah, da, e vorba numai de niște bărci. Nu dragul meu, eu am comandat cele mai mari vapoare franceze, așa că n'am chef să fac pe căpitanul unei bărci.

— Se vede că-ți merge încă bine.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 56
1936
Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Zâmbind drăgălaş, Harriet îi întinse mâna (pag. 444)

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă ţi-ar merge mai rău, n'ai mai face nazuri şi ai primi ce ţi se oferă.

— Doar acei cari conduc astfel de bărci, nici nu sunt căpitani adevăraţi, ci numai nişte cârmaci. Dacă ar fi cel puţin vorba de un remorcher...

— Totul se începe în mic.

— Dar eu nu mai sunt începător.

— Ba acum eşti şi dumneata începător. Situaţia dumitale nici n'ar fi aşa de rea pe o astfel de barcă. Societatea plăteşte premii de prindere, aşa că cu vremea ai putea să-ţi economiseşti o sumă destul de frumuşică.

— Şi serviciul?

— E greu. Bineînţeles că dacă ţi-e teamă de muncă grea, atunci n'am ce să-ţi fac. In tinereţea mea, înainte ca vânătoarea de balene să dea înapoi, am fost şi eu pe o astfel de barcă şi mărturisesc că nu regret, căci din ceea ce am câştigat atunci, pot trăi astăzi bine. Premiile mele le-am lăsat întotdeauna la societate, care mi-a plătit dobânzi la ele şi acum am un venit destul de mare. Nu vreau însă să mai stărui, căci dumneata trebue să ştii mai bine ce ai de făcut. Nu fiecare se pricepe; la comanda unui astfel do vas, de aceea se caută căpitani.

— In orice caz, îţi mulţumesc pentru sfatul dumitale. Văd că-mi vrei binele, aşa că mă voiu mai gândi.

— Când va începe să-ți ghiorăie mațele de foame, atunci ai să primești; n'o să ai încotro și un astfel de post îți va fi bine venit.

— Nu e numai din pricina mea, dacă mai stau pe gânduri. Ți-am povestit doar toată viața mea. E mai mult pentru femeia pe care o iubesc și de care nu mă voiu putea despărți niciodată.

— Nici n'ai avea nevoie să te desparți de ea, căci ai putea s'o iei cu dumneata pe bord.

— Ce viață ar duce în ținuturile acelea friguroase pe o astfel de barcă?

— Dacă te iubește cu adevărat, atunci va îndura orice, numai să fie împreună cu dumneata. Cel puțin asta e părerea mea.

— Cred că ai dreptate, dar...

— Prea te opresc multe, de aceea văd că n'are să iasă nimic din afacerea asta.

— Nu vorbi așa. Numai n'aș vrea să iau singur această hotărîre. Crezi că aș putea găsi oricând un astfel de post?

— Chiar acum vânătoarea de balene e într'o epocă de înflorire. Se pun mereu bărci noui în serviciul ei și se caută căpitani pentru conducerea lor. Nu se prea găsesc destui, căci fiecare se teme de singurătatea din acele ținuturi și de viața grea pe care ar trebui s'o ducă acolo. Nu e lucru ușor să stai cu lunile în întunerecul și frigul nopților polare și să vânezi balene, dar tot e mai ușor decât să mori de foame. Mai gândește-te. Eu îți voiu da adresa societății de la Hammerfest, unde te vei putea adresa oricând.

Bătrânul scoase un carnet din buzunar, scrise o adresă pe o foaie pe care o rupse din carnet și o întinse căpitanului Barnabe.

— Dacă scrii societății, amintește-i că eu ți-am vorbit. Notează numele meu: George Villars. Când vor auzi că eu te-am recomandat, te vor primi numaidecât.

Căpitanul Barnabe luă biletul pe care i-l dăduse bătrânul marinar și mulțumi acestuia cu o călduroasă strângere de mână.

— Când voiu vedea că mi se închide orice altă cale, voiu pleca poate și eu spre polul nord spre a vâna balene.

Spunând aceste cuvinte, gândurile lui sburară iar la Dolores, pe care o va vedea în curând și care avea să hotărască soarta lui.

181. — Jocul destinului.

Cea dintâiu grijă mai mare pe care o avea acum Bob, era să găsească cât mai repede credit pentru întreprinderile Wilkens și această chestiune nu mai suferea nicio amânare.

După ce aflase că prăbușirea totală a tatălui său era datorită unei vizite a domnului Drof, Bob nici nu se gândi să se adreseze acestuia pentru creditul de care avea nevoie, deși știa că bătrânul Drof va fi oricând gata să-l ajute.

Condițiunile pe care i le-ar fi pus însă, i se păreau cu neputință de îndeplinit.

Incurajările mamei lui nu-i foloseau la nimic, așa că singura mângâiere care îi mai rămânea, singurul mijloc de a uita toate nenorocirile care se năpustiseră asupra lui, era munca... munca cea mai înverșunată.

Pentru nenumărații oameni cari își câștigau pâinea de toate zilele în întreprinderile Wilkens, va munci din răsputeri spre a putea menține aceste întreprinderi în toată mărimea lor.

După ce luă această hotărîre, chemă la telefon pe domnul Crosham, președintele consorțiului Penssylvania-Oil și îl rugă să-i acorde o întrevedere.

Secretarul particular al domnului Crosham îi răspunse că acesta avusese un mic accident și era rănit la picior, așa că pentru câtva timp va fi nevoit să stea în casă și nu va putea veni la birou.

Lui Bob Wilkens nu-i rămase deci altceva de făcut, decât să se ducă acasă la domnul Crosham.

Cu acest prilej trecu pe lângă lacul unde cu câtva timp în urmă scăpase de la o moarte sigură un băiețaș.

Bob își aduse aminte de această întâmplare, pe care o uitase aproape în urma evenimentelor însemnate din timpul din urmă.

După scurt timp Bob ajunse la vila domnului Crosham și pe când aștepta la intrare, auzi deodată vocea veselă a unui băiat, care striga plin de bucurie:

— In sfârșit ai venit! Nici nu-ți poți închipui ce bine îmi pare! Am știut că te voiu mai revedea odată.

Bob ascultă uimit și zâmbi prietenos când în băiețașul care venea alergând spre dânsul, recunoscu chiar pe acela la care se gândise cu câteva clipe în urmă.

Inainte de a-și da seama de ce se întâmplă cu dânsul, băiatul se și agățase de gâtul lui și îmbrățișându-l cu multă dragoste, zise cu întrigurare:

— Slavă Domnului că ai venit! Tata și mama mi-au făcut cele mai aspre mustrări că nu te-am întrebat atunci cum te cheamă și în felul acesta n'au avut putința să-ți mulțumească pentru că m'ai scăpat de la moarte. Dar acum nu te mai las să pleci și trebue să vii cu mine la părinții mei.

Plin de vioiciune și sglobiu,, băiatul îl trase după dânsul în grădină și făcând semne spre terasa casei, strigă:

— Tăticule, mămico, veniți repede încoace să vedeți pe cine aduc!... A venit salvatorul meu.

Pe terasă apărură un domn și o doamnă și după câteva clipe, adânc mișcați, îi întinseră lui Bob mâinile și îi mulțumiră cu lacrimi în ochi pentru fapta vitejească prin care salvase viața copilului lor.

— Cât sunt de fericită că în sfârșit mi s'a împlinit dorința, zise doamna Crosham, o femeie înaltă și foarte distinsă. Acum ne va fi îngăduit să mulțumim aceluia care prin fapta lui îndrăzneață și hotărîtă, a salvat viața băiețașului nostru scump.

Bob Wilkens rămase foarte încurcat.

— Vă rog să nu mai vorbiți de recunoștință doamnă. Ceea ce am făcut era ceva firesc și de datoria oricărui om de inimă. Oricine în locul meu, ar fi făcut la fel.

— Te înșeli dacă crezi asta, îl întrerupse președintele Crosham. Au fost mulți oameni pe malul lacului, dar niciunul n'a îndrăzuit să sară în ajutorul copilului.

— Numai dumneata ai avut curajul și de aceea îți vom fi veșnic recunoscători, adăugă doamna Crosham.

— Dar scumpă doamnă, credeți-mă că n'am venit pentru a cere o răsplată pentru fapta mea. Dimpotrivă, mi-e chiar foarte neplăcut că a avut loc această întâmplare.

Deodată președintele Crosham se uită cu luare aminte la Bob și-l întrebă:

— Dumneata nu ești tânărul Wilkens?

Bob răspunse că da și atunci domnul Crosham zâmbi mulțumit și zise:

— Orice rugăminte ai avea, să știi dinainte că îți va fi împlinită.

Băiețașul bătu voios din palme și strigă:

— Acum tăticul și mămica vor fi iar mulțumiți și veseli. Ce noroc că ai venit, mister Wilkens!

In primul moment, Bob Wilkens nici nu fu în stare să înțeleagă tot ce se spunea în jurul său și îi trebui timp să se reculeagă, să-și dea seama de situația în care se afla.

Venise cu foarte puțină nădejde în casa aceasta și nici nu îndrăznise să spere că prima lui rugăminte îl va și duce la ținta dorită.

Și acum dorința i se împlinise, înainte chiar de a fi avut timp s'o spună!

La invitația prietenoasă a gazdei, trecură cu toții în salonul cel mare al vilei.

Primul lucru despre care vorbiră, fu salvarea băiețașului și atât președintele Crosham cât și soția lui nu încetară să aducă laude și mulțumiri lui Bob Wilkens pentru fapta lui atât de frumoasă și vitejească.

După câtva timp, doamna Crosham se retrase împreună cu copilul, așa că Bob Wilkens avu prilejul să expună președintelui Crosham situația financiară a întreprinderii tatălui său și să vorbească despre transacția care singură ar putea salva întreprinderea din situația grea prin care trecea acum.

Președintele Crosham urmări cu mare luare aminte expunerea lui Bob Wilkens și cei doi bărbați căzură repede la o înțelegere favorabilă pentru Bob.

— Intreprinderile Wilkens nu trebue să cadă, mai cu seamă acum când dumneata ai luat frâele în mâinile dumitale energice, hotărî președintele Crosham. Iți voiu da tot ajutorul, nu numai pentrucă ai salvat viața copilului meu, care e toată fericirea mea și a soției mele, dar și pentru faptul că am mare încredere în dumneata. Mărturisesc că dacă ar fi venit tatăl dumitale la mine cu această rugăminte, nu i-aș fi dat ascultare, dar salvatorului copilului meu îi voiu veni și eu în ajutor din toată inima. Dumneata nici nu bănuiești ce-ai făcut pentru mine. Toată fericirea mea ar fi fost nimicită dintr'o singură dată, dacă mi-aș fi pierdut băiatul.

— E singurul dumitale copil? îl întrebă Bob Wilkens, compătimitor.

Fața președintelui se întunecă și clătinând încet capul, răspunse:

— Mai am şi o fiică de nouăsprezece ani şi până acum ea şi fiul meu erau toată fericirea noastră. Pentru aceşti doi copii am muncit toată viaţa şi singura mea ţintă a fost să le fac viaţa mai uşoară decât am avut-o eu, căci am început mic de tot, am trecut prin foarte mari greutăţi şi nevoi, am răbdat de foame, înainte de a ajunge în situaţia strălucită în care mă aflu astăzi. Toată munca mea ar fi fost zadarnică, dacă Phil, băiatul meu, ar fi pierit în acea noapte furtunoasă, căci Hariett, copila mea scumpă, e condamnată la moarte. Nici cel mai mare medic n'o mai poate salva, chiar dacă i-aş da toată averea mea, căci cu bani nu se poate cumpăra sănătatea.

Bob Wilkens ascultă plin de milă vorbele preşedintelui Crosham, din care străbătea durerea mare care îi sfâşia sufletul, apoi încercă să-l mângâie:

— Şi în vremurile în cari trăim noi, se mai întâmplă minuni, domnule preşedinte. Fiica dumitale fiind încă tânără, mai este nădejde să fie salvată printr'o minune.

Crosham clătină trist capul.

— In cazul fetei mele ar fi o nebunie să mai cred într'o minune. Hariett nu mai poate fi salvată. Ea piere zi cu zi şi nu mai e departe clipa când va închide pentru vecie ochii ei dragi. Ea nici nu bănuieşte că în urma unei pneumonii pe care a căpătat-o după un concurs de înnot în anul trecut, în pieptul ei a rămas germenul morţii. Biata copilă se împotriveşte chiar şi îngrijirilor noastre şi în loc să stea culcată, ar vrea mai bine să se joace ca o copilă cu fratele ei Phil, sau să râdă şi să glumească cu prietenele ei. Noi însă suntem nevoiţi s'o oprim de a face astfel de imprudenţe, căci numai cea mai mare linişte îi mai poate prelungi viaţa. Poţi înţelege uşor că singura noastră grijă este să câştigăm fiecare zi pe care i-o putem da să mai trăiască.

Dar deodată Crosham se opri şi trecându-şi mâna peste frunte, zâmbi îndurerat:

— Iartă-mă, dragă mister Wilkens, că îţi vorbesc de toate aceste griji ale mele şi de jalea care îmi ameninţă casa. Faţă de altcineva n'aş fi spus nimic, dar dumitale, salvatorul băieţaşului meu, nu mă sfiesc să-ţi spun tot ce-mi apasă sufletul, ca să ştii cât de mare a fost binele pe care mi l-ai făcut.

Bob Wilkens luă parte din toată inima la durerea preşedintelui Crosham, căci şi el ştia ce însemna să pierzi pe cineva drag.

Era cea mai mare nenorocire care putea să lovească un om.

Dar în acelaşi timp ştia că pentru astfel de dureri nu există alinare şi mângâiere.

Orice cuvânt ar fi fost zadarnic, aşa că tăcu, dar cu multă căldură strânse mâna domnului Crosham.

Acesta simţi strângerea sinceră de mână a tânărului Wilkens ca o adevărată binefacere şi cu toate că nu-l cunoştea decât de foarte scurt timp, se simţi atras spre el şi o prietenie adevărată şi caldă încolţi în sufletul său pentru inimosul tânăr.

Insă înainte de a putea vorbi mai departe şi a spune lui Bob ce simţea pentru dânsul, micul Phil dădu buzna în salon şi zise:

— Tăticule, Hariett te roagă să vii la dânsa cu mister Wilkens. Şi ea ar vrea să cunoască pe salvatorul meu şi să-i mulţumească.

Preşedintele Crosham se ridică de pe scaun şi rugă pe Bob Wilkens:

— Fă această bucurie copilei mele, mister Wilkens. Imi vei face o mare plăcere prin asta.

Bob se ridică şi el de pe scaun şi răspunse:

— Merg cu dragă inimă, mister Crosham.

După câteva clipe Bob Wilkens se afla în faţa tinerei fete, care şedea întinsă pe un fotoliu, în dosul unui paravan mare care o apăra de curent. Bolnava fusese dusă pe o înălţime din marele parc care ţinea de proprietatea preşedintelui Crosham şi de unde se desfăşura o vedere minunată spre lac.

Cu veselie prefăcută preşedintele o salută pe fiica lui şi îi prezentă pe Bob Wilkens.

Zâmbind drăgălaş, Hariett îi întinse mâna ei cu pielea străvezie. (Vezi coperta).

— Sunt încântată că am prilejul de a-ţi face cunoştinţa, mister Wilkens. Fratele meu Phil şi toţi servitorii casei mi-au povestit atât de multe despre curajosul salvator, încât mi-a părut foarte rău că n'am fost de faţă când ai făcut acel act de curaj neobişnuit. Imi sunt dragi oamenii viteji şi inimoşi.

Bob Wilkens făcu un gest de împotrivire.

— Dacă vrei să nu fug îndată, te rog, scumpă domnişoară să nu faci prea mult caz de această întâmplare banală.

— Să nu faci aşa ceva, se rugă tânăra fată, căci n'aş putea să fug după dumneata ca să te opresc. Doctorii mi-au interzis orice oboseală.

— Dar sfatul doctorilor a fost bun, scumpa mea Hariett, căci prin odihna pe care ţi-au prescris-o, te-ai întremat văzând cu ochii, pe când dacă ai fi alergat aşa cum doreşti tu, numai bine nu ţi-ar fi făcut.

Pe când vorbea, îi aruncă lui Bob Wilkens o privire, ca şi când ar fi vrut să spună: „Aceasta e singura mângâiere prin care îi pot ascunde primejdia de moarte în care se află sărmana fată".

— Dar e îngrozitor să stau numai în pat, sau întinsă aici pe fotoliul acesta, se plânse bolnava, uitându-se desnădăjduită la Bob Wilkens. Dealminteri nici nu mă mai simt bolnavă; aş vrea să alerg, să fac sport, să mă duc la baluri. Părinţii mei sunt însă prea fricoşi şi cer neapărat să respect prescripţiunile doctorului. Au trecut mai multe săptămâni de când nu mai primim pe nimeni şi numai prietenilor intimi le este îngăduit să-mi facă o vizită scurtă de tot. La început au venit mai des şi toţi se interesau de sănătatea mea, dar de câtva timp vin din ce în ce mai rar şi nici nu se mai sinchisesc de mine. De aceea mă bucur atât de mult că ai venit dumneata, mister Wilkens. Maud Olivers, o prietenă bună de a mea, mi-a povestit multe despre dumneata. Mi-a spus că ai fost cel mai ferches student de la universitatea din New-York şi că toţi au regretat plecarea dumitale. In ultimii ani ai studiat în Franţa, nu e aşa?

— Da, domnişoară Crosham şi abia de curând m'am întors la New-York.

— Ah, te rog fii atât de bun şi povesteşte-mi şi mie despre Franţa. Şi bunica mea a fost Franceză şi când eram mică, cea mai mare plăcere a mea era s'o ascult istorisindu-mi despre patria ei. Cred că acum s'au schimbat multe şi acolo, dar frumos tot trebue să mai fie.

Bob Wilkens dădu din cap şi răspunse serios:

— E minunat de frumos, dragă domnişoară.

— Cred că ai adus multe fotografii din Franţa, mister Wilkens. Mi-ai face o plăcere nespus de mare, dacă mi le-ai arăta odată.

— O voiu face bucuros, domnişoară Crosham.

Hariett îl privi cu îndoială şi-l întrebă:

— Spui sincer că o vei face bucuros? Bănuiesc mai curând că nu va fi o distracţie prea mare pentru dumneata, să stai lângă o bolnavă şi să-i ţii de urât. Iartă-mă dacă ţi-am făcut o astfel de rugăminte.

Preşedintele Crosham, care rămăsese tăcut până atunci, se amestecă în vorbă:

— Zilele acestea voiu avea de discutat multe chestiuni de afaceri cu mister Wilkens, aşa că va avea prilejul să vie mai des pe la noi, scumpa mea Hariett. După ce vom isprăvi cu afacerile,

îmi va face o deosebită bucurie să-l am pe mister Wilkens ca oaspe în casa mea şi atunci cred că-ţi va jertfi şi ţie câte un ceas, spre a-ţi ţine de urât.

Spunând aceste cuvinte, preşedintele Crosham se uită la Bob şi acesta îi ghici gândul.

Işi dădea seama că părintele dorea să îndeplinească orice dorinţă a copilei sale bolnave şi era hotărît din toată inima să-i dea ajutor pentru a o distra pe sărmana Hariett.

Deoarece preşedintele Crosham se arătase atât de binevoitor faţă de dânsul şi îl scăpase de grijile pentru întreprinderile Wilkens, simţi

o adâncă recunoștință pentru acest om și în același timp un sentiment de milă se născu în sufletul său pentru plăpânda fată blondă, care, încă atât de tânără, era sortită să moară.

Bob ar fi ocolit orice altă casă în care ar fi fost fete în vârstă de măritat, căci durerea lui pentru pierderea Feliciei era încă atât de mare, încât nici nu se gândea la alte femei. Aici însă putea să contribuie și dânsul la înfrumusețarea celor din urmă zile ale unui suflet tânăr și doritor de viață.

— Voiu veni cu mare drag să te văd cât mai des, domnișoară Crosham, răspunse el repede, și cu cea mai mare bucurie îți voiu istorisi mult despre Franța, care mi-e dragă ca și patria mea.

Încântată, Hariett îi întinse amândouă mâinile și îi zise:

— Iți mulțumesc pentru această făgăduială... îți mulțumesc din tot sufletul. In sfârșit voiu putea avea iar o bucurie... nu-i așa, că n'ai să-ți uiți făgăduiala? urmă ea cu glas rugător. Ai să vii negreșit, nu o să mă lași să aștept în zadar?

Bob sărută mâna tinerei fete care se emoționă foarte mult primind această dovadă de prietenie, neobișnuită în America.

Insă Bob Wilkens nici nu-și dădu seama de turburarea ei și zise cu aprindere:

— Iți dau cuvântul meu, domnișoară Crosham, că-mi voiu împlini făgăduiala pe care ți-am făcut-o.

Sufletește nu era și el tot atât de bolnav ca și sărmana fată? se gândi el. Văzându-se mai des, poate vor avea amândoi o mângâiere și aci nu era nicio primejdie de îndrăgostire, nicio dorință, nicio speranță nu va putea încolți în sufletele lor.

Și totuși Bob Wilkens se înșela gândind astfel. După ce părăsi vila președintelui Crosham și Hariett și Phil se duseseră la culcare, președintele Crosham și soția lui mai rămaseră pe terasă.

O tăcere apăsătoare domni câtva timp și pe fețele lor se putea citi o adâncă îngrijorare.

In sfârșit doamna Crosham întrerupse tăcerea și zise suspinând:

— Acum tot se va întâmpla ceea de ce ne-am temut atât de mult.

Președintele Crosham dădu din cap și zise încet:

— Și eu am aceeași teamă ca și tine, draga mea Gussie.

— Pe când mă uitam azi la Hariett, mă gândeam neîncetat la cuvintele prevenitoare ale doctorului.

— Și eu, făcu președintele Crosham. Mereu mi se părea că aud o voce care îmi spune: Păzește-ți copila de dragoste, care i-ar putea da o ultimă fericire, dar care ar împinge-o și mai repede în brațele morții.

— Și să știi că Hariett s'a îndrăgostit azi de Bob Wilkens, îi zise soția lui. Ochii îi străluceau de fericire de câte ori se uita la dânsul. Mi-e teamă că ziua în care ne-a fost dat să mulțumim salvatorului băiatului nostru, va aduce nenorocirea pentru scumpa noastră Hariett.

— Mi-ai ghicit gândurile, dragă Gussie, răspunse președintele Crosham, dar acum e prea târziu pentru a mai putea înlătura nenorocirea, dacă va fi scris să se abată asupra noastră.

— De asta mi-e teamă și mie, căci după ce l-am rugat pe Bob Wilkens să vie mai des pe la noi, nu-i putem închide iar ușa.

— Afară de asta, Hariett ar suferi foarte mult, dacă n'ar mai veni tânărul Wilkens. Am văzut cum căpăta puteri noi de viață știindu-l în apropierea ei. De multă vreme n'am mai văzut-o atât de bine dispusă, nu s'a mai plâns și părea să fi uitat cu totul trista ei soartă.

— Nu știu ce se va mai întâmpla, ce va aduce ziua de mâine, dragul meu!

Președintele Crosham se ridică de pe scaun, fiind însă cu piciorul bandajat, se sprijini pe un baston, pentru a face câțiva pași pe terasă.

Ii venea greu să umble, dar turburarea și neliniștea lui erau atât de mari, încât nu mai putu sta la locul lui.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la zilele ce vor veni, zise el desnădăjduit. Mâine trebue să înștiințăm pe doctor și să-i spunem tot.

— Fără îndoială că ne va spune același lucru ca și acum câteva săptămâni. Dragostea va fi pentru Hariett ca un vis frumos, dar din pricina căruia va muri și mai curând.

— Cui i-ar fi putut trece prin gând că Hariett se va îndrăgosti de Bob Wilkens chiar de la prima vedere?!

Doamna Crosham avu un zâmbet obosit și trist.

— Mie mi-a fost teamă de aşa ceva, îndată ce l-am văzut pe Bob Wilkens. E un tânăr de o frumuseţe rară căruia îi este foarte uşor să cucerească inimile femeilor.

— In cazul acesta ai fi trebuit să mă previi îndată, dragă Gussie, zise preşedintele Crosham cu un ton mustrător. Aş fi putut evita o întâlnire între dânsul şi Hariett.

— Poate aşa a hotărît destinul, dragul meu Ricard, răspunse doamna Crosham. Nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să lăsăm lucrurile în voia soartei şi să aşteptăm ce ne va aduce viitorul.

Preşedintele Crosham se aşeză iar pe scaun şi îşi întinse piciorul pe un taburet, apoi îşi aprinse o ţigară şi urmă:

— Poate vedem şi noi lucrurile prea în negru, fiind vorba de copila noastră. Cine ştie dacă totul nu se va întoarce în bine?!

— Asta o spui spre liniştirea ta şi a mea, dragă Ricard, dar nu putem ascunde faptul că ziua de azi înseamnă o mare schimbare în viaţa fetei noastre. Vei vedea că mâine va fi cu totul alta. Va fi mai neliniştită şi va aştepta cu nerăbdare venirea lui Bob Wilkens. Adineauri când am dus-o la culcare a vorbit cu atâta înflăcărare de Bob Wilkens, încât a trădat tot ce simte pentru dânsul.

— Dar dacă şi el îşi va da seama de dragostea ei, ce se va întâmpla atunci?

— Mi-e teamă că atunci nu va mai veni.

— Aceasta ar însemna moartea pentru scumpa noastră Hariett.

— Doamne, cum ar putea să fie totul altfel, dacă copila noastră ar fi sănătoasă!

Preşedintele Crosham suspină şi zise îngândurat:

— Atunci m'aş fi bucurat din toată inima să pot avea un asemenea ginere. Nici nu-ţi pot spune câte cuvinte de laudă am auzit la bursă despre tânărul Wilkens şi cât de mult mi-a plăcut când am discutat cu el afacerile pe care le avem împreună.

— Şi mie mi-a făcut o impresie foarte bună, Ricard. Se cunoaşte îndată că şi-a făcut educaţia în Franţa. E un cavaler desăvârşit şi cred că pentru dânsul femeile nu sunt numai o jucărie, ci el vede în ele ceva sfânt.

— Şi eu am observat că vorbeşte cu multă stimă de femei şi mai cu seamă de mama lui, pentru care pare să aibă o adevărată veneraţie. Dar ce folos că ne place atât de mult? Fără să vrea ne-a adus griji noui în casă. Singura mea nădejde este că îi va fi milă de Hariett şi că nu se va îndepărta de dânsa, când îşi va da seamă de dragostea ei.

— Mi-e o teamă grozavă de viitor, dragul meu Ricard.

— Şi mie, Gussie, şi vom fi nevoiţi să ne prefacem şi mai mult de cât până acum.

— Aş face-o cu cea mai mare bucurie, numai dacă am avea cea mai slabă nădejde că Hariett se va însănătoşi, dar e îngrozitor şi trece peste puterile mele să mint neîncetat, numai pentru a ascunde copilei noastre că moartea o pândeşte la fiece pas!

— Şi totuşi trebue să ducem mai departe această povară, dragă Gussie, încercă preşedintele Crosham să-şi mângâie soţia. Nu trebue să ne lăsăm doborâţi, căci Phil al nostru are şi el nevoie de noi.

Buzele doamnei Crosham tremurară sub înrâurirea unei dureri sufleteşti nespus de mari. Impreună mâinile şi zise suspinând:

— Dumnezeu să ne dea numai puterea să ducem mai departe această povară grea, pe care ne-a aruncat-o în spinare.

Crosham nu răspunse nimic; îşi acoperi ochii cu mâinile spre a nu lăsa să se vadă lacrimile cari îi umeziseră privirea. Grija de sărmana lor Hariett îi apăsă mai mult ca niciodată, căci cu toată dragostea pe care o aveau pentru dânsa, nu erau în stare să oprească destinul din calea lui

182. — Drumul spre libertate.

Sven Alvesten umblă toată ziua, adâncit în gânduri. Părea istovit de oboseală şi faţa îi ardea ca şi când ar fi fost scuturat de friguri.

Şi în adevăr era chinuit de frigurile aşteptării.

In seara aceea avea să scape de jugul înjositor al Legiunii Străine, va pleca pe drumul care ducea spre libertate.

Acesta era singurul gând pe care îl mai putea desluşi în mintea lui, toate celelalte se pierdeau într'o ceaţă întunecată şi nici nu se întreba ce se va mai întâmpla cu dânsul când va fi liber.

Felul ciudat de a fi al lui Sven bătu la ochi camarazilor săi, cari își băteau joc de dânsul.

— Pari să fii amorezat, camarade, îi strigau ei în zeflemea. Nu cumva te-ai îndrăgostit de vreo fată de Arab?

El nu răspunse nimic, îi ocoli și se feri de a se mai întâlni cu dânșii.

Auzind vorbele lor, o icoană se ivi în fața ochilor săi: aceea a iubitei sale Karin Ryström.

Când va fi liber, o va putea revedea.

Trebuia deci să-și redobândească libertatea cu orice preț!

Căută pe legionarul Perrol, pe care îl găsi la cantină stând de vorbă cu câțiva camarazi, la un pahar de vin.

Când se apropiă de masă, contele de Martigny îl privi cu luare aminte.

— Ce s'a întâmplat cu tine? Pari speriat de tot?

Apoi îi întinse un pahar cu vin și îi zise:

— Ia mai bine și trage un gât din paharul acesta, apoi du-te de te culcă. Mi se pare că te-au prins frigurile.

Suedezul bău și când îi înapoiă lui Perrol paharul, răspunse:

— Nu știu ce am, sunt așa de...

Contele nu-l lăsă să-și isprăvească vorba, ci îi făcu un semn din ochi și repetă sfatul pe care i-l dăduse cu câteva clipe în urmă:

— Dute la culcare, măi băiete.

Sven Alvesten își dădu seama că prietenul său dorea să-l îndepărteze de acolo și părăsi cantina.

Axel de Martigny se speriase la vederea camaradului său.

Suedezul arăta foarte rău și i se putea citi pe față că era chinuit de o neliniște grozavă. Dacă l-ar fi văzut vreun ofițer superior, îndată ar fi dat de bănuit că plănuiește ceva.

Contele se gândi îngrijorat, dacă Sven Alvesten era într'adevăr un tovarăș nimerit pentru o încercare atât de primejdioasă ca aceea pe care aveau de gând s'o întreprindă.

Se întoarse iar spre legionarul cu care vorbise în clipa când Suedezul se apropiase de masa lor și îi zise:

— Ia spune, cât ceri pentru busolă?

— Zece franci. Dar spune-mi mai bine tu, de ce ai nevoie de ea?

— Așa, vreau să am și eu o busolă.

— Mofturi! Ai pus ceva la cale.

— Vorbești prostii! Ce să pun la cale?

— Vrei să speli putina.

Axel de Martigny izbucni în râs și răspunse:

— Ar trebui să fiu nebun să fug, când mai am numai o jumătate de an până la eliberare. Și chiar dacă aș vrea să dezertez, ce-ți pasă ție?

— Nu-mi pasă, dar ți-aș propune să plecăm împreună.

— Se vede că ții mult să fugi?

— Aș dori să știu cine n'ar vrea să fugă din legiune!

— Te sfătuiesc nici să nu te gândești la fugă. Eu am încercat o singură dată și am pățit-o rău de tot. Mai bine să vorbim despre busolă. Zece franci e prea mult. Iți voiu da cinci.

— Fie și cinci. Dă banii încoace și să aducă vin pentru ei. Să bem tot ce avem, căci în munții Atlas așa și așa ne va lua dracul.

Ii dădu contelui busola și luă cei cinci franci, spre a-i preface îndată în băutură.

Busola era o unealtă de mare însemnătate, de care cei doi legionari aveau nevoie. Fără îndoială că vor fi nevoiți să se abată de pe șoselele mari unde ar fi putut să se întâlnească cu patrule și să meargă prin pustiu. Aci însă s'ar fi rătăcit ușor, dacă n'ar fi avut busola. Din această pricină contele de Martigny mai sacrificase o parte din micile lui economii, spre a cumpăra acest instrument atât de folositor scopului lor.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 57
9 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Fugarii se ascunseră în tufișul unei grădini (pag. 451).

După ce se făcu apelul de seară și compania se duse la odihnă, contele făcu un semn lui Sven Alvesten să se apropie de dânsul.

— Peste un ceas, când se va întuneca, plecăm, așa că poți să te pregătești de pe acum.

— Sunt gata, răspunse Suedezul.

— Ia porția de merinde cu tine și o sticlă cu apă, dar ascunde lucrurile bine sub manta ca să nu le vadă nimeni. Alt nimic și să mă aștepți la poarta căzărmii.

Pentru Suedez așteptarea fu foarte lungă, dar în sfârșit trecu și acel ceas și el se îndreptă spre poarta de ieșire. După câteva minute veni și contele de Martigny. Arătară sentinelei biletele de voie prin care li se îngăduia să rămână în oraș până la miezul nopții, apoi părăsiră cazarma.

Contele luă întâi o direcție opusă, spre a ajunge printr'un ocol pe șoseaua care ducea la Temouchent. După un drum de vreo jumătate de oră trecură prin fața fortului St. André, în spatele căruia se întindea câmpia.

Aci începea însă și primejdia pentru ei, căci aceia cari aveau permisia să iasă în oraș n'aveau voie să-l părăsească. Dacă erau prinși în afară de oraș, erau socotiți ca dezertori și li se dădea o pedeapsă aspră.

Merseră câtva timp tăcuți prin arături, până când ajunseră la apeductul cel mare al Oranului, unde contele de Martigny se opri.

Intr'un loc erau tuburi mari de ciment care aveau să servească la reparaţia canalizării.

Contele de Martigny arătă spre ele şi zise:

— E încă prea devreme să mergem mai departe, deci trebue să aşteptăm o oră mai târzie. Patrulele mai fac raite pe aici şi suntem în primejdie să dăm peste ele. Aşa dar, e mai bine să ne ascundem.

El intră într'unul din tuburi care era destul de mare spre a putea servi de ascunzătoare şi Sven Alvesten îl urmă.

După ce stătură câtva timp tupilaţi acolo, Suedezul începu să piardă răbdarea şi îl îndemnă pe conte:

— Hai să mergem mai departe.

— Nu, mai aşteaptă, îi răspunse contele de Martigny.

Astfel trecu un ceas, apoi al doilea şi în sfârşit contele se hotărî să iasă din ascunzătoare, urmat de Sven Alvesten. Busola pe care o cumpărase contele se arătă de la început foarte folositoare, căci după ea putură să se orienteze asupra direcţiei în care trebuiau să meargă. După scurt timp ajunseră la ruinele templului mahomedan, unde aveau să găsească hainele civile. Intrară în ruine, dar deodată se dădură speriaţi înapoi, căci zăriseră doi ochi verzui şi strălucitori cari se uitau la dânşii.

Contele de Martigny se reculese cel dintâi şi luând o piatră de jos, o aruncă spre locul unde văzuse sclipind ochii. Un urlet înfiorător îi răspunse şi o dihanie neagră o luă la goană.

— Ce-a fost asta? întrebă Suedezul înspăimântat.

— N'a fost decât o hienă, răspunse contele de Martigny. Hai acum să căutăm legătura cu haine.

Pătrunseră a doua oară în ruine, de unde le venea să se întoarcă, deoarece îi izbi o duhoare grozavă, rămasă pe urma fiarei care fugise. Este ştiut că hienele au miros atât de tare şi urât, încât Arabii au botezat această fiară „mama putorii".

Nu fură nevoiţi să caute mult şi găsiră legătura cu haine, în care scotocise hiena. Sdrenţele nu suferiseră nimic în urma acestei inspecţii neprevăzute, însă pâinea pe care bătrânul Işamiel o pusese în legătură, trebuiră s'o arunce.

Acum hai să ne îmbrăcăm repede.

In legătură găsiră două perechi de pantaloni cârpiţi în multe locuri, două cămăşi de culoare închisă, două perechi de pantofi de pânză, bascuri şi basmale de legat la gât.

Cercetând aceste vestminte, contele de Martigny lăudă pe bătrânul Turc care le ascunsese acolo.

— Bătrânul a ştiut ce să ne dea. In hainele acestea vom avea înfăţişarea unor lucrători spanioli.

După ce se schimbară, contele de Martigny luă uniformele şi le îngropă în nisip, spre a nu fi găsite uşor.

La lumina lunii se uitară unul la altul

— Nu mai eşti de recunoscut, zise Sven Alvesten contelui.

— Nici tu, răspunse acesta.

— Oare n'am putea încerca să ne întoarcem în oraş, să mergem în port şi să vedem dacă nu putem ajunge pe un vapor neutral?

Contele chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— La urma urmei am putea încerca, căci în felul acesta am scăpa mai uşor.

— La cheiu este ancorat un vapor englezesc. L-am văzut ieri când am fost în port.

După ce se mai gândi câteva clipe, contele dădu din cap.

— Să încercăm. In hainele astea nu cred să ne ia cineva drept dezertori. Şi dacă vom vedea că e primejdie, ne putem întoarce iar pe drumul acesta. Trebue să fim numai cu mare băgare de seamă şi s'o ştergem la vreme dacă vom vedea că se îngroaşă gluma.

Luară iar drumul spre oraş şi când ajunseră aci, nu se mai feriră de patrule. Era târziu şi pretutindeni domnea linişte. Chiar şi restaurantele se închiseseră şi stinseseră luminile.

Cei doi dezertori se furişară de-alungul caselor, uitându-se cu luare aminte în jurul lor şi ascultând dacă nu se aude pasul unei patrule.

Astfel ajunseră în apropierea portului şi aci contele îl luă pe Sven Alvesten de braţ şi îl trase spre un colţ întunecos.

— Unde este vaporul englezesc pe care ai spus că l-ai văzut în port?

— Nu-i ştiu numele, dar îl voiu găsi.

— Atunci de aci înainte mă vei conduce tu.

— Bine. Hai să mergem.

— Ascultă însă; când vom ajunge la cheiu și ne va zări vreun polițist care ne va opri, trebue s'o luăm la fugă, să sărim în apă și dacă va trage după noi, ceea ce va face cu siguranță, atunci ne vom afunda, vom înota pe sub apă până la vapor și acolo ne vom urca pe vreo funie care o vom găsi atârnând. Odată pe bordul vaporului, Francezii nu ne vor mai putea face nimic și vom fi în siguranță. Acum haidem.

Sven Alvesten porni înainte, ia conducerea.

In piața din fața cheiului se opri și privi cercetător în jurul său.

— Pe cât îmi aduc aminte, aici am fost ieri și acela de colo trebue să fie vaporul englezesc, zise el întinzând mâna și arătând spre un vapor care era ancorat în apropiere.

— Hai atunci, să mergem repede într'acolo.

— Stai, strigă deodată Sven Alvesten, împingându-l înapoi.

— Ce este?

— Uite colo, doi polițiști! Vin dinspre cheiu deadreptul spre noi.

Contele Martigny îi văzu și el și scoase o înjurătură.

— Trebue să fugim, căci ne-au zărit și mi se pare că au de gând să ne oprească.

O luă la fugă și trecu în goană piața și linia ferată a portului, urmat de Suedez. Ajunseră astfel în bulevardul Létang, mărginit de amândouă părțile de grădini.

Cei doi polițiști se luară după dânșii și nu-i slăbiră o clipă din ochi.

Tocmai faptul că cei doi fugiseră le dăduse de bănuit și-i făcuseră să-i urmărească spre a-i întreba de rostul lor.

Fugarii se ascunseră în tufișul unei grădini, unde rămaseră tăcuți și nemișcați. (Coperta).

După câteva clipe ajunseră și polițiștii pe bulevard și unul din ei spuse celuilalt:

— Aici în locul acesta au dispărut. Am văzut cum s'au strecurat în tufiș.

— Să-i căutăm.

Incepură să cerceteze toate tufișurile și toți pomii pe rând, apropiându-se tot mai mult de cei doi legionari.

Acestora le svâcneau inimile în piept.

Incă vreo câteva minute, apoi îi vor descoperi și atunci se va sfârși cu visul lor de libertate

Contele de Martigny șopti lui Sven Alvesten:

— Trebue să fugim mai departe cât ne vor ține picioarele și să încercăm să scăpăm în felul acesta, căci de nu, suntem pierduți.

— Bine.

— Atunci hai, înainte!

Săriră amândoi în picioare și o luară la fugă de-alungul bulevardului.

— Aha, uite-i colo! strigă unul din polițiști.

— Stați! îi somă celălalt.

Dar celor doi fugari nici prin gând nu le trecea să se oprească. Inainte, tot înainte!... Fuga mai era singura lor scăpare.

Deodată auziră împușcături în urma lor.

Sven Alvesten o luase cu câțiva pași înaintea contelui de Martigny.

Gloanțele le fluierau pe la urechi, căci cei doi polițiști trăgeau într'una cu revolverele.

Deodată Suedezul ridică brațele în sus, scoase un geamăt de durere, mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși la pământ cu fața în jos.

183. — Porunca tatălui.

Raul Bernard era într'o dispoziție minunată, se plimba vesel prin birou și îi venea să cânte de bucurie.

Era îndrăgostit... atât de îndrăgostit cum nu mai fusese niciodată și cum nici n'ar fi crezut cu putință că va fi.

Ziua și noaptea i se părea că vede mereu înaintea lui fața drăgălașă a Feliciei de Martigny, trupul ei subțirel și frumos de fecioară, i se părea că aude glasul dulce care îi suna în urechi ca o muzică cerească.

In timpul lucrului ședea de multe ori la biroul său, adâncit în gânduri și nici prin minte nu-i trecea să lucreze, căci visa treaz. De câte ori se ivea cel mai mic prilej, se ducea în camera unde lucra Felicia, să schimbe cel puțin câteva cuvinte cu dânsa și să se încredințeze că într'adevăr corespundea chipului pe care îl vedea neîncetat în visurile lui.

De câte ori o revedea, i se părea chiar mult mai frumoasă.

Neliniștea de care era cuprins creștea din zi în zi, îl mâna mereu în apropierea ei, îl făcea să-i dea neîncetat târcoale.

Se simțea fericit numai când o vedea.

De câte ori venea, Felicia avea pentru el un zâmbet plin de recunoștință și prietenie, dar

altceva nu simțea pentru tânărul îndrăgostit, iar încercările lui de a se apropia mereu de dânsa le socotea ca dovezi de simpatie din partea lui. Atât față de ea cât și de mama ei se dovedise un prieten bun și Felicia nu vedea nimic mai mult în el.

Ea se silea să înțeleagă astfel interesul ce i-l purta și să gonească gândul că Raul Bernard s'ar fi putut îndrăgosti serios de dânsa.

Ceilalți funcționari însă observaseră mișcările lui Raul și zâmbeau pe furiș de câte ori acesta se apropia de Felicia sub un pretext oarecare.

Toți șușoteau pe ascuns și așteptau cu nerăbdare desfășurarea unui roman de dragoste care i-ar fi desfătat mult.

In sfârșit veni o zi cari aduse o mare desamăgire lui Raul Bernard.

Ca de obiceiu în timpul din urmă, tânărul ședea la biroul său și citea fără prea mare interes serisorile la care avea să răspundă și se gândea cum s'o convingă pe Felicia, să facă odată o excursie cu automobilul prin împrejurimile Marsiliei.

Deodată sbârnâitul telefonului îl trezi din reverie și când ridică receptorul auzi vocea tatălui său care îi spuse:

— Vino, te rog, îndată la mine, căci avem ceva de discutat.

— Imediat, răspunse Raul.

Ei da, acum trebuia să-și încordeze atenția, să fie cu luare aminte la cele ce îi va spune tatăl său și să pară că se interesează foarte mult de afaceri.

Cu un suspin adânc se ridică de la masă și se îndreptă spre biroul bătrânului Bernard.

Când intră, îl salută pe tatăl său, căci în ziua aceea nu se văzuseră încă, apoi bătrânul îl pofti să ia loc și-l întrebă:

— Ai răspuns la scrisorile care au sosit, Raul?

— Eram tocmai la lucru, tată.

— Cred că ai să isprăvești repede? urmă bătrânul Bernard.

— Nu, căci abia începusem, fu răspunsul cam încurcat al lui Raul.

Tatăl său îi aruncă o privire uimită.

— Doar poșta ți s'a dat acum două ceasuri?! Ce-ai făcut în vremea asta?

Raul Bernard roși și nu știu ce să răspundă, ce scuză să găsească. Intrebarea tatălui său îl zăpăcise cu desăvârșire.

Urmă o tăcere apăsătoare, pe care bătrânul Bernard o întrerupse însfârșit prin cuvintele:

— Dragă băiete, mi se pare că lucrul la Marsilia a început să te cam plictisească, să nu-ți mai placă de fel?

— Nicidecum, tată, eu...

Iși curmă iar vorba, neștiind ce să mai spună.

De ce se uita oare tatăl său atât de pătrunzător la dânsul ca și când ar fi vrut să vadă ce se petrece în adâncul sufletului său?

— Ei, ce este? De ce-ai tăcut?

— Vroiam să spun că lucrez cu cea mai mare tragere de inimă, răspunse Raul.

— La ce lucrezi? îl întrebă bătrânul Bernard cu un zâmbet ciudat pe buze.

Ce fel de întrebare mai era și asta? Suna ca și când s'ar ascunde ceva sub ea!

Se făcu iar o tăcere și mai apăsătoare decât aceea de adineauri, până ce, în sfârșit, tatăl său, ne mai așteptând niciun răspuns, urmă:

— Am să-ți dau o știre foarte îmbucurătoare. Pentru câtva timp o să scapi de afacerile plictisitoare și mereu aceleași ale întreprinderii noastre din Marsilia. E nevoie să vezi ce se mai petrece prin lume și afară de asta a venit timpul să ne ocupăm mai de aproape de sucursala noastră din Guatemala, așa că o să pleci acolo ca să iei conducerea pentru un an de zile.

Știrea aceasta îl trezi pe Raul Bernard din toate visurile în care plutise în timpul din urmă.

Se făcu alb ca varul și se uită buimăcit și speriat la tatăl său.

— Să plec în Guatemala?... bolborosi el.

Nu-i vedea să creadă.

— Cum, nu-ți pare bine? E doar o schimbare foarte plăcută.

Raul clătină trist capul, în vreme ce pe buzele tatălui său se ivi iar un zâmbet cam ironic.

— De ce te sperie atât de mult știrea aceasta? îl întrebă el, uitându-se pătrunzător la fiul său.

— Nu vreau să plec din Marsillia... aici am cercul cunoscuților și prietenilor mei și...

— Și mai ai încă ceva, nu-i așa?

Din palid, Raul Bernard se făcu roșu ca focul.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

— Să nu-ți închipui că te poți juca de-a v'ați ascunselea cu mine. Tatăl tău nu e așa de prost cum îl crezi. Nu prietenii tăi te leagă de Marsilia; de ei te-ai putea despărți ușor pentru un an de zile. E vorba de fata cea blondă; de dânsa nu vrei să te desparți, căci ești amorezat lulea. așa de amorezat încât umbli ca un zănatec și visezi cu ochii deschiși... Nu vreau să-ți fac mustrări, căci și eu am fost odată tânăr și știu că tinerețea fără dragoste nu poate trăi mult...

— Ei vezi?! izbucni Raul Bernard fără să vrea.

— Da, însă totul cu măsură. Dragostea nu trebue să devie primejdioasă.

— Dar pentru mine nu e primejdioasă de fel.

— Până unde vrei să mergi? Trebue să recunoști și tu că ai gânduri cu neputință de înfăptuit.

— Ce înțelegi prin gânduri cu neputință de înfăptuit?

— N'ai de gând să te mărginești la un flirt.

— Pentrucă e mai mult decât un flirt.

— Și când vrei să isprăvești cu afacerea asta?

—Ceri prea mult dela mine. Cum crezi că mă pot gândi la un sfârșit?

— Atunci am dreptate când spun că dragostea aceasta a început să devie primejdioasă. Din fericire am recunoscut pericolul la timp, pentru a-l putea înlătura. Nădăjduiesc că ai să-ți dai și tu seama că fiul senatorului Bernard nu se poate căsători cu fiica contesei blonde din Marsilia?

Raul se uită speriat și buimăcit la tatăl său, dar se reculese repede și izbucni:

— Nu văd nimic ce m'ar putea împiedeca! Lucrul de căpetenie e doar fericirea!

— Nu, dragul meu băiat. Sunt împrejurări când fericirea trebue pusă pe planul al doilea. O astfel de căsătorie te-ar scoate din societatea bună, ai rămâne pe din afară și n'ai putea fi niciodată fericit. Indrăgostește-te de o fată din cercurile noastre, căci slavă Domnului sunt destule, adu-mi-o ca noră și îți voiu da cu bucurie binecuvântarea mea. Insă de o căsătorie cu această Felicia de Martigny nici să nu-mi vorbești.

— Dar eu...

Tatăl său îi curmă vorba.

— M'am așteptat la împotrivire din partea ta, dar nu-ți folosește nimic. Tu însuți n'ai să isprăvești niciodată cu dragostea asta, așa că îi voiu pune eu capăt. Rămâne așa cum am spus: vei pleca în Guatemala și după ce vei fi despărțit de aceea pe care o iubești,

o vei uita repede. Când te vei întoarce peste un an, atunci n'ai s'o mai găsești aici. Voiu avea eu grijă de îndepărtarea ei.

In sufletul lui Raul se dădu o luptă aprigă și în sinea lui se răsvrăti împotriva hotărârii bătrânului Bernard, care recunoscu aceasta după expresia fiului său, așa că urmă:

— Deocamdată mă crezi crud și aspru, dar aceasta numai pentrucă nu vrei să recunoști că îți vreau binele. Mai târziu îți vei da seama că am avut dreptate și îmi vei fi recunoscător.

Tânărul tăcu și privi înciudat în gol.

Să se împotrivească oare?

Işi dădea seama că nu i-ar folosi la nimic. Trebuia să asculte de porunca tatălui său, dar peste un an se va întoarce şi dacă n'o va mai găsi pe Felicia în întreprindere, o va găsi în altă parte.

In orice caz nu voia să recunoască nici în ruptul capului că o căsătorie cu Felicia era cu neputinţă. Tatăl său avea idei prea învechite în privinţa aceasta.

— Aşa dar vei pleca săptămâna viitoare, urmă bătrânul Bernard. Până atunci îţi dau concediu, aşa că vei avea timp să-ţi faci pregătirile de călătorie şi să-ţi iei rămas bun de la prietenii tăi. Din partea mea poţi să petreci aceste zile chiar întâlnindu-te cu fata care ţi-e dragă, căci nu mă voiu împotrivi. Aşa, băiete... şi acum dă-mi mâna şi făgăduieşte-mi că vei fi cuminte.

Raul Bernard îi întinse mâna cu un zâmbet silit şi resemnat.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă supun poruncii tale.

— Ai dreptate, băiete, bine faci!... Şi tu ai să ajungi odată să porunceşti, dar pentru aceasta trebue să înveţi să şi asculţi. Acum du-te acasă şi spune mamei că vei pleca. Fără îndoială că şi dânsa se va întrista, va fi supărată, dar la urmă se va linişti.

Cu capul plecat, Raul părăsi biroul tatălui său.

Lovitura pe care i-o dăduse bătrânul Bernard era greu de suportat.

In gang întâlni pe Felicia, care tocmai ducea în biroul său nişte scrisori pe care le scrisese şi se apropiă de dânsa.

— Nici nu ne-am văzut încă astăzi, îi zise Raul.

Zâmbind, ea îi întinse mâna pe care Raul o luă şi nu-i dădu îndată drumul.

— Bună dimineaţa, domnule Raul, îi zise ea veselă.

Tânărul o privi atât de serios, încât Felicia îl întrebă:

— Ce ţi s'a întâmplat? Pari atât de abătut!

— Tata mi-a dat chiar acum o ştire foarte neplăcută. Trebue să părăsesc Marsilia şi să plec tocmai în Guatemala, spre a lua conducerea sucursalei noastre de acolo.

— Şi nu-ţi pare bine?

— Cum poţi să întrebi aşa ceva?

Intrebarea lui fu pusă cu atâta înţeles, privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât fata rămase încurcată şi îşi trase mâna înapoi.

— Când pleci?

— Chiar săptămâna viitoare. Iţi pare rău?

Felicia dădu din cap şi zise:

— Da, fiindcă ştiu că-ţi este greu să te desparţi de Marsilia.

Numai pentru asta credea dânsa?

Raul rămase desamăgit.

Dar poate îi spunea numai aşa, spre a nu se trăda, spre a nu-i arăta că şi ea era întristată de plecarea lui?

— Mi-e teamă că nu ne vom mai revedea niciodată, adăugă Raul.

Felicia nu răspunse nimic.

— Imi va veni foarte greu să îndur despărţirea, urmă tânărul cu un suspin adânc.

Pentru Felicia situaţia devenea din ce în ce mai neplăcută.

Cuvintele şi privirea lui Raul îi trădară ceea ce ea bănuise mai de mult şi anume că el avea pentru ea mai mult decât prietenie, ceea ce o nelinişti foarte mult.

Pentru a scăpa, arătă scrisorile pe care le ţinea în mână şi zise:

— E o corespondenţă urgentă; trebue s'o duc repede la expediţie.

— Mai stai câteva clipe. Trebue să ne luăm rămas-bun şi n'aş vrea să ne despărţim numai cu o simplă strângere de mână. Aş vrea să ne mai întâlnim pentru un ceas, să stăm de vorbă despre tot ce am îndurat împreună şi ne-a apropiat întrucâtva. Nu-i aşa?

Felicia dădu din cap.

— M'ai ajutat întotdeauna ca un bun camarad şi pentru asta îţi voiu rămâne recunoscătoare.

— Atunci dovedeşte-mi recunoştinţa dumitale şi vino să facem o plimbare prin împrejurimi.

Rugămintea lui Raul Bernard o zăpăci şi mai mult.

Deodată simţi o teamă de a fi singură cu dânsul, bănuind că el se va folosi de acest prilej ca să-i mărturisească dragostea lui, mărturisire pe care Felicia nu vroia s'o audă.

Căută deci un pretext spre a scăpa şi găsi.

— Nu ştiu dacă îmi va fi cu putinţă să vin. Ştii doar că acasă sunt toţi foarte îngrijoraţi, aşa că fiecare moment de libertate îl am pentru mama mea

— Dar dacă te rog din tot sufletul?

— Mă voiu mai gândi și voiu întreba și pe mama, dacă îmi dă voie.

— Sunt sigur că îți va da voie și atunci o să-mi spui răspunsul?

— Da, ți-l voiu spune.

Se despărțiră cu o strângere de mână și Felicia își urmă drumul.

Tânăra fată se mai gândi odată la tot ce-i spusese Raul Bernard.

Nu mai încăpea îndoială că prietenia lui se schimbase în dragoste. Desamăgirea lui fusese prea vădită când la întrebarea dacă îi pare rău de plecarea lui, ea îi răspunsese destul de rece și nu arătase nicio întristare.

Dacă va pleca cu dânsul într'o plimbare în împrejurimi, nu mai încăpea nicio îndoială că tânărul îi va face mărturisirea de care fetei îi era atâta teamă.

Și atunci va fi nevoită să-i pricinuiască o nouă desamăgire, oricât de greu i-ar fi să-l întristeze cu răspunsul ei. De aceea va fi mai bine să se ferească de a fi singură cu dânsul și se hotărî să-i respingă rugămintea pe care i-o făcuse.

Dealtminteri nici nu avea chef de plimbări cu automobilul.

După scurt timp se adânci iar în lucrul ei, așa că uită cu totul de convorbirea cu Raul Bernard.

Acesta însă se afla într'o stare de turburare foarte mare.

Dacă Felicia va veni cu dânsul, atunci în singurătatea de la țară, îi va spune tot ce avea pe suflet, îi va mărturisi dragostea pe care o simțea clocotindu-i în piept. Ea era doar liberă și dacă va răspunde la dragostea lui, atunci nimic nu-i va putea despărți, nici chiar plecarea lui pentru un an de zile.

Era încredințat că va reuși în cele din urmă să-l convingă pe tatăl său. Dealminteri era doar major și va putea face ce va vrea!

La pregătirile de călătorie nici nu se gândi. Le va lăsa în seama mamei sale, pe când el aștepta cu nerăbdare hotărârea Feliciei, pentru excursia plănuită.

Dar Felicia nu-i dădu niciun răspuns și el nu mai găsi prilejul să-i vorbească între patru ochi. I se păru ciar că fata îl ocolește. Totuși nu pierdu încă toată speranța de a-și ajunge ținta, să o strângă măcar o singură dată în brațe și să o sărute.

184. — Debarcarea.

Marele vapor „Washington" al liniei „White-Star", care se întorcea din Australia, se apropia de New-York.

Vasul plutea majestos, spintecând valurile mării și îndreptându-se spre gura fluviului Hudson.

Gata să părăsească vaporul cât mai repede, Crestatul stătea rezemat de balustrada punții superioare și privea spre orașul imens care se întindea înaintea ochilor săi.

Nenumăratele vapoare străbăteau luciul apei în fața portului, între cari băteau mai cu seamă la ochi marile pontoane plutitoare cari făceau legătura între New-York și Brooklyn.

Pe când vasul „Washington" înainta tot mai mult spre port, apăru în fața vederii și insula Liberty cu uriașa statuie a Libertății, care de aproape cincizeci de ani ține în mâna-i ridicată spre cer făclia arzătoare.

Crestatul respiră din adâncul pieptului.

New-York... patria...!

Nu mai nădăjduise s'o revadă vreodată și acum îi trimitea salutul lui tăcut.

Vaporul trecu pe lângă statuia Libertății și se apropiă de cheiul din West Street.

Marinarii alergau grăbiți de colo până colo și făceau pregătirile trebuincioase pentru acostare.

Crestatul nu mai avu nevoie să dea ajutor, căci se eliberase de angajamentul său și având în buzunar carnetul de marinar, aștepta cu geamantanul lângă dânsul, clipa în care avea să pășească pe uscat.

Vasul „Washington" mai făcu câteva manevre, apoi se lipi încet de cheiul numărul patruzeci și opt unde se opri, sfârșindu-și lunga-i călătorie.

Câteva clipe Crestatul mai rămase nemișcat, privind la fierberea marinarilor, apoi își luă geamantanul și părăsi vaporul.

Pe cheiu fu oprit de funcționarii poliției portului pentru revizia pașaportului.

Impreună cu alți călători fu condus în biroul vamal.

Pașapoartele fură controlate pe rând și în sfârșit veni și rândul Crestatului.

— Pașaportul dumitale? — îl întrebă unul din funcționari.

— N'am pașaport; numai carnetul meu de marinar.

Il întinse polițistului, care îl răsfoi cu luare aminte.

— Te numești Edward Jervies? îl întrebă acesta.

— Da, așa e numele meu.

— Vrei să cauți la New-York de lucru pe un alt vapor?

— Nu; vreau să rămân în oraș.

— Cu alte cuvinte să imigrezi, să te stabilești aici? Dar asta nu se poate cu una, cu două. Trebue să ai, înainte de toate, cel puțin cinci sute de dolari. Ai atâția bani la dumneata?

— Dolari n'am decât vre-o câțiva pe cari i-am agonisit muncind pe vaporul „Washi g on".

— Atunci trebue să te întorci pe vapor.

— Dar sunt cetățean american și nu mă poate opri nimeni să rămân în patria mea.

— Din carnetul dumitale de marinar nu se vede ce naționalitate ai.

— Dar se cunoaște după felul în care vorbesc limba engleză.

— Asta nu e o dovadă. Ca Americanii pot să vorbească engleza de pildă și Australienii. Așa dar fără multă vorbă, înapoi pe vapor.

Polițistul vru să-l și scoată din biroul vamal, când Crestatul îl întrebă:

— Trebue să am neapărat dolari?

— Nu; e destul dacă ai contravaloarea lor.

— Am chiar mai mult decât suma cerută.

Crestatul se apropiă cu geamantanul său de o masă, îl deschise și scoase la iveală mai multe săculețe de piele.

— Ce ai acolo? îl întrebă polițistul care îl urmase.

Crestatul turnă puțin din conținutul unui săculeț în palmă și-l arătă polițistului, întrebându-l:

— Știi ce e asta?

— Aur.

— Da, aur curat și săculețele acestea sunt pline cu aur.

Polițistul scoase un strigăt de uimire.

— De unde ai bogăția asta?

— Singur am scos-o din pământ, in Australia, în munții Albaștri. Ei ce zici, mi se va îngădui acum să rămân aici?

— Da, cu o astfel de comoară te vom lăsa cu plăcere să intri în America.

Crestatul puse săculețele înapoi în geamantan și plecă cu mulțimea de călători care se îndreptă spre oraș.

Pe când mergea încet pe străzi, privi în jurul său.

Crezuse că se va simți îndată ca acasă, dar își dădu seama că orașul îi devenise străin. Cu greu găsi drumul spre hotelul unde avea de gând să tragă și în mai multe rânduri fu nevoit să întrebe pe trecători, rugându-i să-l îndrepte.

Era aiurit de mișcarea sgomotoasă de pe străzi.

In Munții Albașttrii unde trăise o parte din viața lui și chiar la Sidney era mult mai mare liniște.

In sfârșit găsi un hotel mic, unde își luă o cameră.

După ce își orândui lucrurile, scoase săculețele cu aur și ieși în oraș, spre a se duce la monetăria statului, unde ceru să vorbească cu un director. La întrebarea acestuia ce dorește Crestatul îl lămuri:

— Sunt miner și aș vrea să vă vând rodul muncii mele de ani de zile.

Directorul chemă un funcționar care examină aurul și-l întrebă:

— E bun?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 58
10 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bătrânul doctor îl examină cu multe luare-aminte (pag. 460)

— Cât se poate de curat.

— Cântăreşte-l.

Funcţionarul stabili greutatea, calculă valoarea în dolari, iar directorul îi dădu un ordin de plată cu care Crestatul putea să-şi ridice banii de la cassă.

Erau douăzeci şi trei de mii şase sute doisprezece dolari. O sumă destul de frumoasă, dar câtă muncă întrebuinţase Crestatul pentru a scoate această avere din pământul pietros al Munţilor Albaştri!

După ce părăsi monetăria şi se plimbă fără ţintă pe străzi, Crestatul se gândi dacă n'ar fi bine să-şi cumpere alte haine, mai ca lumea.

Dar la ce bun?... Oamenii n'aveau decât să se uite pieziş la dânsul, dacă le făcea plăcere. Se hotărî deci să rămână aşa cum era îmbrăcat, până după marea răfuială, când va avea mai mult decât cei douăzeci şi trei de mii de dolari.

185. — Mama.

Pe când Raul Bernard mergea spre casă, îi veni o idee bună.

Poate va mai găsi un mijloc de a rămâne la Marsilia, chiar împotriva hotărîrei tatălui său, dar numai dacă mama îi va da ajutor, dacă va fi de partea lui.

Intreprinderea o conducea bătrânul Bernard, dar în chestiuni de familie mama lui avea de obiceiu ultimul cuvânt și din dragoste pentru dânsa, tatăl său respecta acest cuvânt. Deși bătrânul Bernard avea o voință de fier, față de soția lui fusese întotdeauna slab și de împrejurarea aceasta voia să se folosească Raul.

Pe de altă parte, Raul era favoritul mamei sale, așa că putea să facă cu dânsa tot ce voia, să obție tot ce îi dorea inima.

Gândul acesta îi dădu din nou oarecare speranță și fața lui se lumină puțin. Totuși când ajunse acasă, se prefăcu iar foarte întristat spre a face o impresie mai mare asupra mamei lui și spre a o înduioșa din capul locului.

Nu se înșelase că în felul acesta își va ajunge mai ușor scopul, căci îndată ce-l zări, doamna Bernard îl întrebă plină de îngrijorare:

— Ce ai, scumpul meu băiat? Ce s'a întâmplat?

Raul Bernard nu răspunse îndată, ci o îmbrățișă și o sărută întâi, pe urmă zise, uitându-se trist la dânsa:

— Am venit cu o veste rea, dragă mamă.

Doamna Bernard se desfăcu din îmbrățișarea lui cu o mișcare bruscă, îl privi speriată și-l întrebă plină de îngrijorare:

— Ai venit așa devreme de la birou! S'a întâmplat tatei ceva?

— Nu, tata e bine, însă eu...

— Tu, scumpul meu băiat...? Ești bolnav? Chiar și arăți foarte rău!

— Ah, suspină Raul, cum să nu arăt rău, dacă tata mi-a spus chiar adineauri că trebue să vă părăsesc și să plec în Guatemala?

Bătrâna doamnă Bernard îl privi nedumerită.

— In Guatemala?... Să ne părăsești...?

Știrea aceasta o surprinse atât de mult, încât în primul moment nici n'o putu cuprinde bine cu mintea.

— Da, e vorba să plec pentru un an de zile, să nu vă mai văd atâta vreme.

Ea se lăsă să cadă pe scaunul de pe care se ridicase, căci vestea adusă de fiul ei o făcuse aproape să-și piardă puterile.

După o tăcere de câteva clipe, doamna Bernard îl întrebă iar:

— Lămurește-mă și pe mine, cum a ajuns tata la această hotărîre?

— A spus că trebue să iau conducerea sucursalei noastre de acolo.

— Dar în Guatemala avem un director foarte bun și vrednic de toată încrederea...

— Hotărîrea tatei ascunde altceva. Nu mă trimite în Guatemala pentru a supraveghea pe directorul nostru de acolo, ci pentru alt motiv: vrea să mă îndepărteze din Marsilia.

— Care e acest motiv?

— O fată frumoasă.

— De care te-ai îndrăgostit?

— O iubesc ca un nebun, mamă.

— Dar ai dreptul să te îndrăgostești și asta nu-l privește pe tata. In tinerețea lui a făcut doar la fel.

— Impotriva faptului în sine nici nu se împotrivește, dar fata nu-i convine.

— Cine este?

— E acea Felicia de Martigny cu care am avut aventura de care știi și tu, mamă, pe care am ajutat-o când a fost în nenorocire.

Bătrâna doamnă dădu din cap.

— E o poveste romantică de tot care văd că-și are urmarea în faptul că te-ai îndrăgostit de fata aceea...

— E atât de frumoasă, scumpă mamă... Nici nu-ți pot descrie în cuvinte ce făptură încântătoare...

— Și de ce vrea tata să vă oprească de a vă iubi?

— Pentru că mama ei a fost odinioară propietara barului „Valencia".

La auzul acestor cuvinte și doamna Bernard deveni gânditoare.

— Ei, dragul meu Raul, îți mărturisesc că trebue să dau dreptate tatei. O astfel de fată nu e pentru tine, ea nu poate intra în societatea noastră.

— Te-aș fi crezut cu idei mai largi și nu mi-aș fi închipuit niciodată că vei judeca și tu în felul acesta. Ce vină are sărmana Felicia, dacă mama ei, rămânând singură, fără niciun sprijin, a fost nevoită să-și câștige existența pentru ea și pentru copila ei, luptând cu multe greutăți? Mijloacele n'au doar nicio importanță, lucrul de căpătenie este ca omul să lucreze în chip cinstit.

— Se spun multe pe socoteala ei...

— Dar nimeni nu poate spune ceva de rău. Se vorbește numai că e foarte frumoasă. Asta e oare o rușine?

— După câte știu, a fost poreclită contesa blondă din Marsilia.

— Și tatei i se spune Bernard cafegiul, pentrucă se ocupă cu comerțul de cafea.

— Te rog... Cred că nu se poate face nicio comparație. E o deosebire ca de la cer la pământ.

— Eu nu văd o deosebire atât de mare. Numele de Bernard cafegiul îl pronunță toți cu respect, dar nici pe acela de contesa blondă din Marsilia nu-l spune nimeni cu dispreț.

Doamna Bernard clătină capul.

— Văd că în privința aceasta nu se poate vorbi cu tine. Dealminteri e firesc să-i iei apărarea, fiind îndrăgostit de fata ei!

— Nu sunt numai îndrăgostit, ci simt că o iubesc pe Felicia de Martigny din tot sufletul, cu o dragoste nemărginit de mare.

— Asta e nenorocirea ta, dragul meu băiat.

— Ba nu, va fi fericirea mea!

Când vru să urmeze, mama îi curmă vorba:

— Lasă asta, Raul; să vorbim mai bine de cealaltă chestiune... despre plecarea ta în Guatemala.

— Ce mai e de vorbit despre asta?... Tata a hotărît să plec, așa că voiu fi nevoit să mă supun poruncii lui, va trebui să mă despart de toți acei cari îmi sunt dragi, chiar dacă mi s'ar frânge inima.

— Și cu să nu te mai văd un an întreg!?...

— Poate n'ai să mă mai vezi niciodată, mamă, căci nu se știe dacă voiu putea suporta clima din Guatemala, cu atât mai mult cu cât după întâmplarea de atunci cu Felicia, după acea noapte de furtună am răcit și mi s'au slăbit plămânii.

— Pentru Dumnezeu, Raul! Parcă doctorul spunea că te-ai vindecat cu desăvârșire!

— Doctorul poate să spună multe; el nu simte durerile pe cari le am câte odată și pe care numai eu le știu.

Pe fața sărmanei doamne Bernard se ivi îndată o expresie de adâncă îngrijorare.

— De ce n'ai spus până acum că ai dureri?

- Pentrucă n'am vrut să te sperii.

— Dar trebuie făcut numaidecât ceva împotriva acestor dureri.

— Lasă că tata are grijă, poruncindu-mi să schimb clima, zise Raul cu un zâmbet îndurerat. Să lăsăm acum. Voiam numai să te rog să ai grijă de rufărie, de haine și de tot ce voiu avea nevoie pentru călătorie.

— Iți închipui cumva că te voiu lăsa să pleci?

Raul Bernard triumfă în sinea lui.

Aci voise să aducă pe mama lui!

Prefăcându-se nepăsător, o întrebă:

— Vrei să te împotrivești voinței tatei?

— Pur și simplu nu-ți dau voie să pleci!

— Dar numai el are să hotărască în privința asta și după cum vezi, a hotărît să plec în Guatemala. Prin urmare va trebui să plec, chiar dacă această călătorie va fi dăunătoare sănătății mele.

— Aș vrea s'o văd și p'asta! Ești copilul meu ca și al lui și dreptul pe care îl am asupra ta, nu mi-l poate lua nicio putere din lume. Dacă nu-ți voiu da eu voie să pleci, n'ai să pleci.

— Vei avea de dus o luptă grea cu tata.

— Din care voiu ieși însă învingătoare.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc.

Raul o ațâța într'adins, ca s'o facă să se împotrivească cu atât mai dârz hotărîrei bătrânului Bernard.

— In orice caz, doctorul va trebui să te mai examineze odată.

Raul dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da, asta n'ar fi rău.

— Dacă doctorul va spune că clima din Guatemala ți-ar putea face rău, atunci și tata va renunța la hotărîrea lui. Du-te chiar acum la doctor, căci e ora de consultație. După ce te va examina, roagă-l să-mi telefoneze și să-mi spună și mie rezultatul.

— Bine, mamă. La revedere.

Raul o îmbrățișă ca și la venire și o sărută chiar cu mai mare dragoste. Vicleanul vulpoiu știa bine cum să se poarte cu dânsa pentru a o atrage cu desăvârșire de partea lui și a și-o face aliată.

De examinarea doctorului nu se temea de fel. Acesta era un prieten bun al casei, un om admirabil, cu care se va putea înțelege ușor.

Și Raul îi vorbi cu atâta aprindere, se plânse de atâtea dureri și suferințe, încât îl zăpăci pe sărmanul doctor.

— De multe ori am junghiuri grozave, îi zise Raul, și atunci mi se îngreuiază brațul, încât abia îl mai pot mișca. Noaptea nu pot dormi și asud foarte mult, pe urmă mă trezesc

uneori ud de tot. Apoi mai tușesc mult, mai cu seamă dimineața, după ce mă scol. Tusea mă scutură atât de tare și mă chinuiește atât de mult, încât și ochii mi se umplu de lacrimi. Nici țigările nu-mi mai plac.

Bătrânul medic clătină îngrijorat capul.

— E semn rău, dragul meu Raul... Hm... să fi rămas ceva de la răceala pe care ai avut-o?

Il examină cu multă luare-aminte, dând mereu din cap și în sfârșit zise:

— Eu nu găsesc nimic, dar absolut nimic, nici cea mai ușoară horcăială în plămâni. Dumnezeu să mai înțeleagă!... Ia tușește puțin!

Raul își dădu toată silința și tuși cât putu de tare.

Doctorul încetă examinarea și mai spuse odată:

— Nimic, absolut nimic. Plămânii și inima și în general tot trupul sunt cu desăvârșire în regulă, pe deplin sănătoși. Nu pot decât să te felicit pentru constituția pe care o ai, dragul meu.

— Mulțumesc, zise Raul cu răceală, pe când se îmbrăca iar.

Doctorul se așeză la biroul lui, se uită pătrunzător la Raul și-l întrebă:

— Ia spune-mi, ai venit într'adevăr pentru că te simți bolnav?

— Cum poți să mai întrebi așa ceva? Omul doar nu se duce de plăcere la doctor. Afară de asta și mama voia să știe dacă clima din Guatemala nu-mi va face rău.

— Ah, e vorba să pleci în Guatemala?

— Da, pentru un an de zile.

— Și n'ai prea avea chef, nu-i așa?

La această întrebare, pusă de-adreptul, Raul rămase cam încurcat și răspunse într'o doară:

— Nici mama n'ar prea vrea să plec.

— De ce nu mi-ai spus asta de la început? N'ai mai fi avut nevoie să-mi joci toată această comedie.

Raul Bernard făcu un semn cu ochiul bătrânului doctor și îi zise:

— Vreau să fiu sincer. Țin mult, dragă doctore, să am un certificat de la dumneata că nu pot suporta clima din Guatemala.

— E vreo cauză serioasă pentru care ar trebui să pleci?

— Nu; tata și-a pus în cap să mă plimb prin lume, dar eu n'am chef și chiar mama ar suferi foarte mult din pricina despărțirii.

Bătrânul doctor zâmbi.

— Și acum ai venit la nenea doctorul să te scape din încurcătură, nu-i așa?

Raul Bernard îi aruncă o privire rugătoare.

— Dacă ai vrea să faci asta pentru mine, ți-aș fi veșnic recunoscător.

— In orice caz, clima de acolo nu ți-ar face bine.

— Ei vezi?!

— Bine, am să mă pun în legătură cu mama și tatăl dumitale și le voiu spune că e mai bine să rămâi aici.

Și iată cum Raul Bernard ieși învingător pe toată linia. Acum tatăl său putea să se pună cu capul în jos și tot nu va reuși să-și înfăptuiască planul pe care îl ticluise atât de frumos, ca să-l despartă de Felicia.

Doctorul se ținu de cuvânt și chemă la telefon întâi casa, apoi biroul domnului Bernard.

Când spuse bătrânului Bernard știrea, acesta răspunse, buimăcit:

— Ce?... Ștrengarul spune că e bolnav? Are gărgăuni în cap!... L-a zăpăcit o fată și de aceea face tot ce-i stă în putință să rămână în Marsilia. Cu mine nu-i merge, dragă doctore. Băiatul poate suporta clima din Guatemala tot așa de bine ca oricare altul, așa că va pleca și cu asta am isprăvit!

— Dar conștiința mea de medic...

Domnul Bernard îi curmă vorba:

— Dragă doctore, tot respectul față de conștiința dumitale de medic, de data aceasta însă ai căzut într'o capcană. Ștrengarul de Raul ți s'a văitat, ți-a povestit tot felul de prăpăstii și cu inima dumitale bună n'ai putut să-l refuzi, așa că te-a tras pe sfoară.

— Totuși rămân la părerea mea și te previn, în calitate de medic, că o climă tropicală poate fi foarte dăunătoare băiatului dumitale.

In ziua aceea domnul Bernard se întoarse acasă mai devreme ca de obiceiu, căci n'avea răbdare să mai stea la birou.

Pe Raul îl găsi în odaia mamei lui, stând de vorbă cu ea.

Când tânărul îl văzu pe tatăl său întorcându-se atât de devreme acasă, avu o presimțire rea și în adevăr furtuna izbucni îndată.

— Frumos plan ți-ai făcut să-mi scapi și să rămâi, aici, îi zise bătrânul Bernard.

Raul se prefăcu că nu știe nimic.

— Nu mai face pe prostul, urmă tatăl său. Ești un șmecher fără pereche, dar cu mine tot nu o s'o scoți la capăt.

— Dar ce ai cu băiatul, dragă Charles? se amestecă doamna Bernard în vorbă.

— Fără îndoială că te-ai înțeles și tu cu dânsul și 'ai contribuit să se răsvrătească împotriva voinței mele...

— Dar nu mă răsvrătesc de fel, tată, interveni Raul.

— Nu e altceva decât răsvrătire, dacă te împotrivești hotărârii mele de a pleca în Guatemala.

— Eu m'am împotrivit?... Sunt gata în orice clipă să plec și nu mai spun nimic.

— Dar te-ai dus la doctor l-ai încântat cu tot felul de minciuni și l-ai făcut să-mi spună mie să nu te las să pleci cu niciun preț. Se vede cât de colo că toată afacerea a fost pusă la cale de tine!

— Ei bine, atunci voiu pleca, zise Raul cu hotărîre, dar tatăl său îl contrazise:

— Ba nicidecum, vei rămâne. Frumoasă afacere ar fi pentru mine, dacă totuși ți s'ar întâmpla ceva și te-ai îmbolnăvi în timpul șederii tale în Guatemala. N'aș mai putea trăi o zi liniștită cu mama ta, m'ar duce la disperare cu mustrările și văicărelile ei și așa ceva nu-mi trebue.

Raul nu se putu stăpâni, se apropiă de tatăl său și îl îmbrățișă.

— Dacă vrei tu, dragă tată, voiu rămâne dar și așa îți voiu fi un fiu ascultător, îi spuse el râzând.

— Te cred, pentru că îți convine să rămâi. Dar să nu crezi cumva că prin aceasta îți vei ajunge scopul.

Raul nu luă în serios această amenințare, știind că în sufletul său și bătrânul era mulțumit că băiatul lui va rămâne cu dânsul.

Mama lui nu mai putea de bucurie.

Totul mersese strună și nu era nevoie să se despartă de fiul ei.

Cel mai fericit era însă Raul.

Va avea deci prilejul s'o vadă și mai departe pe Felicia în fiecare zi, să fie aproape de dânsa.

Chiar dacă nu mai era vorba să-și ia ramas bun de la dânsa, totuși va stărui să facă împreună excursia.

Visând treaz, își închipuia de pe acum ce plăcut va fi când se va afla singur cu ea.

186. — Iluziile unei bolnave.

Din ziua când președintele Crosham îi făgăduise tot sprijinul său, Bob Wilkens fu un oaspe zilnic în casa lui.

Deși își luase o răspundere foarte mare și avea mult de lucru, găsea întotdeauna timp să se ducă și la președintele Crosham, cu atât mai mult, cu cât deseori avea nevoie și de sfatul lui în afaceri mai grele și complicate.

Doamna Wilkens era uimită de vizitele dese ale fiului ei în casa președintelui Crosham, dar nu spuse nimic, ci îl lăsă pe Bob să facă ce vrea.

In sufletul ei mulțumi lui Dumnezeu pentru această întorsătură a lucrurilor, care nu dădea răgaz lui Bob să se gândească prea mult la durerea lui pentru pierderea Feliciei, ceea ce i-ar fi sfâșiat inima și i-ar fi sdruncinat sănătatea.

De la întoarcerea lui în America, era cu totul schimbat.

Se părea că îmbătrânise cu ani de zile, totuși doamna Wilkens era mulțumită de această schimbare, căci așa dorise întotdeauna să fie fiul ei, menit să ia pe seamă conducerea marei întreprinderi.

Cunoscând și doamna Wilkens de multă vreme familia Crosham, la rugămintea lui Bob se duse și ea într'o Duminecă la vila aceasteia.

— Nu sta neîncetat la căpătâiul tatei, zise Bob mamei sale. Aerul de spital nu-ți face bine. Ești palidă și ai slăbit, așa că o plimbare la aer curat și mai cu seamă societatea unor oameni simpatici îți va face mult bine. Pe tata poți să-l lași pentru câteva ceasuri în grija surorilor de la spital, fă-mi plăcerea și însoțește-mă la familia Crosham.

Doamna Wilkens se uită lung la fiul ei și îl întrebă:

— Dacă îți face plăcere să fim împreună, de ce nu rămânem acasă, dragă Bob? Am fi singuri și am putea vorbi despre tot ce ne apasă sufletul.

— Am făgăduit domnului și doamnei Crosham și îndeosebi fiicei lor să petrec Duminica cu dânșii și vreau să mă țin de cuvânt.

Apoi îi povesti despre boala gravă a tinerei fete și de îngrijorarea grozavă a părinților.

Doamna Wilkens aflase şi prin cunoscuţi de boala fără leac a sărmanei Hariett Crosham. Ceva sigur nu ştia însă nimeni, căci părinţii fetei nu spuseseră nimănui întregul şi tristul adevăr; numai lui Bob Wilkens îi destăinuiseră toată durerea şi desnădejdea lor.

Plină de milă, doamna Wilkens clătină capul şi zise:

— Sărmanii Crosham!... Mi-e milă de dânşii, căci cel mai îngrozitor chin pe care îl pot îndura

părinţii, e să-şi vadă copilul pierind fără să-i poată da cel mai mic ajutor.

— Şi mie mi-e foarte milă de dânşii, mamă, răspunse Bob. Când o vei vedea pe Hariett Crosham, nici nu-ţi va veni să crezi că e sortită morţii. E adevărat că e foarte slăbită şi plăpândă, dar ochii îi strălucesc vioi, obrajii îi sunt rumeni, râsul ei e vesel şi plin de viaţă, aşa că în ultimul timp am dorit să pot fi şi eu atât de voios şi bine dispus ca dânsa. Pentru mine viaţa e o povară şi dacă n'aş avea îndatoriri şi atât de mult de lucru încât nu mai ştiu unde mi-e capul, nu ştiu cum aş putea-o duce mai departe.

Doamna Wilkens îi mângâiă mâinile cu o mişcare lină.

— Şi cea mai mare durere îşi găseşte alinare cu vremea, scumpul meu Bob. Te vei încredinţa şi tu de acest adevăr. Timpul te face să uiţi de moartea chiar a celei mai dragi fiinţe şi el trece peste toate.

— Din nefericire aşa este, dragă mamă.

— De ce din nefericire?... E o lege a naturii şi aşa e bine. Ce s'ar întâmpla dacă oamenii s'ar prăbuşi sub loviturile soartei şi ar muri odată cu acei cari le sunt dragi?

Bob avu un zâmbet amar.

— Deşi trebue să recunosc că ai dreptate, totuşi aceasta nu e o mângâiere pentru mine. Niciodată nu se va vindeca rana pe care mi-a pricinuit-o moartea Feliciei mele adorate. Nici acum nu-mi vine să cred că sărmana fată, atât de tânără şi frumoasă, plină de viaţă şi dornică de fericire, îşi doarme somnul de veci în pământ străin. Sunt atâţia oameni bătrâni şi suferinzi pe lumea asta, cari îşi doresc moartea! De ce nu-i ia pe aceştia şi nimiceşte în schimb o viaţă tânără şi înfloritoare?!

— Taina aceasta n'o vom putea pătrunde niciodată, dragă Bob şi n'are niciun rost să ne mai frământăm mintea cu astfel de întrebări.

— Dar ele se năpustesc cu atât mai mult asupra mea, cu cât cunosc acum şi soarta grozavă a sărmanei Hariett Crosham.

Bob Wilkens tăcu câteva clipe, apoi urmă:

— Da, e o înşelăciune a naturii faţă de această sărmană fiinţă, care poartă în trupul ei germenul morţii. O să ai prilejul să te încredinţezi tu însăţi cât de sănătoasă pare Hariett Crosham. Nu mai vrea să stea culcată, aşa cum i-a prescris doctorul. Indată ce vin, se ridică de pe fotoliul ei şi cere să se plimbe cu mine prin parc. Imi ia braţul şi merge alături de mine, plină de viaţă şi bucurie.

— Am văzut-o acum doi ani la o petrecere, zise doamna Wilkens. Era ca un fluturaş vioi, plin de viaţă şi zburdalnic. Râdea şi dansa neobosită şi am auzit că şi la felurite sporturi a câştigat multe premii.

Bob dădu din cap.

— Cu atât mai greu îi este să se supună acum prescripţiilor doctorului. Ea nu crede că e atât de bolnavă, îşi închipuie că grija părinţilor

ei e exagerată, așa că a obținut să se poată scula când vin eu.

Bob nu mai avu timp să mai spună ceva căci ajunseseră la poartă.

Phil îl și aștepta pe Bob la intrare. Când îl zări alergă înaintea mașinii, scoțând strigăte de bucurie și după ce Bob încetini puțin iuțeala automobilului, băiatul sări pe scara acestuia și merse până la garaj.

Copilul nu-și mai putea stăpâni bucuria pentru venirea lui Bob și îl rugă să se plimbe cu dânsul cu barca pe lac, să facă baie împreună și să se ia întrecere înot amândoi. Voia să joace chiar și golf cu dânsul. După ce se salutară toți și familia cu oaspeții luă loc pe terasă, Hariett se împotrivi cu vioiciune ca fratele ei să-l aibă pe Bob numai pentru dânsul.

Câteva minute sora și fratele se certară în glumă, apoi se înțeleseră ca întâi să facă Hariett o plimbare cu Bob prin parc.

Plecară deci amândoi și tânărul mergea încet, sprijinind-o și având grijă ca fata să nu obosească.

De mai multe ori se uită la dânsa plin de îngrijorare și o milă adâncă îi cuprinse sufletul.

Răspundea cu multă bunăvoință și prietenie la toate întrebările ei și o încuraja la făurirea de planuri pentru viitor.

Și sărmana Hariett își făcea multe planuri și iluzii!

— Acum după ce am reușit să nu mai fiu nevoită să stau toată ziua în fotoliul acela plictisitor, atât părinții mei cât și doctorul vor trebui să recunoască că nu mai sunt bolnavă. Nu-i așa, mister Wilkens?

— Negreșit, domnișoară Hariett, o întări Bob în credința ei, socotind că e spre binele fetei să o facă să creadă într'o însănătoșire grabnică. Dar nu trebue să faci imprudențe, căci atunci boala s'ar putea agrava iar.

— Ți-ar părea tare rău, dacă s'ar întâmpla așa ceva, mister Wilkens? îl întrebă Hariett, privindu-l țintă în ochi.

— Fără îndoială, scumpa mea domnișoară. Doresc din toată inima să rămâi sănătoasă.

Hariett îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Ții atât de mult la sănătatea mea?

Tânărul ar fi vrut să-i răspundă că dorește părinților ei să n'o piardă, dar fiindcă Hariett nu cunoștea încă toată gravitatea boalei ei, nu trebuia să afle cu niciun preț că el îi cunoștea starea adevărată.

De aceea zise zâmbind:

— E doar de o mie de ori mai frumos să ne plimbăm împreună, decât să stăm lângă dumneata, pe când ești întinsă în fotoliu.

Inima tinerei fete începu să bată cu putere și obrajii i se acoperiră de o roșeață vie.

Ea dădu veselă din cap și răspunse:

— Da, e minunat de frumos să mă pot plimba cu dumneata. De când ai venit în casa noastră, am căpătat noui puteri de viață și chiar părinții mei s'au schimbat cu totul. Până acum mă sileau să respect cu strășnicie prescripțiile doctorului, însă de când ai venit dumneata au început să asculte de rugămințile mele. Cred că nu va mai dura mult și îmi vor da voie să joc cu dumneata tennis și golf și să mergem împreună la petreceri în societate. Nici nu-ți pot spune, Bob, cât m'aș bucura să am prilejul să dansez cu dumneata. Cred că ești un dansator admirabil.

Bob avu un zâmbet trist.

— Cât va mai dura, sărmană Hariett și moartea va veni să te invite la cel din urmă dans! își zise el

Gândul acesta dureros îl îndemnă să se aplece mai aproape spre dânsa și uitându-se în adâncul ochilor ei frumoși, îi șopti cu voce blândă și plină de dragoste, spre a-i aduce o mângâiere:

— Da, Hariett, în curând ți se vor îndeplini toate dorințele. Vom face sport împreună, vom dansa, vom fi veseli și ne vom bucura de viață.

In sinea lui se mira însă că găsise puterea de a-i spune o astfel de minciună, căci gândurile lui nu erau de fel la astfel de petreceri

Chiar în clipa când ținea brațul tinerei fete lipit de al său, se simți cuprins de un dor nebun de Felicia.

De câte ori nu se plimbaseră amândoi braț la braț, sau mână în mână, strâns lipiți unul de altul?

Cât de fericit fusese atunci și cât de frumoasă i se păruse viața!

Și acum?!...

Sărmana fată care mergea alături de el nici nu bănuia ce sacrificiu dureros însemna pentru dânsul să-i vorbească astfel, să joace o asemenea comedie!

Pe de altă parte nici Bob nu bănuia cât de primejdioasă era mila lui pentru bolnavă.

Grija pe care i-o arăta, încurajarea pe care i-o dădea la toate planurile ei de viitor, speranța pentru îndeplinirea tuturor dorințelor ei, treziră în sufletul tinerei fete un dor nespus de dragoste.

Amândoi jucau un joc foarte primejdios.

Bob își dădu cel dintâi seama de această primejdie, când trecură pe lângă un fotograf, căruia președintele Crosham îi îngăduise să ia câteva vederi din parc și care rugă pe cei doi tineri să-i dea voie să-i fotografieze pe treptele terasei.

Hariett scoase un strigăt de bucurie, auzind această propunere și se lipi atât de drăgăstos de Bob, încât acesta nu îndrăsni să refuze propunerea fotografului.

Cu un zâmbet pentru bucuria ei copilărească se uită prietenos la dânsa.

După câteva clipe fotografia luată, fotograful mulțumi și se retrase.

Hariett zise însă, glumind:

— Acum toți cari vor vedea această fotografie, vor crede că suntem o pereche de logodnici fericiți... Nu-i așa, Bob?

Acesta tresări speriat la auzul acestor cuvinte și se uită la ea ca și când s'ar fi trezit dintr'un vis.

Tânăra fată urmă însă zâmbind:

— Ar face o vâlvă nemaipomenită, dacă ne-am prezenta ca logodiți societății din New-York. Fără îndoială, nimeni nu se gândește că eu — care trec în ochii tuturor drept pe moarte — aș putea deveni o logodnică fericită.

Bob Wilkens rămase vădit încurcat și își trecu mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să gonească anumite gânduri care îl năpădeau.

El și Hariett Crosham — care era sortită morții — logodiți?...

Nici nu era de gândit la așa ceva!...

Se strădui din răsputeri să spună ceva, pentru a ieși din situația penibilă în care se afla, dar nu găsi cuvintele potrivite.

Intr'adevăr că ar face mare vâlvă, se gândea el neîncetat și își simți sufletul cuprins de groază.

Respiră ușurat când în sfârșit veni Phil și își ceru drepturile lui asupra prietenului și salvatorului său.

Işi dădu însă bine seama că Hariett nu era de fel mulțumită de întreruperea convorbirii prin venirea fratelui ei mai mic. Zâmbetul de fericire dispăru de pe buzele ei, privirea i se întunecă și supărată se răsti la Phil:

— Nu poți să aștepți până când va veni mister Wilkens singur să te ia la joc? Vrei să-l plictisești?.. Du-te și joacă-te singur!

Bob făcu un gest de împotrivire și răspunse:

— De ce faci mustrări sărmanului copil, domnișoară Hariett? S'a bucurat atât de mult că va avea prilejul să se joace cu mine și nu vreau să-i stric această bucurie, cu atât mai mult, cu cât ai nevoie de odihnă după plimbarea destul de lungă pe care am făcut-o. Peste cel mult un ceas mă întorc la dumneata...

Hariett îi aruncă o privire plină de implorare și se rugă de el:

— Jucându-te cu Phil nu mă uita cu totul, Bob, căci ești al meu și nu al fratelui meu.

Bob se sperie iar la auzul acestor cuvinte; de data aceasta ochii i se deschiseră cu desăvârșire și Hariett Crosham îi spusese destul de limpede că e îndrăgostită de dânsul.

Fu mulțumit că se putea îndepărta de ea, deoarece i-ar fi fost cu neputință să stea de vorbă înainte. Pe când se juca însă cu Phil, se arătă foarte distrat, cu gândurile aiurea și se întreba mereu: Ce va ieși din toată această afacere?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 59
17 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Fugarul se apropiă de consul şi zise: (pag. 466).

187. — Refugiul.

Camaradul său căzuse!...

Timp de câteva clipe Axel de Martigny se opri din fugă, vru să rămână lângă el, dar după o chibzuire fulgerătoare, alergă mai departe cât îl ţineau picioarele.

N'ar fi putut să-i dea niciun ajutor, căci fără îndoială era mort. In felul acesta cad numai cei loviţi de moarte.

Fugi deci înainte, tot înainte, până când ajunse în Piaţa Republicei şi de aici coti în strada Turinului, de-alungul căreia alergă mai departe.

Impuşcăturile încetaseră şi nici vocile urmăritorilor nu se mai auzeau.

Puterile îl părăseau, era istovit, respira anevoie, aşa că nu mai fu în stare să fugă mai departe. Se opri deci să se odihnească vre-o câteva clipe.

Nu avu însă răgaz, căci după scurt timp zări iar pe cei doi poliţişti.

Vasăzică o nouă vânătoare pentru prinderea lui?!..

Contele alergă de-alungul caselor, cotea mereu în alte străzi, crezând că i se va pierde urma, dar poliţiştii nu-l slăbeau de fel din ochi.

Ba se apropiau din ce în ce mai mult!

Se putea ca în strada următoare să dea peste o altă patrulă şi atunci va fi ca într'o căpcană.

Era gata să piardă orice nădejde de scăpare, când trecu pe lângă o casă cu grădina din față despărțită de stradă printr'un gard scund.

Contele de Martigny se opri și privi în jurul său.

Urmăritorii săi se apropiaseră până la o depărtare de vre-o două sute de metri.

Apoi se opriră, iar unul din ei își duse carabina la ochi și ținti asupra contelui...

Incă o singură clipă, glonțul va porni din armă și atunci se va isprăvi cu dânsul...

O săritură, o încordare a trupului și când se auzi împușcătura, contele de Martigny sări de partea cealaltă a zidului.

Dar polițiștii îl vor urmări mai departe, vor sări și ei în grădină și...

Contele alergă spre casă.

Deodată...!

El scoase un strigăt de bucurie, căci la lumina lunii zări deasupra ușii o placă, pe care sta scris: „Consulatul Marei Britanii".

Dacă va reuși să intre în casă, era salvat!

In disperarea lui bătu cu amândoi pumnii în ușă.

Afară, la poarta grădinii, stăteau cei doi polițiști și sunau.

In sfârșit, în casă se auziră pași, ușa fu deschisă, un portar somnoros apăru în pragul ei și îl întrebă răstit pe contele de Martigny:

— Ce înseamnă gălăgia asta în toiul nopții?

— Indură-te de mine!.. scapă-mă!.. Am fugit din Legiunea Străină!...

Portarul care auzise sunând la poarta grădinii, se uită în stradă și îl întrebă pe conte:

— Și ce vor acei de afară?

— Vor să mă prindă iar.

— Intră în casă și așteaptă în sală. Pe nemernicii aceia îi voiu trimite la dracu!

In sală contele de Martigny căzu istovit pe un scaun, dar un simțământ de nespusă fericire îi năpădi sufletul.

Era salvat, căci consulatul era neutral și polițiștii n'aveau voie să intre și să se atingă de el.

Portarul se dusese între timp la poartă și se răsti la cei doi polițiști:

— Ați înebunit de sunați așa?

— Am văzut că un individ pe care îl urmăream, a intrat aici. Bănuim că e un legionar care a dezertat, așa că te rugăm să ne lași să-l prindem.

— Se vede că într'adevăr v'ați pierdut mințile!.. Nu știți că n'aveți voie să intrați în consulat? Căutați-vă de drum, căci altfel vom înainta o plângere împotriva voastră.

Aceste cuvinte spuse cu glas hotărît își făcură efectul. Cei doi păzitori ai ordinei publice se uitară unul la altul, schimbară câteva cuvinte în limba arabă, apoi plecară, salutând cu respect pe portar, care le și întorsese spatele, îndreptându-se spre casă.

Intră în sală și apropiându-se de contele de Martigny, îi zise râzând:

— Ai avut noroc că ai ajuns la timp aici.

— Da, a fost o întâmplare fericită pentru mine, căci habar n'aveam că aici e un consulat.

— Norocul dumitale a fost și mai mare că ai nimerit la consulatul englezesc, fiindcă altul nu te-ar fi primit. Ar fi luat numai apărarea unui compatriot de al lor. Dar acum povestește-mi și mie cum ai scăpat din Legiune și înainte de toate spune-mi numele dumitale, căci mâine dimineață trebue să raportez domnului consul cele întâmplate.

Portarul avu norocul să scape de facerea raportului, căci în clipa aceea apăru în sală și consulul, care fusese deșteptat din somn de împușcătura pe care o auzise.

Se uită uimit la musafirul nocturn, care, în zdrențele în care era îmbrăcat, avea înfățișarea unui derbedeu.

Fugarul se ridică de pe scaun și salută pe consul, apoi îi zise:

— Domnule consul, fiind dezertor din Legiunea Străină, vă rog să-mi dați adăpost și să mă scăpați de urmărire.

— Ești Francez?

— Da, și numele meu e contele de Martigny.

Consulul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Contele de Martigny?.. repetă el. Fiul acelui conte de Martigny care...?

— ...care și-a răpus singur zilele, întregi fugarul vorba consulului.
zise:

Deodată acesta îi întinse prietenos mâna și

— Fii bine venit, dragul meu Axel!

— Cum, mă cunoașteți?...

— Negreşit că da, mi se pare însă că tu nu-ţi mai aduci aminte de mine? Ei da, au şi trecut mulţi ani de când ne-am cunoscut şi ne-am împrietenit şi timpul ne-a schimbat mult înfăţişarea. Sunt Harold Rey!.. Ei, acum mă recunoşti... îţi aduci aminte de mine?

Cu o mişcare repede contele de Martigny, îi luă mâna şi o strânse cu atâta putere, încât consulul făcu o strâmbătură de durere.

— Harold, scumpul meu prieten!... Tu eşti?!... Nici nu-mi vine să cred!...

— Ciudată întâmplare, nu-i aşa?

— E cât se poate de surprinzătoare! Acum cred că ai să mă ajuţi să scap mai departe?

— Mai încape vorbă!... Deocamdată vino în biroul meu şi povesteşte-mi tot ce s'a întâmplat cu tine.

Apoi întorcându-se spre portar, îi spuse acestuia:

— Adu o sticlă de vin şi două pahare în odaia mea; dar din vinul cel mai bun!

Trecură amândoi în biroul consulului, unde luară loc în nişte fotolii adânci, îşi aprinseră câte o ţigară şi sorbind din vinul bun pe care îl adusese portarul, contele de Martigny începu să povestească prietenului său, găsit pe neaşteptate, tot ce făcuse de la moartea năprasnică a tatălui său.

— Pierdusem orice nădejde să mai pot face ceva, aşa că m'am lăsat în voia soartei, care mi-a jucat mai multe renghiuri. In cele din urmă am intrat în Legiune, spre a scăpa cel puţin de cea mai neagră mizerie şi a nu muri de foame. Cred că nu mai este nevoie să-ţi spun în amănunţime ce înseamnă să serveşti în Legiunea Străinilor, căci aici la Oran ai avut destul prilejul să afli cum se trăieşte acolo şi tot ce au de îndurat sărmanii legionari... In sfârşit, azi am dezertat.

Ii descrise fuga şi cum tovarăşul său Sven Alvesten fusese împuşcat.

— Sărmanul, acum e liber, dar altfel de cum a nădăjduit... Ce se va întâmpla acum cu mine?... Ce crezi că voiu putea face?

— Francezii vor cere extrădarea ta.

— Sper însă că nu vor reuşi, că nu li se va împlini cererea?

— Negreşit că nu, căci pe dezertori nu suntem obligaţi să-i predăm.

— Şi mai departe?...

— Vrei să te întorci în patrie?

— Cât mai repede se va putea.

— Asta va fi ceva mai greu. Cât timp te vei afla sub acoperişul acestei case, nimeni nu se va putea atinge de tine, însă îndată ce vei face un singur pas în stradă, te vor înhăţa la repezeală. Vor pune pe cineva de pază, care să supraveghieze neîncetat această casă.

— Atunci cum voiu putea scăpa?

— In legiune ai servit sub numele tău adevărat?

— Nu, ci sub numele de Perrol.

— Foarte bine, vom putea găsi astfel o cale de scăpare.

— Cum?

— Tu eşti contele de Martigny, şi nu legionarul Perrol, pe care vor să-l prindă. Actele tale adevărate le mai ai?

— Nu; le-am distrus înainte de a mă angaja în Legiune.

— Atunci trebue să cerem altele din patrie. Până atunci n'ai voie să ieşi din casă.

— Vrei să mă ţii aici atâta vreme?

— Cu dragă inimă îţi ofer ospitalitatea şi îmi pare bine că vom putea fi mai multă vreme împreună, după ce nu ne-am văzut atâţia ani de zile.

In dimineaţa zilei următoare se prezentară la consul un căpitan al Legiunii Străine un comisar al poliţiei administrative.

Consulul Rey îi primi politicos şi îi întrebă cu ce îi poate servi.

— In casa dumitale se află un dezertor, zise căpitanul cam răstit.

— Scuză-mă, te rog, dar aceasta nu e casa mea, ci consulatul britanic şi chiar dacă un dezertor ar fi reuşit să se refugieze aici, ştii foarte bine că nu ţi l-aş preda. Aşa dar venirea dumitale n'are niciun rost.

— Dar omul acela nu e numai dezertor, ci şi hoţ, căci a furat uniforma statului.

Consulul izbucni în râs.

— Te-ai aşteptat cumva, că înainte de a fugi va veni la dumneata să-ţi predea în chip oficial uniforma?

— Te rog să nu mă iei peste picior, căci afacerea e foarte gravă pentru noi.

— Mie mi se pare caraghioasă.

— Va să zică nu vrei să ne predai hoţul?

— Mai întâi dă-mi voie să-ţi pun o întrebare: cum se numeşte dezertorul?

— Perrol.

— Ei bine, un om cu numele acesta nu ţi-l pot preda, căci nu s'a refugiat aici.

— Atunci şi-a schimbat numele când s'a angajat în Legiune, aşa cum fac dealminteri toţi.

Consulul ridică din umeri, zâmbind ironic.

— Treaba d-voastră!.. Dece angajaţi oameni cari n'au acte în regulă?

— Asta n'are nicio însemnătate.

— Ba are şi chiar una foarte mare, căci omul care s'a refugiat aici este...

Consulul se opri din vorbă, apoi adăugă:

— Şi la urma urmei n'am nevoie să-ţi spun numele lui.

— Oricum s'ar numi, el e hoţul

— Asta trebue s'o dovedeşti.

— Sunt oameni destui cari îl cunosc.

— Poate îl cunosc pe legionarul Perrol, dar nu pe acela care s'a refugiat la consulat?!.. Aşa dar, domnilor, nu vă mai osteniţi în zadar, căci nu vă veţi ajunge scopul... La revedere!

Consulul le făcu o uşoară înclinare din cap, dându-le să înţeleagă că nu mai vrea să stea de vorbă cu ei.

Cei doi Francezi îşi muşcară buzele, salutară scurt şi plecară.

Consulul îi urmări cu privirea şi râse mulţumit.

— Prostilor!.. Ce bine îmi pare că v'am jucat renghiul şi l-am scăpat pe bunul meu prieten!

In vremea asta contele de Martigny îmbrăcase alte haine, pe care i le dăduse consulul şi şedea pe terasa casei, citind un ziar şi fumând o ţigară care i se păru şi mai bună de când era liber.

Ce sfântă era libertatea!

Pe stradă trecea o trupă de legionari cu fanfara!

Contele de Martigny lăsă ziarul şi se uită după ei.

Era chiar compania lui, care se ducea spre gară pentru a pleca în Maroc.

Pesemne că ordinul de plecare fusese dat mai curând decât se aşteptase.

Dacă ar mai fi întârziat fuga încă o singură zi, ar fi fost prea târziu.

188. — O propunere ispititoare.

După întoarcerea ei, contesa Dolores de Martigny resimţi şi mai dureros loviturile soartei care se înverşunase împotriva ei.

Socotelile pe care le făcuse cu ajutorul lui Jean şi al bătrânei Betty, ieşiseră şi mai rău decât se aşteptase.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să-şi vândă toată gospodăria şi să oprească numai cât îi trebuia să-şi mobileze două odăi modeste.

Betty urma să se mute în mica locuinţă a lui Jean şi să rămână acolo până când vor veni timpuri mai bune.

Cu toate greutăţile care se năpustiseră asupra lor, nădăjduiau că vor ieşi cu timpul din această încurcătură grozavă şi nădejdea lor fu întărită prin faptul că Felicia, cu ajutorul lui Raul Bernard, reuşise să găsească un post, să-şi câştige existenţa.

Jean găsise şi el de lucru într'o cârciumă din port, ca tejghetar, şi se oferise să îngrijească şi de Betty, care îi va conduce mica lui gospodărie.

Prin aceasta uşura sufletul sărmanei contese de o mare povară, căci gândul de a şti în nevoie pe cei doi bătrâni, o chinuise nespus de mult.

Incepu deci să ia toate măsurile pentru schimbarea felului ei de viaţă şi dădu anunţuri în ziare prin care aducea la cunoştinţă vânzarea mobilierului casei, aşa că porniră să vie la dânsa negustori de tot felul.

Incepu o tocmeală urâtă, aşa că Dolores simţi şi mai mult povara situaţiei ei de acum.

Pentru frumosul ei mobilier, pentru argintărie şi preţioasele obiecte de artă pe care le adunase cu dragoste în decursul anilor, i se oferiră preţuri de batjocură.

Inima îi sângera la gândul de a se despărţi de toate aceste lucruri care îi deveniseră scumpe şi mai cu seamă când văzu că va fi nevoită să le dea pe nimica toată.

De aceea nici nu se putu hotărî să primească primele oferte care i se făcură, cu atât mai mult, cu cât şi Felicia se împotrivi la vânzarea lucrurilor pe nişte preţuri de nimic.

Dar nici în zilele următoare nu veniră negustori cari să dea mai mult.

Zâmbind ironic, aceştia o lămuriră pe contesă că situaţia este cât se poate de grea şi că foarte mulţi oameni cari fuseseră bogaţi până atunci, erau nevoiţi să-şi vândă lucrurile din casă.

Abătută şi amărâtă, Dolores şedea în camera ei, cu privirea rătăcită în gol. Işi dădea seama că nu va mai putea aştepta mult şi că va fi nevoită să se mulţumească şi cu puţin, dacă, nu voia ca într'o bună zi să nu mai vie niciun cumpărător.

Tocmai în vremea când era mai desnădăjduită, îi fu anunţată vizita unui domn de la Roché.

Crezu că era un nou cumpărător şi spuse bătrânei Betty să-l conducă înăuntru.

Indată ce o zări, domnul de la Roché păşi spre Dolores şi îi sărută mâna.

— Ah, doamnă Martigny, începu el cu înflăcărare, sunt încântat, sunt fericit că te-am găsit acasă. Am călătorit zi şi noapte, iar de la gară am venit deadreptul încoace, căci mă temeam grozav să nu te mai găsesc aci.

Dolores îl privi foarte mirată şi cu un gest îl pofti să şadă.

— Ce doreşti, domnule? îl întrebă ea. N'ai venit pentru mobilierul pe care îl am de vânzare?

Domnul de la Roché îşi puse un monoclu la ochiu şi o măsură pe contesă din creştet până în tălpi.

Nu vei mai fi nevoită să-ţi vinzi mobilierul, dacă vei primi propunerea mea, doamnă Martigny.

— Propunerea dumitale? repetă Dolores din ce în ce mai mirată.

— Vei scăpa dintr'o singură dată de grija zilei de mâine, dragă doamnă Martigny.

— Cum ar fi cu putinţă aşa ceva?

— Venind cu mine.

— Unde?

— La Paris.

— Eu... la Paris?...

Domnul de la Roché dădu cu însufleţire din cap, îi sărută iar mâinile şi plescăi din limbă.

— Oh, locul unei femei ca dumneata e numai la Paris!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că contesa blondă din Marsilia trebue să devie contesa blondă din Paris.

Dolores sări în picioare şi făcu un gest de împotrivire.

— Nu... nu... niciodată!

— Ascultă-mă pe mine, doamnă Martigny, urmă domnul de la Roché cu şi mai mare surprindere. Sunt proprietarul barului „La Pisica Neagră". Am şi angajat cele mai mari atracţiuni din lumea întreagă pentru barul meu şi trebue să fi aflat că plătesc onorarii enorm de mari.

— Da, ştiu asta, însă...

— Iartă-mă că te întrerup, doamnă Martigny, dar înainte de a lua o hotărîre, trebue să mă asculţi până la sfârşit. In ziua de azi nu e greu să angajezi artişti de cabaret renumiţi,

căci sunt cât nisipul mării, dar greu, foarte greu de găsit o doamnă, o adevărată doamnă, una ca dumneata, cu maniere distinse, care cu tot renumele pe care îl are, e respectată de toată lumea. Până acum n'am găsit niciuna afară de dumneata. Dar ai avut un contract cu Cekov şi n'am vrut să i te iau. Alaltăieri am venit însă dintr'o călătorie pe care am făcut-o în jurul lumii, din care am adus la Paris artiştii cei mai mari din toate ţările şi am aflat că barul „Valencia" a fost nimicit de un incendiu, iar contesa blondă nu şi-a pierdut numai averea, dar chiar şi putinţa de a-şi câştiga existenţa.

Atunci n'am mai stat măcar o singură clipă la gânduri și am venit încoace, spunându-mi că trebue să mă folosesc neapărat de acest prilej care nu mi se va mai ivi niciodată. Mi-am mai spus că o femeie ca dumneata lipsește în întreprinderea mea și că trebue să mi-c câștig cu orice preț... auzi... cu orice preț!... Iată-mă deci în fața dumitale, doamnă Martigny și iți propun un contract pe cinci ani, o leafă fixă de zece mii de franci pe lună, două la sută din beneficiu și trei luni concediu pe an...

Dolores, care până atunci ascultase tăcută și cu fața palidă, clătină capul.

— Nu... nu pot primi propunerea dumitale, domnule de la Roché.

— Iți voiu da cincisprezece mii de franci pe lună, doamnă Martigny...

Dolores închise pentru câteva clipe ochii.

Ispita era mare!

Va putea părăsi Marsilia!... Va pleca la Paris!...

Va scăpa de toate grijile, va putea împlini Feliciei toate dorințele, fata ei va putea duce o viață de prințesă și în scurt timp dânsa va avea iar o avere mare!

Ii era oare îngăduit să respingă o astfel de propunere?!

Gândurile i se învălmășiră nebune în creer dar deodată... își aminti iar de viața ticăloasă pe care fusese nevoită s'o ducă la barul „Valencia".

Să înceapă din nou o asemenea viață... numai pentru banii mulți cari i se vor plăti!

Să se arate iar seară de seară unei mulțimi dornice de senzații și de plăceri?!

Și că ar deveni un număr de senzație la Paris nu încăpea nicio îndoială, căci domnul de la Roché lucra în stil american și ar face destulă reclamă cu contesa blondă din Marsilia, spre a atrage cât mai mulți clienți.

Chinuită de toate aceste gânduri, Dolores de Martigny exclamă deodată:

— Chiar dacă mi-ai da o sută de mii de franci, domnule de la Roché, tot n'aș primi propunerea dumitale!

Francezul se uită uluit la ea.

— Vorbești serios, doamnă Martigny?

Dolores se gândea însă numai la copila ei, și aminti de clipa în care Felicia, fără să bănuiască nimic, apăruse la barul „Valencia" și cum, desgustată de tot ce văzuse, se despărțise de mama ei.

— Mai bine trăiesc în sărăcie, îndur cele mai mari nevoi, decât să mă întorc într'un asemenea cuib al viciului, răspunse ea cu hotărîre.

— Mărturisesc că nu te înțeleg, doamnă, zise domnul de la Roché. Cum poți să respingi o asemenea propunere?!... Te rog să te mai gândești și să nu iei o hotărîre pripită. Mai chibzuiește și sunt gata să-ți ofer chiar mai mult, dacă vei vrea să închei contractul cu mine. Am neapărată nevoie de contesa blondă la Paris.

El scoase portofoliul și puse pe masă douăzeci de hârtii a o mie de franci și zise:

— Iată un acont asupra onorariului dumitale...

Dar Dolores dădu bancnotele la o parte, căci în clipa aceea se gândi și la căpitanul Barnabe, la farmecul unui cămin fericit și frumos și răspunse:

— Nu-ți mai da osteneală, domnule de la Roché. Niciodată nu voiu încheia un asemenea angajament cu dumneata.

— Poate tot îl vei încheia! se auzi deodată un glas străin venind din spre ușă, care făcu atât pe contesa de Martigny cât și pe domnul de la Roché să se întoarcă surprinși într'acolo.

Fața contesei se făcu palidă și buzele ei începură să tremure.

Privirea ei plină de spaimă rămase aținită asupra femeii care intrase în odaie și care nu era alta decât Ecaterina Barnabe, sora căpitanului.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi Ecaterina Barnabe izbucni în râs și zise cu ton batjocoritor:

— Iartă-mă că am intrat aici, dar am auzit din sală câteva frânturi din interesanta convorbire pe care ai avut-o cu acest domn și socotesc de datoria mea să te feresc de un pas nechibzuit.

Dolores își duse mâna tremurătoare la piept căci simțise în inimă o durere ascuțită.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă ea plină de teamă și îngrijorare.

— Că am venit din partea fratelui meu și vreau să vorbesc cu dumneata.

Apoi, fără a lua în seamă tresărirea de spaimă a contesei, se întoarse spre domnul de la Roché și îi zise:

— Te rog să mă laşi singură cu contesa de Martigny, dar cu toate că deocamdată trebue să te îndepărtez de aci, poţi fi încredinţat că îţi vei ajunge mai curând ţinta decât te-ai fi putut aştepta.

Francezul îşi dădu îndată seama că aceste două femei erau duşmane şi că o întâmplare fericită îi venea în ajutor spre a o face pe contesa de Martigny să primească propunerea lui.

Cu o plecăciune se retrase, lăsând singură pe contesa de Martigny cu Ecaterina Barnabe.

189. — Plimbarea.

Raul Bernard aştepta mereu un răspuns din partea Feliciei de Martigny dacă va pleca cu dânsul în excursie, dar aşteptarea lui era zadarnică.

Ea nu mai dădu niciun semn de viaţă, iar când el venea la birou, fata îl ocolea, astfel că nici nu mai avu prilejul s'o întrebe.

De ce se purta oare aşa?...

Tânărul îşi explică purtarea ei ca sfială şi zâmbi.

După prima sărutare va deveni mai îndrăzneaţă şi nu se va mai feri de dânsul.

Dar unde să-i dea această sărutare, dacă nu voia să vie cu el?

Trebuia deci s'o ia prin surprindere şi în acest scop Raul Bernard îşi făcu un plan.

Când sosi Sâmbătă, Raul telefonă contesei Dolores de Martigny şi-i ceru voie să o ia pe Felicia la o plimbare cu automobilul.

Dolores nu-i respinse rugămintea, fiind mulţumită că în felul acesta fata ei va avea o distracţie şi va putea ieşi pentru câteva ceasuri din atmosfera apăsătoare a oraşului.

Sâmbătă lucrul în birouri înceta la două după amiază, aşa că înainte de închiderea birourilor, Raul şi aştepta cu maşina în faţa clădirii în care se afla întreprinderea tatălui său.

Zări pe funcţionari plecând unul câte unul sau în grupuri şi printre cei din urmă ieşi şi Felicia. Raul îi ieşi în cale şi o opri.

— De data aceasta nu-mi vei mai scăpa, îi zise el râzând. Azi trebue să mergi cu mine. Am cerut voie de la mama dumitale, aşa că te rog să te urci în maşină fără multă vorbă şi o ştergem afară la câmp.

Felicia tresări speriată.

— Dar e un adevărat atac prin surprindere, domnule Bernard!

— E singura cale de a te prinde în sfârşit.

— Nu pot pleca aşa cum sunt îmbrăcată. Ar trebui să mă duc acasă şi să mă schimb.

— Nu se poate. Dealtminteri găsesc rochia foarte drăguţă şi chiar cu ea eşti frumoasă ca întotdeauna.

Obrajii tinerei fete se îmbujorară, căci în urma acestui compliment spus deadreptul, fără îndoială că vor urma şi altele şi poate chiar mai mult decât numai complimente.

Dar cum să scape din această încurcătură?

Negreşit că Raul Bernard se va simţi jignit şi se va supăra pe dânsa, dacă va refuza şi de astă dată să meargă cu dânsul. Pe de altă parte tânărul se purtase atât de frumos cu ea, încât nu merita o jignire, aşa că fu nevoită să se supună.

— Dar nu vom întârzia mai mult de un ceas, domnule Bernard, căci n'aş vrea să-i răpesc mamei din timpul în care putem fi împreună.

— Bine, numai un ceas, răspunse Raul.

Se îndreptară spre maşină, Raul deschise uşa acesteia şi o ajută să se urce, apoi luă loc la volan şi plecară.

Trecură repede prin străzile animate ale oraşului şi după scurt timp ajunseră afară la câmp.

Era o zi minunat de frumoasă, soarele strălucea pe cer şi toată natura era parcă în sărbătoare.

Cât timp străbătuseră oraşul, cei doi tineri nu vorbiseră nimic, Raul fiind cu luare-aminte la conducerea maşinii. Indată ce ajunseră însă pe şoseaua care ducea afară la câmp, tânărul se întoarse spre Felicia şi o întrebă:

— Nu e frumos să zbori astfel cu maşina, în adierea vântului, în lumina razelor de soare?

Fata dădu din cap.

— Da, totul te îndeamnă să visezi.

— Aşa este, şi trezeşte dorul în sufletul oamenilor.

Raul Bernad avea dreptate.

Felicia îşi aminti de plimbările pe care le făcuse odinioară cu Bob Wilkens, când reuşise câte odată să scape pentru un ceas sau două din pensionul doamnei Brissart şi fu cuprinsă de un dor atât de mare, încât ochii i se umplură de lacrimi.

Din clipa aceea nu mai fu în stare să se gândească la altceva decât la Bob Wilkens.

Dar aceasta nu era starea sufletească potrivită, în care o plimbare cu Raul Bernard i-ar fi făcut plăcere.

Tânărul nădăjduise, fără nicio îndoială, că Felicia va fi veselă și bine dispusă și acum avea o desamăgire.

Raul părea însă că nu observase întristarea ei, căci vorbea mai departe cu vioiciune.

In sfârșit Felicia reuși să se reculeagă puțin.

Nu voia să-i strice buna dispoziție, căci, Raul o invitase desigur la această plimbare, ca să-i ofere o distracție, și s'o scoată din plictiseala vieții de toate zilele.

Deveni mai vorbăreață, îi răspunse la întrebări, se prefăcu veselă și se strădui să-și alunge gândurile triste, luptând din răsputeri împotriva lacrimilor care amenințau să izbucnească în fiece clipă.

Mașina înainta cu repeziciune și după câtva timp ajunseră la Canet, unde Bob opri în fața unui restaurant.

— De ce ai oprit aici? îl întrebă Felicia.

— Ca să luăm masa, căci nici dumneata n'ai mâncat încă și sunt sigur că ți-e foame, răspunse Raul Bernard.

— Ai dreptate... uitasem aproape de mâncare.

Oprirea la restaurant fu foarte plăcută Feliciei, deoarece se temuse mereu că Raul se va folosi de singurătate și îi va mărturisi dragostea lui. Așa cel puțin nu va fi singură de tot cu dânsul, în local fiind și alți clienți.

Raul Bernard fu foarte atent și comandă un prânz îmbelșugat, cu mâncăruri alese.

— De ce atâta lux? îl întrebă Felicia zâmbind.

— In cinstea dumitale, răspunse Raul Bernard.

— Vrei să mă răsfeți?

— Ești făcută pentru așa ceva și oricine te vede trebue să aibă dorința de a-ți face toate plăcerile.

Tăcu vreo câteva clipe, apoi adăugă cu un zâmbet tainic:

— Afară de asta, trebue să serbăm ceva.

— Ah da, e vorba să serbăm plecarea dumitale.

Felicia încă nu aflase că Raul nu mai era nevoit să plece în Guatemala și deocamdată el o lăsă în credința aceasta.

Mâncărurile erau foarte gustoase și vinul bun, așa că mâncară cu mare poftă.

Felicia bău însă foarte puțin, nevoind să se amețească cu alcool, ci să-și păstreze capul limpede. Numai din șampania pe care Raul o comandase la sfârșit, ea goli un pahar întreg, când ciocni cu dânsul pentru plecarea lui, dorindu-i călătorie bună.

— Nu ești de fel întristată că trebue să plec atât de departe? o întrebă Raul, după ce goliseră paharele.

— Ba da, îmi pare rău, răspunse fata.

— Ai să te gândești câte odată la mine?

— Pe un prieten atât de bun și credincios, care m'a ajutat la nevoie, nu o să-l uit niciodată... Dar acum să plecăm, căci am întârziat prea mult.

— Așa de repede?

— Ți-am spus doar că nu am de gând să lipsesc prea mult de acasă, din pricina mamei pe care nu vreau s'o las prea mult singură cu grijile și necazurile ei.

Raul Bernard plăti, apoi se urcară iar în mașină, dar tânărul nu luă drumul înapoi spre oraș, ci porni pe o șosea care ducea la câmp.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 60
12 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cuprins de desnădejde, Bob duse mâinele la tâmp le (Fig. 477).

Felicia observă aceasta și se împotrivi.

— Cum a fost înțelegerea noastră? zise ea cam supărată.

— Ne-am înțeles să facem o plimbare la câmp.

— Dar nu așa departe.

— Voiu opri îndată și ne vom odihni puțin pe iarbă verde, ca niște adevărați excursioniști.

Vrând, nevrând, Felicia fu silită să se supună și să-i împlinească dorința.

Raul Bernard îndreptă mașina spre o luncă unde coborîră. El așternu o pătură pe care se întinseră amândoi.

Felicia își pusese mâinile sub cap și privea spre cer, iar Raul se așezase alături și se uita neîncetat la ea.

In jurul lor domnea o tăcere adâncă. Miresme îmbătătoare veneau ca o adiere ușoară dinspre câmpia înflorită și din depărtare se auzea lătratul unor câini.

Privirea lui Raul Bernard era îndreptată țintă asupra încântătoarei fete, care stătea culcată, în lumina aurie a razelor de soare.

In clipa aceea Felicia i se păru mai frumoasă ca oricând.

Inima începu să-i bată mai cu putere și sângele să-i clocotească în vine.

Era oare iubire ceea ce simțea în clipa aceea?...

Da, îi răspunse o voce lăuntrică, e acea iubire mare pe care omul o simte numai odată în viață, e fericirea fără margini, fericirea desăvârșită!

După o tăcere de câtva timp el începu:

— In amintirea primei noastre întâlniri, am vrut să mai vin azi odată pe același drum. Iți mai aduci aminte, domnișoară Felicia, cât de puțin a lipsit ca să murim împreună?... Prima oară când mi-a plesnit cauciucul urmărind pe bandiți, apoi în pivnița magaziei celei vechi și a treia oară pe mare, când grozava furtună ne-a răsturnat barca!

— Da, am trecut amândoi în același timp prin mari primejdii.

— N'a fost oare hotărîrea destinului care m'a adus în calea dumitale spre a-ți da ajutor?

— A fost o hotărîre fericită și sunt recunoscătoare destinului, dar înainte de toate îți sunt recunoscătoare dumitale pentru tot ce ai făcut pentru mine. Aș putea zice că te-ai jertfit chiar.

— A fost atât de puțin, încât nici nu face să mai vorbim de ceea ce am făcut... Acum vreau să-ți dau o veste plăcută.

Felicia se ridică și îl privi cu încordare.

— O știre bună mi-ar face mare plăcere.

— Am reușit să-l înduplec pe tata să nu mă mai trimită în Guatemala, așa că voiu rămâne în Marsilia. Am luptat din răsputeri pentru a obține acest rezultat ...dar știi de ce am ținut atât de mult să nu plec de aici?

Felicia își putea închipui prea bine de ce.

Pentru dânsa nu mai încăpea nicio îndoială că acum va veni mărturisirea de care se temea atât de mult.

Văzu din privirea lui, înțelese din vocea lui, care tremura ușor, că sufletul îi era cuprins de o turburare adâncă.

— Știi de ce? o mai întrebă odată Raul.

Stingherită, fata privi în depărtare și clătină încet capul.

Raul îi luă mâna, dar ea nu îndrăzni să i-o retragă îndată.

— Uită-te la mine, o rugă tânărul.

Incet de tot își întoarse privirea spre dânsul și văzu în ochii lui o expresie rugătoare, dar nu-i dădu nici de astădată un răspuns, așa că Raul urmă:

— M'am luptat să rămân aici, fiindcă nu puteam să mă despart de dumneata. Ar fi fost îngrozitor pentru mine să nu te mai văd, să nu-ți mai aud vocea atât de dulce, să nu te știu aproape de mine și toate acestea pentrucă...

Felicia îi curmă vorba cu un gest brusc și zise aproape cu spaimă:

— Nu... nu... taci!

Raul Bernard o privi uluit și întrebă:

— De ce nu?

— Fiindcă bănuiesc ce vrei să-mi spui și știi doar că-l iubesc pe Bob Wilkens și că-l voiu iubi toată viața. Pe dumneata te prețuiesc ca pe un bun prieten, îmi ești drag, îți sunt nespus de recunoscătoare, dar mai mult nu pot simți nici pentru dumneata, nici pentru un altul.

Raul Bernard nu se așteptase la acest răspuns.

El aflase de la Coțofană povestea tristă a acestei iubiri și chiar Felicia îi dăduse odată a înțelege că totul se isprăvise între ea și tânărul American. Ba mai mult chiar: când vru să vorbească odată cu dânsa despre aceasta iubire, ea îl rugase să nu-i mai amintească de Bob Wilkens. In urma acelei convorbiri el nădăjduise că va răspunde la dragostea lui, dar acum?... Ce desamăgire!...

Nu mai avea oare nicio nădejde că va reuși să-i cucerească inima?... Va fi nevoit să renunțe pentru totdeauna la dânsa?...

Raul nu voi să părăsească orice speranță, dar nu trebuia să stăruie prea mult. Ii va lăsa timp să uite vechea dragoste și va face tot ce îi va sta în putință ca uitarea să vină cât mai repede.

Intâmplarea făcuse să afle ceva despre Bob Wilkens ce nu știa încă Felicia. Ii va spune și ei acest lucru, dar cu băgare de seamă și atunci fata își va schimba felul de a simți și de a gândi.

Pentru a ieși din încurcătură se sili să zâmbească și zise:

— Iartă-mă, domnișoară Felicia, dar te-ai înșelat în presupunerea dumitale. Adineauri am vrut să spun că tot ce am făcut pentru dumneata a fost fiindcă îmi ești dragă în același fel cum îți sunt și eu drag, fiindcă te socotesc ca o bună prietenă. Aș vrea să rămân în apropierea dumitale spre a-ți putea da și mai departe ajutor la nevoie, mai cu seamă acum când situația dumitale e și mai grea. N'am avut de gând să-ți fac o mărturisire de dragoste — cel puțin încă nu astăzi. Poate ți-o voiu face mai târziu,

căci nu se poate şti niciodată dacă o prietenie ca aceea care ne leagă pe noi nu se va preface într'o bună zi în iubire adevărată.

Felicia ştia bine că Raul minţea, îi fu însă recunoscătoare, căci prin vorbele lui o scăpa dintr'o situaţie foarte neplăcută şi dădea lucrurilor mai mult aparenţa unei glume.

— Ei, dar proastă am mai fost! Chiar mi-e ruşine de ceea ce am bănuit; s'ar părea că mă cred atât de frumoasă, încât toţi bărbaţii cari mă văd trebue să se îndrăgostească de mine.

Raul râse.

— Niciunui bărbat nu-i va veni greu să se îndrăgostească de dumneata, şi încă la nebunie!

— Noi însă, vrem să rămânem prieteni buni, nu-i aşa domnule Bernard? zise Felicia.

— Deocamdată da; dă-mi mâna pentru a întări această înţelegere.

Felicia îi întinse mâna şi spuse:

— Pentru bună prietenie!

— Ne-am înţeles, pun însă o condiţie.

— Care anume?

— Să nu mă mai ocoleşti ca în săptămâna trecută şi din când în când să faci o plimbare cu mine.

— Dacă mama îmi va da voie, cu plăcere.

— De învoirea mamei voi îngriji eu, făcu Raul Bernard.

La întoarcere se prefăcură amândoi ca şi când nu s'ar fi întâmplat nimic neobişnuit între ei, dar din aprinderea cu care vorbeau se se mai întrevedea turburarea sufletească prin care trecuseră.

Raul Bernard o aduse pe Felicia până în faţa casei ei, apoi îi zise la despărţire:

— De Lunea viitoare voiu veni iar regulat la birou, iar în cursul săptămânei ne vom înţelege unde vom pleca data viitoare. Te învoieşti?

— Da... La revedere!

90. — Sfatul mamei.

Incă din Dumineca aceea când fuseseră la familia Crosham, d-nei Wilkens îi bătu la ochi că Bob era foarte tăcut şi îngândurat. Răspundea scurt la întrebările ei şi vădit se ferea să aducă vorba despre Hariett Crosham.

Cu simţimântul ei de mamă, ea îşi dădu îndată seama că vreo întâmplare oarecare din ziua aceea impresionase adânc pe fiul ei.

Totuşi nu 'ndrăzni să-i pună de-a dreptul o întrebare în această privinţă.

Il cunoştea prea bine pe Bob, aşa că-l lăsă în voia gândurilor lui.

Dacă avea ceva pe inimă şi va simţi nevoia sfatului ei, va veni de la sine la dânsa. Intotdeauna făcuse aşa şi fără îndoială că tot astfel se va întâmpla şi acum.

Trecură însă trei zile fără ca Bob să spună ceva mamei sale despre ceea ce îi frământa mintea şi îi apăsa sufletul.

Doamna Wilkens simţi că în răstimpul acesta el căuta mereu apropierea ei, că ar vrea să-i vorbească, dar că nu găsea curajul trebuincios pentru a i se destăinui.

Ce-l chinuia şi apăsa oare atât de mult?

Ea încercă de mai multe ori să-şi amintească toate întâmplările din acea Duminecă, dar nu găsi nimic ce i-ar fi putut lămuri starea lui Bob.

Insă a patra zi după vizita pe care o făcuseră la vila familiei Crosham, doamna Wilkens nu se mai putu stăpâni şi-l întrebă:

— De ce nu te-ai mai dus zilele acestea la preşedintele Crosham? Sunt încredinţată că vor simţi foarte mult lipsa ta. Doamna Crosham m'a chemat azi la telefon şi a întrebat de tine. Credea că eşti bolnav, mai cu seamă că n'a putut căpăta legătura cu tine la birou.

— Imi este foarte neplăcut de a fi nevoit să vorbesc despre chestiunea aceasta, dragă mamă, dar la urma urmei tot trebue să afli adevărata pricină care mă sileşte să încetez vizitele în casa preşedintelui Crosham.

Doamna Wilkens se apropiă de fiul ei şi-l privi cu încordare.

— E din pricina sărmanei Hariett?

Bob Wilkens dădu din cap.

— Ai ghicit, mamă, aşa şi este. N'aş vrea să deştept în sufletul sărmanei bolnave speranţe zadarnice.

— Ah, aşa stau lucrurile...? făcu doamna Wilkens suspinând.

Apoi adăugă:

— Am bănuit aşa ceva.

Deodată Bob îşi îndreptă privirea spre mama lui şi o întrebă:

— Aşa dar şi tu ai observat că nu-i sunt indiferent domnişoarei Crosham?

Doamna Wilkens avu un zâmbet uşor şi răspunse:

— Doar am ochi și văd, dragul mêu Bob, și chiar dacă n'aș fi avut, aș fi putut recunoaște după veselia ei când vorbește cu tine, ce se petrece în sufletul bietei fete.

— Eu mi-am dat seama abia Duminecă, mamă.

— Pentrucă voi bărbații sunteți de multe ori foarte greoi în astfel de chestiuni.

— Și eu mai mult ca oricare altul, mamă, răspunse Bob, cu un zâmbet obosit și trist. Știi doar de ce.

— Pentrucă n'o poți uita pe blonda și drăgălașa Felicia.

— Da, toate gândurile mele sunt neîncetat la dânsa, chipul ei frumos îl port în inimă și nicio altă femeie nu-l va putea șterge.

Câteva clipe se făcu tăcere, apoi doamna Wilkens murmură:

— Sărmana, nenorocita Hariett!

Bob Wilkens sări agitat de pe scaun și aruncă în scrumieră țigara pe care abia o aprinsese. Se plimbă de câteva ori prin odaie; era palid și enervat și pe fața lui se puteau citi gândurile triste care îi frământau mereu mintea.

Deodată se opri în fața mamei lui și zise:

— Crede-mă, dragă mamă, că și pe mine mă doare inima de nenorocirea sărmanei Hariett, dar mi-e cu neputință să-i împlinesc dorința.

Doamna Wilkens se uită drept în ochii fiului ei și întrebă încet:

— Ți-e cu neputință?

Bob tresări foarte agitat.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— ...că nimic nu-i imposibil în lumea asta, Bob.

— Uiți cu desăvârșire că Hariett Crosham e grav bolnavă și că după spusele doctorilor nu mai are de trăit decât foarte puțin?...

— După cum am văzut-o în Dumineca aceea când am fost la ea, nu-mi vine să cred că starea ei e atât de desnădăjduită. Hariett era foarte veselă, vioaie și plină de viață...

— După cum ți-am spus, tocmai aceste aparențe sunt înșelătoare, mamă. E cea din urmă licărire înainte de sfârșit.

— Cu atât mai mare e mila pe care o simt pentru sărmana fată, Bob. E îngrozitor să te gândești că această copilă încântătoare și atât de tânără e osândită să moară în curând...

Bob începu să se plimbe iar agitat prin cameră și suspină din adâncul sufletului.

— Și eu mi-am spus același lucru „mamă" și mi se sfâșie inima când mă gândesc la sărmana Hariett și la sfârșitul care o așteaptă. De aceea m'am purtat ca un frate cu dânsa, de aceea m'am dus zilnic pe acolo, cum m'a rugat și președintele Crosham și fiindcă am văzut că venirea mea o bucură, îi dă noui puteri de viață. Ea însă a înțeles greșit mila mea. Acum mă iubește și de aceea mă văd silit să ocolesc casa președintelui Crosham, cu toată marea părere de rău pe care o simt; nădăjduiesc însă că ai să mă înțelegi, dragă mamă.

— Din nefericire nu te înțeleg, Bob. In locul tău aș face cu totul altfel.

Bob o privi nedumerit.

— Ai face cu totul altfel?... repetă dânsul. Ești de părere s'o las pe Hariett să creadă că pentru dânsa mă duc în casa părinților ei?

— Prin aceasta ai da o ultimă fericire sărmanei fete, dragă Bob.

Tânărul făcu un gest de împotrivire și zise înspăimântat:

— Nu, pentru Dumnezeu!... Nu pot face așa ceva; ar fi prea mult pentru mine! O logodnă și mai mult încă o căsătorie ar cere desmierdări, ar cere dragoste și din prima clipă ar trebui să mă prefac, să joc o comedie de care n'aș fi în stare.

Doamna Wilkens dădu din umeri și zise cu tristețe:

— Atunci președintele Crosham și soția lui vor trebui să renunțe la dorința lor de a da copilei cea din urmă rază de fericire, de care s'ar mai fi putut bucura la sfârșitul vieții sale tinere.

La auzul acestor cuvinte Bob o privi uimit și o întrebă:

— Domnul și doamna Crosham au vorbit cu tine despre asta?

— Da, Bob.

— Cum e cu putință?!

— Când v'am văzut plimbându-vă prin parc, braț la braț, când am auzit râsul voios și fericit al sărmanei fete, în bucuria pe care au simțit-o părinții la reînviorarea ei, de la sine a venit vorba despre asta.

Uimirea lui Bob crescu din ce în ce mai mult.

— Și atunci ați vorbit despre posibilitatea unei căsătorii între Hariett și mine?

Doamna Wilkens dădu iar din cap și răspunse:

— Da, Bob, am vorbit. Părinții cari își iubesc cu adevărat copiii, sunt în stare să-și jertfească și viața pentru a le face o bucurie sau — cum este cazul în împrejurarea de față — să le dea o ultimă *fericire*. *Președintele Crosham* a spus că și-ar da toată averea, dacă ar putea salva viața fetei lui, dar din nefericire moartea nu dă niciodată prada înapoi pentru bani.

Bob își astupă urechile și zise suspinând:

— *Și eu aș da mult, dacă n'ar trebui să mă* chinuiesc cu astfel de gânduri!

Mama lui se apropiă de dânsul și îi luă mâinile într'ale ei.

— E într'adevăr atât de greu, Bob să te supui *acestui capriciu al soartei și să te arăți* bun și drăgăstos față de o sărmană bolnavă, sortită morții?

— In zilele din urmă nu mi-a fost greu să fac asta, mamă, răspunse Bob, căci nu m'am *gândit o clipă măcar*, că Hariett ar putea vedea în mine mai mult decât un frate sau un bun camarad, un prieten devotat.

— Poate s'ar mulțumi și cu atâta... poate nici nu cere mai mult, urmă doamna Wilkens.

— Nu cred asta, mamă, căci astfel de bolnavi iubesc mai cu patimă decât alți oameni.

— Ar fi vorba de un timp foarte scurt, de cel mult câteva săptămâni, dragă Bob, în care ai fi nevoit să joci această comedie pioasă.

Bob Wilkens se uita neclintit la mama lui, tăcu câteva clipe, apoi clătină capul, foarte mirat.

— Nu te înțeleg, mamă. Ce te îndeamnă să mă *faci* să joc această comedie tristă?

— Fiindcă pot înțelege prea bine durerea grozavă a soților Crosham. Dacă aș fi în locul lor, aș pune și eu în *mișcare cerul și pământul* pentru a înfrumuseța cele din urmă zile ale copilului meu, pentru a-i dărui o rază de fericire.

Bob avu un zâmbet amar și răspunse:

— Pe soții Crosham îi înțelegi, *dar* pe mine nu?

— Ba da, Bob, mă gândesc și la tine. Ești *moștenitorul întreprinderilor Wilkens*, care prin intervenția ta energică au fost salvate de ruină. Trebue să mulțumești numai președintelui Crosham că ai reușit să înlături criza. Dar încă nu e înlăturată toată primejdia; se poate întâmpla să se ivească alte greutăți și să ai iar *nevoie de sprijinul președintelui Crosham*. Dacă te vei retrage însă acum, nenorocirea care așteaptă pe sărmanii oameni va veni mai repede și ai putea să pierzi pentru totdeauna prietenia lor. Iți poți ușor închipui că fără vizitele tale starea sărmanei Hariett s'ar înrăutăți iar, nu-i așa?

Scoțând un geamăt de durere, Bob se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

— De ce mă chinuiești atât de mult, mamă? zise el îndurerat.

— Nu vreau să te chinuiesc, scumpul meu băiat, ci vreau să-ți *dau un sfat bun. Hotărîrea* e în mâna ta.

Ea nu mai așteptă răspunsul lui Bob, ci părăsi încet odaia, dându-și seama că pentru moment era mai bine să-l lase pe Bob singur.

Acesta se *afla la o răspântie grea și nu mai* știa ce să facă.

Convorbirea cu mama lui îi turburase și mai mult sufletul.

In această stare sufletească fu chemat la *telefon* de casa președintelui Crosham.

La aparat era însăși Hariett, care îl rugă cu voce înăbușită, să vie la ei.

Bob Wilkens nu avu curajul s'o refuze, sau să întrebuințeze vreo minciună ca să nu se *ducă*.

După scurt timp plecă la vila președintelui Crosham, lăsând soarta să hotărască viitorul, el ne mai având putere să se împotrivească.

191. — Puterea dragostei.

Fără a aștepta invitațiunea contesei de Martigny, Ecaterina Barnabe luă loc într'un fotoliu și aruncă adversarei sale o privire plină de ură. Cu toate grijile și întristarea care îi apăsau sufletul, *Dolores era nespus de frumoasă* și părea foarte tânără.

Deși se apropia de patruzeci de ani, avea înfățișarea unei fete tinere, era elegantă și distinsă, ceea ce nu se putea spune despre *Ecaterina Barnabe*, pe care *această constatare o* înfurie și mai mult.

In primele clipe Dolores nu fu în stare să *spună* măcar un *singur* cuvânt.

In sfârșit, Ecaterina Barnabe rupse tăcerea:

— După cum ți-am spus, doamnă contesă,

zise ea apăsând cu ironie asupra acestui titlu, am venit trimisă de fratele meu.

Dolores, îngrijorată de soarta bărbatului iubit, se aplecă spre ea şi o întrebă cu înfrigurare:

— Nu cumva i s'a întâmplat o nouă nenorocire?

— Ba în timpul din urmă nenorocirile se ţin lanţ de capul lui. Tot ce încearcă să facă nu reuşeşte.

— Dar a fost găsit nevinovat de focul de la Şangai?

— Ştiu asta. Ar fi fost drept să te închidă pe dumneata ca pricină a acestui foc, doamnă contesă!

Dolores avu o tresărire de spaimă.

— Dumnezeule sfinte, dar habar n'am [illegible]...

— Nu încerca în zadar să ţie apeş, îi curmă verişoara Ecaterina Barnabe. Numai dumneata eşti vinovată că fratele meu a ajuns în situaţia desnădăjduită în care se află acum, că şi-a nimicit toată cariera lui frumoasă.

— Imi pare foarte rău de tot ce s'a întâmplat, dar nu-mi vine să cred că fratele dumitale te-a trimis la mine să mă învinovăţeşti de toate nenorocirile care s'au abătut asupra lui.

In ochii Ecaterinei Barnabe se ivi o lucire de ură neîmpăcată şi ea urmă cu asprime:

— El m'a trimis încoace, fiindcă vrea să rupă cât mai repede orice legătură cu dumneata.

— Fratele dumitale nu e obligat cu nimic faţă de mine, răspunse Dolores agitată. Intre noi nu poate exista niciun fel de răfuială.

— Spui adevărat?... Nu ţi-a făgăduit că te va lua în căsătorie?...

— Negreşit că da...

— Ei bine, pentru asta am venit la dumneata şi vreau să-ţi spun că fratele meu nu mai are putinţa să-şi respecte cuvântul.

— Pentru asta te-a trimes fratele dumitale la mine? o întrebă contesa de Martigny, dând neîncrezătoare din cap. Pentru asta?...

— Te-ai aşteptat să vie singur să-ţi spună acest lucru?

Dolores şovăi câteva clipe, apoi răspunse:

— Dacă e adevărat că el te-a trimes, domnişoară Barnabe, atunci trebue să mărturisesc că m'am înşelat mult... foarte mult în privinţa lui Mihail.

Infuriată, Ecaterina Barnabe se apropiă de Dolores şi îi zise răstit:

— Vrei să spui cu asta că sunt o mincinoasă?!

— In orice caz, îmi pare ciudat că fratele dumitale ţi-a dat o asemenea însărcinare.

— M'a trimes pe mine, fiindcă nu mai vrea să aibă nimic de-a-face cu dumneata.

— El ştie prea bine că nu-l voiu reţine niciodată împotriva voinţii lui.

— Dar şi eu ştiu tot atât de bine că ar cădea iar sub înrâurirea dumitale, căci eşti o sirenă care a atras pe fratele meu în mrejele ei, din care nu mai poate scăpa. Din pricina dumitale şi-a pierdut bunul nume de care se bucura şi nicăieri nu mai poate găsi un post, căci pe prietenul contesei blonde din Marsilia îl dispreţuieşte toată lumea. Incetul cu încetul Mihail va decade cu totul dacă nu-şi va veni în minţi şi nu se va gândi ce îndatoriri are faţă de numele cinstit pe care îl poartă. Va putea pune capăt palavrelor şi calomniilor cari s'au răspândit pe socoteala lui, numai dacă se va logodi cu o fată cinstită de burghez, dovedind prin aceasta că a rupt orice legături cu contesa blondă din Marsilia pe care o cunoaşte tot oraşul.

Inima sărmanei Dolores se încleştă de durere la auzul acestor cuvinte grozave.

— Eu nu-l reţin pe fratele dumitale, nu vreau să stau în calea fericirii lui, zise ea cu voce stinsă.

— Totuşi i-ai sta în cale, dacă ai mai rămâne în Marsilia, răspunse Ecaterina Barnabe, devenind şi mai stăruitoare. Aşa dar trebue să pleci cât mai curând de aci.

— Cu alte cuvinte să dispar? zise Dolores cu un zâmbet amar.

— Ai ghicit, doamnă contesă. Numai când vei părăsi Marsilia pentru totdeauna, lumea va crede că într'adevăr au fost rupte orice legături între dumneata şi dânsul.

— De aceea ai spus adineaori domnului de la Roché să nu piardă toată speranţa de a mă putea angaja pentru barul lui din Paris?

Ecaterina Barnabe dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Acesta ar fi cel mai bun lucru pentru noi toţi, zise ea. Dumneata ai avea iar putinţa să-ţi câştigi existenţa, să scapi de grijile zilei de mâine, iar eu... aş fi liniştită că fericirea fratelui meu n'ar mai fi turburată printr'o întâlnire cu dumneata.

— Se vede că ai şi găsit o logodnică pentru Mihail, domnişoară Barnabe? o întrebă Dolores.

— Negreşit că da, căci ţin foarte mult să-l văd fericit pe fratele meu şi să-i ştiu viitorul asigurat. O rudă îndepărtată, fiica unui mare moşier, îl iubeşte de mult pe Mihail. Căsătorindu-se cu dânsa, fratele meu ar deveni om bogat şi ar avea din nou putinţa să-şi cucerească o situaţie strălucită. M'a însărcinat dar, să-ţi ofer cincizeci de mii de franci, dacă te obligi în schimb...

Dolores sări înfuriată de pe scaun.

Faţa i se făcuse albă ca varul.

Ducându-şi amândouă mâinile la piept, ca să-şi potolească bătăile năvalnice ale inimii, aruncă Ecaterinei Barnabe o privire plină de mânie şi îi zise răstit:

— Ai îndrăzneala să-mi faci o astfel de propunere?!... Vrei să mă plăteşti cu bani?...

Ecaterina Barnabe rămase foarte calmă.

Şi ea se ridicase de pe scaun şi se uita cu dispreţ la contesa de Martigny.

— După cum ştiu, în lumea dumitale e doar obiceiul ca iubirea să se plătească cu bani...

Dolores de Martigny avu o tresărire dureroasă, ca şi când ar fi primit o lovitură de biciu, apoi întinse mâna spre uşă şi strigă cu mânie:

— Ieşi!...

Ecaterina Barnabe se revoltă. Se încruntă şi strigă cu glas şuierător:

— Indrăzneşti să mă dai afară?!... Dumneata, o...

In ochii contesei scăpărară fulgere de mânie grozavă şi cu voce tăioasă mai strigă odată:

— Ieşi afară!... Acum ştiu bine că n'ai venit trimisă de fratele dumitale, ci ai pus la cale această mârşăvie spre a mă despărţi de Mihail, căci el, chiar dacă ar fi vrut să se despartă de mine în interesul carierii lui, nu mi-ar fi oferit niciodată bani, niciodată! Chiar dacă acum trece prin greutăţi foarte mari, el le va înfrunta cu bărbăţie, ştiind că se poate bizui pe dragostea mea nemărginită.

— Ba va pieri dacă nu-şi va vârî minţile în cap şi nu se va despărţi de dumneata, răspunse Ecaterina Barnabe cu glasul plin de ura cea mai înverşunată.

Insă Dolores îi susţinu cu tărie privirea şi răspunse:

— Doi oameni ca noi nu pier niciodată.

— Atunci ai de gând să te ţii ca un scaiu de fratele meu?! izbucni Ecaterina Barnabe.

Contesa de Martigny clătină capul.

— Hotărîrea asupra celor ce se vor întâmpla în viitor e numai în mâinile lui Mihail. Dar cu dumneata, care m'ai jignit şi m'ai minţit în chip neruşinat, nici nu mai vreau să stau de vorbă. Pleacă, să nu te mai văd în ochi!

Schimbul aprins de cuvinte o atrăsese şi pe bătrâna Betty, care deschise uşa şi se uită îngrijorată în odaie.

Zărind-o, Dolores se întoarse spre dânsa şi îi zise:

— Dragă Betty, doamna vrea să plece. Te rog du-o până la uşă!

Infuriată, Ecaterina Barnabe îşi muşcă buzele şi zise cu voce şuierătoare:

— Pentru asta ai să-ţi primeşti răsplata!

Părăsi odaia cu o mutră de regină jignită.

Dolores mai rămase câteva clipe buimăcită, cu privirea aţintită în gol.

Buzele îi tremurau şi câteva lacrimi mari se prelinseră pe obrajii ei palizi.

Cu ce am meritat această înjosire atât de jignitoare, Dumnezeule?! se gândi sărmana Dolo-

res și își dădu îndată seamă că îi va trebui multă vreme, până când va fi în stare s'o uite.

De ar veni cel puțin căpitanul Barnabe, sau dacă i-ar da cel puțin știri, pentru a se putea înțelege cu dânsul asupra viitorului lor!

Dorea din tot sufletul să poată vorbi cu dânsul, ca să poată vedea mai limpede tot ce avea de făcut.

Ii era ca și când ar fi o sărmană oarbă, care își caută pe dibuite drumul.

Istovită se lăsă pe canapea și își ascunse fața în perne. Isbucni într'un plâns amar, ne mai fiind în stare să-și stăpânească lacrimile. In starea aceasta desnădăjduită o găsi Felicia, când se întoarse din plimbarea pe care o făcuse la câmp cu Raul Bernard, dornică de a-i spune tot ce se petrecuse și a-i cere sfatul.

Când văzu însă fața plânsă a mamei sale, când aceasta se lipi strâns de dânsa ca și când ar fi căutat un sprijin, nu mai îndrăzni să-i spună tot ce avea pe inimă.

Cu o mișcare plină de dragoste și mângâiere Felicia îi cuprinse umerii și nu dădu răgaz contesei, până când aceasta nu-i povesti scena dureroasă care avusese loc între dânsa și sora căpitanului Barnabe.

Pentru întâia oară Dolores de Martigny se încumetă să vorbească Feliciei despre dragostea ei pentru Mihail Barnabe.

Felicia o ascultă compătimitoare și abia acum înțelese de ce la Sidney, Barnabe făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a o salva.

Ea împărtăși durerea mamei ei, care prin jignirea ce i-o adusese Ecaterina Barnabe, își pierduse aproape mințile.

Fiind însă ea însăși într'o adâncă turburare sufletească, aproape nu fu în stare să dea mamei ei mângâierea de care avea atâta nevoie.

Astfel rămaseră amândouă triste și abătute frământându-și mintea cu gânduri negre, căci niciuna, nici alta nu întrevedeau o rază de lumină și viitorul li se arăta întunecat.

Nu puteau face altceva decât să aibă răbdare, să aștepte, să se lase în voia soartei.

Cele două femei se treziră din gândurile lor abia când intră Betty în odaie și le anunță venirea domnului de la Roché.

— Ce vrea domnul acesta dela tine, mamă? întrebă Felicia îngrijorată, când observă tresărirea plină de spaimă a mamei ei.

— Imi oferă putința de a-mi câștiga existența, răspunse Dolores și în cuvinte întretăiate, îi povesti fetei despre propunerea pe care iată, povesti fetei despre propunerea pe care

Felicia o ascultă cu încordare, pe când gândurile i se învălmășeau nebune în creer.

Să părăsească Marsillia!..

Să plece la Paris, să dispară în marea metropolă și să înceapă acolo o viață nouă!.. Gândul acesta i se păru foarte ispititor.

In același timp își aduse însă aminte de ziua grozavă în care văzuse pentru întâia oară pe mama ei la barul «Valencia» și de tot ce-i povestise Dolores de viața atât de urâtă pe care fusese nevoită s'o ducă. Cuprinsă de spaimă, luă brațul contesei și strigă:

— Nu... pentru nimic în lume nu trebue să te întorci la viața asta, măicuță dragă. Mai bine să trăim într'o locuință modestă, să îndurăm lipsuri, decât să ducem o viață îmbelșugată cu bani câștigați în felul acesta!

Contesa de Martigny își strânse cu putere copila la piept și răspunse:

— Nici nu m'am așteptat la alt răspuns din partea ta, Felicia mea scumpă.

Apoi întorcându-se spre bătrâna Betty, îi zise:

— Spune domnului de la Roché să plece, să nu se ostenească în zadar, căci nu-mi voiu schimba hotărârea.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 61
13 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

De astă dată, sublocotenentul vorbi foarte rece, aproape aspru (pag. 482).

Betty se grăbi să execute porunca stăpânei ei, iar Dolores o cuprinse iar pe Felicia în braţe şi îi spuse în şoaptă:

— Incă n'am pierdut toată speranţa în fericire, scumpa mea copilă. Iubirea va ieşi învingătoare şi va înfrânge toate greutăţile care ni se pun acum în cale.

O rază de nădejde se ivi în ochii frumoşi ai Feliciei.

— Ar fi nespus de frumos, dragă mamă, dacă această speranţă s'ar înfăptui, răspunse ea încet şi gândul îi sbură iar la Bob Wilkens.

«Pe dânsul îl voiu iubi toată viaţa», spusese Felicia în aceeaşi zi lui Raul Bernard, şi aşa va fi.

Poate..?!

Un zâmbet îi flutură pe buze, inima ei începu să bată mai tare, în nădejdea fericirii cuprinsă în micul cuvânt: «Poate!»

In sufletul ei se deşteptă dorinţa puternică de a nu se mai lăsa în voia soartei, aşa că se hotărî să nu mai şovăiască şi să-i scrie lui Bob Wilkens.

Poate şi el aştepta o ştire dela dânsa, cu acelaşi dor cu care aştepta şi ea.

Indată ce luă această hotărâre, îşi înfrânse mândria, vrând să-i mărturisească pe faţă că dragostea ei rămăsese nestrămutată.

La gândul acesta greutatea pe care o avea pe suflet îi păru mai puţin apăsătoare, aşa că privi mai cu încredere în viitor.

Karin Ryström fusese nespus de fericită că prin ajutorul consulului Van Straten îi se dăduse putința, mai curând decât s'ar fi putut aștepta, să plece în Africa și să caute aici pe bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

In timpul cât dură lunga călătorie, își făcu tot felul de planuri, cum să-l ajute pe scumpul ei Sven.

Ce bucurie vor avea amândoi când se vor revedea!

Faptul că venise după dânsul îi va fi o dovadă puternică a dragostei ei nestrămutate, îi va da curaj să îndure toate greutățile și când va expira termenul său de angajare în Legiunea Străină, vor găsi amândoi fericirea atât de mult dorită.

Cu aceste gânduri frumoase păși la Oran pe pământul Africei.

Chibzuise dinainte ce demersuri să facă spre a putea revedea pe Sven Alvesten.

La Oran era comandamentul Legiunii Străine, unde fără îndoială va putea afla unde se află iubitul ei și va putea obține permisiunea să-l vadă.

Karin Ryström își închipuise Africa cu totul altfel — ca o țară sălbatecă și necultivată — așa că rămase foarte plăcut surprinsă când văzu că Oranul era un oraș modern cu tramvaie și lumină electrică, așa că aproape nu se deosebea de un oraș european.

Chiar în port întrebă unde se află comandamentul Legiunii Străine și un trecător binevoitor îi arătă drumul.

Socoti că e de mai mare însemnătate să se informeze despre Sven, decât să-și caute mai întâi un adăpost pentru dânsa, așa că se duse de-a dreptul la comandament.

Sentinela dela poartă o întrebă ce dorește, apoi o lăsă să intre și după câteva clipe fu introdusă în biroul de recrutare.

Sublocotenentul de serviciu o privi foarte uimit, căci nu se întâmpla niciodată ca o femeie să vie la comandamentul Legiunii Străine, așa că, după ce o salută, îi zise zâmbind:

— Dacă vii cu intenția să te angajezi în Legiune, te-ai ostenit degeaba căci nu angajăm fete tinere, ceea ce regret foarte mult în cazul dumitale.

Ea trecu cu vederea gluma și răspunse ofițerului:

— Am venit cu rugămintea să-mi dați o informație.

Sublocotenentul se sculă și se apropiă de Karin. După ce o privi câteva clipe cu plăcere, se înclină în fața ei și zise:

— Dacă stă în puterea mea, îți voiu da cu dragă inimă informația de care ai nevoie. E vorba de vre-un legionar?

— Da, de logodnicul meu, Suedezul Sven Alvesten, care își face serviciul la regimentul al doilea din Sidi-bel-Abbes. Aș dori foarte mult să știu dacă se află în garnizoană și dacă mi-e îngăduit să-l vizitez.

— Sven Alvesten?, repetă ofițerul, gânditor. Dacă nu mă înșel, am auzit de curând pronunțându-se acest nume. Așteaptă, te rog, câteva minute; voiu întreba imediat ce e cu dânsul.

Îi oferi tinerei fete un scaun, apoi trecu în biroul de alături.

Se scurse mai mult până să se înapoieze. Karin Ryström își îndreptă privirea spre el și i se păru că fața sublocotenentului se împietrise, devenise aspră.

— Logodnicul meu e la Sidi-bel-Abbes? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu, a dezertat, răspunse ofițerul scurt.

Fetei îi trebuiră mai multe minute până când să poată înțelege știrea dată de sublocotenent, apoi întrebă:

— Atunci e liber?

— In privința aceasta nu pot să-ți dau nicio informație.

De data aceasta sublocotenentul vorbi foarte rece, aproape aspru și politeța cu care o primise, dispăruse cu totul.

Karin Ryström își explică supărarea lui prin faptul că întrebase de un dezertor.

Se părea că ofițerul nu mai prea avea chef să stea mult de vorbă cu dânsa, totuși îndrăzni să-i mai pună o întrebare:

— Unde aș putea să-mi găsesc logodnicul?

Ofițerul ridică din umeri și tăcu.

Fata nu se lăsă însă și se rugă din nou:

— Fii atât de bun și spune-mi unde îl pot găsi; dumneata trebue doar să știi.

Ofițerul izbucni intr'un râs aspru, apoi răspunse:

— Nu știu nimic; dar dacă ții mult să afli amănunte, du-te la consulatul englez, unde s'a refugiat un alt legionar care a fugit împreună cu Sven Alvesten și care îți va putea da toate lămuririle în privința lui. Acest om a găsit adăpost la consulat, unde deocamdată e în siguranță, dar îndată ce va pleca de acolo vom pune mâna pe el și va fi împușcat fără milă. Dacă te vei duce la dânsul, îi poți spune depe acum ce-l așteaptă. Sper că această informație îți va fi de folos, domnișoară.

Karin Ryström îi mulțumi și plecă.

Vasăzică scumpul ei Sven fugise și acum era liber. Doamne, cât era de fericită!... Va face tot ce-i sta în putință pentru a-l regăsi. El nu va fi nevoit să îndure grozăviile serviciului în Legiune și în curând vor putea fi fericiți amândoi.

Cu nădejdea în suflet, Karin străbătu străzile luminate de soarele african, care i se păru mult mai strălucitor, tot atât de strălucitor ca și viitorul care până acum fusese atât de întunecat.

Dela camaradul lui Sven, care se refugiase la consulat, va putea afla unde se află logodnicul ei, încotro a fugit; ea va pleca fără întârziere după dânsul și îl va găsi.

După ce întrebă iar pe câțiva trecători pe unde s'o ia, se îndreptă grăbită spre consulatul englez și ajungând aci, ceru pe portar de legionarul care se refugiase la consulat.

— Vrei să spui de contele de Martigny? o întrebă portarul.

— Numele nu i-l știu, răspunse Karin Ryström.

— Ce treabă ai cu el? o întrebă din nou portarul, de astă dată bănuitor.

— După cum am aflat, a fugit din legiune împreună cu logodnicul meu și vreau să-l rog să-mi spună unde s'a dus acesta.

Portarul știa ce întorsătură nenorocită luase încercarea de fugă a celor doi legionari, așa că aruncă tinerei fete o privire plină de milă.

Să-i spună oare adevărul?

Nu fu în stare să-și calce pe inimă și să-i dea vestea tristă pe care o cunoștea. N'avea decât să vorbească cu contele!

Așa dar spuse Suedezei:

— Poftim înăuntru și voiu vedea dacă poți vorbi cu domnul conte.

O duse în biblioteca consulatului, unde tocmai se afla și contele de Martigny, căruia portarul, intrând odată cu Karin Ryström, îi zise:

— Domnule conte, domnișoara dorește să vă vorbească.

Portarul ieși apoi grăbit, nevoind să fie de față când fata va afla trista veste.

Contele de Martigny se ridică de pe scaun, făcu câțiva pași întru întâmpinarea Suedezei și o salută.

Rămase foarte surprins de venirea tinerei fete, căci nu se așteptase la o asemenea vizită și această uimire se oglindi și pe fața lui când îi puse întrebarea:

— Cărei împrejurări datoresc plăcerea vizitei dumitale, domnișoară?

Karin Ryström își spuse numele, apoi îl lămuri asupra scopului venirii ei.

Contele tresări când auzi numele lui Sven Alvesten pronunțat de tânăra fată.

Cum putea să spună sărmanei fete că logodnicul ei fusese împușcat?!

Pentru a câștiga timp, o rugă să ia loc, conducând-o la scaunul pe care șezuse el, apoi se opri în fața ei, ferindu-se de a-i întâlni privirea.

Karin rămase în așteptarea răspunsului. De ce nu vorbea oare?

După câteva clipe de tăcere, Karin urmă:

— E adevărat, domnule conte, că ai fugit împreună cu Sven?

— Da, domnișoară.

— Nădăjduiesc că și dânsul a reușit să găsească un adăpost, căci dacă l-ar fi prins, mi-ar fi spus ofițerul dela comenduire unde am fost și am întrebat de el. Unde e logodnicul meu, unde l-aș putea găsi?

Doamne, cât era de greu să-i spună grozava veste!

Contele de Martigny respiră adânc, apoi începu:

— Te rog, domnișoară, ia-ți inima în dinți, nu pierde...

Contele fu nevoit să se oprească, atât era de turburat.

Ce să-i spună?...

In sufletul tinerei fete se născu o presimțire grozavă și se uită cu spaimă la conte.

— N'a reușit să scape, a...? începu Karin cu voce înăbușită.

— ...a fost împușcat în timpul fugii, încheiă contele de Martigny cu voce stinsă.

Câteva clipe domni o tăcere de mormânt în odaie, apoi urmă un strigăt sfâșietor:

— Sven!...

Toată desnădejdea și întristarea sărmanei fete era cuprinsă în acest strigăt, care îl pătrunse pe conte până în adâncul sufletului.

Karin își rezemă brațele pe speteaza scaunului, își ascunse fața în ele și începu să plângă amar, spunând neîncetat numele iubitului ei.

Contele de Martigny se apropiă de dânsa, îi puse mâna ușor pe umăr și îi zise cu voce blândă:

— Liniștește-te, dragă domnișoară... nu te lăsa copleșită de durere...

Dar nenorocita se prăbuși la pământ; durerea ei era atât de mare încât o birui, și căzu într'un leșin adânc.

Contele văzu fața palidă a fetei, trupul ei fără putere și își dădu îndată seama că e nevoie de ajutorul grabnic al unui medic, așa că alergă repede spre ușă și sună.

Servitorul care fusese atras de țipătul Suedezei, intră imediat în bibliotecă și contele îi zise:

— Cheamă repede un doctor.

După câteva minute intră medicul consulatului, care întrebă:

— Dar ce s'a întâmplat aici?

Contele de Martigny îl lămuri în câteva cuvinte și încheiă:

— Vestea morții logodnicului ei a doborât-o.

— Ajută-mă, te rog, s'o culc pe canapea, îi zise medicul.

Contele și servitorul puseră amândoi mâna și o ridicară pe sărmana Karin de jos.

— Apă, porunci doctorul scurt și servitorul alergă să execute ordinul.

Cei doi bărbați rămaseră în picioare lângă canapea și se uitau compătimitori la sărmana fată.

— E ușor de închipuit ce lovitură grozavă a fost pentru dânsa, zise contele.

— Da, răspunse doctorul. Speranța s'a prefăcut deodată în cea mai adâncă desnădejde. E bine că a leșinat, în felul acesta se va potoli puțin durerea, iar mai târziu o vor ușura lacrimile.

— Dar când se va trezi?

— Ei da, deșteptarea va fi foarte tristă.

Servitorul veni cu apa din care medicul îi turnă puțin pe gât, apoi îi frecă fruntea și tâmplele, așa că încetul cu încetul Karin Ryström își reveni în simțiri.

Își aduse îndată aminte de tot ce se petrecuse și cu o privire desnădăjduită se uită la contele de Martigny.

— A murit... a fost ucis... murmură ea îndurerată, dar ochii îi rămaseră uscați. Apoi adăugă:

„Cum s'a întâmplat?

Contele se aplecă spre ea și îi zise.

— Nu mă întreba acum; liniștește-te întâi, apoi îți voiu istorisi tot.

— Liniște nu voiu mai putea găsi niciodată...

O jale adâncă și o durere nemărginită era cuprinsă în aceste cuvinte ale sărmanei fete.

— Ba cu timpul te vei liniști, te vei mângâia...

— Nu-mi va fi cu putință... L-am iubit atât de mult...

In sfârșit începu să plângă și lacrimile îi aduseră oarecare ușurare.

Doctorul făcu un semn contelui de Martigny și îi zise în șoaptă:

— E mai bine s'o lăsăm singură.

Când se îndreptară spre ușă vrând să iasă din bibliotecă, fata îi opri:

— Vă rog din tot sufletul nu plecați!... Ajutați-mă, pentru Dumnezeu!... Nu mai pot îndura durerea aceasta grozavă!

Disperarea o cuprinse din nou cu toată tăria.

Contele se întoarse, se apropiă de ea și luând loc pe canapea îi apucă mâna pe care o mângâiă cu blândețe.

Încercă s'o îmbărbăteze, dar nu fu în stare să găsească niciun cuvânt potrivit spre a alina această durere atât de mare.

Intre timp doctorul se duse la consul și îi spuse ce se întâmplase.

— Eu și aflasem că a fost împușcat, zise consulul.

— Dacă ar fi avut răbdare încă vreo câteva zile, sărmana fată l-ar fi găsit în viață.

— Nu, căci acum ar fi fost în Maroc, unde nu l-ar fi putut urma și probabil că nici atunci nu l-ar mai fi văzut vreodată în viață. Soarta

lui ni se pare grozavă la prima vedere, dar judecând bine, poate a fost mai bine așa, căci moartea l-a scăpat de chinurile și greutățile grozave pe care ar fi fost nevoit să le îndure în Legiune.

— Dar sărmana fată?...

— E încă tânără și rănile primite în tinerețe se vindecă mai ușor.

— Ar fi de dorit să fie așa. A venit singură în Africa?

— Nu știu bine, dar presupun că singură.

— Dacă ar fi așa, trebue să-i venim în ajutor, căci nenorocita nu e în stare să facă nimic.

— E Suedeză.... Ar fi bine s'o trimitem la consulatul țării ei.

— Asta o putem face mai târziu. Deocamdată poate să rămână aici până când se va liniști puțin și își va fi potolit durerea.

Contele de Martigny o lăsă pe Karin să plângă, dar când ea îl rugă din nou, el îi istorisi cum avusese loc fuga și cum căzuse Sven Alvesten.

El vorbi cât putu cu mai multă cruțare, spre a nu-i răscoli iar durerea și Karin îi fu recunoscătoare.

Dar când isprăvi de povestit, ea zise:

— Nu sunt încă în stare să cuprind cu mintea toată grozăvia; s'a abătut prea năprasnic asupra mea. Numai cu câteva ceasuri în urmă aveam încă toată nădejdea că-l voiu revedea, și acum totul s'a sfârșit. Am făcut tot ce mi-a fost cu putință spre a veni la dânsul, dar străduințele mele au rămas zadarnice. Nu vreau să mă mai tânguiesc, aș îndura și mai mari greutăți, dacă aș ști că el trăiește. Moartea lui mi-a întunecat toată viața și pentru mine nu mai este nicio rază de speranță sau de fericire. Veșnic voiu simți în sufletul meu durerea pierderii lui și singura mea dorință va fi să mor cât mai curând, pentru a mă uni cu dânsul în cer.

— Nu trebue să vorbești așa... Ești încă prea tânără ca să-ți închei de pe acum viața. Viitorul e al dumitale și nu se știe dacă nu se va lumina. In ceasul acesta ești desnădăjduită, dar timpul va trece și rana grozavă a sufletului se va vindeca.

Karin nu fu în stare să creadă în cuvintele contelui. El le spusese fără să știe ce pierduse ea cu moartea lui Sven Alvesten.

Ea nici nu se mai gândea la dânsa și la soarta care o aștepta. Se lăsă cu totul pradă durerii, voia să sufere, fiindcă îl iubise atât de mult pe sărmanul Sven.

194. — Ethel Drof își arată ghiarele

Ethel Drof fu cuprinsă de o mânie fără margini, pe care nu putu s'o stăpânească atunci, când află prin tatăl ei de ajutorul pe care președintele Crosham îl dăduse lui Bob Wilkens, pentru a scăpa din situația grea în care se afla întreprinderea a cărei conducere o luase asupra lui.

Prin acest ajutor toate speranțele ei fură nimicite.

Desamăgirea ei deveni însă și mai mare, când prin detectivul Harry Frelinghousen, care îl supraveghea și acum pe Bob Wilkens, află de vizitele zilnice ale acestuia în casa președintelui Crosham.

Chiar și tatăl ei îi vorbi despre aceste vizite și adăugă:

— Se șoptește pretutindeni că Bob Wilkens se va logodi cu fiica președintelui Crosham. Vezi, dar, dragă Ethel, că tactica ta de a nu spune nimic lui Bob despre planurile tale, a fost greșită. Alta ți-l va sufla acum dinaintea nasului.

Ethel Drof făcu un gest plin de mânie și izbucni:

— Acestea nu sunt decât palavre. Bob nici nu se gândește la altă femeie și o bolnavă nu poate fi o rivală primejdioasă pentru mine.

— In tot cazul socotesc că ar fi mai bine să te ocupi acum mai de aproape de Bob Wilkens, dacă vrei să-ți ajungi scopul. N'am deloc chef să te aud iar văicărindu-te...

— Fii fără grijă, îi curmă vorba fiica lui. N'am să mai jelesc deloc. Iți mulțumesc pentru sfatul pe care mi-l dai și îl voiu urma.

Chiar în dimineața zilei următoare se duse la fabrica Wilkens și ceru să vorbească îndată cu Bob.

Tânărul nu fu prea încântat de venirea ei, dar în acea epocă critică prin care trecea întreprinderea, având tot interesul să nu se pună rău cu concurentul său, o primi pe Ethel cu o politeță rece.

Spre marea ei bucurie Ethel Drof văzu că Bob rămase foarte surprins de schimbarea care se făcuse cu dânsa de la călătoria ei în Europa.

Şi în ziua aceea se gătise deosebit de frumos, vrând să placă lui Bob Wilkens.

Se prefăcu totuşi că nu vede surprinderea lui şi începu să vorbească despre chestiunile de afaceri dintre întreprinderile Wilkens şi Drof.

Bob îi dădu în chip politicos toate lămuririle pe care le ceru.

Cu multă îndemânare Ethel ştiu să aducă vorba despre ceea ce o interesa mai mult şi uitându-se la Bob cu o privire plină de cochetărie, îi zise:

— Imi pare rău că în ultimul timp ne vedem atât de rar, dragă Bob. Am nădăjduit că după tristele întâmplări prin care ai trecut in Franţa, vei găsi mai uşor drumul casei noastre, cu atât mai mult, cu cât ştii că tatăl dumitale dorea o strângere a relaţiunilor dintre noi.

La această aluzie faţa lui Bob Wilkens se întunecă.

— Iartă-mă, domnişoară Drof, dacă adevărul pe care îl vei auzi va suna cam nepoliticos, dar mă sileşti să ţi-l spun. După ultima vizită a tatălui dumitale, cred că al meu nu mai pune preţ pe înfăptuirea planurilor care au preocupat acum câtva timp atât de mult pe părinţii noştri.

Ethel Drof răspunse cam răstit:

— Cu alte cuvinte vrei să spui că tata e vinovat de îmbolnăvirea domnului Frank Wilkens?

— După toate câte am aflat, nu pot presupune altfel, domnişoară Drof.

— Vasăzică din pricina asta n'ai mai venit pe la noi?

Bob nu mai fu nevoit să dea un răspuns, căci în clipa aceea se auzi o bătaie în uşă şi servitorul care intră, îi zise:

— Domnişoara Hariett Crosham întreabă dacă voiţi s'o primiţi, mister Wilkens?

Atât Bob cât şi Ethel Drof tresăriră şi amândoi întrebară în acelaşi timp:

— Domnişoara Crosham e aici?

Servitorul dădu din cap şi răspunse:

— A sosit chiar în clipa aceasta.

Indată ce auzi aceste cuvinte, Bob alergă în salã. Ethel Drof auzi cuvintele prietenoase cu care Bob o primi pe Hariett, precum şi râsul vesel al fetei.

Iritată îşi muşcă buzele.

Ce nenoroc că domnişoara Crosham venise tocmai acum!...

Ethel Drof ar fi ţinut mult să rămână mai multă vreme singură cu Bob Wilkens, nădăjduind că-l va îmbuna.

Felul lui mândru şi rece îi impusese foarte mult şi faptul că Bob ştiuse să ia cu putere în mână cârma întreprinderii primejduite şi să-i îndrepte situaţia într'un timp atât de scurt, îi inspirase mult respect.

Işi dădea bine seamă că Bob Wilkens era un bărbat care ştia ce vrea.

Cu atât mai mult se deşteptă în sufletul ei dorinţa de a-l cuceri pentru dânsa.

Cu niciun preţ nu-l va lăsa acelei bolnave, acelei „gâsculiţe" — cum o numea în sinea ei pe Hariett Crosham.

Dacă va reuşi în sfârşit să-l atragă în casa lor, cu viclenie adevărat femeiască va şti să pună la cale o întâlnire cu Indianul Mahadeo Prasad Kashi, pentru ca acesta, prin puterea lui de sugestie să-l facă să uite trecutul. Atunci Bob o va privi cu alţi ochi şi cu timpul o va iubi.

Dar încrederea cu care Ethel Drof privea în viitor fu sdruncinată într'o clipă, când văzu pe Hariett Crosham intrând în birou alături de Bob Wilkens.

Tânăra fată îi ţinea cu dragoste braţul, ca şi când ar fi vrut să arate prin aceasta dreptul pe care îl avea asupra lui.

Priveliştea aceasta o aţâţă atât de mult pe Ethel Drof încât nu mai avu decât o singură dorinţă: să nimicească pentru totdeauna orice speranţă a tinerei fete într'o fericire cu Bob Wilkens.

Prefăcându-se speriată, făcu câţiva paşi spre Hariett Crosham şi cuprinzându-i umerii cu braţul, îi zise plină de îngrijorare:

— Hariett, scumpa mea copilă, cum ai putut să faci o asemenea imprudenţă şi să vii până aici?!... Nu te-a însoţit nimeni?.... Unde e sora de caritate?... Unde e mama dumitale?....

Hariett izbucni într'un râs sgomotos şi răspunse veselă:

— I-am lăsat pe toţi acasă şi aşa cum făceam şi înainte, am venit singură cu maşina mea... Am mers cu o viteză de o sută de kilometri pe oră.... Ah, ce frumos a fost!...

Cu o compătimire bine jucată, Ethel Drof, se sili să zâmbească şi zise:

— Imi pot închipui ce bucurie ți-a făcut această plimbare, draga mea copilă, căci din pricina boalei dumitale grave ai stat tot timpul închisă în casă, dar...

Hariett îi curmă vorba, supărată:

— De mult nu mai sunt bolnavă... Nu-i așa, mister Wilkens?... De câtva timp mă simt cât se poate de bine și pentru a dovedi părinților mei și doctorului că sunt cu desăvârșire sănătoasă, am întreprins această plimbare... Ce zici, n'am făcut bine, mister Wilkens? adăugă ea întorcându-se iar spre tânărul ei prieten.

Dar înainte ca Bob să-i poată da un răspuns, Ethel Drof interveni repede:

— Doamne, atât de nesocotită ai fost, draga mea?... Iți pui viața în primejdie, copilă ce ești! Tocmai dumneata, de care toată lumea știe că nu mai ai mult de trăit, ar trebui să fii mai cu băgare de seamă și să nu te joci cu puținele zile pe care le mai ai!

Bob avu o tresărire de spaimă, iar Hariett Crosham uitându-se îngrozită la Ethel Drof, o întrebă:

— Ce știi dumneata despre boala mea?

Foarte calmă Ethel Drof susținu privirea pătrunzătoare a domnișoarei Crosham. De data aceasta îi va da lovitura de moarte rivalei pe care o ura atât de mult și care îndrăznise să i-l răpească pe Bob Wilkens.

— Dar, scumpa mea, zise Ethel cu glas dulceag, cred că și dumneata, ca toți din casa dumitale, precum și prietenii, știi că de când te-ai îmbolnăvit ultima oară...

— ...trebue să-ți cruți sănătatea, o întrerupse repede Bob, pentru a împiedeca pe Ethel Drof să-i spună primejdia grozavă în care plutea sărmana Hariett.

Apoi întorcându-se spre Ethel Drof și măsurând-o cu o privire plină de mânie, îi zise răstit și aspru:

— Deoarece domnișoara Crosham mi-a făcut bucuria atât de mare de a veni să mă vadă, te rog, domnișoară Drof, să amânăm pentru altă dată discuția noastră în chestiunile de afaceri care ne privesc.

Ethel Drof își mușcă buzele și era gata să dea un răspuns violent, dar privirea lui Bob Wilkens o sili să se stăpânească.

Cu un zâmbet ironic și cu câteva cuvinte fără însemnătate își luă rămas bun și părăsi încăperea.

Abia se închisese ușa în urma ei și Hariett Crosham se apropiă tremurând de Bob Wilkens, îi cuprinse gâtul cu amândouă brațele, se lipi de dânsul și izbucnind în plâns zise cu voce înăbușită:

— Spune-mi că nu-i adevărat... că nu trebue să mor!... Mi-e atât de dor de viață și de fericire!... Bob, dragul meu Bob, vino-mi în ajutor, scapă-mă de teama asta grozavă... Nu-i așa, voiu trăi tot atât de mult ca și ceilalți oameni?!...

Nu vreau să mor... acum încă nu, când viața începe abia să devie frumoasă pentru mine!... Numai dumneata poți să-mi vii în ajutor... nimeni altul... căci te iubesc, Bob... te iubesc din tot sufletul! Acum câteva zile am visat că ne-am logodit și că ne vom căsători!... Dacă această dorință a mea nu se va împlini, atunci va trebui să cred că într'adevăr sunt o osândită la moarte, care nu mai are niciun drept la dragoste și la fericire. Vorbește, Bob... spune-mi un singur cuvânt... scapă-mă de frica grozavă de care mă simt cuprinsă... spune-mi dacă într'adevăr va trebui să mor... sau dacă......

Vocea i se stinse, nu mai fu în stare să vorbească mai departe și în teama ei, sărmana fată se lipi și mai strâns de Bob, a cărui inimă începu să svâcnească în piept.

O cuprinse cu brațul pe Hariett Crosham al cărei trup plăpând tremura, se simți copleșit de o milă adâncă pentru sărmana fată, dar teama pentru el însuși învinse în clipa aceea orice alte sentimente.

Se văzu la o răspântie grea, prins într'o plasă din care nu mai era nicio scăpare.

Timp de câteva clipe nici nu fu în stare să gândească limpede.

O tăcere apăsătoare domnea în încăpere.

Această tăcere păru domnișoarei Hariett Crosham mai grozavă decât chiar cuvintele pe care i le spusese adineauri Ethel Drof. Ea își desfăcu brațele de după gâtul lui Bob Wilkens, se dădu câțiva pași înapoi și izbucni în plâns, prăbușindu-se pe un scaun.

— Dumnezeule sfinte, cât de îngrozitoare e viața pentru mine! N'am știut că boala mea e atât de primejdioasă! De aceea părinții mei sunt veșnic îngrijorați, de aceea doctorul îmi dă neîncetat sfaturi să-mi păzesc sănătatea!... Doamne, de ce n'am murit îndată când m'am îmbolnăvit?!.. Aș fi fost cruțată de chinurile pe care trebue să le îndur acum!...

Durerea nenorocitei fete era atât de sfâșietoare încât îl răscoli pe Bob Wilkens până în adâncul sufletului. El se apropiă de Hariett, o cuprinse cu brațele și mângâindu-i obrajii îi vorbi cu voce duioasă:

— Nu plânge, scumpa mea Hariett, căci nu-i adevărat ce a spus d-șoara Drof. Ești iar sănătoasă, iar părinții dumitale și doctorul nu vor decât să te cruți spre a nu te îmbolnăvi din nou.

Hariett Crosham clătină capul și zise cu vocea înăbușită de lacrimi:

— Nu mai pot crede în mângâierile dumitale mister Wilkens, căci știi tot atât de bine ca și ceilalți că sunt bolnavă și vrei numai să mă înșeli. Acum s'a sfârșit totul pentru mine și frica de moarte mă va doborî cu desăvârșire.

— Să nu te lași doborîtă, Hariett!... Trebue să crezi ceea ce îți spun. Domnișoara Drof e invidioasă din pricina prieteniei noastre și ar vrea s'o nimicească.

Cu ochii plini de lacrimi, Hariett Crosham se uită la Bob. Indoiala și neîncrederea se oglindeau pe fața ei palidă.

— E invidioasă din pricina prieteniei noastre? repetă ea încet; apoi urmă repede: Atunci e adevărat ce se vorbește pretutindeni?.. Ethel Drof ar vrea să te aibă de soț?..

Chinuit, Bob Wilkens întoarse capul.

Îi era foarte neplăcut să vorbească cu Hariett Crosham despre această chestiune, așa că zise repede:

— E adevărat că acum câtva timp părinții noștri făcuseră planul să ne căsătorească.

— Dar dumneata n'ai vrut, Bob?!

Tânărul răspunse cu însuflețire:

— Nu... niciodată nu mă voiu căsători cu Ethel Drof.

Un zâmbet de fericire se ivi pe fața palidă a tinerei fete și fără să-și dea seama de ce face, se lipi mai strâns de Bob și murmură:

— Răspunsul dumitale mă face fericită, căci nu m'aș îndura să te las domnișoarei Drof.

Bob Wilkens o mângâiă pe păr și zise cu dragoste:

— Trebue să fii iar veselă, Hariett... să duci o viață fericită...

La auzul acestor cuvinte, Hariett tresări, păli iar, și spuse suspinând din adâncul sufletului:

— Nu... nu voiu mai putea fi fericită niciodată, căci în fiecare zi mă va chinui teama că mi se apropie sfârșitul...

— Hariett, pentru Dumnezeu, te rog, te implor... crede-mă... nu vei muri. Spune-mi ce să fac ca să te scap de această teamă grozavă!!.. Nu voiu mai avea o clipă de liniște, știind că te chinuiești cu gânduri atât de îngrozitoare și că îți amărăști, îți otrăvești singură viața!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

ANUL IV No. 62
14 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 8
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Felicia citi cu înfrigurare notița din revistă (pag. 491)

Hariett Crosham ridică deodată capul și se uită țintă în ochii lui Bob Wilkens; apoi zise încet:

— Ce să faci spre a mă scăpa de această teamă ingrozitoare?.. E oare nevoie să-mi pui această întrebare, Bob?.. Ai și uitat ce ți-am mărturisit adineauri, în turburarea grozavă pe care mi-au pricinuit-o cuvintele domnișoarei Drof?

In clipa aceea Bob Wilkens ar fi dorit să fie foarte departe.

Ce să răspundă sărmanei fete?..

Doar nu putea să indeplinească dorința ei atât de arzătoare!..

Ea nu era pentru dânsul mai mult decât o prietenă, o soră!..

Ar trebui să mintă, dacă i-ar spune că o iubește!

Singura pe care o iubea cu adevărat, pe care o va iubi până la sfârșitul vieții lui, era numai Felicia!

Deodată își aduse aminte de cuvintele pe care i le spusese mama lui cu câteva zile în urmă.

Să dea nenorocitei o ultimă fericire!

Șirul gândurilor care i se învălmășeau în creier fu curmat din nou de glasul trist al domnișoarei Crosham:

— Credința că sunt sănătoasă și că voiu mai trăi încă multă vreme, o voiu putea recăpăta numai atunci când un bărbat se va îndrăgosti de mine și mă va lua de soție.

Vocea i se înecă iar în lacrimi şi cu privirea pierdută în gol, sărmana fată murmură:

— Dar nimeni nu mă va cere de soţie... nimeni... Niciun bărbat nu va voi să se căsătorească cu o fată sortită morţii!...

La auzul acestor cuvinte desnădăjduite Bob Wilkens nu se mai gândi la sine însuşi, ci numai să redea liniştea sufletească şi o rază de speranţă şi fericire nenorocitei Hariett Crosham, căreia cuvintele crude ale domnişoarei Ethel Drof îi deschiseseră ochii asupra adevăratei stări a sănătăţii ei.

Felicia nu mai trăia şi cum mângâierile şi dragostea pe care le va da micei sale prietene nu vor fi decât o minciună pioasă, el nu va deveni necredincios amintirii iubitei lui.

Din clipa în care luă această hotărîre, Bob Wilkens nu mai şovăi.

Apropiându-se de Hariett Crosham, îi luă amândouă mâinile şi zise cu un zâmbet pe care se sili să-l arate cât mai drăgăstos:

— Scumpa mea Hariett, dacă ar veni un bărbat care în zilele din urmă nu s'a gândit la nimic altceva decât că se va logodi în curând şi apoi se va căsători şi acest bărbat te-ar întreba dacă vrei să fii soţia lui, ai primi şi ai crede că tot ce ţi-a spus Ethel Drof n'a fost decât răzbunarea crudă a unei femei geloase?.. Ai fi iar fericită şi te-ai bucura iar de viaţă?

— Bob... ai vrea într'adevăr?....

— ...să fii soţia mea, Hariett, întregi Bob, când văzu că în uimirea ei nemărginită tânăra fată nici nu îndrăznea să vorbească mai departe.

Cu un strigăt de nespusă bucurie Hariett îi cuprinse iar gâtul cu braţele.

— Bob... scumpul meu Bob!.. Spune, e adevărat?!.. Nu e numai un vis?!...

Tânărul îi închise gura cu o sărutare, dar inima-i se încleştă de durere.

El ştia dinainte că va avea de dus o luptă sufletească îngrozitoare pentru a putea juca această comedie, căci pentru el tot ce va avea de făcut nu era decât o tristă şi dureroasă comedie.

Totuş bucuria nemărginită pe care o arătă Hariett Crosham fu ca un balsam binefăcător pentru inima lui îndurerată.

— Fericirea asta... fericirea asta fără margini... nici n'aş fi visat-o!.. Acum sunt logodnica... sunt logodnica ta, Bob!.. De azi înainte nu-mi va mai fi teamă de moarte, căci în faţa unei fericiri atât de mari, nici moartea nu va mai avea putere! Nu-i aşa iubitul meu?!..

— Făgăduieşte-mi că nu te vei mai gândi la moarte, draga mea Hariett.

— Iţi făgăduiesc tot ce vrei, Bob, căci îmi eşti atât de drag!.. Te-am iubit chiar din ziua când te-am văzut întâia oară... Dar tu, Bob?.. Şi ţie ţi-am fost dragă dela început, căci altfel n'ai fi venit în fiecare zi la noi?

— Da, Hariett, ai ghicit... Şi tu mi-ai fost tare dragă de când te-am văzut.

Dar pe când dădea tinerei fete acest răspuns, işi zise în sinea lui: Cât de bine ştiu să mint!..

Legătura lor va putea oare să fie fericită, dacă era clădită pe minciună?

Pe de altă parte putea oare să-i spună adevărul?

Nu, Hariett va trebui să creadă în iubirea lui şi singura ţintă a vieţii sale va fi să dea acestei făpturi tinere şi fermecătoare credinţa în fericire şi dragoste pentru puţinul timp pe care îl mai avea de trăit.

Găsi deci puterea să mintă mai departe, să fie drăgăstos, deşi inima-i era sfâşiată de durere.

Pentru Bob Wilkens nu mai exista însă putinţa de a se retrage.

Cruzimea domnişoarei Ethel Drof faţă de sărmana Hariett Crosham grăbise acest desnodământ.

Acum era logodit şi în curând va fi tânăr căsătorit şi i se păru că tot trupul îi e strâns ca într'un cleşte.

Dar când văzu faţa strălucitoare de bucurie şi fericire a sărmanei Hariett, alungă aceste gânduri apăsătoare şi făcu tot ce îi era în putinţă spre a înăbuşi durerea sufletească ce îl chinuia şi a nu se mai gândi decât la fericirea tinerei fete.

194. — După două zile

Când Felicia de Martigny veni la birou Luni, după plimbarea pe care o făcuse la ţară cu Raul Bernard, zări automobilul acestuia în curtea clădirii.

Rămase foarte surprinsă de zelul lui Raul, căci nici nu era ora de începere a lucrului în birou.

Tânăra fată intră, își lăsă haina și pălăria la garderobă, apoi se duse în camera unde lucra de obiceiu și unde mai erau și mesele unei alte secretare și a unui corespondent.

Colegii ei nu veniseră încă și ca întotdeauna ea fusese cea dintâi. Felicia se așeză la birou și vru tocmai să vâre în sertarul acestuia un pachețel în care avea o gustare, când zări pe masă o revistă.

Tânăra fată își închipui că pesemne o uitase acolo femeia care făcuse curățenie.

Deoarece până la începerea lucrului mai erau vre-o câteva minute, Felicia luă revista și începu s'o răsfoiască.

«Săptămâna sportului»?.. N'o prea interesa. «Știri dela Liga Națiunilor»... și mai puțin încă! Rubrica «Știri mondene» era mai curând ceva pentru dânsa, dar la prima privire pe care o aruncă asupra paginei, Felicia avu o tresărire, căci zărise fotografia unei tinere perechi.

Bărbatul din fotografie... era doar... era...!

Cu înfrigurare citi nota de sub fotografie: «Logodnă în cercurile marii industrii din New-York.

«Cititorii își vor aduce aminte de răpirea fiului lui Frank Wilkens, regele automobilelor, de către pretinsul inginer Mac O'Kerem, răpire care acum câtva timp stârnise o vâlvă atât de mare. Tânărul Bob Wilkens, care fusese ținut prizonier pe o insulă, spre a se stoarce dela tatăl său un preț mare de răscumpărare, a reușit să scape, fără ca părintele său să fie nevoit a plăti prețul cerut de bandiți, s'a reîntors în America, unde a luat conducerea marilor întreprinderi ale tatălui său. In numărul de astăzi avem plăcerea de a aduce la cunoștința cititorilor noștri logodna domnului Bob Wilkens cu fiica domnului Crosham, președintele puternicului consorțiu Pensylvania-Oil-Company».

Până aici citi Felicia, apoi revista îi căzu din mână.

Sărmana fată tremura din tot trupul.

Bob.. Bob, iubitul ei, se logodise cu alta!..

Feliciei îi era ca și când cerul s'ar fi prăbușit peste dânsa.

Era oare cu putință ca Bob al ei s'o fi uitat, s'o fi părăsit, să se fi îndrăgostit de alta?!..

Dar înaintea ochilor vedea, negru pe alb, crudul, grozavul adevăr!.. Era chipul lui, citise numele lui... așa că o greșeală nu mai era cu putință!

I se păru că o mână rece ca ghiața îi strânge inima.

Dumnezeule sfinte, ce durere îngrozitoare! Ii venea să țipe în gura mare!

Plânsul o înecă... vru să-l stăpânească, dar nu mai avu putere și întinzând brațele pe masă, ascunzându-și fața, izbucni în hohote de plâns.

Cineva întredeschise încet ușa ce dădea în încăperea alăturată și se uită înăuntru. Era Raul Bernard.

Ii era milă de Felicia, dar nu putuse s'o cruțe, căci în felul acesta nădăjduia s'o vindece de dragostea ei pentru Bob Wilkens.

Raul Bernard găsise revista cu știrea zdrobitoare cu o săptămână în urmă, dar o pusese abia acum pe masa Feliciei, după ce se încredințase că ea încă îl iubește din tot sufletul pe tânărul American.

După ce văzu ce înrâurire dureroasă avusese știrea asupra sărmanei fete, închise iar ușa și plecă pe furiș spre a nu fi surprins.

Era încredințat că dacă va încerca să se apropie din nou de Felicia, ea nu-l va mai respinge și va primi dragostea lui.

Felicia se lăsă pradă durerii, nici nu mai încercă să-și înăbușe lacrimile și astfel o găsi colega ei când veni în birou.

Aceasta se apropiă speriată de ea și o întrebă plină de îngrijorare:

— Pentru Dumnezeu, ce s'a întâmplat?

Felicia își ridică fața plânsă.

— Nimic... am...

Nu fu în stare să-și urmeze vorba și izbucni iar în plâns.

Cu toate stăruințele pe care le depuse colega ei, Felicia nu-i spuse pricina întristării și desnădejdii ei.

— Arăți foarte rău, dragă domnișoară Martigny... du-te mai bine acasă, o sfătui colega.

Dar Felicia clătină capul și răspunse:

— Nu... rămân mai bine aici, căci mi-a trecut acum.

Iși șterse lacrimile și adunându-și toate puterile, începu să lucreze.

Cu toate străduințele ei, nu fu în stare să facă nimic. Citi de trei, patru ori scrisoarea

la care trebuia să răspundă, dar nu putu să-l prindă înțelesul. Mereu o podidea plânsul.

Apoi rămase nemișcată, cu privirea pierdută în gol.

Atât de repede o uitase Bob?!

N'ar fi fost femeie, dacă n'ar fi simțit gelozie în sufletul ei.

Așa cum o ținuse odinioară pe ea în brațe și o sărutase, tot așa făcea acum cu alta!

Pe lângă durerea pe care o avea în suflet, se deșteptă și amărăciunea și desamăgirea.

Ea nu încetase măcar o singură clipă să-l iubească, rămăsese credincioasă dragostei lui, deși pierduse orice nădejde în fericire. El îi jurase credință veșnică și acum astfel își ținea jurământul?!

Mai era oare credință pe lumea asta?... Da!... mama ei o mai păstra și la dânsa va găsi mângâiere.

Dacă n'ar fi avut-o nici pe ea, ce s'ar fi făcut acum?!

Incetul cu încetul Felicia se mai liniști și când își reluă lucrul, își dădu seamă că de astă dată va merge mai bine.

Deodată fu însă întreruptă de un servitor de birou, care se apropiă de dânsa și îi zise:

—Patronul te roagă să vii îndată la dânsul

Felicia tresări speriată. Ce voia oare domnul Bernard de la ea?

Fiind cu cugetul curat și neștiindu-se vinovată de nicio greșeală, se duse liniștită în biroul bătrânului Bernard.

Când intră, acesta înălță capul și o privi atât de lung și stăruitor, încât Felicia se simți foarte stingherită.

— M'ați chemat, domnule Bernard? întrerupse ea nerăbdătoare tăcerea.

Domnul Bernard dădu din cap și răspunse:

— Da, fiindcă am de vorbit cu dumneata, domnișoară. Ia te rog loc.

Arătă spre un scaun de lângă biroul său, pe care Felicia se așeză.

Patronul o privi iar lung și se părea să caute cuvintele potrivite, spre a-i spune ce avea pe suflet. In sfârșit începu să vorbească:

— Chestiunea pentru care aș vrea să stau de vorbă cu dumneata nu e de afaceri, ci personală. E vorba de fiul meu...

Domnul Bernard făcu o pauză.

Felicia tresări și se uită lung la dânsul.

Voia oare bătrânul să intervie pentru fiul său?

Gândurile i se învălmășiră în creier. Prea multe se năpustiseră asupra ei și sărmana fată nu mai era în stare să îndure toate supărările.

— Da, e vorba de fiul meu, repetă domnul Bernard. Intre dumneata și el există o legătură de prietenie care a pornit de când ați trecut împreună prin mai multe primejdii, nu-i așa?

— Da, domnule Bernard și din partea mea nu este mai mult decât un simțimânt de sinceră și adâncă recunoștință.

— Nimic mai mult, domnișoară? întrebă bătrânul Bernard.

— Nu, nimic mai mult! răspunse Felicia cu un ton hotărît.

Urmă iar o tăcere de câteva clipe, apoi domnul Bernard își luă inima în dinți și reîncepu:

— Mi-e foarte neplăcut să vorbesc despre această afacere, dar sunt nevoit s'o fac. Nu-mi place să mă amestec în aventurile de dragoste ale altora, dar în cazul acesta trebue să intervin, fiind vorba de fiul meu și de familia mea. Spui că nu simți pentru Raul nimic mai mult

decât prietenie și recunoștință, fiindcă ți-a venit în ajutor când erai la nevoie. Impotriva acestor simțimânte ale dumitale n'am nimic de spus, dar cu fiul meu lucrurile stau altfel, căci el te iubește.

Spunând aceste cuvinte, domnul Bernard se uită pătrunzător la Felicia, voind să vadă ce impresie făcuseră asupra ei.

Dar nu putu citi nimic pe fața ei, care era tot atât de palidă ca și în clipa când intrase în biroul lui.

— Il înțeleg foarte bine pe Raul că s'a îndrăgostit de dumneata, urmă domnul Bernard, cu un zâmbet binevoitor. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi făcut și eu la fel... din nefericire, însă, nu se poate. Iartă-mă că ți-o spun deschis, dar dintr'un anumit motiv, dumneata nu ești soția care ar trebui fiului meu. El e nevoit să ție seamă de părerile lumii din care face parte...

Felicia își înălță trupul și îi curmă vorba:

— E de prisos să vorbiți mai departe, domnule Bernard, căci știu care e scopul acestei convorbiri. Voiți să împiedicați ca din prietenia dintre mine și domnul Roul să iasă ceva mai mult. Dar fiți fără nicio grijă, căci eu nu-l iubesc pe fiul dumneavoastră. Bănuiesc și motivul care vă face să-mi spuneți că n'aș fi soția potrivită pentru domnul Raul: mama mea e contesa blondă din Marsilia și faptul acesta vă face să aveți o părere rea despre noi.

Domnul Bernard ridică mâna, făcând un gest de protestare.

— Nu, domnișoară Martingy, să nu spui asta. N'am nici cel mai mic motiv să am o părere rea fie despre dumneata, fie despre mama dumitale. Nici n'aș putea să am o astfel de părere, căci pe mama dumitale n'o cunosc, iar pe dumneata abia de câteva minute; până acum n'am mai avut prilejul să stau de vorbă cu dumneata spre a te cunoaște mai de aproape.

— Atunci cred că nu mai aveți nimic să-mi spuneți, din moment ce știți că nu mai există nicio primejdie pentru fiul dumneavoastră. Vă repet că orice încercare a lui de a se apropia din nou de mine, va fi zadarnică.

— Aceste cuvinte ale dumitale mi-au luat o greutate de pe inimă, dragă domnișoară, dar totuși n'am isprăvit încă. Am vrut să-l trimet pe Raul în Guatemala, ca să-l despart de dumneata, dar el nu vrea să plece.

— Va să zică ați vrut să-l îndepărtați numai din pricina mea?

— Am socotit că e mai bine să nu te mai vadă și să nu mai facă plimbări cu automobilul cu dumneata, căci fiind mereu împreună, s'ar putea totuși întâmpla să răspunzi cu timpul la dragostea lui. Inima omului e foarte ciudată și se lasă ușor influiențată, mai cu seamă în tinerețe. Primejdia nu e deci cu totul înlăturată, așa că trebue evitat să vă mai vedeți.

— Atunci nu voiu mai pleca cu dânsul la plimbare, oricât m'ar ruga.

— Dar te va vedea zilnic la birou.

— Ah, acum înțeleg; doriți să plec de aici.

— Mărturisesc sincer că mi-ar fi foarte plăcut.

— Bine, din clipa aceasta mă consider concediată.

— N'aș vrea să-ți par prea aspru, dar vei recunoaște și dumneata că e mai bine așa.

— Recunosc orice și nu mă împotrivesc. Dacă doriți pot pleca imediat.

— Așa ceva nu pot să-ți cer, căci sunt nevoit să-ți dau preavizul legal.

— Spre a nu complica lucrurile, renunț la acest drept al meu.

— Nu e nevoie să faci așa ceva, căci nu vreau să fii păgubită. Voiu da ordin să ți se plătească leafa întreagă pentru termenul preavizului și încă trei luni pe deasupra. In timpul acesta vei putea găsi alt post, căci nu vreau să rămâi fără lucru și să înduri lipsuri.

— Eu însă nu primesc nimic în dar, răspunse Felicia cu mândrie.

— Nici nu e vorba de un dar. Te rog deci să primești, ceea ce socotesc că e dreptul dumitale, căci altfel îmi voiu face imputări că din pricina mea vei avea de întâmpinat greutăți.

Felicia chibzui câteva clipe.

Ii era oare îngăduit să refuze banii, să facă pe mândra? Situația ei era de așa fel, încât avea nevoie de mijloace de trai.

Trebuia deci să primească și să mai fie chiar recunoscătoare!

Așa dar când domnul Bernard o rugă a doua oară să primească ceea ce îi oferise, Felicia nu se mai împotrivi. El îi întinse mâna și îi zise:

— Iți mulțumesc, domnișoară Martigny, că m'ai înțeles atât de bine, precum și pentru munca pe care ai depus-o până acum în între-

prinderea mea. Iți doresc tot binele pentru viitor.

Erau cuvinte banale cu care bătrânul Bernard voia să îndulcească faptul trist al concedierii.

Felicia răspunse numai ușor la strângerea lui de mână și plecă.

Bătrânul Bernard o urmări cu privirea și își zise:

— Sărmană fată... cred că te-a durut mult. Nu ești vinovată că mama ta se bucură de un astfel de renume și totuși trebue să suferi de pe urma acestui fapt... Dacă ai fost fiica alteia și băiatul meu ar fi venit la mine și mi-ar fi spus că te iubește și că numai pe tine te vrea de soție, te-aș fi primit cu brațele deschise și v'aș fi dat amândurora binecuvântarea mea. Dar așa? Nu, nu se poate! încheiă el, clătinând îngândurat capul.

Intorcându-se în biroul ei, Felicia începu îndată să-și strângă lucrurile, apoi predete colegei sale lucrările care mai erau de rezolvat.

— Vrei să pleci? o întrebă colega uimită.

— Da.

— Ai dreptate; odihnește-te câteva zile și te vei face iar bine.

— Nu mai vin înapoi, căci am fost concediată.

— Concediată?... Pentru ce?

Felicia nu-i mai dădu lămuriri, ci își luă rămas bun și plecă, știind că acum colega ei își va face tot felul de gânduri.

Dimineața plânsul ei desnădăjduit, apoi chemarea în biroul patronului! Fără îndoială că Felicia se făcuse vinovată de vreo greșeală, căci altfel n'ar fi concediat-o pe neașteptate.

Colega era cam limbută, îi plăcea să vorbească mult, așa că se duse repede și prin celelalte birouri, să spună tuturor noutatea.

Toți începură să șoșotească.

— Fiul patronului va fi foarte nenorocit, căci și-o alesese doar de prietenă.

— Da, Sâmbătă venea s'o ia la plimbare cu mașina.

— Ea se și vedea poate ca doamnă Bernard.

Toți începură să râdă cu răutate.

— Și acum deodată a fost dată afară pe nepusă masă!

Palavrele ajunseră până la urechea lui Raul Bernard, care află pe calea aceasta de concedierea Feliciei.

Abia trecuseră câteva minute că se și năpusti în biroul tatălui său și fără multă vorbă, spuse acestuia iritat:

— Va să zică în felul acesta abuzezi de puterea ta ca șef al firmei? Arunci pe drumuri și lași fără pâine o sărmană fată care muncea cu sârguință spre a-și câștiga existența!... Trebue să retragi concedierea și să rogi pe contesa de Martigny să vie înapoi.

— Inainte de toate, liniștește-te, dragă băiete. Apoi te rog să întrebuințezi alt ton când vorbești cu tatăl tău, dacă nu vrei să stricăm prietenia.

— Iți închipui cumva că o astfel de nedreptate mă poate lăsa nepăsător?

— Tu m'ai silit să procedez în felul acesta. Știam că nici prin gând nu ți-a trecut să rupi legăturile cu dânsa, după cum mi-ai făgăduit și că ai făcut chiar plimbări la țară cu ea.

— De unde știi asta?

— Eu aflu tot.

— Ei și, la urma urmei ce rău am făcut, dacă am fost la plimbare cu dânsa?

— Știai că mie nu-mi convine o astfel de legătură și cu toate acestea nu m'ai ascultat și ai vrut cu tot dinadinsul să-i cucerești inima. Dar liniștește-te... N'ai fi reușit, căci fata nu te iubește.

— Ai întrebat-o?

— Negreșit; voiam să văd limpede în toată această afacere și atunci ea mi-a spus că nici nu se sinchisește de dragostea ta.

Raul Bernard lăsă capul în piept.

Se așteptase la alt rezultat după ce dăduse Feliciei să citească revista cu știrea logodnei lui Bob Wilkens, dar acum își dădu seamă că totul se sfârșise.

Tatăl său încercă să-l mângâie:

— Nu te lăsa doborît de spulberarea acestui vis de dragoste. Capul sus, băiete!... Deschide ochii și privește în jurul tău. In lumea noastră mai sunt și alte fete frumoase; alege-ți una din ele, dacă te îndeamnă inima. Fii încredințat că nici una nu te va refuza și fiecare va fi încântată să devie soția ta. Și acum să isprăvim odată pentru totdeauna cu afacerea asta, căci mi-a pricinuit destule necazuri.

Nenumăratele străduințe și încercări zadarnice pe cari le făcuse căpitanul Barnabe de a găsi un nou post, îl aduseră aproape la desnădejde.

Timp de câteva zile mai cutreieră porturile — le cutreieră în adevăratul înțeles al cuvântului — căci abia mai avea bani deslui în buzunar spre a lua o masă mai bună, sau a locui într'un hotel ca lumea.

Intr'o dimineață, când toate speranțele i se spulberaseră, luă hotărîrea de a se întoarce la Marsilia, unde ajunse noaptea târziu.

Era într'o Duminică.

Străzile erau aproape pustii. Barnabe zări perechi fericite, cari, după ce petrecuseră bine în ziua aceea de sărbătoare, se întorceau mulțumite acasă.

Auzi multe râsete voioase, care îl impresionară cu atât mai mult, cu cât el însuși era într'o dispoziție cat se poate de tristă.

Dorul de scumpa lui Dolores era atât de mare, încât se îndreptă spre strada Estelle.

Dacă se va duce acum la dânsa, o va îmbrățișa și săruta, dacă va auzi din gura ei mărturisirea dragostei ce i-o poartă în suflet, aceasta va fi o mângâiere care ar alunga toate gândurile negre ce-l chinuiau.

Cu toate loviturile soartei pe cari le primise până atunci, revederea cu Dolores de Martigny îi va da noui puteri, il va îmbărbăta să rămână tare în lupta aprigă pentru viață pe care va fi nevoit s'o ducă de acum înainte.

Deși fără vina ei, totuși din pricina sărmanei Dolores era ca un exilat de care nimeni nu se mai sinchisea, dar cu toate acestea viața o mai prețuia numai pentrucă o avea pe dânsa și era încredințat de iubirea ei nestrămutată.

Fără să-și dea seama, grăbi pașii.

El însuși nu mai înțelegea acum că fusese în stare să rămână atâta timp departe de dânsa.

La ea va găsi mângâiere și încurajare, desmierdările ei îl vor face să uite toate necazurile și amărăciunea săptămânilor din urmă.

Când ajunse însă in fața casei în care locuia Dolores, inima i se întristă din nou, căci toate ferestrele erau întunecate, nicăieri nu se vedea licărind o lumină.

Pesemne că Dolores se culcase.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să aștepte până mâine. Dar unde să poposească noaptea?

Să se întoarcă acasă la el?

Se înfioră la gândul acesta. Numai acum să nu dea ochi cu sora lui!... Fără îndoială că-l va copleși cu mustrări și învinuiri, pe care nu le-ar fi putut îndura în dispoziția în care se afla. Avea nevoie de liniște, spre a-și limpezi gândurile.

Trebuia să ia o hotărâre pentru viitor, dar oricât de mult își încorda creierul, nu găsea nicio ieșire din vălmășagul gândurilor.

Câtva timp rătăci pe străzi fără nicio țintă și ajunse în sfârșit la un restaurant mic, dar foarte curat, în care intră. Proprietarul — un fost cârmaciu — navigase câțiva ani cu dânsul și se bucură foarte mult când își revăzu căpitanul. Firește că și el știa despre încercările grele prin cari trecea Barnabe și când zări fața tristă și abătută a acestuia, își dădu seama de suferințele pe cari le îndură. Cu o mișcare plină de mângâiere, îl bătu pe umăr și îi zise:

Nu-ți pierde curajul, dragă căpitane. Un om ca dumneata nu piere, ci biruie și cele mai grozave vijelii.

Căpitanul Barnabe avu un zâmbet chinuit și răspunse:

— De asta sunt și eu încredințat, bunul meu Collart, dar deocamdată nu știu ce să fac, ce hotărâre să iau.

— Așteaptă până când se va potoli furtuna, îl încurajă birtașul apoi porunci unei chelnărițe să aducă o sticlă de vin pentru Barnabe. Intorcându-se din nou spre acesta, urmă: Un pahar de vin bun, te va face să mai uiți de necazuri, dragă căpitane.

Barnabe făcu o mișcare obosită cu mâna.

— Necazurile mele nu mi le va putea lua, Collart, căci nici nu știu cu ce să plătesc sticla de vin pe care mi-ai dat-o. Buzunarul meu e cu desăvârșire gol.

La auzul acestor cuvinte birtașul clătină capul cu îngrijorare.

— Asta într'adevăr e rău; dar mai ai pe sora dumitale...

— Ei, pe sora mea Ecaterina o cunoști doar, dragă Collart, îl întrerupse căpitanul Barnabe, izbucnind într'un râs silit și ironic. Crezi că mi-ar da măcar un ban, acum când mă știe la nevoie?... Dimpotrivă, îmi mai amărăște viața cu tot felul de văicăreli și mustrări. Nici nu-mi vine să mă duc acasă.

Collart îşi dădu într'o parte şapca cu care îşi acoperea chelia şi scărpinându-se la ceafă mormăi:

— Aşa este, Ecaterina a fost întotdeauna o femeie răutăcioasă, dragă căpitane, şi toţi cari o cunosc mai bine, se miră că ai putut trăi în aceeaşi casă cu dânsa.

— Să nu mai vorbim de asta, Collart. Aşa se întâmplă întotdeauna în viaţă; bunătatea e răsplătită. Acum îmi primesc mulţumirea că am fost întotdeauna prea bun cu Ecaterina. Cât timp mi-a mers bine şi am avut un post bun, s'a mândrit cu mine, dar acum când s'a întors roata, şi-a dat arama pe faţă. Dar nu numai ea nu mai vrea să ştie nimic de mine, ci toţi acei cari s'au numit prietenii mei, când mi-a mers bine...

— Da, da, căpitane... prieteni la nevoie se găsesc mai rar.

Chelnăriţa aduse între timp vinul. Collart desfundă sticla şi umplând două pahare, ciocni cu căpitanul Barnabe şi zise:

— Pe mine însă poţi să te bizui, dragă căpitane, eu rămân şi acum prietenul dumitale... Hai noroc!... Bea întâi paharul ăsta, să-ţi mai vii în fire, căci arăţi foarte rău.

Barnabe goli paharul şi faţa lui se mai învioră, aşa că zise cu un surâs mulţumit:

— Ai avut dreptate, dragă Collart, vinul ăsta mi-a făcut într'adevăr bine.

Birtaşul dădu din cap.

— Nu-i aşa?... Când bei un pahar, vezi lucrurile cu totul altfel şi ca să rămâi în dispoziţie bună, îţi voiu mai face şi o altă propunere. Rămâi în noaptea asta la mine, căci am o odaie liberă pe care ţi-o cedez nu pentru bani, ci din prietenie şi dacă vei avea nevoie şi de vre-o câteva mii de franci, până când vei trece hopul, te voiu împrumuta cu dragă inimă, ca să-ţi dovedesc că nu-ţi sunt prieten numai cu vorba.

Căpitanul Barnabe îl privi uimit şi-l întrebă:

— Vrei să faci într'adevăr ceea ce ai spus acum, dragă Collart?

Acesta dădu iar din cap.

— Nu odată am înfruntat împreună cele mai grozave furtuni pe mare şi în primejdie am stat alături unul de altul. De aceea te întreb acum, căpitane: vrei să primeşti ajutorul meu?

— L'aş primi cu plăcere, dragă Collart, dar...

— Niciun „dar", căpitane...

— Ce va zice nevasta dumitale, dacă va afla că mi-ai dat bani?

— Ea n'are de spus nimic; eu îi câştig şi pot face ce vreau cu ei.

— Bine, totuş se va supăra şi îţi va face zile fripte când va auzi că mi-ai venit în ajutor, căci după cum îţi este cunoscut, nimeni nu mai vrea să aibă de a face cu mine, din pricina dragostei mele.

— Şi asta te doare atât de mult, căpitane?

— Nu, mie nici nu-mi pasă de ce vorbeşte lumea. Iubesc pe Dolores, contesa blondă din Marsilia şi dacă mă vrea şi acum, eu nu mă voiu despărţi niciodată de ea, pentrucă o cunosc de o mie de ori mai bine decât toţi ceilalţi şi ştiu că e o femeie cum nu se găsesc multe în lumea asta.

— Dacă e aaş, căpitane, atunci nimănui nu-i e îngăduit să se amestece în treburile dumitale şi fiecare e liber să-şi croiască viaţa cum crede că e mai bine. Dacă aş fi în locul dumitale, aş face la fel. Nu te lăsa abătut din calea pe care ţi-ai ales-o. Furtuna va trece şi în curând vei ajunge într'un port bine adăpostit.

Căpitanul Barnabe întinse birtaşului mâna şi zise:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 63
15 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Căpitanul se aşeză lângă Dolores şi-i cuprinse umerii (pag. 468).

— Iţi mulţumesc pentru aceste cuvinte, dragă Collart. După marile desamăgiri din zilele din urmă, îmi face bine să ştiu că nu sunt părăsit chiar de toţi.

Mai vorbiră despre amănuntele ajutorului bănesc pe care Collart voia să-l dea căpitanului Barnabe şi cum acesta era foarte conştiincios în astfel de afaceri, încheiară un contract prin care i se asigura o parte din casa lui Barnabe, spre a fi ferit de orice pagubă în cazul când căpitanul n'ar avea putinţa să-i înapoieze lui Collart banii împrumutaţi.

In noaptea aceea căpitanul Barnabe dormi liniştit cum nu mai dormise de mult şi în dimineaţa următoare se deşteptă înviorat şi cu nouă speranţă în suflet.

Pe la unsprezece se duse la Dolores.

Când urcă treptele locuinţei, inima îi bătea ca unui tânăr care se ducea la prima lui întâlnire de dragoste. Nici nu-i venea încă să creadă că o va revedea în sfârşit pe Dolores.

Ceasul acela avea să hotărască viitorul pentru amândoi.

Timp de câteva clipe căpitanul Barnabe se opri în faţa uşii locuinţei şi respiră din adâncul inimii, spre a-şi potoli emoţia, apoi sună.

Când auzi sunetul clopoţelului care răsună în casă, i se păru că inima-i se opreşte în loc.

Bătrâna Betty îi deschise uşa şi plină de bucurie îi luă amândouă mâinile şi îl atrase în casă.

Strigătul de bucurie pe care îl scosese Betty, fu auzit şi de Dolores, care îşi dădu îndată seama că în sfârşit sosise clipa pe care o dorise atât de fierbinte în zilele din urmă.

Nu mai aşteptă până când Betty veni să-i anunţe pe căpitanul Barnabe, ci deschise repede uşa camerei în care se afla; zărindu-l pe căpitan, îi întinse braţele şi strigă:

— Mihaile!... In sfârşit... In sfârşit ai venit...

Barnabe o îmbrăţişă, o strânse la pieptul său şi buzele lui le căutară pe ale ei.

Intr'o lungă şi fierbinte sărutare puseră tot dorul pe care îl simţiseră unul de altul.

Ochii bătrânei Betty se umeziră de lacrimi la vederea celor doi îndrăgostiţi, apoi se retrase, închizând încet uşa în urma ei şi lăsându-i singuri.

Nimeni n'avea voie să-i turbure în clipa acestei revederi fericite.

Credincioasa bătrână îşi împreună mâinile tremurătoare şi se rugă fierbinte:

— Dumnezeule atotputernic, dă-le fericirea!

In camera în care se aflau Dolores şi căpitanul Barnabe, se făcuse o tăcere adâncă.

Cei doi îndrăgostiţi se ţineau strâns îmbrăţişaţi şi în bucuria revederii păreau să fi uitat grijile de toate zilele, necazurile şi chinurile îndurate. Nu mai ştiau decât un singur lucru: erau împreună!

In sfârşit Dolores se desfăcu din braţele căpitanului Barnabe şi îi prinse capul cu amândouă mâinile. Un zâmbet drăgălaş îi se ivi pe buze şi mângâindu-i obrajii, îi zise în şoaptă:

— In sfârşit te am iar lângă mine, iubitul meu Mihail!

— Nici eu nu mă voiu mai despărţi niciodată de tine, Dolores, răspunse căpitanul, în culmea fericirii.

— Ţi-a fost tare dor de mine? întrebă ea zâmbind.

— Un dor nebun, iubita mea.

— Şi cu toate acestea n'ai venit atâta vreme.

Această mustrare uşoară îl readuse iar la cruda realitate. Expresia de fericire de pe faţa lui se stinse şi chipul i se încruntă.

— Imi închipuisem cu totul altfel revederea noastră, scumpa mea Dolores, zise el chinuit.

Contesa de Martigny scoase un suspin adânc.

— Sărmanul meu Mihail!

Căpitanul Barnabe făcu un gest de împotrivire.

— Nu spune asta, iubita mea. Cu toate nenorocirile care m'au lovit, mă simt bogat, nespus de bogat, căci te am pe tine şi dragostea ta.

— Din pricina cărcia ai pierdut mult, Mihaile.

— Puţin îmi pasă, Dolores. Dacă vei fi a mea, voiu avea puterea să înfrunt lumea întreagă şi să-mi croiesc drumul prin viaţă.

— Dar până atunci vei avea de dus o luptă înverşunată, dragă Mihaile.

Dolores îl trase spre canapea şi îl rugă să ia loc lângă dânsa.

Căpitanul se aşeză pe canapea şi când fură unul lângă altul, el îi cuprinse umerii cu braţul, o privi ţintă în ochi şi zise cu un ton hotărît:

— Fără luptă nu se poate câştiga izbânda, Dolores, şi fii încredinţată că noi vom ieşi victorioşi.

Barnabe îi vorbi despre ajutorul pe care i-l dăduse Collart, dar pe când vorbea observă deodată că odaia în care se aflau era aproape goală. Lipseau tablourile frumoase şi scumpe de pe pereţi şi toată argintăria din vitrine. Speriat se opri din vorbă şi o întrebă:

— Ce înseamnă asta, iubita mea? Vrei să-ţi desfaci gospodăria?

Ea dădu din cap şi îi istorisi despre planurile ei şi ale Feliciei. Apoi, cu o mişcare rugătoare îi luă mâinile şi zise:

— Mihaile, mai gândeşte-te încă odată bine, dacă eşti hotărît să pierzi atât de mult din pricina mea. Căsătorindu-te cu o femeie din familie burgheză, vei redobândi repede situaţia ta, vei găsi iar un post bun şi viitorul îţi va fi asigurat.

Cu privirea aţintită asupra ei, căpitanul Barnabe, o întrebă:

— Dolores, tu m'ai părăsi dacă ar veni acum un bărbat bogat care să te ceară în căsătorie?

— Nu, Mihaile.

— Şi de la mine, care te iubesc de atâta vreme, pentru care eşti toată fericirea vieţii, de la mine ceri să te părăsesc numai spre a putea duce o viaţă fără griji?... Nu, Dolores, eu vreau fericirea şi fericirea mea eşti numai tu. Deocamdată nu pot să-ţi ofer nimic, viitorul mi-e întunecat, dar dacă te voiu şti lângă mine, dacă voiu fi sigur de iubirea şi de credinţa ta,

atunci voiu înfrânge toate greutățile și piedecile care mi se pun în cale. Viitorul meu e în mâna ta. Dacă vei rămâne lângă mine, voiu fi cel mai fericit dintre oameni; dacă mă vei părăsi, atunci pentru mine va veni sfârșitul, căci viața n'ar mai avea niciun farmec.

Dolores se lipi strâns de dânsul și îi zise în șoaptă:

— Mihaile, nici eu nu-mi mai pot închipui viața fără tine. In săptămânile din urmă am simțit mai mult ca oricând cât de mare e iubirea care ne leagă pe amândoi. Dar ce să facem în situația în care ne aflăm?

— Știu o cale, scumpa mea Dolores; dar mi-e teamă că va fi prea grea pentru tine.

— Spune-mi ce ai de gând să faci.

— Aș vrea să iau comanda unei baleniere, răspunse căpitanul Barnabe și îi povesti despre întâlnirea lui cu bătrânul George Villars, despre propunerea acestuia și de scrisoarea de recomandație pe care i-o dăduse el.

Contesa de Martigny îl ascultă cu luare-aminte.

Dar înainte de a-i putea da un răspuns, se auzi o bătaie repede și tare în ușă; Felicia se năpusti în odaie, alergă spre mama ei și cu voce înăbușită de lacrimi, zise:

— Mămică scumpă, nu fii supărată că am intrat, dar fără să vreau am auzit ce-a spus căpitanul Barnabe și temându-mă că vei refuza din pricina mea să pleci cu dânsul, am venit să te rog să primești propunerea lui și să mă luați și pe mine, fiindcă nu mai vreau să rămân în Marsilia... Vreau să plec... să plec departe și să uit!...

Felicia se aruncă în brațele mamei ei și începu să plângă amar.

Dolores se uită speriată la copila ei. Și căpitanul Barnabe sări agitat în picioare și în acelaşi timp cu Dolores întrebă:

— Dar ce s'a întâmplat?

Felicia își ascunse capul la pieptul contesei de Martigny și răspunse:

— S'a întâmplat ceva îngrozitor, mamă!... Bob s'a logodit!...

— Bob Wilkens s'a...?

— Da, e scris și în ziare că s'a logodit cu fiica unui milionar american. Pe mine m'a uitat cu desăvârșire, mamă!... N'a încercat măcar o singură dată să afle știri despre mine și acum dăruiește alteia dragostea lui!...

— Sărmana, scumpa mea Felicia! murmură Dolores.

Tânăra fată își înălță trupul cu o mișcare plină de hotărîre și zise:

— Acum înțelegi, mamă, de ce aș vrea să plec?... Aici totul îmi amintește de visul meu, de fericirea din care am fost deșteptată într'un chip atât de îngrozitor. O altă pricină care mă face să plec, e faptul că Raul Bernard s'a îndrăgostit de mine... Ah, mămică scumpă, azi am avut o zi foarte grea. Mi-am pierdut postul, fiindcă domnul Bernard, tatăl lui Raul, nu vrea să știe nimic de o legătură între Raul și mine. După cum vezi, n'aș mai putea să-ți dau niciun ajutor pentru a înfrunta greutățile prin care ești nevoită să treci. E mai bine dar să plecăm amândouă cu căpitanul Barnabe...

Cu înfrigurare Felicia se întoarse spre Barnabe și luându-i mâinile, urmă cu glas rugător:

— Nu e așa, domnule căpitan, că nu o să mă desparți de mama și o să mă iei și pe mine cu dumneata? In singurătatea mărilor de la miazănoapte unde nu ne cunoaște nimeni, unde nu știe nimeni ceva despre noi, vom găsi liniștea și pacea sufletească. Numai aici să nu mai rămânem... să plecăm cât mai curând!

Cu o dragoste de părinte, căpitanul Barnabe o atrase pe Felicia la pieptul său.

— Fii liniștită, copila mea, și nu mai plânge .Dacă mama dumitale se hotărăște să meargă cu mine, vom fi fericiți să te avem și pe dumneata cu noi. Cât îmi va sta în putință, îți voiu fi un prieten părintesc și ocrotitor, Felicio. Voiu face totul spre a-ți alina durerea care îți sfâșie inima și te voiu ajuta s'o uiți.

Ca un copil obosit, Felicia își lipi capul de pieptul căpitanului Barnabe și zâmbi printre lacrimi .

— Atunci poate totul se va întoarce spre bine, zise ea. In viață se întâmplă de multe ori ca omul să aibă noroc și în nenorocire și un mare noroc a fost pentru noi că ai venit astăzi.

Fata ridică încet capul și se uită la Barnabe cu ochii umezi de lacrimi, apoi urmă:

— Numai dumitale îți datorez că am fost salvată din ghiarele femeii Quad la Sidney și că mi-a fost dat să-mi regăsesc mama. Imi dai voie să te sărut pentru asta?

Zâmbind, căpitanul Barnabe răspunse:

— Dacă vrei, cu plăcere!

Sfioasă, însă cu multă dragoste, Felicia îl sărută pe gură.

Barnabe o îmbrățișă și mai strâns și o întrebă:

— Nu o să fii niciodată geloasă pe mine, dacă va trebui să împarți cu mine dragostea mamei dumitale?

Felicia avu un zâmbet dulce și răspunse:

— Acela pe care îl iubește mămica, mi-e și mie drag.

Dolores, adânc mișcată, se apropiă de ei, îi îmbrățișă și le zise:

— Acum vă puteți spune doar pe nume!

Barnabe dădu din cap și răspunse:

— Mi-ai ghicit dorința, scumpa mea Dolores.

— Și pe a mea, adăugă Felicia.

Apoi se lipi și mai strâns de el și zise:

— O să-mi fii tare drag, tăticule.

Dar deodată fața ei se întunecă, aducându-și aminte că adevăratul ei tată era sau Frank Wilkens, sau minerul pe care îl întâlnise în Australia.

Totuși nu îndrăzni să spună nimic, văzand sclipirea de bucurie care se ivise în ochii căpitanului Barnabe la auzul cuvintelor ei.

Acesta cuprinse cu un braț pe Dolores, cu celălalt pe Felicia și zise voios:

— Cu atâta fericire voiu izbuti să înfrâng vitregia soartei.

— Să dea Dumnezeu, răspunse Dolores într'un murmur.

Felicia adăugă:

— Fericirea voastră va fi de azi înainte și a mea.

Ca și când ar fi vrut să întărească un jurământ, tânăra fată sărută întâi pe mama ei, apoi pe căpitanul Barnabe.

Oricât de îndurerată îi era inima după tristele întâmplări din ziua aceea, totuși se simți la adăpost lângă acești doi oameni dragi. Pentru ea nu mai avea nicio nădejde, dar singura ei țintă va fi fericirea și bucuria mamei ei și a căpitanului Barnabe.

196. — Pregătiri de plecare.

Dorința tuturor era acum să plece cât mai curând din Marsilia, să nu mai întâlnească niciun cunoscut, să nu mai vorbească cu nimeni, să nu mai dea socoteală nimănui de tristele întâmplări cari le turburaseră viața.

După ce chibzui totul cu Dolores, căpitanul Barnabe se duse să-și împacheteze lucrurile. Pe sora lui n'o găsi acasă.

Pesemne că se dusese pe la cunoscuți, spre a se plânge lor de fratele ei.

Barnabe era mulțumit că n'o întâlnise și dorea să isprăvească pregătirile de plecare înainte de întoarcerea ei.

Se grăbi deci cu strângerea lucrurilor care îi aparțineau. Avea multe amintiri din numeroasele lui călătorii și cu toate că erau o greutate pentru drumul ce-l avea de făcut acum, nu vru să se despartă de ele și nici să lase ceva surorii lui.

Dar dorința lui de a n'o mai revedea pe Ecaterina, nu se împlini.

Pe neașteptate aceasta apăru în pragul ușii ce dădea în odaia lui.

Nici n'o auzise când venise, fiind foarte ocupat cu împachetatul.

Ridică repede capul când auzi vocea ei înciudată.

— Ești acasă? îl întrebă ea cu glas aspru. Ai fi putut să mă înștiințezi că vei veni și aș fi rămas acasă.

— N'am simțit de fel lipsa ta, răspunse Barnabe foarte liniștit.

— Te cred, căci în timpul din urmă nici nu te-ai mai sinchisit de mine.

— Te surprinde faptul acesta, Ecaterino?... Tu însăți ai pricinuit o astfel de înstrăinare între noi și cea mai mare nebunie pe care ai făcut-o și care dovedește răutatea ta fără margini, e ultima ta vizită la contesa de Martigny și minciuna năstrușnică pe care i-ai spus-o.

— Ai și aflat de asta?

— Negreșit, și aș avea tot dreptul să-ți cer socoteală pentru nerușinarea ta. Am făgăduit însă contesei să nu mă mai cert cu tine și să nu mai încep discuții zadarnice.

— Contesa blondă din Marsilia are de gând să joace rolul îngerului păcii între noi? zise Ecaterina batjocoritor, uitându-se la Barnabe cu o privire plină de răutate.

Se așeză apoi pe un scaun și privi în jurul ei. Deoarece căpitanul luase toate tablourile de pe pereți și feluritele amintiri cari erau prin casă, Ecaterina urmă, mâniată:

— Ai de gând să părăsești casa pentru totdeauna, de ai strâns toate lucrurile?... Muierea aceea vicleană te-a prins cu desăvârșire în mrejile ei?...

Căpitanul Barnabe se încruntă și îi răspunse răstit:

— Nu-ți dau voie să vorbești cu dispreț despre Dolores!

Ecaterina izbucni într'un râs ascuțit.

— N'ai niciun drept să mă oprești de a vorbi ce vreau și părerea despre acea femeie n'ai să mi-o poți schimba niciodată

Barnabe îi întoarse spatele și urmă să-și împacheteze mai departe lucrurile, în timp ce zise, cu un zâmbet îngăduitor:

— Ai dreptate; ar însemna să-mi pierd timpul în zadar, dacă aș mai încerca să te aduc pe calea adevărului. In orice caz, răutatea ta nu mă va face să mă despart de Dolores.

— Va veni vremea când ți se vor deschide ochii și o să recunoști că ești un prost. Cariera și numele bun le-ai și pierdut din pricina acestei femei.

— Cu toate acestea sunt fericit, nespus de fericit și nici părerea ta, nici aceea a lumii nu mă vor face să-mi schimb hotărârea. Peste câtova zile voiu părăsi Marsilia împreună cu contesa de Martigny și fiica ei.

De data aceasta Ecaterina Barnabe se speriă și întrebă:

— Unde ai de gând să pleci?

— Spre miazză-noapte, la vânătorii de balene. Acolo nu te întreabă nimeni de unde vii și dacă ești însurat cu o femeie din lumea mare. Acolo se cer numai bărbați destoinici și eu voiu ști să-mi fac datoria.

Ecaterina Barnabe își dădea bine seama de însemnătatea acestei hotărîri, așa că sări de pe scaun, se apropiă de fratele ei și prinzându-i brațul cu amândouă mâinile, îi zise rugător:

— Mihaile, doar n'ai să faci așa ceva!?... N'ai să poți trăi printre oamenii aceia!

— Nimeni altul nu-mi dă de lucru și trebue să trăiesc.

— Ar fi destul să te desparți de această femeie și situația ta s'ar schimba pe dată în bine. Știi doar cât de mult te iubește Brigitte Hollier? Chiar zilele acestea mi-a scris și m'a rugat să-ți spun că dacă vei fi la Marsilia, ar dori să vie pentru câteva zile să te vadă. Vezi dar ce noroc te așteaptă?... Mihaile, nu te arunca orbește în prăpastie!...

Supărat, căpitanul Barnabe dădu la o parte mâna surorii sale și se răsti iar la dânsa:

— Ar fi spre nenorocirea mea, dacă ți-aș asculta sfatul. Brigitte Hollier nu-mi este numai indiferentă, ba nici nu pot s'o sufăr din pricina lăudăroșeniei ei. Fericirea mi-o poate da numai Dolores și prefer să primesc postul greu de căpitan de balenieră, să înfrunt cele mai mari greutăți și să fiu împreună cu Dolores, decât să trăiesc cu o femeie care nu mi-e dragă, numai pentrucă e bogată.

— Vasăzică contesa pleacă cu tine?

— Ți-am spus-o doar odată!... Vom părăsi cât mai repede Marsilia și vom pleca la Hammerfest.

— Și acolo ai de gând să trăiești necăsătorit cu dânsa? întrebă Ecaterina cu înfrigurare. Doamne, ce-ar fi zis sărmanii noștri părinți dacă ar mai fi trăit!.. Ei, cari țineau atât de mult la cinste și moralitate'

Mihail Barnabe încruntă sprâncenele înciudat și zise:

— Iți închipui cumva că aș fi în stare să cer dela femeia pe care o iubesc atât de mult, să fie amanta mea? Indată ce vom ieși din apele portului Marsilia, ne vom căsători chiar pe vapor.

Ecaterina Barnabe se prăbuși pe un scaun, scoțând un oftat adânc.

— Dumnezeule sfinte, nimic nu te mai poate opri de la neghiobia pe care vrei s'o faci!

Căpitanul Barnabe zâmbi și răspunse:

— Ceea ce numești tu neghiobie, înseamnă pentru mine fericirea vieții mele, pe care am dorit-o de atâta vreme. Nu mai încerca să-mi schimbi hotărârea, căci toate străduințele tale ar fi zadarnice. De ai pune în mișcare cerul și pământul, tot n'ai fi în stare să mă desparți de Dolores.

Ecaterina sări agitată de pe scaun și își încleștă pumnii.

— Dacă e așa, n'ai decât să te duci al pieire, nebunule, dar să nu-ți închipui că te voiu mai primi vreodată în casa asta. De azi înainte s'a isprăvit totul între noi. Sunt încredințată că aceiași lucru l-ar fi făcut și părinții noștri, dacă ar fi știut că vrei să dai acestei femei numele tău onorat. Fără binecuvântarea părinților n'ai să-ți găsești fericirea. Totul se răsvrătește în sufletul meu, care ți-am ținut loc de mamă, când mă gândesc la legătura pe care vrei s'o faci!... Fiți blestemați amândoi, și tu și nemernica aceea!..

La auzul acestor cuvinte, vinele de pe fruntea căpitanului Barnabe se umflară de mânie și apucând cu putere de braț pe sora lui, o împinse spre ușă.

— Ieși afară! strigă el înfuriat. Să nu mai îndrăznești vreodată să-mi vorbești pe tonul acesta.

Ecaterina Barnabe izbucni într'un râs răutăcios și răspunse:

— Vrei să mă dai afară chiar din casa mea?!

— Ai fi meritat așa ceva, dar iți cedez locul, căci niciodată n'am fost fericit in casa asta. Bagă de seamă că blestemul tău să nu cadă chiar asupra ta. Pe mine nu mă sperii, căci știu că abia acum va începe adevărata fericire pentru mine.

Nu-i mai dădu timp Ecaterinei să răspundă, căci o împinse afară și încuiă ușa în urma ei.

Fără a mai lua în seamă cuvintele ei de ocară, continuă să-și impacheteze lucrurile. Se grăbi cât putu mai mult, căci nu mai avea decât o singură dorință: să plece cât mai repede din casa aceasta și să rupă pentru totdeauna orice legătură între el și sora lui.

Intre timp, Ecaterina Barnabe ședea încuiată în odaia ei și se gândea la noui mijloace spre a zădărnici planurile fratelui ei.

Ii treceau prin cap tot felul de gânduri care de care mai năstrușnice, dar nu putu ajunge la nici-o hotărîre.

Văzu deci cum Mihail Barnabe părăsi casa, fără să-și mai ia rămas bun de la dânsa.

Dela fereastră îl urmări cu privirea și când il văzu urcându-se in automobilul care așteptase la poartă, ii era ca și când îi se rupse ceva din inimă și începu să plângă cu amar.

Cu toată mânia pe care o simțea in suflet împotriva lui, in clipa aceea își dădu seama cât îi era de drag și acum se întreba dacă nu cumva calea pe care apucase n'a fost cea rea.

Totuși nu se lăsă înfrântă de remușcări, ci se întări și mai mult în ura ei împotriva contesei de Martigny, în care vedea singura pricină a nenorocirii fratelui ei.

Pe când Mihail Barnabe se duse la un birou de călătorie, spre a lua bilete pentru dânsul, pentru Dolores și Felicia, Ecaterina ședea în odaia ei, mormăind neîncetat:

— Dracul s'o ia pe această muiere blestemată și să-l scape pe fratele meu de patima asta care i-a adus atâtea nenorociri pe cap!

Ecaterina Barnabe nu voia să piardă nădejdea că o întâmplare fericită va face ca dorința ei să se înfăptuiască.

197. — Fericită.

Hariett Crosham era în culmea fericirii de când se logodise cu Bob Wilkens.

Tânăra fată ruga mereu pe părinții ei să facă mai curând cunoscută logodna ei și să trimită invitațiile de nuntă.

Părinții, încântați de fericirea copilei lor, îi împlineau toate dorințele.

Același lucru îl făcea și Bob Wilkens, căci din clipa în care soarta îl dusese pe această cale, se lăsa cu totul în voia ei.

E adevărat că de multe ori i se părea că nu e decât o păpușe fără voință proprie, dar Hariett nu observa nimic.

Ei îi plăcea Bob așa cum era și în ziua logodnei, când primi felicitările prietenilor, cunoscuților și rudelor, fața ei strălucea de o bucurie fără margini.

Toți cari vedeau pe cei doi tineri erau încredințați că fericirea lor era desăvârșită.

Nimeni nu știa ce se petrecea în sufletul lui Bob Wilkens, căci nimeni nu cunoșlea dragostea lui cea mare pentru Felicia de Martigny și rana adâncă pe care i-o pricinuise moartea ei

Numai președintele Crosham vedea mai limpede ca toți ceilalți și când se găsi odată singur cu Bob, îi întinse amândouă mâinile cu o mișcare plină de milă, dar în acelaș timp și de adâncă recunoștință.

— Știu ce jertfă mare ne-ai adus, scumpul meu Bob, îi zise el, și fii încredințat că ți-o voi răsplăti.

— Nu vorbi de răsplată, bunul meu tată, căci ar fi să mă înjosești. Eu sunt acela care trebue să-ți fiu recunoscător pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat și cum întâmplarea a făcut ca sărmana Hariett să afle grozavul adevăr asupra sănătății ei, din pricina răutății altei femei, era de datoria mea să-i redau credința în sănătatea ei.

— Și ai reușit cum nu se putea mai bine, dragul meu Bob. Hariett a noastră a recăpătat noui puteri, s'a înviorat și e frumoasă ca o floare de primăvară.

Bob dădu încet din cap și, gânditor, rămase cu privirea ațintită în gol.

— E intr'adevăr ciudat, zise el. Când mă uit la Hariett, trebue să-mi spun că doctorii s'au înșelat asupra stării sănătății ei. Pare mai sănătoasă ca oricând și e plină de viață.

— Soția mea și cu mine ne rugăm zilnic lui Dumnezeu să ne o ție, aparențele însă înșeală. Nu va trece mult și sărmana noastră Hariett se va ofili iar.

— Nu te mai gândi la asta, dragă tată, îl rugă Bob. Să nu ne îndurerăm inima, cel puțin atât timp cât o vedem pe Hariett atât de fericită.

Președinele Crosham îi strânse mâna și răspunse:

— Ai dreptate, Bob. Zilele grele vor veni, din nenorocire, destul de curând.

In clipa aceea se apropiă de ei medicul casei. Președintele Crosham se întoarse spre dânsul și-l întrebă:

— Cum găsești azi pe copila noastră, domnule profesor?

Și Bob se uită cu încordare la medic, care răspunse zâmbind:

— Sunt uimit, nespus de uimit, că în starea ei s'a putut petrece o astfel de schimbare în bine.

— Fericirea îi dă noui puteri de viață.

— Negreșit, dar trebue să mărturisec că la astfel de boli n'am mai văzut niciodată o asemenea îmbunătățire a stării generale.

— Sunt deosebiri dela caz la caz, domnule profesor.

Dar doctorul clătină încet capul și zise:

— Mersul unei astfel de boli e la toți pacienții la fel, de aceea în cazul acesta mă aflu în fața unei adevărate enigme.

Bob, cam plictisit de acest subiect de conversație despre care se vorbea neîncetat, se despărți de cei doi domni sub un pretext oarecare și se duse la mama lui.

Hariett îl zări, părăsi repede un grup de prietene cu care tocmai stătea de vorbă și alergă spre dânsul.

Il privi cu ochi sclipitori de veselie și-l rugă:

— Scumpul meu Bob, fii atât de bun și spune orchestrei să cânte ceva pentru dans. E adevărat că tata a spus să nu se danseze, dar nu mai pot răbda. Intr'o zi atât de fericită ca cea de azi, trebue să dansez!

Bob tresări speriat la auzul acestei rugăminți, căci știa dela doctor că dansul ar fi foarte primejdios pentru Hariett. De aceea îi răspunse:

— Nu, iubita mea Hariett, dacă tata nu vrea să se danseze, atunci nu trebue să ne împotrivim voinții lui.

Tânăra fată stărui cu încăpățânare.

— Dar eu vreau să donsez, Bob și tocmai azi, vreau să dansez cu tine!

— Nu Hariett, nu se poate...

— Vasăzică tot sunt bolnavă și toată lumea mă minte, dacă îmi spune că sunt sănătoasă, răspunse fata răstit. Dacă aș fi sănătoasă, atunci nu mi s'ar interzice dansul, căci n'ar putea să-mi strice nimic.

Bob era desnădăjduit, neștiind ce să-i răspundă.

Ce să facă?... Nu putea să lase pe Hariett chinuită de îndoială!

Era într'adevăr o primejdie atât de mare pentru dânsa, dacă va dansa câteva clipe?

El va avea grijă să nu se obosească prea tare.

Se înclină zâmbind și zise:

— Ei bine, dacă îți iei răspunderea față de tata, atunci hai să dansăm puțin.

Incântată, Hariett îi luă brațul.

— Ah, iubitul meu Bob, nici nu-ți poți închipui cât de fericită mă faci, învoindu-te să dansezi cu mine. Acum văd într'adevăr că nu sunt bolnavă, căci altfel nu mi-ai fi îndeplinit rugămintea.

Hariett trase pe Bob Wilkens după dânsa, spre locul unde era orchestra și tânărul rugă pe șeful orchestrei să cânte un tango.

Indată Hariett se lipi fericită de pieptul lui Bob și începu să danseze.

Entuziasmați, oaspeții ii aplaudară, așa încât președintele cât și doctorul deveniră atenți la ceea ce se petrecea în salon.

— Pentru Dumnezeu, ce imprudență de neiertat! exclamă președintele Crosham, când o văzu pe Hariett dansând cu Bob Wilkens. Doar l-am prevenit pe Bob în chip foarte stăruitor...

Doctorul dădu din umeri.

— Fără îndoială că Hariett a insistat mult să danseze, domnule președinte.

— Dar e o primejdie de moarte pentru dânsa...

— Nu te turbura, domnule președinte, îl liniști medicul. Să așteptăm să vedem ce efect va avea dansul. Starea fiicei dumitale e acum atât de bună, încât se poate întâmpla să suporte dansul fără nici o primejdie.

O slabă rază de speranță se ivi în ochii președintelui Crosham.

— Si dacă îl va suporta, domnule profesor, ar fi cu putință ca grozava boală să se oprească în mersul ei distrugător?

— Ți-am spus doar adineauri că această inviorare și reînflorire e o enigmă pentru mine. Dacă n'aș fi făcut eu însumi radiografia și n'aș fi stabilit cu preciziune boala, n'aș crede acum că Hariett poartă în ea germenul morții.

— N'ar fi oare bine să mai facem un examen radioscopic, domnule profesor? îl întrebă președintele Crosham. Până acum ne-am ferit, spre a nu turbura și neliniști pe Hariett, dar acum s'ar putea găsi un pretext spre a o examina din nou.

— Zilele trecute am și vrut să-ți fac această propunere, domnule președinte, zise doctorul, dar mi-a fost teamă de împotrivirea dumitale, așa că nu ți-am mai spus nimic, deși în calitatea mea de medic am cel mai mare interes să fac o nouă radiografie, spre a constata ce schimbări au avut loc în timpul din urmă în organul bolnav.

— Voiu vorbi chiar azi cu soția mea, domnule profesor și dacă se învoiește și dânsa cu propunerea dumitale, îți voiu da răspunsul.

— Trebue să procedăm cu mare băgare de seamă cu bolnava, ca să nu-i sdruncinăm din nou credința în însănătoșirea ei.

Cu o privire plină de îngrijorare, președintele Crosham urmări trupul mlădios și delicat al tinerei fete. Clătină capul și zise:

— Privește, te rog, domnule profesor, ce ușor dansează... parcă sboară.... Si cum îi strălucesc ochii! Nu se observă nici cea mai mică oboseală la dânsa și doar acum e la al cincilea dans?

— Mărturisesc că simt o sinceră bucurie privind-o, răspunse doctorul.

— Poate nici nu e atât de bolnavă după cum credem noi, domnule profesor.

— In cazul acesta trebue să presupun că s'a întâmplat o minune!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 64
18 III 1936

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 8 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cei doi prieteni se îmbrățișară luându-și rămas bun (pag. 512)

— Nici nu mi-ar veni să cred într'o astfel de fericire! Dacă aș avea siguranța că am scăpat de griji în privința ei și că va fi cruțată, n'aș mai ști ce să fac de bucurie.

Doctorul tresări speriat și făcu o mișcare de protestare.

— Te rog să nu-ți faci încă prea mari iluzii, domnule președinte, pentru ca durerea să nu fie apoi și mai mare.

Președintele Crosham dădu trist din cap și răspunse:

— Ai dreptate, la boala aceasta nu se poate întâmpla minuni. Trebue să fiu recunoscător soartei că a îngăduit fetei mele cel puțin această fericire trecătoare.

Se scuză față de doctor, se duse la Hariett și luând-o de braț, o rugă:

— Draga mea fetiță, acum ajunge. Stii doar că trebue să te cruți încă și să nu te obosești prea mult.

Hariett râse și răspunse voioasă:

— Nu... lasă-mă, tată... vreau să mai dansez. E atât de frumos să dansez cu Bob... Am impresia că sbor spre cer...

Președintele Crosham și Bob Wilkens se uitară speriați unul la altul și amândoi avură același gând: dacă dansul o va obosi, atunci sfârșitul era apropiat.

Dar Hariett nu arătă nici cea mai mică oboseală

Dimpotrivă era plină de viață și bucurie și nimeni nu putu s'o facă să înceteze dansul.

Spre a o feri de emoții prea mari, trebuia să i se facă voia.

Era ca și când ar fi vrut să arate tuturor oaspeților că era cu desăvârșire sănătoasă și nici nu se gândea la moarte.

In felul acesta logodna ei fu într'adevăr o zi de sărbătoare și veselie, căci buna dispoziție a tinerei și drăgălașei fete, se resfrânse asupra tuturor.

Unul singur rămase serios și gânditor și când zâmbea fața i se contracta în chip dureros. Acesta era Bob Wilkens...

Cu cât părea Hariett mai fericită, cu atât *mai îndurerat era sufletul lui și mereu o* privea pe furiș.

Era cu adevărat bolnavă?

Nici nu-i mai venea să creadă!

Dumnezeule sfinte, ce se va întâmpla dacă Hariett va cere mai mult de la dânsul decât mila pentru care juca toată această comedie tristă?!

Atunci va fi legat de o femeie pe care n'o iubea!

Aceste gânduri îi năvăleau neîncetat în creier și îi pricinuiră o neliniște chinuitoare. Deodată observă că Hariett devenise mai tăcută, că ochii ei începură să-și piardă strălucirea și fața-i devenise palidă. Si doctorul și părinții fetei observaseră același lucru și înconjurară îngrijorați pe bolnavă.

Oaspeții plecară rând pe rând; Bob și mama lui își luară deasemeni rămas bun, căci Hariett își exprimase dorința de a nu-l mai vedea în ziua aceea pe Bob.

Acesta nici nu bănuia pricina acestei schimbări și nici nu-și dădu seama că el era cauza.

Când rămase însă singură cu mama ei, Hariett destăinui acesteia toată durerea care îi sfâșia sufletul.

— Mi-e teamă că Bob nu mă iubește atât de mult cât îl iubesc eu, mamă. Uneori gândurile lui par să rătăcească departe, departe de tot. Poate se gândește la alta. Doamne, dacă aș afla că toate cuvintele de dragoste pe care mi le-a spus n'au fost decât minciuni, atunci aș muri de disperare.

Inspăimântată, doamna Crosham încercă s'o liniștească.

— Scumpa mea copilă, cum ți-au venit deodată aceste gânduri negre? Intâi ai fost atât de veselă și *acum atât de mâhnită.*

Doctorul, căruia părinții îngrijorați îi ceruseră sfatul și care voia să îndepărteze *norii negri cari pluteau asupra acestei* casei, zise râzând:

— Așa fac toate miresele; toate sunt geloase. Mâine va fi iar veselă și va râde.

Nici doamna Crosham nici soțul ei nu se mulțumiră cu această explicație scurtă. Când fură singuri cu doctorul, îl rugară cu stăruință să le spună tot adevărul, dar el le răspunse că n'a găsit nici temperatura urcată, nici pulsul bătând mai repede decât normal.

— Face într'adevăr impresia unei ființe cu desăvârșire sănătoase, încheiă doctorul. Deocamdată nu există niciun motiv de îngrijorare.

Deși soții Crosham nu îndrăzneau să creadă în această schimbare spre bine, se mulțumiră cu lămuririle date de medic și lăsară lucrurile mai departe în voia soartei.

198. — Spre patrie.

Prin faptul că i se arăta atâta compătimire și toți se îngrijeau cu bunăvoință de dânsa, *Karin Rystroem fu în stare să îndure mai ușor* grozava durere pentru pierderea iubitului ei. Dragostea pe care i-o arătară toți fu o mângâiere pentru dânsa și o întări să înfrunte lovitura pe care i-o dăduse soarta.

Viața trebuia să-și urmeze cursul și nu putea fi oprită prin moartea unui singur om.

Marea desnădejde de care fusese cuprinsă tânăra Suedeză se mai potolise și ea își stăpâni plânsul.

Consulul Harold Rey îi oferise ospitalitate în casa lui și ea primise cu recunoștință, căci n'ar fi fost in stare să-și caute singură un adăpost, fiind prea nenorocită, prea slabă pentru a putea găsi și face ceva pentru ea însăși.

Toți se purtară cu dânsa cu cea mai mare delicatețe, nici consulul, nici contele de Martigny nu încercară s'o distreze, știind că pentru dureri ca aceea pe care o îndurase sărmana fată, stăruințele lor ar fi fost numai un nou chin.

Numai în liniște și singurătate putea să se vindece rana pe care i-o pricinuise pierderea iubitului ei.

In schimb contele de Martigny se bucura de viața pe care o ducea în casa prietenului său, știindu-se la adăpost de orice primejdie sau urmărire.

Seara, când ședea de vorbă cu consulul, la un pahar de vin și auzea trâmbițele dela cazarma legionarilor, zâmbea mulțumit. Pentru el trecuse vremea când era nevoit să asculte de aceste semnale. Tot așa și dimineața. Pe când trâmbițele deșteptau din somn pe ceilalți legionari, el se întindea alene în patul său, se întorcea pe partea cealaltă și dormea mai departe.

Totuș în casa consulului era ca un prizonier. Iși dădea seama de aceasta de câte ori se uita în stradă. Zi și noapte stătea acolo un agent secret care supraveghea casa și aștepta clipa când dezertorul ar face nesocotința să-și părăsească adăpostul.

Contele de Martigny se ferea însă să facă așa ceva.

Nu... pentru nimic în lume nu se va lăsa prins!

Știa că dacă ar cădea iar în ghiarele Legiunii Străine, i se va da cea mai grozavă pedeapsă și va fi chinuit de moarte.

Contele vorbea de multe ori cu consulul despre aceasta și zicea:

— Dacă nu voiu avea putința să plec cu vreun vapor, va trebui să rămân toată viața în casa ta.

Râzând, prietenul îi răspunse.

— Mie mi-ar face plăcere, dar mi-e teamă că tu te-ai plictisi curând.

— Impreună cu tine și cu drăgălașa Suedeză aș putea să stau multă vreme aici.

— Ascultă, dragul meu prieten, venind vorba de Suedeză... Ia spune-mi, nu găsești și tu că e tare frumușică?

— Negreșit, și acum înțeleg de ce Sven Alvesten și-a primejduit chiar și viața pentru a scăpa și a se duce la dânsa. Acești doi tineri ar fi fost o pereche minunată, căci și el era un băiat frumos, cu o înfățișare plăcută, inteligentă și deschisă, încât câștiga repede simpatia tuturor.

— Ce nenorocire că urmăritorii voștri au tras asupra lui!

— Știi doar că aici în Africa cu legionarii se procedează fără îndurare.

— Ați fi făcut poate mai bine, dacă ați fi încercat să treceți în Maroc, în ținutul stăpânit de Sultanul Marocului.

— Pentru mine a fost mai bine așa.

— Ei da și nu se știe dacă n'ați fi pierit amândoi pe drum.

Intr'o zi, pe când contele de Martigny ședea cu Karin Ryström pe o bancă din grădina frumoasă a consulatului, Harold Rey veni spre ei și arătând de departe un plic mare, strigă voios:

— Dragul meu prieten, ți-au venit actele!

— Așa de repede?

— Am intervenit eu să nu dureze prea mult.

— Și acum?...

— Poți să pleci când vrei.

— Crezi că nu mi se va mai putea pune nicio piedică?

— Se va încerca, dar va fi zadarnic.

— Indată ce voiu ieși în stradă, voiu fi arestat.

— Dacă se va întâmpla așa ceva, voiu protesta imediat și voiu cere cu stăruință eliberarea ta.

Contele nu prea împărtășea încrederea consulului și pe fața lui se ivi o expresie de adâncă îngrijorare.

— De cerut poți cere multe, nu înseamnă însă că ți se va și împlini cererea. Comenduirea Legiunii Străine va putea dovedi ușor că sunt același cu legionarul Perrol și protestul tău nu va folosi la nimic. Voiu fi ținut arestat, voiu fi dus în fața consiliului de războiu și condamnat. Trebue deci să încerc să ajung în ascuns pe un vapor.

— Negreșit că ar fi mai bine, dar cum vei pleca de aici fără să fii văzut, din moment ce casa se află subs upraveghere?

— Mă voiu mai gândi. Chiar adineauri vorbeam cu domnișoara Ryström despre viitor și am rămas înțeleși să părăsim împreună această țară blestemată.

Consulul se întoarse spre Suedeză și o întrebă:

— Ai vrea să te întorci în patria dumitale?

— Da, răspunse Karin. Intâi m'am gândit să mă duc la Sidney, căci domnul Van Straten mi-a spus la plecare că în casa lui voiu găsi oricând un adăpost. Dar în cele din urmă m'am hotărît să mă reîntorc la părinții mei.

— Dar tu, dragă prietene, ce ai de gând să faci?... Vrei să te întorci în patrie?

— Deocamdată voiu pleca la Marsilia s'o caut pe Dolores.

— Ai dreptate. Mi-ai povestit despre dânsa. Scrisoarea ai trimis-o?

— N'am avut încă prilejul, răspunse contele de Martigny. Dealtminteri acum nici nu mai este nevoie să scriu, căci în curând voiu pleca eu acolo. Va fi o mare surpriză pentru ea, când mă va vedea.

— Dacă vrei să pleci la Marsilia, vei putea face călătoria împreună cu domnişoara Ryström. Mă voiu informa ce vapor pleacă în curând.

— Nu te grăbi, dragă Harold... Ori vrei să scapi mai repede de noi?... Trebue să facem mai întâi un plan, cum ne vom strecura pe un vapor, fără să fim văzuţi de nimeni.

— M'am şi îngrijit de asta.

— Atunci vorbeşte, lămureşte-mă şi pe mine.

— E vorba să jucăm şi puţin teatru.

— Il voiu juca cu plăcere.

— Ştii să conduci un automobil?

— Din nefericire nu, căci în viaţa mea n'am avut norocul să-mi pot cumpăra o maşină.

— Bine, atunci trebue să înveţi.

— Pentru ce?

— Am să-ţi spun mai târziu.

— Şi chiar tu vrei să mă instrueşti în această artă?

— Nu e nicio artă şi dealtminteri nu te voiu învăţa eu, ci şoferul meu. In opt zile vei învăţa şi atunci vom vedea mai departe ce e de făcut.

— Spune-mi cel puţin ce ai de gând să faci, altfel voiu muri de nerăbdare în aceste opt zile.

— Bine, ascultă-mă.

— Indată ce vei şti să conduci automobilul, te voiu îmbrăca într'un costum de şofeur. Apoi, cu puţin timp înainte de plecarea vaporului pe care voiu fi reţinut locuri pentru tine şi pentru domnişoara Ryström, vom pleca cu toţii la port unde te vei strecura cât mai repede pe vapor.

— Minunat, dar planul tău are o parte slabă. Omul care stă de veghe în stradă mă va recunoaşte şi sub costumul de şofeur, cu atât mai mult cu cât şoferul tău e un Arab oacheş, pe când eu sunt alb. El va înştiinţa îndată poliţia portului şi înainte de a mă putea urca pe vapor voiu fi arestat.

— Tocmai faptul că şoferul meu e Arab, ne uşurează situaţia şi vom putea înşela mai uşor pe omul care stă de pază. Te voiu face şi pe tine oacheş.

— Ei da, asta e o ideie bună şi mă învoiesc. Când voiu începe lecţiile pentru conducerea maşinii?

— Chiar astăzi.

In după amiaza acelei zile contele de Martigny se urcă în maşina consului Rey şi făcu primele încercări pe aleile grădinii.

Consulul şi Karin Ryström erau de faţă şi cu toate că contele de Martigny mai greşea drumul şi nimerea prin straturile de flori, ba odată lovi chiar aripa maşinii de un pom, totuş il lăudară pentru progresele repezi pe care le făcea.

— Bine, foarte bine, striga consulul, în scurt timp ai să fi un şofeur admirabil.

A doua zi treaba merse şi mai bine, iar a treia, contele invită pe Karin Ryström să se urce şi ea în maşină spre a face o plimbare pe aleile grădinii. Tânăra fată primi râzând.

După foarte scurt timp şoferul nu mai avu nevoie să dea sfaturi contelui şi nici să stea lângă dânsul la volan, căci contele învăţase să conducă destul de bine şi căpătase chiar oarecare îndemânare.

Seara, pe când şedeau cu toţii la masă, consulul îl întrebă pe conte:

— Ei, ce zici?.. Crezi că ai să ne poţi duce până în port?

— Negreşit; va merge minunat.

— Atunci mâine poţi pleca.

— A şi venit vremea?

— Da, căci mâine porneşte vaporul „Amiral" spre Marsilia. Am vorbit cu căpitanul, i-am spus tot şi îndată ce veţi fi pe vapor, vă va lua sub ocrotirea lui.

— Ai luat şi pentru mine bilet, domnule consul? îl întrebă Karin Ryström.

— Doar aşa ne-am înţeles.

— L-ai şi plătit?

— Da.

— Atunci dă-mi voie să-ţi înapoiez costul.

Consulul făcu o mişcare de împotrivire şi zise:

— Nu e nevoie. Ai fost oaspele meu, aşa că te rog să primeşti biletul ca un mic dar de ospitalitate din partea mea.

Karin Ryström îi mulţumi cu recunoştinţă, apoi mai vorbiră despre felurite amănunte în legătură cu plecarea.

După masă consulul porunci șoferului său să-și ducă costumul în odaia contelui de Martigny. Acesta îl încercă și găsi că i se potrivește foarte bine.

In noaptea aceea nici Karin Ryström, nici contele de Martigny nu închiseră ochii.

Tânăra Suedeză era copleșită de durere.

Mâine va părăsi Africa. Cu câte speranțe venise în această țară și cât de desnădăjduită o părăsea acum! Nu avusese măcar putința să se ducă la mormântul iubitului ei și să se roage pentru odihna sufletului său, căci nu știa unde fusese înmormântat.

Apoi se gândea și la întoarcerea acasă.

Cum o vor primi oare părinții?

Ei erau severi, aveau o fire aspră și după cum n'o înțeleseseră niciodată, n'o vor înțelege nici acum cum putuse părăsi casa părintească spre a se duce după iubitul ei. Vor fi supărați pe dânsa.

Dar ea nu putea să facă nimic. N'aveau decât să se supere.

Faptul acesta n'o lăsa nepăsătoare, dar știa dinainte că va trebui să se resemneze.

Un singur lucru va face când va ajunge în patrie: va spăla pata de pe numele iubitului ei, pentru ca cel puțin amintirea lui să rămână curată și să arate oamenilor câtă nedreptate i se făcuse lui Sven Alvesten prin bănuiala care căzuse asupra lui.

Contele de Martigny nu fu în stare să doarmă din pricina neliniștii și nerăbdării care îl chinuiau.

Plecarea cu automobilul până la vapor va fi ca și o a doua fugă. Dacă nu va reuși, îl aștepta deportarea pe cel puțin cincisprezece ani la Cayenne, ceea ce era mai rău decât moartea.

Dar nu se lăsă chinuit multă vreme de aceste gânduri negre și își zise cu încredere că fuga va trebui să reușească și dacă vor încerca să-l oprească, atunci va trece cu mașina peste trupurile lor.

Apoi se gândi la ce va face când va ajunge la Marsilia.

Iși va revedea sora și această bucurie care îl aștepta, îl făcea și mai neliniștit, îl emoționa și mai mult.

Dolores era singura ființă pe care o mai avea pe lume și când va ajunge la dânsa nu se va mai despărți niciodată, sau cel puțin va rămâne aproape de ea.

Dolores va avea nevoie de el și era hotărât să-i dea tot ajutorul de care va fi în stare.

In dimineața următoare, ne mai având răbdare să stea culcat, se sculă foarte de vreme și se duse în grădină.

Spre marea lui surprindere o și găsi acolo pe Karin Ryström, care îl întâmpină cu întrebarea:

— Se vede că și pe dumneata te-a deșteptat nerăbdarea?

— Da, n'am mai găsit liniște în odaie.

Luară loc pe o bancă și după o tăcere de câteva clipe, Karin Ryström zise cu un suspin adânc:

— Privește, domnule conte, soarele răsare, se face lumină, numai în sufletul meu e atât de întunerec. Totul e mort și gol în mine; numai durerea mai are loc în inima mea. Gândurile mele se întorc mereu la sărmanul meu Sven și când trebue să-mi spun că el nu mai trăește simt cum desnădejdea amenință din nou să mă doboare cu desăvârșire. Nu mă voiu putea mângâia niciodată de pierderea lui, nu voiu mai găsi liniște în viață...

Spunând aceste cuvinte, tânăra fată nici nu aștepta răspuns și contele de Martigny nici nu i l-ar fi putut da, căci nu găsea cuvintele potrivite. Karin simțea numai nevoia de a se destăinui unui om compătimitor. Ca încheiere, Suedeza zise:

— Mă simt atât de singură, atât de părăsită!

Contele de Martigny îi luă mâna.

— N'ai să mai fii singură. Am fost camaradul scumpului dumitale mort; acum voiu fi camaradul și prietenul dumitale, pe care te vei putea bizui în toate privințele.

— Din clipa în care te-am cunoscut te-am considerat ca un bun prieten și dacă n'ai fi fost lângă mine, nu știu dacă în desnădejdea mea nu mi-aș fi răpus singură viața. Ai fost și ești atât de bun cu mine, încât îți voiu fi recunoscătoare toată viața.

Această convorbire în tăcerea și singurătatea dimineței apropiă pe cei doi tineri atât de mult, încât nu se mai simțiră străini unul față de altul.

In ziua aceea consulul își petrecu tot timpul cu cei doi oaspeți ai săi și își neglijă treburile, spre a rămâne cât mai mult împreună

cu dânşii. In dorinţa de a-i linişti şi a-i face să uite toate grijile, vorbi cu aprindere şi reuşi să-i abată de la gândurile lor triste.

Pe când îşi beau cafeaua, consulul zise deodată contelui de Martigny:

— A venit vremea să te pregăteşti de plecare. Costumul şoferului a şi fost dus în odaia ta, iar pe toaletă vei găsi un flacon cu o tinctură cu care îţi vei putea vopsi faţa şi mâinile ca să devii oacheş ca un Arab.

Contele se duse în odaia lui şi după vre-o douăzeci de minute se întoarse cu totul schimbat aşa încât era greu de recunoscut.

Consulul Harold Rey îl examină cu amănuntime, apoi zise:

— Aşa îmi placi. Dar spune-mi, ţi-ai împachetat toate lucrurile pe care ţi le-am trimis?

— Cum, rufăria şi hainele pe care le-am văzut sunt pentru mine?

— Negreşit. Când vei ajunge la Marsilia, trebue să apari ca un European civilizat, iar în calitatea ta de conte de Martigny trebue să fii bine îmbrăcat. Fugi repede şi împachetează-ţi lucrurile.

— Daţi-mi voie să fac eu treaba asta, se oferi Karin Ryström.

— Bine, între timp noi vom pregăti totul pentru plecare. Vom scoate singuri automobilul din garaj, căci pe şofer l-am învoit pentru ziua de azi.

Karin Ryström se duse în odaia în care cuise contele de Martigny, iar cei doi prieteni se îndreptară spre garaj.

In drum, contele zise prietenului său:

— Ai făcut rău că ai dat drumul şofeurului, dragă Harold.

— Doar vom putea ajunge şi singuri cu maşina în port.

— Asta da, însă în aceşti Arabi nu prea poţi să ai încredere, căci sunt vicleni şi prefăcuţi. Şoferul tău ştie că am dezertat din Legiunea Străină şi îşi va putea închipui foarte uşor că am de gând să plec travestit în costumul lui. Se poate prea bine întâmpla să-l ademenească premiul care se plăteşte pentru legionarii dezertori şi astfel să se ducă la poliţie şi să denunţe tot planul nostru.

— Dacă ar face aşa ceva, atunci...

— ....poţi să-l dai afară, să-l baţi, să faci ce vrei cu el, dar mie nu mi-ar folosi căci eu aş ajunge între timp la închisoare şi de acolo n'ar fi nicio scăpare pentru mine.

Consulul deveni gânditor, dar în cele din urmă zise:

— Dece să ne batem capul cu asemenea presupuneri? Şoferul nu ne va trăda.

— Să sperăm.

Contele de Martigny scoase maşina din garaj şi o conduse pe aleea care ducea spre poartă. Indată ce ajunse aci, veni şi Karin Ryström, însoţită de portar care ducea geamantanele.

Se urcară în maşină, contele porni motorul şi consulul strigă:

— Gata!

Portarul alergă spre poartă, o deschise larg şi în clipa următoare maşina ieşi în goană în stradă, unde azi erau doi agenţi cari supravegheau clădirea consulatului.

Atât consulul cât şi contele de Martigny observară acest lucru, care le dădu de bănuit.

Oare şoferul îi trădase?

Contele de Martigny nu mai făcu niciun fel de presupuneri, ci îşi indreptă toată luarea aminte asupra conducerii maşinii.

Deşi era încă nou în meserie, totuşi merse cu o viteză nebună, căci erau în joc libertatea şi viaţa lui.

Teama de a fi prins îi dădu un curaj nemaipomenit.

Astfel ajunseră până la cheiul vămii, fără să fi fost opriţi de nimeni.

Vaporul „Amiral" era acostat la cheiul Bougainville unde se aflau toate vasele mari.

Mai avea de străbătut vre-o mie de metri, apoi trebuia să cotească la dreapta spre a ajunge la vasul «Amiral».

Deodată contele de Martigny văzu la oarecare depărtare uniforme poliţieneşti.

Erau poliţişti postaţi deacurmezişul străzii, cu armele în mână.

Aşa dar, totul se sfârşise!

Automobilul mai inainta cu viteză nemicşorată, dar după câteva clipe contele va fi nevoit să încetinească iuţeala.

Va trebui să facă într'adevăr aceasta?!

Trăsăturile feţei i se împietriră, mâinile strânseră cu putere volanul.

Inainte, tot înainte, chiar dacă ar trebui să treacă peste trupurile poliţiştilor!

Depărtarea se micşoră tot mai mult... încă o sută de metri... încă cincizeci!... In clipa următoare va trece peste ei!... Contele lăsă sirena maşinii să răsune cu putere şi...

In ultimul moment poliţiştii se dădură la o parte.

Maşina trecu printre ei şi se auziră strigăte:

— Stai!... Opreşte!...

Inainte, tot înainte... apoi la dreapta, căci acolo era vasul «Amiral»!

Contele luă cotitura fără să micşoreze viteza... maşina derapă, însă Axel de Martigny reuşi s'o stăpânească iar şi în sfârşit o opri chiar în faţa punţii de îmbarcare ce ducea la vapor.

Fără să mai stea la gânduri, contele sări din ea şi cât îl duceau picioarele alergă pe punte şi ajunse cu bine pe vapor.

Se pase!

Câţiva marinari cari urmăriseră goana nebună şi îşi închipuiau despre ce este vorba, îl înconjurară pe conte şi îi strigară cu înflăcărare:

— Bravo!... Minunat!...

După câteva clipe veniră şi Karin Ryström şi consulul Harold Rey.

Acesta din urmă zise contelui de Martigny:

— Te felicit, dragă prietene; acum eşti în siguranţă.

Adânc mişcaţi, cei doi prieteni se îmbrăţişară, apoi consulul Rey adăugă zâmbind:

— O singură dată am mers cu maşina, fiind tu la volan, dar a doua oară nu mă mai prinzi. Mă apucase ameţeala, dragul meu!

Căpitanul vaporului veni pe punte şi se apropiă de ei.

— Presupun că aceştia sunt pasagerii mei? întrebă el pe consul, strângându-i mâna, apoi salutând pe Karin Ryström şi pe contele de Martigny, urmă:

«Fiţi bine veniţi pe vasul meu».

Vru să mai adauge ceva, dar fu întrerupt de sosirea unui ofiţer însoţit de o patrulă, cari se urcaseră şi ei pe vapor. Ofiţerul se întoarse spre conte şi îi zise răstit:

— In numele legii...

Contele îi curmă vorba râzându-i în faţă.

— Poţi să laşi legea la o parte, căci aici suntem pe teren neutru şi nu poţi să-mi faci nimic, aşa că te rog să mă scuteşti. M'ai înţeles?

Căpitanul zâmbi şi el.

— Da, ai venit cam târziu, dragă prietene şi stimate domnule locotenent.

— Nicidecum, răspunse ofiţerul răstit. E un hoţ ordinar, care a furat uniforma statului, aşa că cer să-mi fie predat numaidecât.

De data aceasta se amestecă şi consulul în vorbă.

— Dacă nu mă înşel, tot dumneata ai fost şi la consulatul meu şi mi-ai făcut aceeaşi cerere. Ţi-am respins-o cu tot dreptul şi dacă o mai repeţi te faci de râs.

— Dar a furat uniforma stat...

Consulul Harold Rey nu-l lăsă să-şi isprăvească vorba.

— Am mai auzit asta, aşa că te rog să nu ne mai plictiseşti, căci nu-ţi va folosi la nimic.

— Il declar arestat! se răsti ofiţerul.

— Pe cine vrei să arestezi? întrebă contele de Martigny.

— Pe legionarul Perrol, răspunse ofiţerul.

Contele, foarte liniştit, îşi scoase paşaportul din buzunar şi-l vârî sub nasul locotenentului.

— După cum poţi vedea aici, eu sunt contele Alexandru de Martigny

Ofițerul nu se așteptase ca fugarul să aibă acte în regulă. Își dădu deci seama că nu mai poate face nimic și plecă spumegând de mânie, însoțit de patrula lui.

Cu un zâmbet ironic, căpitanul îl urmări cu privirea.

— Nici nu pot să vă spun ce bine îmi pare că i-am jucat renghiul. Dar acum haideți să ciocnim un pahar de vin pentru reușita fugii.

Intrară cu toții într'o cabină luxoasă, unde un chelner aduse o sticlă cu vin vechiu.

După ce goliră ultimul pahar, contele zise consulului Rey:

— Acum mă duc în cabina mea să-mi schimb hainele și să-ți dau costumul șoferului, dragă Harold.

— Lasă... păstrează-l ca amintire, răspunse consulul, și îți făgăduiesc că dacă ticălosul de șofer va îndrăzni să vie înapoi, îl voiu da afară în brânci.

Consulul Rey rămase pe vapor până aproape de plecare, dar în cele din urmă fu nevoit să-și ia rămas bun dela prietenul său.

Il îmbrățișă pe contele de Martigny și îi spuse:

— Iți doresc tot binele, dragul meu.

— Iți mulțumesc din tot sufletul pentru ospitalitatea ta și pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Când vaporul porni, Karin Ryström și contele de Martigny stăteau rezemați de parapet și făceau semne de adio prietenului lor, care rămăsese pe cheiu.

Vasul înaintă în largul mării și coasta Africei dispăru în ceață.

Contele de Martigny răsuflă ușurat.

Indurase chinuri grozave pe acest pământ, dar trecuse prin toate și acum viitorul se arăta mai luminos în fața lui.

Orice i-ar aduce acest viitor, va fi mai bun decât trecutul!

Karin, care stătea lângă dânsul, plângea încet.

Sărmana fată lăsase pe pământul Africei tot ce avusese mai scump pe lume, pe iubitul ei Sven Alvesten.

199.— Cea din urmă încercare.

După plecarea Feliciei și explicația furtunoasă pe care o avusese cu tatăl său, Raul Bernard nu mai avu liniște să stea în birou. Ca întotdeauna când avea ceva pe inimă, se refugiă la mama lui, spre a căuta mângâiere și a-i cere un sfat.

Dar pe mama n'o găsi acasă, așa că nu avu cui să-și ușureze inima.

Câteva ceasuri goni cu mașina prin împrejurimi, fără să fie în stare să-și limpezească gândurile.

Un singur lucru îi rămăsese întipărit în minte: Felicia spusese tatălui său că nu-l iubește și că primise concedierea, pentru a nu-l mai vedea, pentru a înlătura orice întâlnire cu el.

După ce rătăci mai multe ceasuri fără să mai știe pe unde umblase, ajunse în str. Estelle.

Nehotărît, rămase câtva timp în mașină și chibzui.

Să îndrăznească să se mai ducă odată la Felicia, să mai vorbească odată cu dânsa?

Da, trebuia să asculte de chemarea puternică a inimii lui!

După câteva clipe se și afla în fața bătrânei Betty și o rugă cu multă stăruință să-l conducă la Felicia.

Deși bătrâna cunoștea toată afacerea și bănuia că vizita aceasta nu-i va fi tocmai plăcută, totuși se duse la Felicia și îi spuse rugămintea lui Raul Bernard.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV
17 III 1935
No. 65

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Coțofană se apropiă de Raul Bernard și-i puse mâna pe umăr (pag. 516).

Tânăra așteptase venirea lui așa că rămase foarte liniștită și zise bătrânei Betty să-l lase să intre.

Felicia ar fi dorit ca la această ultimă întrevedere să fie și mama ei de față, dar aceasta plecase de vre-un ceas în oraș, după cumpărăturile de care avea neapărată nevoie.

Felicia rămăsese acasă, fiindcă mai erau de vânzare câteva lucruri de preț și aștepta cumpărători.

Il primi pe Raul Bernard foarte calmă.

Pe fața palidă și turburată a lui Raul se putea citi ușor ce se petrecea în sufletul lui.

Inainte ca Felicia să poată spune un cuvânt, Raul îi luă amândouă mâinile și îi zise cu aprindere:

— Felicio, să nu fii supărată pe mine că am venit la o oră atât de nepotrivită, dar după tot ce s'a întâmplat azi, trebue să vorbesc cu dumneata.

Cu o mișcare lină Felicia își retrase mâinile, îi arătă un scaun și după ce luară loc, ea zise:

— Orice mi-ai spune, domnule Raul, nu ți voiu putea da alt răspuns decât...

— Nu, Felicio.. nu mă respinge cu atâta hotărîre, îi curmă el repede vorba. Ascultă-mă mai întâiu.

Felicia ridică din umeri

— Dece să ne mai chinuim cu o nouă explicație? Știu că simți mai mult decât o prietenie pentru mine...

— Mai mult... Mult mai mult! o întrerupse Raul Bernard cu înfrigurare.

Tânăra fată făcu un gest obosit.

— Dar e în zadar, domnule Raul, căci niciodată nu ți-aș putea împlini dorința.

— Nici după ce ai aflat că Bob Wilkens s'a logodit cu altă fată?

— Știi și dumneata de logodna asta?

— Am citit știrea într'un ziar, Felicio, și am văzut portretul logodnicei sale. Bob Wilkens s'a mângâiat repede și s'a deprins cu gândul că sunteți frate și soră. De aceea nici dumneata n'ar trebui să fii mâhnită din pricina acestei iubiri nenorocite.

Felicia avu un zâmbet amar.

— Nu vreau și nici nu pot primi mângâieri de la altul, domnule Bernard.

Tânărul scoase un suspin dureros și zise:

— Te-aș mângâia cu atâta dragoste, Felicio!

La auzul acestor cuvinte, Felicia fu cuprinsă de milă și aplecându-se spre Raul îl privi drept în ochi, apoi îi vorbi încet, dar cu stăruință:

—Știu, dragă Raul, că mă iubești sincer și că îmi vrei binele, dar tocmai din pricina aceasta aș vrea să te cruț de o desamăgire amară și dureroasă. Ești un om bun și drăguț și meriți o femeie care să te iubească din toată inima, care să-ți răsplătească cu dragoste tot ce îi vei da. Eu însă nu ți-aș putea da decât o inimă care nu mai e în stare să simtă dragostea.

— Aș deștepta această inimă la viață nouă, căci iubirea poate face adevărate minuni.

Felicia clătină tristă capul și răspunse:

— Eu știu mai bine ce se petrece în sufletul meu. Toată dragostea mea este și va rămâne întotdeauna a lui Bob Wilkens.

— Care nici n'o merită, făcu Raul Bernard, supărat.

— Iubirea nu întreabă dacă cel iubit o merită sau nu. Dar să nu mai vorbim de toate acestea, dragă Raul, căci în chestiuni de acest fel fiecare știe mai bine ce are de făcut și nu ne putem ajuta unul pe altul.

— Dar ce să fac, dacă mă părăsești, Felicio?

— Trebue să fii cuminte și să-ți smulgi din suflet dragostea pe care o ai pentru mine, dragă Raul.

— Tocmai dumneata îmi spui asta... dumneata care deasemeni nu poți uita?

Felicia lăsă capul în piept și câteva clipe rămase încurcată, neștiind ce să răspundă. După o scurtă tăcere, începu iar:

— Soarta mea s'a hotărât astăzi, Raul, nu numai pentrucă tatăl dumitale m'a concediat, dar și în urma altor întâmplări care mi-au arătat limpede calea pe care trebue s'o urmez în viitor. Peste câteva zile voiu părăsi Marsilia pentru totdeauna.

— Nu... Nu! exclamă Raul Bernard, speriat. Nu se poate să pleci... trebue să rămâi aici!

— Va fi mai bine pentru dumneata dacă nu mă vei mai vedea.

— Crezi că te voiu putea uita vreodată?

— Poate... O zicătoare veche spune doar: ochii cari nu se văd se uită.

— La mine nu se va întâmpla așa ceva; dimpotrivă, când vei fi departe, dragostea și dorul meu vor crește tot mai mult Felicio!

— N'ai ajunge la altă țintă decât să pricinuiești supărare părinților dumitale. Fiul unic al senatorului și marelui comerciant Bernard nu se poate căsători cu fiica contesei b o de din Marsilia. O astfel de căsătorie ar avea ca urmare excluderea dumitale din societatea bună.

— Dar dacă nici nu mă voiu sinchisi de așa zisa societate bună?... Dacă părerile oamenilor mă vor lăsa nepăsător?...

— Ai putea să aduci jertfa aceasta numai unei femei cari răspunde la dragostea dumitale, Raul, și trebue să-ți spun încă odată că eu nu voiu fi în stare să răspund la această dragoste. Să ne despărțim deci ca buni prieteni. Eu nu te voiu uita niciodată și toată viața mă voiu gândi cu adâncă recunoștință la dumneata.

Raul Bernard se uită lung la dânsa, intristat de moarte și zise cu voce înăbușită:

— Vasăzică totul s'a isprăvit între noi!

Felicia dădu serioasă din cap și răspunse cu hotărîre:

— Da, trebue!

— Dar dacă nu mă voiu împăca cu gândul acesta?... Dacă mă voiu ține ca un scaiu și voiu pleca și eu cu dumneata?

Speriată, Felicia făcu un gest de împotrivire.

— N'ai să faci așa ceva, Raul!

— De ce nu? Dumneata ești stăpâna inimii mele... eu voiu fi sclavul dumitale credincios, care te va urma ca o umbră.

— Nu vorbi prostii, dragă Raul, dacă nu vrei să mă supăr pe dumneata. Trebue să rămâi la părinții dumitale a căror singură bucurie ești. Făgăduiește-mi că n'ai să faci nicio faptă nesocotită.

Inciudat, Raul întoarse privirea în altă parte.

— Fără dumneata viața nu mai are niciun preț pentru mine, Felcio. Șederea în Marsilia nu mi-ar mai face nicio plăcere, mi-ar fi cu neputință. Dacă tata nu s'ar fi amestecat în treburile noastre, atunci te-aș fi avut cel puțin în apropierea mea, aș fi putut sta de vorbă cu dumneata și aș fi purtat în suflet nădejdea că într'o zi tot voiu reuși să-ți cuceresc inima.

— Tatăl dumitale e un om înțelept, răspunse Felicia cu aprindere, de aceea e bine să ne supunem hotărîrii lui, dragă Raul.

— Făgăduiește-mi cel puțin că-mi vei scrie, Felicio, ca să știu cum îți merge.

— Va fi mai bine dacă nu vei mai primi nicio știre de la mine, Raul.

— Dacă nu vrei nici asta, atunci voiu pieri și singura vină o vei avea numai dumneata, Felicio. Doamne Dumnezeule!... Nici nu-ți poți închipui, Felicio, cât de dragă îmi ești!... Nu trebue să fii atât de crudă, și să-mi iei orice nădejde!... Vreau să îndur tot, chiar și despărțirea, oricât de grea va fi, dacă îmi făgăduiești un singur lucru: să hotărîm un timp — să zicem peste un an sau doi — când să ne putem revedea. Poate că atunci rana pe care ți-a pricinuit-o iubirea se va fi vindecat, poate că vei gândi altfel despre mine. Felicio, fie-ți milă de mine, făgăduiește-mi ce te rog!

— Bine; îți promit să ne revedem peste doi ani. Acum ești mulțumit?

Raul Bernard se aplecă asupra mâinii ei și o sărută cu înfocare.

— Un cerșetor se mulțumește și cu cea mai mică pomană care i se dă, zise el încet, și doar nu sunt mai mult decât un cerșetor. Iți mulțumesc din tot sufletul pentru făgăduiala pe care mi-o faci.

Felicia se ridică și-l rugă

— Acum lasă-mă singură, dragă Raul, căci mai am foarte mult de lucru.

Abătut, Raul Bernard își luă rămas bun de la Felicia și părăsi locuința.

Când ajunse însă jos la automobilul său, își aduse deodată aminte că uitase s'o întrebe pe Felicia unde pleacă, așa că se întoarse repede în casă.

Dar de data aceasta nu-i mai deschise nimeni.

Pesemne că Felicia nici nu mai voia să-l revadă.

Foarte întristat coborî scara, și când ajunse de astădată în stradă, se întâlni cu Coțofană.

Emoționat, îl apucă de braț și îl copleși cu întrebări.

— Unde pleacă Felicia?... Ce planuri au pentru viitor ea și mama ei?... Care e situația lor bănească?...

Coțofană îi istorisi despre planurile contesei de Martigny și ale căpitanului Barnabe, ceea ce îl făcu pe Raul Bernard să exclame speriat:

— Pentru Dumnezeu, dar asta înseamnă lupta zilnică pentru viață... e un adevărat exil!

— Căpitanul Barnabe nu întreabă de greutățile vieții, răspunse Coțofană. E un om foarte curajos și dacă din pricina prejudecăților așa zisei societăți și-a pierdut postul, a fost nevoit să primească orice, spre a putea asigura existența soției și a copilei.

Raul Bernard scoase un suspin îndurerat.

— Acesta e sfârșitul, Coțofană!... Nu se poate ca Felicia, fata aceasta drăgălașă și plină de viață, să plece în mările de la miază-noapte... Ea are nevoie de soare, de mult soare.

Raul tăcu câteva clipe, apoi luă amândouă mâinile lui Coțofană și-l rugă cu stăruință:

— Dragă Coțofană, hai să intrăm iar într'un restaurant și să ne sfătuim ce putem face, ca buni prieteni credincioși, pentru contesa de Martigny și Felicia, pentru a le feri de o soartă atât de crudă.

— Nu vom mai putea face nimic, domnule Raul, căci nici Dolores, nici Felicia nu vor să mai rămână la Marsilia. Ele nădăjduiesc să găsească pace și uitare în singurătatea mărilor de la miază-noapte, între oameni străini.

— Nu-și vor ajunge niciodată ținta, răspunse Raul cu înfrigurare. Sărmanele femei

se vor îmbolnăvi și vor pieri în acele ținuturi friguroase și cu viața grea pe care vor fi nevoite s'o ducă. Trebue să facem neapărat ceva spre a evita o nenorocire și mai mare... Dumnezeule sfinte, de aș putea pleca cel puțin și eu!... Aș face tot ce mi-ar sta în putință s'o feresc pe Felicia de nevoi și primejdii; dar din nefericire nu pot să mă mișc de aici!

Deodată o sclipire se ivi în ochii lui, strânse mai cu putere brațul lui Coțofană și zise:

— Dragă Coțofană, acum poți să-mi dovedești că-mi ești cu adevărat prieten. Ascultă, am un plan spre a o feri pe Felicia de această călătorie primejdioasă, dar am nevoie de ajutorul dumitale, ca să-mi pot atinge ținta.

Dând nedumerit din cap, Coțofană se uită la tânărul său prieten și-l întrebă:

— Ce ai de gând să faci, domnule Raul?

Spre a nu fi auzit de nimeni și a nu fi văzut de Felicia, care poate stătea la fereastră așteptându-și mama, Raul Bernard trase pe Coțofană în gangul unei case învecinate. Se gândea că dacă Felicia l-ar vedea împreună cu Coțofană, își va închipui că uneltește ceva spre a-i împiedica plecarea.

Indată ce se văzu la adăpost, începu să vorbească cu multă stăruință:

— Trebue s'o convingem pe Felicia că la începutul căsniciei mamei ei cu căpitanul Barnabe, aceștia vor fi ca în luna de miere, că ea i-ar stingheri numai, așa că ar fi mai bine să rămână aci. Dacă i-aș spune eu acest lucru, ar crede că o fac din motive egoiste, așa că altul ar trebui să-și ia această însărcinare...

— Și vrei să fiu eu acest altul? îl întrerupse Coțofană cu un zâmbet, făcând în același timp un gest de împotrivire. Nu... nu, dragă domnule Raul! Trebue să cauți pe altcineva, căci eu nu sunt bun pentru așa ceva.

Pe fața lui Raul Bernard se ivi o expresie de supărare. Era ca un copil, căruia i se refuza o jucărie care i-ar fi făcut mare plăcere.

— De ce nu vrei, Coțofană? îl întrebă el. Dumneata ești singurul om care ar putea vorbi cu Felicia despre acest lucru și ale cărui sfaturi le-ar asculta.

— Știu bine că Felicia ar râde de mine, dacă aș încerca s'o conving că va fi o povară pentru mama ei și pentru căpitanul Barnabe în această călătorie. Contesa de Martigny s'a învoit să plece cu căpitanul Barnabe, abia după ce Felicia a spus că vrea să-i însoțească.

Coțofană se apropiă de Raul Bernard, îi puse mâna pe umăr și urmă, binevoitor și prietenos:

— Ascultă ce-ți spun eu, dragă domnule Raul; pe calea aceasta nu vom putea face nimic. Felicia nu se va mai despărți niciodată de mama ei și ar fi chiar o crimă, dacă am încerca să le despărțim fie prin viclenie, fie cu forța. Să-ți iasă deci din minte acest plan și deprinde-te cu gândul că Felicia e pierdută pentru dumneata.

Ochii lui Raul Bernard sclipiră de necaz.

— Cu gândul acesta nu mă voiu putea împăca niciodată, dragă Coțofană.

— Va să zică ești îndrăgostit de-a binelea domnule Raul?

Tânărul dădu trist din cap și zise suspinând:

— Nici nu-ți poți închipui, Coțofană dragă, cât de mult o iubesc pe Felicia. Niciodată n'am simțit pentru o femeie ceea ce simt pentru dânsa. E iubirea adevărată... iubirea cea mare și fără margini, pe care omul o întâlnește numai o singură dată în viață!... De aceea știu că nu mă voiu putea despărți niciodată de Felicia. Dacă n'o voiu putea cuceri pe dânsa, alta nu-mi va mai trebui.

— Cum văd, presimțirea mea nu m'a înșelat... Sărmane domnule Raul!...

Raul Bernard tresări îndurerat.

— Ai dreptate să-mi spui așa, Coțofană, căci merit compătimirea dumitale. Dragostea mea e însă fără nădejde!

— Și va rămâne întotdeauna așa, întregi Coțofană.

— Nu, nu se poate!... Trebue să-mi ajung ținta, răspunse Raul Bernand.

Coțofană clătină capul.

— Ai face mai bine dacă nu te-ai amăgi singur cu speranțe zadarnice, cu iluzii înșelătoare, ci ai încerca să uiți această dragoste, căci dorința dumitale nu se va împlini niciodată.

Ascultă-mă, domnule Raul, urmă Coțofană, cu mai multă căldură în glas, Felicia e fiica mamei sale, o adevărată Martigny, care când iubește își dăruiește toată inima, tot sufletul. Timp de douăzeci de ani Dolores de Martigny n'a putut uita pe bărbatul căruia îi închinase prima ei dragoste; ani de-a rândul căpitanul Barnabe

s'a străduit s'o cucerească pentru dânsul, fără speranţă că va reuşi...

— Dar acum totuşi se va căsători cu ea! exclamă Raul Bernard triumfător.

— Ai de gând să aştepţi şi dumneata douăzeci de ani, până când Felicia va uita pe Bob Wilkens, pe cel dintâi bărbat pe care l-a iubit din tot sufletul şi cu tot avântul tinereţii ei? îl întrebă Coţofană. Nu, domnule Raul căci prin aceasta n'ai ajunge la altă ţintă decât să-ţi amărăşti toată viaţa, s'o amărăşti şi pe aceea a micuţei Felicia. Bucură-te de tinereţea dumitale, deschide ochii şi vei vedea că afară de Felicia de Martigny mai sunt şi alte fete tot atât de frumoase în lumea asta...

Raul Bernard îşi astupă urechile şi zise:

— Nu mai vorbi, Coţofană, nici nu vreau să aud astfel de mângâieri... Văd cu durere că m'am înşelat în dumneata. Nădăjduiam să găsesc un ajutor, să convingi pe Felicia să rămână aici şi dimpotrivă, mi se pare că şi dumitale îţi convine ca Felicia şi contesa de Martigny să plece cât mai repede din Marsilia.

O umbră de tristeţe întunecă faţa lui Coţofană şi buzele lui începură să tremure. Murmură încet, ca şi când ar fi vorbit numai pentru el:

— Pentru mine ar fi fost o binefacere cerească dacă atât contesa de Martigny cât şi Felicia ar fi rămas aici şi aş fi avut putinţa să le văd de câte ori mi-ar fi fost dor de ele, să găsesc o mângâiere pentru nenorocirea mea. Dar aşa?... Abia am găsit şi eu oameni cari îmi sunt dragi, abia s'a ivit o rază de soare în viaţa mea întunecată şi iată că din nou nouri negri îşi aruncă umbra, îmi învăluiesc viaţa în intunerec.

Cuprins de milă, Raul Bernard se uită lung la bătrânul muzicant.

Timp de câteva clipe tăcu, neştiind ce să-i răspundă. Dar deodată îi zise cu înfrigurare:

— De fapt n'ai avea niciun motiv să fii întristat, Coţofană. Eşti liber şi independent, poţi face ce vrei şi n'ai nevoie să asculţi de nimeni. De ce mai stai pe gânduri şi nu pleci cu căpitanul Barnabe spre mările de la miază-noapte? Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş face repede bagajul şi aş pleca cu ei.

Raul Bernard făcu o pauză scurtă, apoi urmă şi cu mai mare stăruinţă:

— Ascultă, Coţofană, trebue să pleci şi dumneata. Atunci aş şti cel puţin că Felicia şi contesa de Martigny vor avea lângă ele un prieten credincios şi dacă li s'ar întâmpla ceva, ai putea să-mi dai de ştire, ca s'alerg în ajutorul lor.

Pe buzele lui Coţofană flutură un zâmbet trist.

— Sunt bătrân, dragă domnule Raul, aşa că n'aş putea suferi o schimbare atât de mare a climei. M'aş îmbolnăvi şi atunci aş fi numai o povară pentru căpitanul Barnabe şi ai lui. Nu, nu se poate, trebue să rămân aici. Dealtminteri nici n'aş putea trăi fără vioara mea.

— Vioara ai putea s'o iei cu dumneata, Coţofană, răspunse Raul.

— Şi copiii din Marsilia ar aştepta în zadar ca bătrânul Coţofană să vie şi să le cânte cântece voioase! Nu, domnule Raul, voiu rămâne aici unde străbat de zeci de ani străzile oraşului, unde mă cunoaşte toată lumea, unde toţi se bucură când mă văd... pe când acolo, în acele ţinuturi străine şi friguroase..?! Nu, nu se poate şi e mai bine să nu mai vorbim de asta. Oricât de dragă mi-ar fi contesa de Martigny şi în deosebi micuţa şi scumpa Felicia, sunt prea bătrân şi am prins rădăcini prea adânci aici. pentru a mai avea puterea să intreprind o călătorie atât de primejdioasă. Mă voiu muta la bătrânul Jean şi la Betty şi toţi trei vom aştepta zilele fericite când căpitanul Barnabe se va putea întoarce la Marsilia împreună cu Dolores şi Felicia.

Adâncit în gânduri, Raul Bernard rămase cu privirea pierdută în gol. Pe faţa lui se răsfrângea desamăgirea pe care i-o pricinuiseră cuvintele lui Coţofană.

— Nimic nu-ţi poate schimba hotărârea, Coţofană? îl întrebă Raul suspinând. Ţi-aş da cu plăcere o sumă mare de bani, dacă ai pleca cu ei şi mi-ai trimite din când în când ştiri despre Felicia.

— Nu-ţi mai da osteneală, domnule Raul, căci nu-ţi pot împlini dorinţa. Ştii doar că banii n'au valoare pentru mine şi dacă m'aş hotărî să plec, aş face-o din prietenie pentru contesa de Martigny, pentru Felicia şi... pentru dumneata. Dar după cum ţi-am spus adineauri, am prins rădăcini prea adânci aici aşa că nu mai pot trăi decât la Marsilia.

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt, Coţofană? îl întrebă Raul Bernard.

— Da, e ultimul, domnule Raul, răspunse bătrânul muzicant.

— Atunci voiu pune în mişcare cerul şi pământul pentru a pleca eu cu dânşii, se hotărî repede Raul şi îi întinse lui Coţofană mâna, să-şi ia rămas bun de la dânsul. Dacă eşti cu adevărat prietenul meu, atunci te rog să nu spui nimic căpitanului Barnabe, contesei de Martigny şi Feliciei de ceea ce am vorbit şi ce am de gând să fac. Imi făgăduieşti?

Cu mare încordare şi uimire Coţofană se uită lung la tânăru-i prieten.

— Pentru Dumnezeu, ce ai de gând să faci, domnule Raul? îl întrebă el.

— Poate mă voiu angaja marinar pe acelaşi vapor pe care îl va comanda căpitanul Barnabe.

— Dar acesta n'ar fi un loc pentru un domn atât de răsfăţat ca dumneata!

Ochii lui Raul Bernard luciră plini de înflăcărare.

— Nu crezi că Felicia va fi mişcată când va vedea ce jertfă sunt în stare să aduc pentru dragostea ei?

— Poate...

Raul Bernard râse voios.

— Aşa dar unicul fiu al bogatului senator Bernard va părăsi viaţa lipsită de griji şi plină de plăceri, din dragoste pentru o fetiţă dulce şi blondă şi va împărtăşi viaţa grea a unui marinar de balenieră, numai pentru a rămâne aproape de iubita lui!... Dar încă odată te rog, Coţofană, să nu trădezi nimănui planul meu. Dă-mi mâna şi făgăduieşte-mi asta!... Vrei?

Coţofană îi întinse mâna cu oarecare şovăire şi zise:

— Ai fost întotdeauna bun cu mine, domnule Raul, aşa că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să-ţi făgăduiesc ce-mi ceri.

Raul strânse cu putere mâna bătrânului muzicant, apoi se îndreptă spre maşina lui, care aştepta în apropiere.

Toată întristarea dispăruse din sufletul lui. Avea iar înainte-i o ţintă care într'o zi îi va aduce împlinirea dorinţei sale cele mai înflăcărate.

Când automobilul porni, Coţofană îl urmări cu privirea, clătinând îngândurat capul. Ce va mai ieşi oare din toată această afacere? se gândi dânsul.

Dar nu se lăsă multă vreme pradă gândurilor triste care se învălmăşeau în creierul său, ci se duse la familia Martigny, în dorinţa de a fi cât mai mult împreună cu ea în puţinele zile cât va mai sta la Marsilia.

Intre timp Raul Bernard se întoarse spre vila părinţilor săi. Se gândea că va trebui să plece în ascuns pentru ca tatăl său să nu-l poată împiedica şi era atât de adâncit în planul său, încât la o încrucişare de străzi nu fu atent la semnalul de oprire şi se izbi cu putere de o altă maşină care venea în goană dintr'o stradă lăturalnică.

Raul Bernard simţi o lovitură puternică, auzi ţipete stridente de spaimă, mai văzu încă oamenii alergând spre maşina lui... apoi totul i se întunecă înaintea ochilor şi îşi pierdu cunoştinţa.

— Felicio, acum nu voi mai putea veni cu tine, fu cel din urmă gând al lui, apoi se făcu noapte...

200. — Lupte sufleteşti.

Nu numai sfatul doctorului, dar şi dorinţa cea mai fierbinte a preşedintelui Crosham şi a soţiei sale era să nu se mai amâne prea mult nunta.

Aşa dar îndată după logodnă se începură pregătirile trebuincioase şi se hotărî o zi cât mai apropiată când avea să se celebreze cununia lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham.

Spre a cruţa însă pe tânăra mireasă de emoţii prea mari, se luă hotărârea ca nunta să se serbeze numai în cercul restrâns al familiei şi să aibă loc cât mai în taină, pentru a evita venirea reporterilor marilor ziare şi a fotografilor presei, cari fără îndoială, ar năvăli în număr mare, spre a putea scrie apoi articole senzaţionale.

Preşedintele Crosham dispunând de o avere imensă, cumpără ca dar de nuntă pentru tânăra pereche o vilă minunată, mobilată cu un lux ca din poveşti şi aşezată în apropierea palatului Wilkens.

La întocmirea unei căsnicii noui e de obiceiu nevoie de cumpărături multe, de consfătuiri cu tot felul de meseriaşi şi de multe demersuri obositoare. Tânăra pereche fu însă scutită de toate acestea prin grija părinţilor miresei.

O surpriză plăcută era hotărârea luată ca tinerii să nu-şi vadă căminul decât în ziua nunţii.

Până în ziua cununiei, în urma rugăminților părinților ei, Hariett nu avu altceva de făcut decât să-și caute de sănătate și să se ferească de orice oboseală, spre a-și păstra înfățișarea înfloritoare pe care o avea acum.

Astfel sosi și ziua nunții pe care Hariett o așteptase cu dor și nerăbdare, dar care pentru Bob Wilkens veni cu mult prea repede. Acesta ar fi vrut să oprească în loc roata vremii, să nu ajungă niciodată la ceasul când avea

să pășească la altar cu Hariett Crosham și să-i jure în fața preotului credință și iubire veșnică.

Dar timpul se scursese fără întrerupere.

Bob Wilkens stătea în fața oglinzii și își privi chipul care se răsfrângea în luciul sticlei.

Era îmbrăcat cu o eleganță distinsă și înfățișarea lui era cât se poate de atrăgătoare, dar privirea-i părea îndurerată, rătăcită în depărtări nevăzute de nimeni.

Astfel îl găsi mama lui care veni să-i aducă aminte că e timpul să plece la familia Crosham.

Bob era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu o auzi intrând pe doamna Wilkens.

Abia când aceasta se apropiă de el și îi puse mâna pe umăr, Bob tresări, își duse mâna la frunte și se sili să zâmbească.

— Da... da... iată vin, mamă, murmură el. Nu-ți fie teamă...

Foarte îngrijorată, doamna Wilkens clătină capul.

— Bob, scumpul meu băiat, ce se va întâmpla oare? zise ea suspinând.

Bob îi mângâiă cu drag obrajii palizi și răspunse:

— N'avea nicio grijă, totul va merge bine. Imi voiu aduna toate puterile.

— Dar dacă te vor părăsi?

— Dar sunt om în toată firea, dragă mamă!

— Insă te gândești neîncetat la sărmana moartă.

— Te surprinde faptul acesta?... Numai tu știi cât am iubit-o pe Felicia și tocmai azi, în ziua nunții, când aud clopotele de la biserică, amintirea visurilor mele de fericire îmi revine mai vie ca niciodată. Mereu trebue să mă gândesc de câte ori am vorbit cu Felicia, cum va fi când vom păși în fața altarului ca mire și mireasă și acum... va îngenunchia lângă mine alta, pentru care inima nu-mi bate. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri atât de triste. Eu singur mi-am ales soarta, din milă și îndurare pentru o sărmană făptură omenească, tânără, frumoasă și nevinovată și trebue s'o duc mai departe, așa cum va fi voința Celui atotputernic... Am însă o singură mângâiere, mamă. Prin jertfa mea am reușit s'o conving pe Hariett că e cu desăvârșire sănătoasă.

— Da, e o adevărată bucurie să vezi pe sărmana fată cum înflorește sub înrâurirea fericirii. Știrea căsătoriei tale cu Hariett Crosham a avut și asupra tatălui tău un efect minunat.

Bob Wilkens își întoarse fața. O trăsătură aspră se ivi în jurul buzelor sale și privirea-i se întunecă.

— Ei da, tata se bucură că vor intra bani în cassa întreprinderilor Wilkens!... S'a interesat numai de mărimea zestrei care mi se dă, dar de mine n'a spus niciun cuvânt. Puțin îi pasă dacă această îndoită jertfă pe care o aduc, îmi va pricinui pieirea. El nu întreabă ce se petrece în sufletul meu, prevede numai o epocă de înflorire pentru întreprinderea lui și nici nu gă-

sește măcar cu cale să-mi spună un cuvânt de mulțumire. El socotește ca ceva de la sine înțeles, ca un ce firesc, că eu — fiul său — să mă pun pe planul al doilea, numai intreprinderea să propășească. După părerea tatei inima e ceva cu totul nefolositor, pe care ar fi bine să-l smulg din piept...

— Bob, scumpul meu Bob!... Pentru Dumnezeu, cât ești de amărât și îndurerat!...

— Da, mamă, ai dreptate, sunt îndurerat și amărât, dar toată vina o are numai tata, care prin cruzimea lui mi-a nimicit fericirea vieții.

Doamna Wilkens se lăsă pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

— Și în starea aceasta sufletească vrei să mergi la nuntă, Bob?... Doamne, numai de nu s'ar întâmpla o nenorocire!...

Plin de îngrijorare Bob Wilkens se apropiă de mama lui și îi cuprinse umerii cu brațul.

— Nu plânge, măicuță, nu-ți fie teamă... nu se va întâmpla nimic. Nu fii supărată pe mine că nu m'am putut stăpâni și te-am lăsat să privești adânc în sufletul meu. Dar vezi... tu ești singura ființă căreia mă pot destăinui, singura care știe ce se petrece în sufletul meu. Mă străduiesc din răsputeri să-mi înfrâng singur durerea, dar e atât de mare, atât de grozavă, încât vin clipe când trebue să-mi strig toată jalea.

Bob îngenunchiă în fața ei și urmă:

— Mamă scumpă... nu fii supărată pe mine.

Ea îi mângâiă părul și cu ochii umezi de lacrimi se uită la fiul ei.

— Sărmanul, dragul meu băiat, murmură doamna Wilkens. De aș putea să te ajut!... Aș da orice...

— Nimeni nu-mi poate veni în ajutor, mamă, răspunse Bob Wilkens, ridicându-se în picioare. Una singură ar putea... Felicia... dacă ar veni... dacă ar apare deodată în fața mea și mi-ar spune: „Bob, sunt încă în viață, te mai iubesc și acum, nu pot trăi fără tine". Atunci aș deveni iar omul de altă dată, aș regăsi bucuria și fericirea pierdută... dar așa?...

Făcu o mișcare obosită, apoi urmă:

— Dar de ce să mă mai chinuiesc cu astfel de gânduri?! Nimic nu se mai poate îndrepta, iar visurile și dorințele mele nu se vor putea înfăptui niciodată. Trebue să-mi urmez calea grea pe care am apucat... Acum hai să mergem, mamă, mașina așteaptă și Hariett o fi nerăbdătoare.

Bob oferi doamnei Wilkens brațul, dar aceasta îl mai strânse odată cu putere la piept și îi zise încet, cu vocea înecată în lacrimi:

— Dumnezeu să-ți dea puterea să-ți duci povara pe care ai luat-o asupra ta, dragul meu Bob, și orice s'ar întâmpla, nu uita niciodată că mama ta îți va rămâne cea mai bună prietenă, la care vei putea veni oricând vei avea nevoie de un cuvânt de mângâiere.

Privirile lor se întâlniră încă odată, apoi Bob o sărută. Era însă atât de mișcat, încât temându-se să nu-și piardă stăpânirea de sine, se desfăcu din îmbrățișarea ei și grăbi plecarea.

Tăcuți parcurseră drumul până la vila președintelui Crosham, însă se ținură strâns de mână, ca și când ar fi vrut să se încurajeze unul pe altul, să-și dea putere.

Familia Crosham îi aștepta cu nerăbdare.

Când Bob Wilkens intră în odaia tinerei fete și o văzu îmbrăcată în rochia scumpă de mireasă, împodobită cu flori de lămâiță și văl, inima i se încleștă de durere.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 66
18 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Felicia stătea la pară, în bătaia vântului (pag. 523)

Fața lui luă o expresie tristă și întunecată, așa că Hariett îl privi plină de mustrare. Brațele pe care drăgălașa fată le ridicase spre a-l îmbrățișa se lăsară iar în jos și ea îi zise, îndurerată:

— N'ai de loc înfățișarea unui mire fericit, Bob. S'ar putea crede mai curând că ai venit la o înmormântare...

La înmormântarea celor mai frumoase visuri de fericire, îi trecu prin gând lui Bob Wilkens și tresări când Hariett urmă supărată:

— Și ieri ai fost trist, abia de ai zâmbit o singură dată. Nădăjduiam însă ca cel puțin azi, în ziua nunții să fii puțin mai vesel. Dar ai venit cu o față atât de tristă, încât îmi vine să cred că nu-ți convine că nunta are loc atât de repede.

Dacă ai ști câtă dreptate ai! îi trecu fulgerător prin gând lui Bob. Dar spre a o liniști, zise cu un zâmbet silit:

— Scumpa mea Hariett, cum poți să vorbești așa? Știi doar starea în care se află tata și că mai cu seamă în timpul din urmă am avut foarte mult de lucru. Toate astea au avut o înrâurire mare asupra mea și nu pot să duc aceste poveri atât de ușor...

Indignată, Hariett bătu din picior.

— Vreau să fii vesel când vii la mine. Să nu te mai gândești la grijile tale, ci numai la aceea că trebue să mă faci fericită. Tu ești însă foarte puțin drăgăstos cu mine; de cele mai

multe ori ești tăcut și te gândești la altceva, numai la ceiace un logodnic datorează logodnicii lui nu te gândești.

Dar deodată Hariett se apropiă de Bob Wilkens, îi cuprinse gâtul cu brațele, își schimbă tonul, nu mai vorbi cu mustrare, ci cu patimă și dragoste:

— Tu... tu, nu știi, nu simți cât de mult te iubesc?! Mi-e dor de sărutările, de desmierdările tale și vreau să știu însfârșit că și tu mă dorești. Astăzi e ziua nunții noastre... astăzi voi deveni soția ta, voiu fi toată a ta și tu ești al meu... Ah Bob, spune-mi cel puțin în ceasul acesta, înainte de a păși în fața altarului, jură-mi că mă iubești numai pe mine și nu te gândești la alta. Mi-e atât de teamă că nu mă iubești așa cum aș dori!.. Văd mereu fantome și mi-e frică să nu mi te ia alta. Bob, te rog jură-mi că sunt singura ta dragoste și că nu mă vei trăda nici cu gândul...

Bob se speriă la auzul acestor cuvinte, se speriă mai mult de vocea cu care fuseseră spuse și de sclipirea pătimașă din ochii ei. Deodată i se păru că Hariett e o străină. Nu mai era oare fata cea blândă pe care o cunoscuse până acum? I se păru deodată ca o pisică sălbatică.

Inainte de a-i putea împlini cererea și a-i face jurământul cerut, președintele Crosham și soția lui intrară în odaie, însoțiți de oaspeții cari veniseră să ia pe miri.

Incïudată, Hariett își încruntă sprâncenele și înainte de a da brațul tatălui ei, șopti lui Bob Wilkens:

— Vom mai vorbi despre asta mai târziu.

Apoi părăsi camera la brațul tatălui ei, spre a pleca la biserică.

Bob o urmă la brațul mamei sale.

Era însă atât de mult sub înrâurirea cuvintelor spuse de Hariett, încât străbătu ca un somnambul drumul scurt până la biserică, care era aproape de palatul președintelui Crosham.

Indura chinuri de moarte gândindu-se la zilele și săptămânile viitoare, când va trebui să trăiască lângă Hariett, ca soțul ei.

Cum va putea duce o asemenea viață?

In sufletul său se născu dorința să vie un cutremur de pământ și să-l împiedece de a păși în fața altarului cu o femeie pe care n'o iubea.

Fără să-și dea seama își încetini pașii, ca și când ar fi putut opri avalanșa care amenința să se năpustească asupra lui, să-l facă jucăria unei femei capricioase și bolnave.

201. — Ceasul despărțirii.

Prea repede venise pentru toți clipa în care trebuiau să-și ia rămas bun.

Betty, Jean și Coțofană însoțiră pe contesă de Martigny și pe Felicia până la vapor. Aci îi aștepta căpitanul Barnabe. Cu căpitanul vaporului cu care aveau să facă călătoria până la Oslo, Barnabe orânduise totul pentru cununia pe bord.

Numai Raul Bernard nu putu veni.

De data aceasta nu tatăl său îl împiedicase, ci propria lui nebăgare de seamă era pricina că nu mai putuse fi împreună cu Felicia la plecarea acesteia.

In ciocnirea pe care o avusese cu alt automobil i se rupseseră mai multe coaste și fusese rănit de hârburile de sticlă, așa că fusese dus la spital.

Dolores și Felicia aflară abia pe vapor de accidentul lui Raul. Altfel s'ar mai fi dus odată să-l vadă și cuprinsă de milă, Felicia i-ar fi făcut poate făgăduieli care ar fi deșteptat nouí speranțe în sufletul tânărului îndrăgostit.

Era deci mai bine dacă pleca fără să-l mai revadă și Coțofană își luă însărcinarea să-i transmită salutări și urări de însănătoșire grabnică din partea tinerei fete.

Cei șase prieteni nu mai vorbiră aproape deloc căci despărțirea îi întristase prea mult.

Numai din când în când unul din ei rostea câte un cuvânt.

Fiecare ar fi avut încă multe de spus, inimile lor erau însă prea întristate și niciunul nu mai găsi cuvintele.

Totuși privirile pe care și le aruncau spuneau mai mult decât cele mai frumoase cuvinte.

Când marinarii ridicară ancora, dând de veste că mai erau numai câteva minute până la plecarea vaporului, toți se îmbrățișară atât de strâns, cu atâta dragoste, ca și când s'ar despărți pentru vecie.

Dolores o îmbrățișă cu o dragoste deosebită pe bătrâna Betty și zise plângând:

— Cine și-ar fi putut închipui că vom fi nevoite să ne despărțim vreodată, buna mea

Betty?! Aveai să petreci o bătrânețe fericită și fără griji la mine, și acum?!.. Ah, scumpa mea Betty, de tine mă despart mai greu decât de oricine!

Cu dragoste de mamă Betty îi mângâiă a. brajii și murmură:

— Nu te îngriji de mine, căci nu voiu muri de foame. La Jean și Coțofană voiu avea un adăpost. Noi trei bătrâni vom duce o gospodărie împreună și ne vom orândui viața cum se va putea mai bine. Mii de alți oameni o duc mai greu ca noi. Vei vedea că vom trece prin toate și în curând ne vom revedea fericiți, scumpa mea Dolores.

— Să te audă Dumnezeu!

— Numai tu să fii fericită, atât de fericită cât îți doresc eu și cum meriți.

— Mihail mi-e foarte drag, Betty, și abia în zilele din urmă am putut să-mi dau bine seama cât de mare e dragostea mea pentru dânsul. Așa dar, oricât de grea ne va fi viața, cu puteri unite vom trece prin toate.

— Și dacă nenorocirea vă va urmări și mai departe, atunci știți că la Jean, la Coțofană și la mine veți găsi întotdeauna un locșor unde să vă puteți refugia.

Dolores o sărută și îi zise:

— Buna, scumpa mea Betty.. pe tine nu te voiu uita niciodată!

— Iar eu mă voiu ruga zilnic lui Dumnezeu să-ți dea fericirea și zile mai bune.

Dolores o mai îmbrățișă și o mai sărută încă odată, apoi se întoarse spre bătrânul Jean.

Se uitară numai unul la altul, își strânseră mâna și pe când își ștergea lacrimile care îi umeziseră ochii, Jean zise cu vocea înăbușită:

— Iți doresc tot binele și toată fericirea. Scrie-ne curând cum îți merge ție și fetei tale... Și acum... călătorie bună!

Și Coțofană avu parte de o strângere de mână prietenoasă din partea contesei, iar Felicia îl îmbrățișă și-l sărută cu dragoste. Apoi cei trei bătrâni trebuiră să părăsească vaporul și cu pași grei și obosiți se duseră spre cheiu.

După câteva clipe puntea fu ridicată, mașina începu să duduie și vaporul se puse în mișcare.

Pasagerii se îngrămădiseră pe punte și făceau semne de rămas bun celor de pe cheiu. Vaporul își mări viteza și se depărtă în largul mării.

Contesa de Martigny luă mâna căpitanului Barnabe și uitându-se în adâncul ochilor lui îi zise în șoaptă, pe când fața ei, tristă până atunci, se lumină de fericire:

— Mihaile, acum ne-am despărțit de viața pe care am dus-o și mergem spre un viitor care va fi numai al nostru.

Cu dragoste nemărginită Barnabe se uită la dânsa ca și când ar fi vrut să-i pătrundă până în adâncul sufletului și o întrebă:

— N'are să-ți pară niciodată rău că ai venit cu mine, scumpa mea Dolores?

— Imi ești nespus de drag, Mihaile, așa că nu mă voiu căi niciodată de ceea ce am făcut. Iubirea înfruntă toate greutățile și înfrumusețează viața. Orice s'ar întâmpla, iubirea ne va face să înfruntăm tot.

Cu un zâmbet plin de fericire, Barnabe îi sărută amândouă mâinile care îi erau atât de dragi și pe care dorise atât de mult să le ție totdeauna într'ale lui.

— Tu ești singura mea bucurie și cuvintele tale mă fac cel mai fericit om, îi zise el încet.

Dolores se lipi de dânsul și pe când Marsilia dispărea în ceața amurgului, ea nu vedea decât sclipirea de dragoste din ochii iubitului ei.

— Vrei să-ți spun neîncetat că te iubesc? Nu te vei plictisi niciodată auzindu-mă spunându-ți mereu același lucru?

— Niciodată, Dolores!... Cuvintele tale de dragoste mă vor face întotdeauna fericit. Le-am așteptat vreme atât de îndelungată!...

— Vezi că din nenorocirile care s'au abătut năprasnice asupra mea, s'a născut fericirea ta, dragul meu Mihail!

— Cea mai frumoasă și sfântă datorie a mea va fi să te fac să uiți tot ce ai îndurat, iubita mea.

Deodată Dolores își aduse aminte de Felicia care dispăruse de lângă dânșii și cuprinsă de îngrijorare, străbătu repede toată puntea în căutarea fetei.

Căpitanul Barnabe o descoperi întâi și i-o arătă contesei de Martigny.

La prora vasului Felicia stătea în bătaia vântului care îi flutura părul auriu și privirea era îndreptată spre întinsul nemărginit al mării

ea și când ar fi căutat ceva în depărtări necunoscute de nimeni.

Dolores și căpitanul Barnabe își încetiniră pașii.

— Sărmana mea Felicia se gândește la Bob Wilkens și îndură chinuri de moarte din pricina acestei iubiri, zse Dolores în șoaptă.

— Dar nu se va lăsa biruită, răspunse Barnabe. Privește cât de mândră e și cum ține capul sus. Ca și tine, va ști să înfrunte viața și cu același curaj își va duce povara durerii.

— Dumnezeule, ce n'aș da spre a o cruța de suferință! murmură Dolores. Va vărsa multe lacrimi și inima ei va sângera până când va reuși să uite. Sunt grozav de îngrijorată din pricina asta.

Se păru că tânăra fată simți apropierea și grija mamei sale, căci se întoarse deodată și veni spre Dolores. Cu amândouă brațele cuprinse gâtul contesei de Martigny și se lipi strâns de dânsa.

— Ești fericită, mămico? o întrebă Felicia. Te bucuri că vei face încă azi nunta?

— Da, copila mea scumpă, răspunse Dolores. Sunt fericită, dar aș fi și mai bucuroasă, dacă nu te-aș vedea atât de tristă.

Felicia se sili să zâmbească.

— Nu trebue să ceri prea mult, mamă. Pentru nimeni și nicăieri nu există fericire desăvârșită. Dar să nu te mai îngrijești de mine. Cu încetul voiu ajunge să-mi potolesc inima, care nu vrea să înțeleagă că nu-i este îngăduit să viseze.

Cuprinsă de o teamă nelămurită, care o chinuise și în zilele din urmă și o făcuse să aibă vedenii îngrozitoare, Dolores o strânse pe Feliia la piept și îi zise cu vocea înăbușită:

— Îmi făgăduiești, Felicia mea scumpă, să nu mă părăsești niciodată?

Fata se uită lung la mama ei și îi înțelese îndată gândul.

— Dar, mămico dragă, cum poți să-ți închipui că îmi voiu răpune singură viața? Nu.. să nu-ți fie teamă de așa ceva căci știu că ai nevoie de mine spre a fi fericită. Cum poți crede că aș fi în stare să-ți pricinuesc o durere atât de mare, acum după ce ne-am regăsit?

— Felicia mea, tu nici nu poți ști ce greutate mi-ai luat de pe suflet prin cuvintele tale. In nopțile din urmă n'am găsit liniște! Neîncetat m'a urmărit teama că nu vei mai putea îndura viața, ca și atunci când m'ai găsit la barul «Valencia».

— Dece nu mi-ai vorbit niciodată de teama ta, mamă? Ți-aș fi făgăduit și mi-aș fi ținut cu sfințenie promisiunea, că nu voiu părăsi niciodată viața de bună voie... Acum vei fi liniștită, nu-i așa, mamă?

— Da, copila mea scumpă.

— Vezi câtă dreptate am avut când am spus că Felicia nu se va lăsa doborîtă de această furtună care s'a năpustit asupra ei? interveni Barnabe care până atunci stătuse tăcut la o parte. Acum cred că poți fi liniștită și să-ți alungi toate gândurile negre.

— Da, mamă, poți fi liniștită, adăugă Felicia, căci pentru un bărbat care m'a uitat atât de repede și care și-a dăruit inima altei femei, fără a mai face o încercare de a afla ceva despre mine și soarta mea, nici prin gând nu-mi trece să-mi jertfesc viața. Mă bizui pe ambiția și mândria mea de femeie, cae mă vor ajuta să uit această dezamăgire. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri triste, căci o rană se închide mai repede, dacă nu ne mai atingem de ea. Acum haideți să facem pregătirile pentru cununia voastră. Cu toate că nu se va face în biserică și nu va fi binecuvântată de preot, ci de un căpitan bătrân de vapor, vreau să fie o ceremonie de care să vă amintiți cu drag toată viața.

Luă de mână pe Dolores și pe căpitanul Barnabe și se îndreptă cu ei spre cabinele lor.

In drum întâlniră însă pe primul ofițer al vaporului, care rugă pe căpitanul Barnabe să vie cu dânsul, spre a mai discuta despre unele chestiuni importante.

El se despărți deci de Dolores și Felicia, care se duseră în cabină de unde luară flori cu cari voiau să împodobească sala de mâncare. Un marinar, care nu văzuse până acum pe contesa blondă decât din depărtare, se oferi să le dea ajutor, încântat că avea prilejul să-i fie de folos.

Raul Bernard trimisese la plecare două buchete mari și frumoase, așa că, cu acestea Felicia împodobi altarul improvizat în fața căruia aveau să se unească pentru viață Dolores și căpitanul Barnabe. Marinarul aduse o cruce și două sfeșnice de argint pe cari le așeză pe o masă.

Dolores veni îmbrăcată într'o rochie de culoare albastru deschis și ca singură podoabă avea la piept un mic buchet.

Căpitanul Barnabe își îmbrăcase uniforma care îi dădea o înfățișare impunătoare.

Contesa de Martigny părea mai frumoasă ca oricând. Ochii îi sclipeau de fericire, obrajii îi erau îmbujorați și arăta atât de tânără, încât nimeni n'ar fi crezut că trecuse prin atâtea greutăți și nenorociri.

In timpul scurtei ceremonii la care luară parte ca martori primul și al doilea ofițer, Felicia îngenunchiă lângă mama ei și se rugă Celui Atotputernic pentru fericirea celor doi oameni cari îi erau atât de dragi.

Dolores și Barnabe răspunseră un „da" limpede și hotărât la întrebarea căpitanului vaporului, care celebra cununia, și mâinile nu le tremurară când semnară actul de căsătorie. Acum erau uniți pentru toată viața.

Contesa blondă din Marsilia nu mai exista, ci numai doamna căpitan Barnabe, care era hotărîtă să împartă cu soțul ei toate bucuriile și greutățile vieții.

Amândoi aveau acum pe deget inelul simplu de aur, simbolul legăturii lor și amândoi nădăjduiau că drumul pe care îl luaseră îi va duce la fericire.

202. — O vizită neașteptată.

Pe tot timpul boalei. Frank Wilkens dovedi mai mult ca oricând că era un om fără nervi.

Atacul de apoplexie îl doborâse, totuși nu se lăsase înfrânt.

Voința neînduplecată de a trăi îl făcu să învingă paralizia. Nu se dădea înapoi din fața tuturor exercițiilor, era neobosit în încercările de a vorbi, se supunea tratamentului electric, lăsa să i se facă tot felul de masaje, într'un cuvânt făcea totul spre a-și redobândi sănătatea.

Medicii erau foarte mulțumiți de pacientul lor și îl încurajau neîncetat, așa că Frank Wilkens era pe deplin încredințat de grabnica lui însănătoșire.

Dealtminteri nici prin gând nu-i trecea să părăsească de pe acum câmpul activității lui, nu voia cu niciun preț să fie aruncat „la fier vechiu", cu atât mai puțin cu cât prin intervenția energică a lui Bob, întreprinderili Wilkens mergeau spre o nouă epocă de înflorire.

— Bob tot e fiul meu, își spunea Frank Wilkens. Chiar dacă mi se împotrivește cu încăpățânare și e încă supărat pe mine că i-am pus piedeci în dragostea lui pentru fata contesei blonde din Marsilia, totuși va recunoaște că am avut dreptate și că am procedat bine așa cum am făcut.

Cu atât mai sigur fu Frank Wilkens de victoria lui, când află că Felicia murise.

Această știre și vestea despre logodna lui Bob cu Hariett Crosham îl umplură de bucurie, ceea ce avu o înrâurire minunată asupra sănătății lui.

Niciodată nu se așteptase la un succes atât de mare.

Legătura cu familia Crosham îi era de o mie de ori mai plăcută decât aceea cu Drof, căci președintele Crosham nu se va amesteca niciodată în afacerile intreprinderilor sale, pe când bătrânul Drof ar fi făcut-o cu mare satisfacție.

Așa dar Frank Wilkens era cu desăvârșire mulțumit cu întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Singurul fapt care îl mai stingherea era mersul încet al însănătoșirii lui.

Dorea cu aprindere să poată relua cât mai curând frânele marilor lui intreprinderi, să știe, să simtă că încă nu fusese dat la o parte.

Trebuia să mai aibă însă răbdare.

In ziua aceea îi fu mai greu ca oricând să stea în pat, căci era ziua nunții lui Bob, la care din nefericire nu putea lua parte.

Toate gândurile lui erau însă la nuntă.

Ceruse de la soția lui să-i aducă fotografii de ale tinerei perechi și acum, rezemat în perne, le privea neîncetat.

Erau nenumărate fotografii de amator pe cari președintele Crosham le luase cu prilejul vizitelor lui Bob Wilkens în casa lui.

Una reprezenta pe tineri luându-și gustarea de după prânz pe terasa vilei, alta îi arăta plimbându-se prin parc, apoi cu barca pe lac.

Frank Wilkens nu își lua ochii de la ele și nu mai putea de bucurie.

— Ce băiat chipeș e Bob' al meu! Nu e de mirare că femeile se îndrăgostesc de dânsul, își zise bătrânul Wilkens.

Se rezemă în perne și închise ochii; omul care nu fusese niciodată sentimental, care tăgăduise cu tărie tot ce era în legătură cu sentimentele, care ascultase întotdeauna numai de vocea rațiunii, începu să viseze.

Gândurile sale rătăciră departe, în trecut, la vremea când fusese și el tânăr și frumos ca Bob.

Dar deodată își aduse aminte de discuția pe care o avusese cu Roger Hallier.

Trecuse atunci prin momente grele, când răzbunarea acelui tânăr era gata să nimicească întreaga operă a vieții sale. Da, iubita lui din tinerețe știuse să sădească ura în sufletul fiului ei!

— E ciudat că în ura lor împotriva bărbatului de care se cred înșelate, toate femeile sunt la fel, își depănă Frank Wilkens mai departe șirul gândurilor și își aminti de clipa în care se întâlnise cu contesa blondă din Marsilia.

Fiecare cuvânt al convorbirii avute cu ea îi reveni în memorie. Cine știe ce s'ar mai fi 'petrecut atunci, dacă întâmplarea n'ar fi adus la barul „Valencia" pe Bob și pe fiica acelei contese de Martigny.

Da, soarta era foarte ciudată în hotărârile ei!

Mii de alte fete frumoase sunt pe lumea asta, și tocmai de Felicia de Martigny se îndrăgostise Bob Wilkens!

Adâncit în amintiri, Frank Wilkens abia auzi deschizându-se ușa camerii în care se afla. Dar nici nu înălță capul, presupunând că intrase una din surorile de caritate, care îl îngrijeau.

Voind să rămână singur, neturburat de nimeni, spre a putea visa mai departe, nu deschise ochii ci se prefăcu că doarme, în speranța că sora se va retrage. Câteva clipe rămase tăcut și ascultă.

Auzea deslușit pașii cari se apropiau.

Era cam supărat, căci nu-i plăcea să fie prea cocoloșit Era doar pe calea însănătoșirii, așa că nu mai avea nevoie de îngrijiri prea mari ca un copil mic, sau ca un bolnav pe moarte.

Simțea în el noui puteri și un nou dor de viață.

Frank Wilkens nici nu se gândea la moarte.

In curând va putea coborî din pat, va putea să reia conducerea întreprinderii lui și aștepta cu nerăbdare clipa când va putea părăsi spitalul.

Și chiar de va fi nevoit să fie dus cu un căructor la birou, picioarele fiindu-i încă paralizate, totuși nu va mai fi chinuit de plictiseală, va putea să muncească iar.

Munca îi umpluse întreaga viață și numai munca îi va reda cu desăvârșire sănătatea!

Deodată tresări; i se păru că o umbră mare răsare lângă dânsul.

Fără să vrea deschise ochii și privirea i se opri asupra chipului unui bărbat de statură înaltă, cu fața plină de cicatrici și îmbrăcat într'un costum de miner.

Plin de uimire, Frank Wilkens se uită la străin.

Visa oare cu ochii deschiși?

Ce însemna venirea acestui om?.. Ce căuta în odaia lui? Cine era necunoscutul din fața sa?

— Cine ți-a dat voie să intri aici? se răsti Frank Wilkens iritat și-și trecu mâna peste ochi, ca și când ar fi vrut să alunge o vedenie.

Dar omul rămase acolo, nu era o fantomă.

Apoi auzi deslușit glasul străinului care zise cu un zâmbet ironic pe buze:

— Am intrat fără voie, Frank Wilkens

— Presupun că ai greșit ușa!

— Nu, sunt acolo unde trebue să fiu.

— Şi ce pofteşti?

— Să ne răfuim! fu răspunsul ameninţător care ieşi de pe buzele misteriosului străin.

Bolnavul se îngălbeni şi întinse mâna spre sonerie, dar omul i-o luă înainte şi opri mişcarea.

Apoi repetă cu voce aspră:

— Da, avem amândoi o răfuială! Nu încerca în zadar să chemi ajutor, căci nu va veni nimeni. Medicii şi îngrijitorii au destul de lucru, căci în urma unei explozii au fost aduşi peste o sută de răniţi, aşa că timp de vre-o oră vom fi singuri şi nimeni nu ne va turbura.

Glasul acesta!...

Lui Frank Wilkens i se păru că mai auzise cândva această voce... Şi ochii străinului i se păreau cunoscuţi.

Fu cuprins de teamă când simţi privirea pe care omul o îndreptase asupra lui. Işi duse mâna tremurătoare la gât şi desfăcu gulerul cămăşii de noapte cu care era îmbrăcat.

I se părea că se înăbuşă.

— Cine eşti?... Nu te cunosc, murmură el cu glas scăzut.

Omul cu faţa brăzdată se apropiă şi mai mult de pat, tăcu câteva clipe, apoi zise ameninţător:

— Dar eu te cunosc, Frank Wilkens. De vre-o câteva săptămâni am vrut să vin la tine, o boală m'a ţinut însă în pat. Apoi, îndată ce m'am făcut bine, am venit.

— Ci spune-mi odată, ce înseamnă toate vorbele dumitale?.. Ce vrei?

Omul îşi încrucişă braţele pe piept şi răspunse:

— Ţi-am spus doar că vreau să mă răfuiesc cu tine!

— Iţi sunt ceva dator? izbucni Frank Wilkens, dar în acelaşi timp privirea lui se îndrepta spre uşă, ca şi când ar fi aşteptat un ajutor de acolo.

De ar veni vre-un îngrijitor!

Omul acesta părea să fie nebun.

— Ai o datorie foarte mare faţă de mine, Frank Wilkens, urmă străinul. Ai pe conştiinţă viaţa şi fericirea mea şi pe aceea a unei femei frumoase.

— Eu?... Eu am pe cuget viaţa dumitale?... Doar te văd zdravăn şi sănătos?!...

— Cu faţa sfârtecată, răspunse străinul cu un râs amar, pe când tu ai rămas bărbatul frumos de odinioară. Dar îmi vei plăti însutit şi înmiit chinurile şi suferinţele pe care le-am îndurat în ultimii douăzeci de ani. In sfârşit a venit ceasul ispăşirii!... Un capriciu al soartei mi-a deşteptat conştiinţa, mi-a amintit că nu-mi mai este îngăduit să mă ascund în singurătatea munţilor Australiei, că mai am de împlinit o datorie, să uşurez copilei mele calea spre fericire.

FrankWilkens izbucni într'un râs silit.

— Nu înţeleg ce tot îndrugi!... Cum ţi-am spus, nici nu te cunosc!

Misteriosul străin îşi înălţă trupul, privirea-i deveni şi mai pătrunzătoare şi cu glas apăsat zise:

— Frank Wilkens, sunt vărul tău, căruia i-ai furat partea de moştenire, căruia i-ai nimicit fericirea întregei sale vieţi şi pe care l-ai închis într'o casă de nebuni.

In odaie se făcu tăcere sinistră.

Omul cu faţa crestată stătea nemişcat în faţa patului bolnavului, cu braţele încrucişate pe piept, cu privirea aţintită asupra lui Frank Wilkens.

Regele automobilelor se lăsase să cadă pe spate, faţa îi devenise palidă şi cu ochii holbaţi se uita la Crestat.

In sfârşit zise cu voce înecată:

— Tu... tu eşti?

Crestatul dădu din cap.

— Inţelegi acum ce răfuială am cu tine? Dealtminteri îmi închipuisem altfel întâlnirea noastră. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte voiam să-ţi cer. Dar acum soarta mi-a luat o parte din sarcină, căci nu mai eşti decât o sdreanţă...

Frank Wilkens se folosi repede de întorsătura favorabilă pe care o luase convorbirea şi întrebă cu înfrigurare:

— Va să zică vrei să renunţi la răzbunare?

— Numai cu o condiţie.

— Care anume?

— Trebue să recunoşti că şi eu sunt proprietar al întreprinderilor Wilkens şi că eu, nu tu, eşti tatăl Feliciei de Martigny.

— Ce ştii despre fata asta?

— Ştiu tot. Printr'o întâmplare fericită am aflat că n'ai nimicit numai viaţa contesei de Martigny şi pe a mea prin cruzimea ta, ci vrei să distrugi şi fericirea fiului tău şi a copilei mele. Deşi aş fi dorit ca Felicia să-şi dăruiască dra-

gostea altui bărbat, dar dacă îl iubeşte pe Bob, îi voiu ajuta să devie fericită şi de astă dată eu voiu fi mai tare ca tine.

Frank Wilkens îşi încruntă sprâncenile, dar în acelaşi timp un zâmbet batjocoritor îi flutură pe buze.

— Eşti atât de sigur că vei ieşi învingător?

— Ai oumva de gând să începi o luptă cu mine? Te previn încă odată că acum sunt eu mai tare. Dacă îţi închipui că voi putea nimici fericirea fiului tău şi a Feliciei, aşa cum ai nimicit-o pe a mea, atunci te înşeli amar. Orice încercare de acest fel ar însemna pieirea şi ruina ta. Dacă Felicia şi Bob vor fi fericiţi, atunci voiu renunţa la răzbunareaa mea şi mă voiu întoarce acolo de unde am venit. Altfel însă, voiu arăta lumii întregi ce ticălos e Frank Wilkens, regele automobilelor, şi vei înţelege că în cazul acesta ai fi pierdut. Ar fi deajuns să aţâţ iar focul care începuse să se întindă în întreprinderea ta şi lucrătorii tăi mă vor răzbuna. Vor sabota lucrul, vor da foc fabricii şi te vor aduce la sapă de lemn. Vei ajunge în aceeaşi mizerie în care m'ai prăbuşit odinioară pe mine. Dar încă mai ai timp să alegi, Frank Wilkens...

— Din nefericire nu mai pot face nimic, căci însuşi Bob s'a hotărît altfel, îi curmă vorba Frank Wilkens.

Crestatul tresări şi repetă:

— S'a hotărît altfel?

— A uitat pe moartă.

— Pe moartă?... Bob crede că Felicia e moartă?!

— Negreşit, căci poliţia din Sidney i-a făcut cunoscut că Felicia şi-a găsit moartea în pustiul pietros al Ausraliei.

— Şi fiul tău a uitat atât de repede pe sărmana mea Felicia?

Frank Wilkens dădu din umeri.

— Te surprinde atât de mult faptul acesta?

— După toate câte mi-a povestit Felicia despre dragostea cea mare a lui Bob, nu-mi vine să cred ce spui.

— Totuşi aşa este. Bob şi-a dat seamă că dragostea lui n'a fost decât o beţie trecătoare şi s'a deşteptat în clipa când a aflat că iubita lui e fiica cunoscutei contese blonde din Marsilia.

La auzul acestor cuvinte Crestatul işi încleştă pumnii şi izbucni plin de mânie:

— Asupra cui cade vina că Dolores a fost nevoită să se vândă?!... Cine a aruncat-o în mocirlă?... Tu... tu eşti singurul vinovat! Dar în privinţa aceasta voiu deschide ochii fiului tău, il voiu lămuri că e datoria lui să îndrepte faţă de Felicia, ceea ce ai păcătuit tu faţă de mama ei. Sunt încredinţat că nu va sta o clipă pe gânduri s'o caute pe Felicia, să se ducă la dânsa.

— Te înşeli, căci aşa ceva nu se mai poate întâmpla. Dacă în zilele din urmă ai fi citit ziarele, ai fi aflat că astăzi are loc cununia lui Bob cu Hariett Crosham.

Ingrozit, Crestatul se dădu un pas înapoi şi exclamă agitat:

— Minţi!... Nu e adevărat!...

— N'ai decâ se te duci la vila preşedintelui Crosham şi vei vedea că am spus adevăru.

Timp de câteva clipe Crestatul rămase ca năuc.

Apoi îşi luă repede pălăria şi îndreptându-se spre uşă, adăugă:

— Trebue să vorbesc cu fiul tău înainte de cununie. Trebue să-i spun că Felicia trăieşte, că il iubeşte mai presus de orice şi că nimic nu stă în calea fericirii lor.

Frank Wilkens se ridică brusc şi zise:

— Nu o să faci asta. N'ai voie să împiedici această căsătorie!

— E vreo afacere bună pentru tine?

— Intreprinderile Wilkens au nevoie de zestrea domnişoarei Crosham, spre a putea trece prin criza în care se află.

— Puţin îmi pasă de criza întreprinderilor Wilkens!... N'au decât să se prăbuşească, numai Felicia să fie fericită. Vom vorbi mai târziu despre asta. Deocamdată trebue să plec pentru a vorbi cu fiul tău înainte de cununie.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 67
19 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Frank Wilkens se întinse iarăși în perne și închise ochii (pag. 534)

Fără a mai învrednici pe bolnav măcar cu o privire, Crestatul ieși repede din odaie, se urcă în mașina care aștepta afară și făgădui șoferului un bacșiș bun dacă îl va duce la timp la ținta lui.

Mașina porni cu o viteză nebună.

Crestatul spuse șoferului să nu se sinchisească de semnalele de oprire ale polițiștilor, căci el va plăti toate amenzile, așa că acesta gonea ca o vijelie pe străzi, gândindu-se la cei o sută de dolari pe cari îi va primi ca răsplată, dacă va ajunge la timp la biserica unde avea să se oficieze cununia lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham.

Numai din când în când șoferul arunca o privire plină de teamă spre omul ciudat din mașină. Fața lui era ca împietrită și nu trăda nimic din gândurile care îi frământau mintea.

Singurele cuvinte pe care le spunea în răstimpuri șoferului erau:

— Mai repede!... mai repede!

In sfârșit ajunseră în cartierele mărginașe ale orașului, prin care mașina trecu cu iuțeala vântului.

Crestatul ședea aplecat înainte, gâfâia și spunea mereu:

— Mai repede!... mai repede!

Se apropiară de New-Castle și din clopotnița bisericii Crestatul auzi dangătul clopotelor care sunau pentru cununie. Automobilul trebui să-și încetinească viteza din pricina marii mul-

ţimi care venise auzind de nunta fiicii bogatului preşedinte Crosham şi era curioasă să vadă mireasa şi tot alaiul nunţii.

In cele din urmă şoferul fu nevoit să oprească automobilul şi Crestatul coborî spre a merge pe jos drumul scurt pe care îl mai avea de făcut.

Plăti şoferului suta de dolari pe care i-o făgăduise şi alergă spre biserică.

Şoferul il văzu croindu-şi drum prin mulţime şi clătinând capul, mormăi:

— Ciudat om mai e şi ăsta. Ce va fi vrând să facă la nunta fetei lui Crosham?

Dar nu-şi bătu mult capul cu această întrebare, ci strecură în buzunar suta de dolari, cu un zâmbet mulţumit, apoi porni iar spre oraş.

Intre timp Crestatul înainta mereu spre intrarea bisericii, pe ale cărei trepte începuse să urce tânăra pereche.

Numai câteva clipe încă şi va fi prea târziu.

Dădu cu putere la o parte pe acei cari îi stăteau în cale, strigându-le:

— Lăsaţi-mă să trec.... Nu mă opriţi!...

Femeile pe care le îmbrâncea, il apucau de haină şi îi aruncau cuvinte de ocară.

Câţiva copii începură să plângă.

Se făcu o învălmăşeală, se auzi sgomot de voci, aşa că nuntaşii deveniră atenţi.

Chiar şi mirele se întoarse şi se uită spre acela care turburase liniştea.

Deodată se auziră strigăte de spaimă din mulţime:

— Mirele s'a uitat înapoi în drumul spre altar!

— Acesta e un semn rău!

— Cei doi tineri nu vor fi fericiţi!

Bob Wilkens auzi aceste strigăte şi tresări speriat.

Fără să vrea se aplecă îndată spre Hariett, care se uita la dânsul cu o privire plină de mustrare.

Ea îl trase după dânsa şi se grăbi să intre în biserică, spre a scăpa mai repede de privirile curioase ale mulţimii.

Fură intâmpinaţi de sunete solemne de orgă şi în urma lor uşa bisericii se închise.

Afară însă, sgomotul creştea din ce în ce mai mult.

Crestatul se năpusti spre intrarea bisericii şi strigă tare:

— Bob Wilkens, aşteaptă puţin, ascultă-mă... trebue să vorbesc cu tine!

Gâfâind ajunse la uşa bisericii şi puse mâna pe clanţă.

In clipa aceea fu apucat de doi poliţişti cari îl traseră înapoi şi unul din ei se răsti înfuriat la dânsul:

— Ce ţi-a venit, nebunule? Vrei să turburi ceremonia?...

Crestatul se strădui din răsputeri, să scape din mâinile poliţiştilor.

— Dă-mi drumul... Trebue să vorbesc cu Bob Wilkens!

— Ai căpiat?! se răsti iar un poliţist la el.

Crestatul se răsvrăti şi strigă:

— Fericirea lui e în joc!... Trebue să vorbesc cu dânsul!

Inciudat, poliţistul îi răspunse:

— In clipa aceasta fericirea lui Bob Wilkens e în binecuvântarea pe care i-o dă biserica!

Crestatul izbucni într'un râs amar;

— Ce ştiţi voi despre fericirea lui Bob Wilkens?!... Daţi-mi drumul, sau...

Cu o mişcare indemânatecă reuşi să scape din strânsoarea poliţiştilor şi se năpusti spre uşa bisericii.

Văzând aceasta, mulţimea care până atunci urmărise toată scena cu nepărtinire, veni în ajutorul poliţiştilor.

Crestatul fu înconjurat şi i se tăia drumul spre intrarea în biserică.

Câţiva oameni ridicară pumnii ameninţători şi strigară;

— Să nu îndrăzneşti să turburi cununia!..

— Astâmpără-te dacă nu vrei s'o păţeşti rău!...

— Doborîţi-l înainte de a pricinui o nenorocire!...

— Criminalul acesta ar trebui închis!...

— Nu vorbiţi prostii! strigă un altul. Nu e criminal, ci un sărman nebun de care trebue să ne fie milă!

— In orice caz trebue dus de aici înainte ca tânăra pereche să iasă din biserică!

Astfel de strigăte se auzeau din toate părţile.

Un servitor ieşi din biserică şi rugă să se facă linişte, căci zarva se auzea până înăuntru şi turbura ceremonia

Mulţimea din jurul Crestatului deveni din ce în ce mai agitată şi se înghesuia tot mai mult spre a-l opri.

El se lupta în zadar să scape şi striga mereu:

— Trebue să vorbesc cu Bob Wilkens!... E în joc fericirea lui!...

Dar nimeni nu lua în seamă cuvintele lui, toţi fiind încredinţaţi că au de a face cu un nebun.

Deşi era foarte puternic, în cele din urmă fu biruit de mulţime, care îl predete poliţiştilor.

Mai veniseră doi, aşa că toţi patru îl inhăţară cu putere şi îl duseră spre o maşină, în care îl urcară. Doi din ei luară loc lângă dânsul şi îi legară mâinile, luându-i astfel orice putinţă de a se mai împotrivi.

Totul se petrecuse în câteva minute.

In vreme ce în biserică Bob Wilkens stătea cu sufletul sfâşiat de dorul Feliciei, poliţiştii duseră pe Crestat la postul cel mai apropiat şi împiedicară astfel ca Bob Wilkens să afle adevărul despre soarta Feliciei de Martigny.

203. — Ce s'a întâmplat la nuntă.

Ceremonia cununiei se desfăşură în linişte, fără cea mai mică turburare.

Pe când preotul dădea binecuvântarea tinerei perechi, soarele îşi trimitea razele de aur prin ferestrele bisericii şi sărmanul Bob Wilkens îşi plângea fericirea pierdută.

La starea sufletească în care se afla, s'ar fi potrivit mai bine un cer întunecat şi o vijelie năprasnică.

Acea zi frumoasă şi însorită îi părea o sfidare a durerii lui.

Abia auzea ce spunea preotul.

Cuvintele acestuia îi sunau fără înţeles în urechi şi îi venea să-i strige preotului să tacă, să nu vorbească mai departe, să-i spună că n'o iubeşte pe fata cu care îl lega în clipa aceea pentru toată viaţa, că iubeşte pe alta...

— Felicio, unde eşti?... De ce m'ai părăsit?... Dacă m'ai fi lăsat să mor, dacă nu mi-ai fi venit în ajutor atunci când am fost în primejdie, n'aş fi fost nevoit să îndur aceste chinuri!

Bob mişca buzele, spunând aceste cuvinte în gând, dar niciun sunet nu-i ieşea din gură.

Işi blestema soarta care îl silea să joace această comedie urâtă şi nedemnă.

De ce nu se întâmplase în ultima clipă o minune care să-l fi scăpat de toate chinurile?

Diseară va fi nevoit să plece cu Hariett în noul lor cămin, să joace mai departe această tristă comedie, să se arate drăgăstos, să se lase desmierdat!

Ce sfârşit vor lua toate acestea?!

Deodată auzi întrebarea hotărîtoare din gura preotului şi ca trezit din vis, privi buimăcit în jurul său.

Ii venea să fugă, să strige în gura mare că nu e în stare să spună acel «da» fatal care îl va lega pentru toată viaţa, că nu va putea trăi cu Hariett.

Cu o privire plină de teamă şi cu ochii umezi de lacrimi tânăra fată se uită la logodnicul ei şi atunci Bob Wilkens, obosit de lupta sufletească pe care o dusese, plecă resemnat capul şi cu voce înăbuşită murmură aproape neauzit de nimeni cuvântul „da"!

Cu atât mai voios ieşi acest cuvânt de pe buzele tinerei fete.

Bob Wilkens închise ochii, căci i se părea că în clipa aceea se pronunţă sentinţa lui de moarte.

Ceremonia îşi urmă cursul obişnuit, iar tânăra pereche fu îmbrăţişată şi sărutată de părinţi, rude şi cunoscuţi.

Toţi le urară o viaţă fericită şi în sunetul orgii, braţ la braţ, Bob Wilkens şi Hariett părăsiră biserica.

Cu toate străduinţele familiei de a nu face cunoscută data şi ora cununiei, reporterii marilor ziare o aflaseră şi numeroşii fotografi se îngrămădeau la ieşire, pentru a prinde pe plăcile lor spectacolul interesant al acestei căsătorii din lumea mare.

Hariett zâmbea tuturor cu multă bunăvoinţă, în schimb faţa lui Bob Wilkens era ca împietrită.

In drumul scurt de la biserică până la vila preşedintelui Crosham, mulţimea aruncă flori tinerei perechi, iar când ajunseră acasă, servitorii le ieşiră întru întâmpinare spre a le aduce urări de fericire.

Nervii lui Bob erau încordaţi la culme şi el respiră usurat când începu banchetul.

Pentru a se ameţi şi a alunga gândurile chinuitoare, cari se năpusteau asupra lui ca nişte fiare gata să-l sfâşie, bău repede câteva pahare de şampanie.

Cu toată interdicţia alcoolului, preşedintele Crosham reuşise să-şi procure pentru nuntă şampanie şi vinurile cele mai alese.

După scurt timp dispoziţia oaspeţilor deveni cât se poate de bună.

Pahar după pahar se închină în sănătatea tinerilor căsătoriţi, musafirii râdeau, glumeau şi petreceau de minune.

Ochii miresei străluceau de fericire şi toată înfăţişarea ei era plină de viaţă şi bucurie. Şi Bob se sili să arate în timpul mesei o faţă veselă şi reuşi să înşele pe toţi, afară de mama lui, care ştia ce se petrecea în sufletul fiului ei.

Doamna Wilkens, cuprinsă de milă pentru chinurile pe care le îndura sărmanul Bob, ar fi vrut să se ducă la dânsul, să-i ia capul în mâini, să-l sărute, să-i mângâie obrajii, dar nu îndrăzni să se apropie de el, pentru a nu atrage atenţia celorlalţi oaspeţi.

Rămase nemişcată la locul ei, silindu-se să vorbească cu preşedintele Crosham spre a abate atenţia acestuia de la Bob.

— Dă-i putere, Dumnezeule sfinte, se ruga ea în gând. Fă să treacă ziua aceasta atât de grea pentru dânsul, fără ca cineva să afle ce se petrece în sufletul său!...

Deodată, pe când petrecerea era încă în toiul ei, un servitor se apropiă de doamna Wilkens şi îi spuse că e chemată la telefon.

Ea îşi ridică privirea uimită şi întrebă:

— Cine vrea să vorbească cu mine?... Ce s'a întâmplat?

Servitorul rămase foarte încurcat şi bâlbâi:

— Mi se pare... că e vorba de... domnul Wilkens... căci aceea care vă cheamă la telefon e o soră de caritate.

Doamna Wilkens se ridică repede de pe scaun şi cuprinsă de o presimţire rea, alergă în încăperea învecinată.

Bob observase scena şi era foarte îngrijorat.

— Ai văzut ce palidă s'a făcut mama deodată? o întrebă el pe Hariett. Era ca şi când ar fi primit o veste rea.

Supărată, Hariette îşi încruntă sprâncenele şi zise, iritată:

— De ce te uiţi numai la mama ta?... Tot timpul n'ai avut nicio singură privire pentru mine şi erai cu ochii numai la dânsa.

— Hariett dragă, te rog să nu fii supărată. N'ai niciun motiv să te simţi neglijată...

— Cred că de asta pot să-mi dau mai bine seama decât tine, răspunse ea cu un râs ironic.

— Cu alte cuvinte vrei să spui că ţi-am dat motiv să te plângi de mine? o întrebă Bob, uitându-se uluit la dânsa şi temându-se de o reînoire a discuţiei pe care o avusese cu Hariett înainte de cununie.

La gândul acesta simţi un fior trecându-i prin tot trupul, căci era sătul de emoţii şi turburări şi nu dorea decât linişte şi pace.

Dar Hariett urmă cu aprindere şi pe un ton plin de mustrare:

— Mărturisesc că mi-am închipuit altfel ziua mea de nuntă. Am nădăjduit să te văd fericit, să-mi strângi mâna în taină, să bei în sănătatea mea, să-mi şopteşti cuvinte de dragoste din care să străbată dorul de a fi în sfârşit singur cu mine, dar nimic... nimic! Stai lângă mine parcă ai fi un străin, pe care numai întâmplarea mi l-a dat ca vecin de masă...

— Hariett, te rog nu mai vorbi aşa, o întrerupse Bob Wilkens, iritat. Ştii că nu-mi place să fac pe îndrăgostitul faţă de alţii şi mai cu seamă azi, când sunt atâţi oaspeţi aici. E împotriva...

— Fiindcă nu mă iubeşti aşa cum te iubesc eu, fiindcă nu ţi-e dor de apropierea mea, îi curmă Hariett vorba. Dacă ar fi aşa, nici nu te-ai sinchisi de ce ar spune ceilalţi, ci ai fi fericit să mă desmierzi. Toţi ar găsi firesc ca în ziua nunţii mirii să fie drăgăstoşi, să se sărute. Eu cel puţin n'am văzut încă nicio nuntă la care mirii să fie atât de reci cum eşti tu cu mine.

Bob nu mai avu timpul să se desvinovăţească, căci în clipa aceea doamna Wilkens se întoarse în sala de mâncare.

Când o zări, Bob sări în picioare şi alergă spre dânsa.

Pe faţa ei înspăimântată citi că primise o veste grozavă.

Abia se mai putea ţine pe picioare şi când Bob se apropiă de dânsa, ea îi prinse braţul, căutând un sprijin.

Plin de îngrijorare, tânărul o conduse la un scaun și făcu semn unui servitor să aducă un pahar cu apă.

Apoi se aplecă spre mama lui și o întrebă:

— Ce s'a întâmplat?... Ce te-a speriat atât de tare?

Și ceilalți oaspeți se sculară de pe scaune și se apropiă de doamna Wilkens.

Trecură mai multe clipe până când fu în stare să se reculeagă și în sfârșit zise cu vocea înăbușită de emoție:

— Soțul meu...

— Ce s'a întâmplat cu dânsul? o întrebară toți.

Doamna Wilkens, respirând greu, își trecu mâna peste frunte și murmură:

— Starea lui s'a înrăutățit deodată...

— De unde știi asta, mamă? o întrebă Bob Wilkens.

— Mi s'a telefonat de la spital să vin imediat...

Se auziră exclamații de compătimire și toți o asaltară cu întrebări.

Ea strânse mai cu putere mâinile lui Bob și urmă:

— Nimeni nu-și poate explica această schimbare bruscă. Azi dimineață bolnavul se simțea cât se poate de bine și acum... a fost găsit în nesimțire. Când și-a revenit, a cerut să vin eu și Bob.

— Doar știe că azi e nunta noastră, zise Hariett supărată, și nu poate cere să vă duceți la dânsul.

— Doctorul recomandă cu stăruință să împlinim cererea bolnavului, murmură doamna Wilkens. Se teme de un sfârșit fatal...

Se auziră din nou cuvinte pline de compătimire.

Numai Hariett bătu din picior, îl apucă pe Bob de braț și zise plângând:

— Nu te las să pleci... Trebue să rămâi cu mine!

Bob păru încurcat și dădu din umeri:

— Nu se poate, draga mea. Ai auzit doar că tata a cerut să venim amândoi, mama și eu. Trebue să ne ducem la dânsul.

Deși știrea despre înrăutățirea stării tatălui său îl neliniștea, totuși era mulțumit că va avea prilejul să scape de petrecerea care era în toiul ei.

Și președintele Crosham se amestecă în vorbă și zise:

— Bineînțeles că dorința unui om greu bolnav trebue luată în seamă, Hariett, așa că va trebui să lași pe Bob să plece.

Dar Hariett n'avea deloc chef să rămână singură la nuntă, așa că își încolăci brațele în jurul gâtului lui Bob și se rugă:

— Ia-mă cel puțin și pe mine... nu mă lăsa singură. Dacă nu ești lângă mine, toată petrecerea și nunta nu-mi fac nicio plăcere.

Temându-se ca emoția să nu facă rău tinerei femei, președintele Crosham și doctorul casei făcură un semn lui Bob Wilkens, așa că acesta zise, în silă:

— Ei bine, te vom lua cu noi.

Hariett își desprinse în grabă cununa și vălul de pe cap, porunci unui servitor să-i aducă haina și după câteva minute se urcă împreună cu Bob și mama lui în automobilul care porni cu mare iuțeală spre spital.

Plin de îngrijorare, Bob Wilkens se uită la mama lui. care zâmbi îndurerată şi îi mângâiă obrajii. Era însă prea emoţionată spre a putea spune măcar un singur cuvânt. Şi Bob era foarte agitat şi abia răspundea la nenumăratele întrebări pe care i le punea Hariett.

Cu toată viteza cu care mergeau, drumul li se păru nespus de lung.

In sfârşit ajunseră la ţintă.

O soră de caritate le ieşi întru întâmpinare, dar nu ştiu să le spună altceva decât că găsise pe Frank Wilkens în nesimţire, că starea lui era foarte îngrijorătoare, dar că se spera o îmbunătăţire, dacă işi va vedea soţia şi fiul pe care ceruse cu stăruinţă să-i vadă.

Intrară încet în camera bolnavului.

Frank Wilkens se uită la ei lung, încercă să se ridice puţin, dar nu fu în stare să facă nicio mişcare.

Doamna Wilkens se apropiă repede de pat şi îi puse mâna pe braţ, spre a-l linişti.

Şi cei doi tineri se apropiară· Plină de teamă, Hariett ţinea strâns braţul lui Bob.

Abia putea să se ţină pe picioare, căci vederea bolnavului o turburase adânc şi aerul de spital părea să-i apese pieptul ca o grea povară. Inima ei începu să bată cu putere şi o teamă îngrozitoare de boală şi de moarte o făcu să se înfioare.

In cameră domnea o tăcere de mormânt.

Frank Wilkens îşi aţinti privirea asupra tinerei perechi şi cu mari sforţări încercă să le întindă mâna.

Bob se apropiă şi mai mult şi aplecându-se spre el îl întrebă:

— Vrei ceva, tată?

Frank Wilkens dădu din cap.

— Vreau... să ştiu... dacă... tu şi... dânsa...

Cuvintele îi ieşeau din gură întretăiate, unul câte unul.

Bob înţelese ce întrebare voia să-i pună tatăl său şi răspunse:

— Am fost cununaţi azi.

O lucire de bucurie lumină faţa palidă a bolnavului.

— Cununaţi!.. Va să zică... el... n'a putut... împiedeca... nimic...

Bob îl privi nedumerit, apoi se uită întrebător la mama lui. Doamna Wilkens crezu cu cale că trebue să liniştească pe bolnav şi repetă:

—Hariett şi Bob au fost cununaţi astăzi, Frank. Am venit chiar dela nuntă.

— Vrei să ne dai şi binecuvântarea dumitale, tată socrule? zise Hariett, emoţionată, îngenunchiând lângă patul bolnavului şi silind pe Bob să facă la fel.

Pe faţa lui Frank Wilkens se ivi un zâmbet de mulţumire sufletească.

— Da.. să vă... binecuvântez... Acum totul ...e bine.

După ce spuse aceste cuvinte, Frank Wilkens se întinse iar pe perne şi închise ochii.

Trecură câteva minute în tăcere adâncă. Apoi doamna Wilkens se întoarse spre sora de caritate şi spre doctor, care venise şi el între timp în odaie şi întrebă:

— Cum s'a înrăutăţit deodată starea soţului meu?

Doctorul dădu din umeri şi răspunse:

— Presupun că faptul de a nu putea lua parte la nuntă l-a turburat foarte mult pe bolnav, aşa că a avut de suferit o recidivă grea. Altă explicaţie nu pot găsi pentru starea în care se află.

— Şi ce e de făcut? întrebă Hariett pe doctor.

— Găsesc necesar, răspunse acesta, ca dumneata, doamnă Wilkens, şi fiul dumitale să rămâneţi în noaptea aceasta aici, pentru a fi în apropiere, dacă bolnavul va cere iar să vă vadă.

La auzul acestor cuvinte Hariett izbucni în plâns.

— Frumoasă zi de nuntă!.. N'am ce spune!..

Doctorul se întoarse speriat spre dânsa şi luând-o de braţ o duse în camera vecină. Dar atât el cât şi Bob reuşiră numai cu mare greutate s'o liniştească şi s'o convingă că lucrul cel mai bun pe care îl are de făcut, e să se întoarcă în casa părintească.

Insărcinarea de a o conduce pe Hariett acasă fu dată unui tânăr medic asistent.

Bob Wilkens însă, se întoarse în camera bolnavului unde se aşeză la căpătâiul tatălui său. Rămase aci toată noaptea, ascultând respiraţia grea şi repede a suferindului.

Acasă la părinţii ei, Hariett plânse până când adormi, întristată de dureroasa întâmplare care îi turburase ziua nunţii.

Căpitanul Barnabe, Dolores și Felicia ajunseră la Hammerfest. Mijloacele lor bănești fiind foarte restrânse, fură nevoiți să facă economie, astfel că luară camere într'un hotel modest.

Toți fuseseră deprinși să trăiască bine, dar acum nu le mai era ingăduit să ducă viața de altădată, pentru ca banii de cari mai dispuneau să le ajungă vreme cât mai îndelungată.

In dimineața zilei următoare căpitanul Barnabe se și duse la societatea a cărei adresă i-o dăduse bătrânul Villars.

Primirea care i se făcu fu politicoasă, însă rece și se părea că domnii dela societate vroiau să-și dea întâiu seama cu ce fel de om aveau de a face și care era scopul venirii sale.

— Am venit în urma recomandației colegului meu Villars... începu căpitanul Barnabe. Dar îndată ce pronunță numele lui Villars, fața celor domni cari îl primiseră, deveni deodată mai prietenoasă.

— Ah, bătrânul George Villars te-a trimis la noi? zise unul din cei doi domni. Ce mai face? Cum îi mai merge? E tot așa de zdravăn și vioiu cum îl știm?

Căpitanul Barnabe le dădu deslușirile cerute, apoi își spuse păsul.

— Camaradul meu mi-a spus că aveți nevoie de căpitani pentru conducerea balenierelor, așa că am venit încoace spre a solicita un astfel de post.

— E adevărat, avem nevoie de căpitani de vapoare. Ai toate actele în regulă?

Barnabe scoase actele sale din buzunar și le întinse celor doi domni.

— Vedem că până acum ai servit la Lloyd. Dece ai părăsit acest post?

Fără a ascunde sau a înfrumuseța ceva, căpitanul Barnabe povesti tot ce se petrecuse întâi la Șangai, apoi la Marsilia și încheiă cu cuvintele:

— După cum puteți vedea din certificatele mele, asupra mea nu apasă nicio vină. Vina cea mare o au cei cari mi-au luat pâinea dela gură precum și putința de a-mi găsi un alt post. Cred că dumneavoastră veți avea vederi mai largi decât bunii mei compatrioți!

— In privința aceasta poți fi fără nicio grijă, căci noi nu ne ocupăm cu chestiunile personale și familiare ale căpitanilor noștri. Singura condiție pe care o punem este să-ți cunoști bine meseria și să prinzi cât mai multe balene.

— Dați-mi voie să vă pun o întrebare. Am venit încoace cu soția și fiica mea vitregă. Dacă îmi veți încredința o comandă, îmi va fi îngăduit să le iau și pe ele pe bordul vaporului?

— In privința aceasta ești liber să faci ce vrei. Nu ne interesează pe cine iei pe bord.

— Și ați fi dispuși să mă angajați?

— Dacă te învoiești cu condițiunile noastre, atunci da.

— Vă rog să mi le spuneți și mie.

— Leafa lunară va fi de cinci sute de coroane norvegiene.

— E foarte puțin, răspunse căpitanul Barnabe.

— In afară de aceasta vei mai primi și un premiu de două la sută din valoarea greutății fiecărei balene pe care o va prinde echipa dumitale. Poți fi încredințat că în timp de un an, acest premiu se ridică la o sumă frumușică. Una peste alta, nu vei câștiga la noi mai puțin decât ca comandant al unui vapor al Lloydului. Bineințeles că va trebui să lucrezi cu multă râvnă. Am introdus acest sistem cu premii pentru a îndemna pe căpitanii noștri la o activitate cât mai mare și până acum am obținut cele mai bune rezultate.

— Bine; în cazul acesta primesc și eu. Când aș putea lua postul în primire?

— Dacă îți convine, poți prelua chiar mâine comanda unui vapor.

— Mi-ar fi foarte plăcut să pot începe munca fără nicio întârziere.

— Atunci să facem contractul.

Unul din cei doi domni chemă pe un secretar, căruia îi dictă contractul pe care îl semnară toți, astfel că din clipa aceea căpitanul Barnabe se putea socoti ca angajat definitiv în serviciul societății.

Inainte de a pleca, unul din cei doi domni îl întrebă:

— Iți convine să preiei mâine dimineață la nouă comanda unui vas? Dacă te învoiești, te voiu aștepta chiar eu pe vapor și voiu face cunoscut echipajului că dumneata vei fi căpitanul lui.

— Da; voiu veni deci la ora hotărâtă.

— In cazul acesta vei putea pleca chiar mâine în larg, căci vasul e pregătit și își aștepta numai căpitanul.

Când căpitanul Barnabe se întoarse la hotel, Dolores il și primi cu intrebarea:

— Ei, ai fost angajat?

— Da, totul a mers bine și repede, răspunse Barnabe.

— Minunat! exclamă Dolores. Acum ai scăpat de toate grijile și putem lua ca un semn bun pentru viitor că ai reușit așa de repede.

— Ai dreptate, scumpa mea Dolores. De azi înainte putem privi cu incredere în viitor.

Si Felicia intră în odaie. Când află de la Barnabe că i se și încredințase comanda unei baleniere, tânăra fată îl felicită călduros.

In dimineața următoare, la ora nouă, căpitanul Barnabe se duse în port unde îl aștepta reprezentantul societății.

Acesta îl conduse pe vas, un vapor mic, cu prora lată și greoiu.

Vasul n'avea nume și purta ca semn distinctiv «W. 23». Pe punte era adunat tot echipajul alcătuit în cea mai mare parte din marinari bătrâni, adevărați „urși de mare". Căpitanul Barnabe se duse la fiecare în parte și îl salută întinzându-i mâna, iar reprezentantul societății îi prezentă pe toți pe rând.

— Acesta e cârmaciul Vite Haevenson, ăstlalt timonierul Klueven, iar acesta harpunierul Cermak...

La acesta din urmă căpitanul Barnabe se uită mai cu luare aminte, căci avea fața rasă și tipul slav pronunțat.

— De ce naționalitate ești? il întrebă Barnabe.

— Sunt Cehoslovac, domnule căpitan. Am fost ofițer de artilerie.

— Așa... bine.

Cu aceste cuvinte căpitanul Barnabe tăiă convorbirea.

Fără să-și dea seama de ce, acest om îi era antipatic. Poate nu-i plăcuse felul dulceag și lingușitor în care îi răspunse la intrebare și faptu că apăsase asupra vorbelor din care îi adusese la cunoștință că fusese ofițer.

Afară de asta era îmbrăcat prea elegant pentru un vas cu care se prinde balene. Purta haine curate de piele și o șapcă de focă, dată cam pe o ureche.

Căpitanul Barnabe trecu în revistă ... rândul și după ce salută pe toți, se duse cu reprezentantul societății în cabina rezervată comandantului.

— De azi înainte ești stăpân pe întreg vasul, domnule căpitan, zise reprezentantul societății lui Barnabe. Depinzi de vaporul principal „Norvegia". Pe bordul acestui vapor, care se află în portul Nordkyn, este o instalație de topire și acolo trebue să predai toate balenele pe cari le vei prinde. In ce privește felul în care se operează la prinderrea balenelor, bătrânul Vite Haevenson îți va da toate lămuririle și sfaturile de cari vei avea nevoie. E un om pe care te poți bizui în toate privințele... Si acum, atât în numele societății cât și într'al meu, îți doresc călătorie bună și succes, încheiă reprezentantul societății, întinzându-i mâna.

Căpitanul Barnabe îl însoți până la cheiu, unde își mai strânseră odată mâna.

— Iți doresc tot binele, mai zise reprezentantul.

— Mulțumesc, răspunse căpitanul Barnabe.

După ce se despărțiră, căpitanul se mai întoarse odată pe bord.

Era un vas foarte murdar. Pe punte erau împrăștiate butoae și pretutindeni mirosea urât a untură de pește și mucegaiu. Intreg vasul avea o înfățișare cât se poate de urâtă și nici nu merita numele de vapor, deși era.

Cereți mâine numărul 68 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 68
20 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/30-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bătrânul îşi scoase luleaua din colţul gurii şi începu să vorbească rar şi apăsat (pag. 538)

Vasăzică aici va fi nevoit să trăiască cu Dolores şi Felicia?!

Urâtă perspectivă pentru sărmanele femei.

In clipa când Barnabe vru să coboare în lăuntrul vasului, spre a vedea şi acolo în ce stare erau lucrurile, veniră pe bord Dolores şi Felicia, cu cari se înţelesese să-l urmeze. Dar înainte de a ajunge la ele, harpunierul le şi luă în primire şi le salută cu un zâmbet dulceag şi prefăcut:

— Soarele răsare pentru vaporul nostru! Ce fericire!... Două doamne frumoase au venit pe bord!.. Daţi-mi voie să mă prezint: numele meu e Cermak, locotenent în rezervă.

Dolores îi întinse mâna, pe care Cermak o sărută, dar înainte de a se putea întoarce şi spre Felicia, căpitanul Barnabe se apropiă şi îi zise scurt:

— Cheamă un marinar care să aducă bagajele din trăsură şi să le orânduiască în cabină.

Cermak îi aruncă o privire duşmănoasă şi se depărtă.

— Ce individ desgustător, zise Barnabe urmărindu-l cu privirea. Apoi, întorcându-se spre Dolores şi Felicia, urmă:

Bine aţi venit pe vasul „V. 23". E îngrozitor aici, nu-i aşa?. E o ruşine că sunt nevoit să iau conducerea unei astfel de lăzi de gunoaie!.. Dar ce să fac!.. Veniţi mai bine să vă duc în cabină

Pe când îl urmău pe Barnabe, Dolores și Felicia se uitară în jurul lor.

Intr'adevăr, vaporul nu era frumos, dar trebuiau să fie mulțumite că găsiseră aici un adăpost.

Același lucru îl spuse Dolores și soțului ei, care nu răspunse decât printr'o înclinare a capului. După o tăcere scurtă, zise însă:

— Negreșit că trebue să fim mulțumiți, dar crede-mă că mi-e foarte greu. Când mă gândesc ce vapoare am comandat până acum!.

— Nu te mai gândi, scumpul meu; îți faci în zadar inimă rea.

Cabinele erau mici și modest mobilate, dar Dolores și Felicia se prefăcură că le plac, pentru a nu întrista și mai mult pe Barnabe.

— O să vezi ce bine ne vom aranja aici, îl mângâiă Dolores.

Căpitanul Barnabe izbucni într'un râs amar.

— Da, și încetul cu încetul ne vom deprinde și cu mirosul atât de frumos al unturii de pește!

Barnabe era foarte desamăgit și nici nu încercă să-și ascundă această desamăgire. Dispoziția lui deveni și mai rea când apăru Cermak, însoțit de un marinar care ducea bagajele.

— Bine, mulțumesc, îi zise căpitanul Barnabe cu răceală vrând să scape mai repede de dânsul, însă fostul locotenent de artilerie nu plecă ci se întoarse spre Dolores, cu aerul de a voi să înceapă să-i facă curte. Barnabe îi tăiă scurt vorba și îi dădu a înțelege că n'are ce căuta în cabina lor.

Cermak roși de mânie, vru să răspundă ceva. dar se stăpâni și plecă.

După ce închise ușa în urma lui, Dolores întrebă pe Barnabe:

— De ce te porți atât de aspru cu omul acesta?

— Fiindcă mi-e nesuferit.

— Ai să ți-l faci dușman.

— Puțin îmi pasă!. Aici sunt eu stăpân și nu mi-e teamă de el.

— Nu te înțeleg; a fost doar foarte politicos.

— Da, după părerea mea, chiar prea politicos. N'ai văzut cu ce ochi se uita la Felicia!.. Inteleg foarte bine ce vrea nemernicul acesta și la ce se așteaptă, dar îi voiu strica eu socotelile.

— Ai dreptate, s'a uitat la mine cu o privire ciudată. Nici mie nu-mi place omul acesta, încuviință și Felicia.

Dolores scoase un suspin adânc.

— Inceputul e frumos, n'am ce zice! Abia am pus piciorul pe bord și ne-am și făcut un dușman.

— Pe care, dacă vreau, îl pot alunga la primul prilej de pe vas. Dar să nu mai vorbim de dânsul. După cum vedeți, acestea sunt cabinele noastre. Orânduiți totul cum credeți de cuviință. Eu trebue să mă urc pe punte spre a da ordinul de plecare.

Barnabe plecă și pe punte se intâlni cu bătrânul Vite Haevenson, cu care se sfătui.

— Ia spune-mi, încotro o luăm acum?

Bătrânul își scoase luleaua din colțul gurii, scuipă peste parapetul vaporului și începu să vorbească rar și apăsat:

— Spre miază-noapte, căpitane... mereu spre miază-noapte și când vom ajunge la marginea ghețurilor vom găsi ce căutăm și ce ne trebue.

Barnabe se urcă pe puntea de comandă și dădu ordinele trebuincioase.

Mașinile începură să duduie, elicea să se învârtească, apoi încet, încet, vasul «W. 23» ieși din portul Hammerfest, luând cursul spre miază-noapte.

205. —

— Bună dimineața, mister Wilkens!

Cu acest salut și cu o plecăciune respectoasă, bătrânul servitor deschise lui Bob ușa biroului său și intră în același timp cu dânsul, să ia în primire pardesiul și pălăria șefului său.

— Imi dați voie, mister Wilkens, urmă servitorul, să vă urez și eu toate fericirile cu prilejul căsătoriei d-voastră! Cerul să vă binecuvânteze.

— Iți mulțumesc, dragul meu, răspunse Bob Wilkens, întinzând mâna credinciosului bătrân, care era în serviciul întreprinderii dela înființarea ei.

In același timp îi dădu și o bancnotă de zece dolari. Apoi adăugă:

— Ia asta și bea un pahar de vin în sănătatea noastră.

Spre a-şi schimba şirul gândurilor, căci noaptea de veghe pe care o petrecuse la căpătâiul tatălui său îl întristase mult, Bob Wilkens zise servitorului:

— Aş vrea să te întreb ceva: Cu prilejul cununiei ai fost şi dumneata la biserică?

— Da, am fost aproape de intrare, pe treptele bisericii.

— Atunci ai putea să-mi spui care a fost pricina turburării care s'a iscat acolo?

— Da, mister Wilkens. A fost un nebun care a vrut să intre cu deasila în biserică şi să vorbească cu dumneavoastră înainte de cununie.

— Un nebun?... De unde deduci că nu era în toate minţile? îl întrebă Bob Wilkens cu mult interes.

— Se vedea după toată înfăţişarea lui. Chiar şi îmbrăcămintea omului dădea de bănuit. Purta haine ca acei cari îşi petrec viaţa prin pustietăţi. Niciun om cuminte nu mai umblă în halul ăsta prin New-York.

— Ce s'a întâmplat cu dânsul? S'a liniştit repede?

— Poliţiştii l-au luat de scurt şi l-au arestat.

Bob Wilkens tocmai luase loc la biroul său, când se auzi soneria telefonului. Ridică receptorul şi strigă:

— Aici Wilkens.

— Aici prefectura de poliţie, i se răspunse de la capătul celalt al firului. Avem o rugăminte, mister Wilkens. E vorba de omul care a încercat să pătrundă în biserică atunci când eraţi la cununie.

— Mi s'a spus că ar fi un nebun.

— Aşa am crezut şi noi, dar se pare că ne-am înşelat.

— Şi ce doriţi acum?

— La telefon nu vă putem da toate lămuririle, aşa că v'am fi foarte recunoscători dacă aţi binevoi să treceţi pe la noi în cursul zilei. Puteţi veni la orice oră veţi vrea şi dacă nu se va putea azi, atunci mâine.

— Ba voiu veni chiar acum, căci mă interesează să aflu ce s'a petrecut. Cu cine să vorbesc când voiu veni?

— Vă rog a vă adresa comisarului Elberton.

Bob Wilkens rezolvă repede chestiunile de afaceri în curs, apoi ceru să tragă maşina la scară şi plecă la prefectura de poliţie.

Când fu anunţat comisarului Elberton, acesta îl primi imediat.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Bob Wilkens repede, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— E o poveste foarte misterioasă, mister Wilkens; cred că ştiţi ce s'a petrecut în faţa bisericii în timpul cununiei dumneavoastră?

— Un martor care a fost de faţă mi-a istorisit întâmplarea. Omul acela plănuise cumva un atentat împotriva mea?

Comisarul dădu din umeri.

— Dibuim şi acum în întunerec şi nu ştim ce intenţii a avut. Nu vrea să ne dea nicio lămurire şi despre persoana lui ne-a dat desluşiri foarte ciudate.

— Ce anume a spus? întrebă Bob Wilkens, când comisarul Elberton făcu o pauză scurtă.

— A spus că e Frank Wilkens.

— Frank Wilkens e doar tatăl meu şi acesta se află la spital.

— Asta o ştim şi noi şi i-am spus-o şi lui. Cu toate acestea a rămas la susţinerea că ar fi Frank Wilkens.

— Ciudat... făcu Bob Wilkens, rămânând cu privirea aţintită în gol.

Deodată un gând îi fulgeră prin minte.

Străinul susţinea că se numeşte Frank Wilkens?

Un Frank Wilkens, un văr al tatălui său, fusese închis în sanatoriul doctorului Patrik Black din Londra şi el însuşi, Bob, căutase multă vreme urma acestui văr! Să fie oare străinul misterios?

Bob Wilkens fu cuprins de o turburare mare şi adresându-se comisarului, îl rugă:

— Aş putea să-l văd şi să vorbesc cu dânsul?

— Cu scopul acesta v'am rugat chiar să veniţi, mister Wilkens. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră spre a identifica pe străin, şi a stabili dacă în adevăr e un membru al familiei dumneavoastră.

— Atunci trimite să-l aducă încoace, sau să mergem noi la el.

Comisarul sună şi când intră un poliţist îi spuse acestuia să-l conducă în celula arestatului.

Bob Wilkens îl urmă cu inima zvâcnind.

Ce va afla oare?

Dacă era într'adevăr acel Frank Wilkens pe care îl căutase odinioară, atunci acesta va cere să-i vorbească fără martori. In cazul acesta Bob Wilkens va cere polițistului să aștepte afară, în fața ușii.

La rugămintea lui Bob, polițistul îl lăsă să intre singur în celulă.

Pe pat ședea ghemuit Crestatul, dar când auzi ușa deschizându-se, ridică repede capul.

Bob tresări speriat la vederea lui.

Dar se reculese, își ascunse turburarea și zise:

— Bună ziua, mister Wilkens!

Fără să răspundă la salut, Crestatul îl întrebă:

— Mă cunoști?

— Nu; te văd pentru întâia oară în viața mea.

— Și cu toate acestea îmi spui pe nume, deși poliția se îndoiește că sunt într'adevăr Frank Wilkens?

— Am venit pentru a stabili identitatea dumitale.

— Și cum vrei să faci asta, dacă nu mă cunoști?

— E destul să-mi răspunzi la o singură întrebare. Vrei?

— Pune-mi întrebarea.

— Cu mulți ani în urmă ai fost în Anglia, nu-i așa?

— Da, am fost.

— In ce oraș te-ai oprit mai multă vreme?

— La Londra.

— La cine?

Crestatul nu răspunse îndată, ci se uită lung la Bob Wilkens și la rândul său îi puse și el o întrebare:

— Se pare că știi că am fost în Anglia?

— Da.

— Cine ești dumneata?

— Iți voiu spune mai târziu. Deocamdată răspunde la întrebările mele. La cine ai stat la Londra?

— In sanatoriul profesorului Patrik Black.

El era!

Bob se uită la dânsul ca la o arătare din altă lume. Ce întâmplare misterioasă făcuse să găsească omul pe care-l căutase atâta vreme?

Totul i se părea un vis lui Bob Wilkens.

Insfârșit avea să se desvăluie taina a cărei deslegare o căutase în zadar până atunci!

— Mă crezi acum că sunt Frank Wilkens? îl întrebă Crestatul, care se ridicase în picioare și se uita țintă în ochii lui Bob.

— Da, te cred.

— Acum spune-mi și dumneata cine ești. De unde cunoști povestea vieții mele?

— Sunt Bob Wilkens. Odinioară te-am căutat mult, m'am străduit din răsputeri să dau de urma dumitale, care m'a dus până la Londra, dar de acolo n'am putut merge mai departe, căci urma dumitale se pierduse.

Fața întunecată a Crestatului se lumină.

— De ce m'ai căutat? îl întrebă el pe Bob Wilkens.

— Pentru Felicia.. Ah, poate nici nu știi cine a fost Felicia de Martigny?

— Ba da, însă aud că spui «a fost», dar ea mai este și acum.

Cu o mișcare bruscă Bob îl apucă de braț

și cuprins de o emoție grozavă, întrebă cu voce înecată:

— Felicia trăiește?

— Da, trăiește și a regăsit-o pe mama ei.

— E adevărat ce spui?

— E tot atât de adevărat ca și faptul că e copila mea!

Bob îi dădu drumul și își duse mâna la frunte.

— Dumnezeule atotputernic! exclamă ei desnădăjduit. Felicia!... Felicia trăiește!... Și nu e sora mea!...

Era atât de sdruncinat, încât ne mai putându-se ține pe picioare, se duse spre pat unde se prăbuși.

Acum afla asta?... Acum când era prea târziu... când era legat de altă femeie pe care n'o iubea?!

Iși aduse aminte de telegrama poliției din Sidney, prin care i se adusese la cunoștință moartea Feliciei... Putea oare să-l creadă pe omul acesta?

Bob Wilkens ridică încetul capul, privirea lui se întâlni cu aceea a Crestatului, pe care îl întrebă:

— De unde știi că Felicia de Martigny mai trăiește?

— Fiindcă am văzut-o la Sidney.

— Dar am fost înștiințat că s'a rătăcit în munți, în pustiul de piatră, unde și-a găsit moartea.

— Nu, căci eu am salvat-o și mai târziu am dus-o la mama ei. Amândouă s'au întors apoi în Franța.

Vasăzică la Sidney o văzuse.

Acum nu mai încăpea nicio îndoială. Toate spusele acestui om se potriveau, așa că trebuia să fie adevărat și că era fiica lui.

Crestatul se apropiă de Bob Wilkens și îi zise:

— Acum m'am încredințat că o mai iubești pe Felicia. Mi-a vorbit mult despre dumneata, despre dragostea nemărginită pe care ți-o poartă. Când am încercat să pătrund în biserică, am vrut să-ți spun că Felicia trăiește, am vrut să știi asta înainte de a păși la altar cu altă femeie. Dar venisem prea târziu și n'am fost lăsat să intru.

— Da, ai venit prea târziu spre a salva fericirea noastră! oftă Bob Wilkens.

— Am vrut să salvez fericirea copilei mele, fără să mă mai gândesc ce nedreptate strigătoare la cer mi-a făcut tatăl dumitale. N'am vrut să mă răzbun împotriva fiului pentru vina tatălui. Voiam să te fac și pe dumneata fericit, de dragul fiicei mele.

— Doamne, dacă aș mai fi liber!.. Cât de îngrozitoare sunt toate aceste întâmplări!

Copleșit de durere, Bob Wilkens își acoperi fața cu mâinile, ca să nu-l vadă Crestatul că plânge.

Și Crestatul era adânc mișcat.

Din desnădejdea grozavă de care era cuprins Bob, Crestatul putu să-și dea seama cât de mare era iubirea tânărului pentru Felicia.

Destinul hotărîse însă ca Felicia să nu devină soția unui Wilkens și poate era mai bine așa.

Nu-i spuse nimic lui Bob pentru care se simți cuprins de o milă adâncă și punându-i mâna pe umăr cu o mișcare blândă, încercă să-l mângâie:

— Bob, sunt unchiul tău, așa că pot să-ți spun pe nume. Nu te lăsa doborît de durere și împacă-te cu gândul că Felicia e pierdută pentru tine.

— Să mă împac cu gândul acesta?!.. Crezi că îmi va fi cu putință?.. Nu știi ce se petrece în sufletul meu!... Imi vine să înebunesc, să-mi sfâșii carnea de pe trup!... Aș vrea să fug de aici, să las tot și să mă duc la Felicia; dar sunt legat. Poți înțelege ce înseamnă asta pentru mine?!

Crestatul dădu din cap și răspunse cu un zâmbet amar:

— Pot să-mi dau bine seama de suferința a căci și eu am îndurat odinioară aceleași chinuri, atunci când tatăl tău în înțelegere cu acel ticălos de profesor Black, m'au închis într'o casă de nebuni.

Copleșit de amintiri dureroase, Crestatul începu să se plimbe agitat prin celulă și istorisi lui Bob Wilkens povestea atât de tristă a vieții lui, învinuindu-l pe Frank Wilbans.

— Numai din lăcomie tatăl tău m'a nenorocit, a nimicit viața mea și pe aceea a sărmanei Dolores de Martigny. Tot așa cum a distrus fericirea ta, a distrus-o și pe a noastră!

Bob nu-l întrerupse cu niciun cuvânt, îl ascultă cu luare aminte și adânc mișcat, dându-și seama cât de mare și de îngrozitoare era vina tatălui său.

își spunea tată, dar era cel mai mare dușman și dușman îi va rămâne întotdeauna, căci crima lui n'avea ispășire.

Când unchiul tăcu, Bob îi zise:

— Voiu încerca să îndrept față de tine ceea ce a greșit tatăl meu.

Crestatul clătină capul și răspunse:

— Nu vreau să duci și tu povara vinei tatălui tău.

— Dar ce să fac?

— Nimic. Deocamdată totul rămâne așa cum este.

Bob Wilkens scăpă din vedere cuvântul „deocamdată", deși Crestatul îl spusese mai apăsat.

— In orice caz, de azi înainte să nu ne mai pierdem din vedere.

— Inainte de toate trebue să scap de aici.

— De asta voiu îngriji eu îndată și voiu vorbi chiar acum cu comisarul. Apoi vom merge la mine spre a ne mai sfătui, căci sunt încă multe lucruri nelămurite. Totul a venit atât de neașteptat pentru mine, încât nici nu sunt încă în stare să înțeleg.

— Atunci du-te întâiu și intervino să mi se dea drumul

Bob Wilkens se ridică și părăsi celula pe care polițistul o încuiă cu îngrijire, apoi îl conduse pe Bob iar la comisarul Elberton.

— Ei, mister Wilkens, ce-ai aflat? îl întrebă acesta.

— Arestatul nu e nebun, ci e într'adevăr un membru al familiei noastre, după cum a spus. A încercat să pătrundă în biserică, având să-mi dea o știre de însemnătate atât de mare, încât cununia n'ar fi avut loc, dacă o aflam la timp. Mai bine ar fi fost dacă oamenii dela poliție l-ar fi lăsat să intre.

— Dacă e așa, regret mult că polițiștii au făcut exces de zel.

— Prin intervenția lor mi s'a făcut un rău care nu se mai poate îndrepta cu nimic și niciodată.

— Imi pare nespus de rău de întâmplarea asta, mister Wilkens, zise comisarul Elberton.

Bob făcu un gest obosit.

— Nu fac nicio mustrare oamenilor dumitale, căci n'au putut ști despre ce este vorba. Dar acum cred că vei da îndată drumul rudei mele?

— Nefăcându-se vinovat de nicio faptă pedepsită de lege și nefiind nici nebun, nu există niciun motiv de a mai fi ținut arestat.

— Atunci te rog să iei îndată măsurile necesare pentru eliberarea lui, căci va merge cu mine.

Comisarul sună și spuse polițistului care intră să aducă pe arestat.

După câteva minute Frank Wilkens intră în biroul comisarului.

— Regret foarte mult că ai fost arestat din greșeală, îi zise Elberton. Mister Wilkens mi-a dat lămuririle necesare, așa că acum ești liber.

Bob Wilkens își luă rămas bun de la comisar și părăsi prefectura împreună cu unchiul său.

— Acum mergem la mine, îi zise el Crestatului.

Acesta nu dădu niciun răspuns.

Bob merse câțiva pași înainte spre mașină, dar ajungând lângă aceasta și uitându-se înapoi, văzu că Crestatul dispăruse.

Ce însemna oare aceasta?...

Bob alergă înapoi, dar nu-l mai putu găsi, așa că fu nevoit să renunțe de a-l căuta mai departe.

Pesemne că unchiul său plecase, nevoind să mai aibă nimic de a face cu cei din familia Wilkens, nici chiar cu dânsul.

— La fabrică, porunci Bob șoferului, dar pe drum se răsgândi și își schimbă ordinul:

Nu, nu la fabrică; du-mă mai bine acasă.

In turburarea de care era cuprins tot n'ar fi fost în stare să lucreze, așa că se hotărî să vorbească întâi cu mama lui, să-i povestească tot ce se petrecuse.

206. — Prea târziu.

Pe când contele de Martigny povestea tuturor despre viața grea pe care o duc cei din Legiunea străină și îi sfătuia pe tineri să nu cumva să se angajeze pentru un asemenea serviciu, pentru Karin Ryström era un adevărat chin să fie expusă privirilor curioșilor și să răspundă nenumăratelor lor întrebări.

Ar fi preferat să rămână pe tot timpul călătoriei în cabina ei și să nu vie în atingere cu oamenii. Dar contele de Martigny se împotrivi acestei dorințe și nu se despărți nicio clipă de dânsa.

In urma stăruințelor lui, Karin îi îngădui să îngrijească de dânsa.

Astfel zilele trecură foarte repede și se apropiară de Marsilia.

In curând vor ajunge la ținta călătoriei lor.

Contele de Martigny nu mai vorbea de nimic altceva decât de revederea lui cu Dolores.

Și Karin Ryström era fericită de a se putea întâlni iar cu Felicia.

Când își luase rămas bun de la dânsa la Sidney, nici n'ar fi visat că se vor revedea atât de curând.

După ce luară sfârșit formalitățile pentru revizuirea pașapoartelor și a bagajelor, contele și Karin Ryström plecară spre strada Estelle, la locuința contesei de Martigny, dar când ajunseră acolo, rămaseră desamăgiți, căci pe tabloul unde erau trecuți toți chiriașii, nu găsiră numele de Martigny.

Contele se informă îndată la portar, care îi răspunse morocănos că doamna Martigny se mutase cu câteva zile în urmă. După mai multă stăruință aflară în sfârșit amănunte precum și adresa lui Jean și a bătrânei Betty.

Fără a sta mult la îndoială, contele de Martigny și Karin Ryström plecară la Betty, care locuia acum în una din străzile înguste din cartierul portului.

Bătrâna se uită uimită la cei doi vizitatori străini.

— Bună ziua, scumpa mea Betty, strigă contele de Martigny bătrânei servitoare care odinioară îl purtase în brațe.

Apoi îi întinse amândouă mâinile și o întrebă:

— Nu mă mai cunoști?... Dar ai dreptate, a trecut atâta vreme de când nu ne-am mai văzut!

Indată însă ce-i auzi glasul, o lucire de bucurie se ivi în ochii credincioasei bătrâne.

— Dumnezeule sfinte, nu cumva ești?... Nu, nu, nu e cu putință!... bâlbâi ea buimăcită.

Contele de Martigny îi cuprinse mijlocul, își apropiă fața de a ei și îi zise voios:

— Ba da, Betty, e cu putință!... Nu te înșeli...

— Axel!... Dumneata!... Tu ești, Axel?...

— Da, Betty, eu sunt, răspunse contele de Martigny, îmbrățișând-o și bătând-o cu dragoste pe umăr. Cum vezi, m'am întors iar acasă.

Betty clătină neîncrezătoare capul și se uită la dânsul cu îndoială.

— E cu putință?!... Axel al nostru mai trăiește?... După douăzeci de ani s'a întors iar acasă?!...

Lacrimi de bucurie se prelinseră pe fața sbârcită a bătrânei și strângându-l cu putere la piept, zise:

— De ce n'ai scris nimic atâta amar de vreme? De ce ai plecat atunci în lume și nici nu te-ai mai sinchisit de Dolores?!... Totul ar fi fost altfel dacă ai fi rămas acasă...

Deodată bătrâna tresări, rămase încurcată și murmură:

— Doamne, am uitat cu totul că acum ești om în toată firea și că nu-mi mai este îngăduit să-ți spun pe nume!

Contele de Martigny o strânse la piept și-i zise prietenos:

— Lasă, buna mea bătrânică... spune-mi mai departe pe nume. Imi face atâta plăcere și bucurie... Imi amintește de timpurile fericite ale copilăriei mele.

— Iartă-mă că te țin aici în fața ușii, se scuză ea. In prima clipă de bucurie am și uitat cu totul să te poftesc înăuntru.

Spunând aceste cuvinte, se uită spre Karin Ryström, care se retrăsese puțin deoparte și făcându-i contelui cu ochiul, îi zise încet:

— Frumușică nevastă ți-ai adus, scumpul meu Axel.

Apoi întorcându-se spre Karin adăugă:

— Fii bine venită, doamnă contesă...

Contele și Karin Ryström roșiră, neîndrăznind să se uite unul la altul și tânăra fată răspunse repede:

— Nu sunt soția contelui de Martigny, ci o tovarășă de suferință a Feliciei...

Pentru a trece peste situația penibilă în care îi pusese vorbele bătrânei Betty, contele o luă pe aceasta de braț și pășind spre intrare, zise:

— Hai, Betty, să intrăm în casă și acolo îți vom istorisi tot. Și de la tine aștept să aflu multe.

Indată ce fură în camera mică dar prietenoasă și confortabilă, începură să povestească fiecare ce avea pe inimă.

După câtva timp veniră și Coțofană și Jean și de la ei contele de Martigny află că venise cu câteva zile prea târziu la Marsilia. Se uită zâmbind la toți și zise:

— Dacă e așa, atunci nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să plec după Dolores. Trebue s'o găsesc, și afară de asta aș vrea să fac cunoștință și cu căpitanul Barnabe și cu Felicia. Tot n'am nicio meserie, un post nu voiu putea găsi, așa că îmi voiu încerca și eu norocul la vânătorii de balene. Poate Barnabe va avea nevoie de mine pe vaporul său și atunci vom fi cu toții împreună.

Bătrânul Jean socoti acest plan foarte bun și zise:

— Ai dreptate domnule conte. Dacă aș fi în locul dumitale, aș da și eu o raită prin mările acelea înghețate. Unde mai pui că Dolores va avea o bucurie nespus de mare când te va vedea. A plâns destul că nu mai știa nimic de dumneata.

Contele de Martigny își înălță trupul, ca și când ar fi vrut să-și măsoare puterile.

In clipa aceea zări fața întristată a tinerei Suedeze și își putu da seama de ce se petrece în sufletul ei.

— Nu-ți fie teamă, draga mea prietenă, îi zise el spre a o mângâia și liniști. Inainte de a pleca după sora mea, te voiu duce la părinții dumitale pe lângă cari voiu pune o vorbă bună să te primească iar în sânul familiei.

Bineînțeles nu-i spuse că prin ocolul pe care va fi nevoit să-l facă spre a o duce pe Karin Ryström acasă la părinții ei, va trebui să cheltuiască micile economii pe cari le mai avea. Cu toate încercările grele prin care trecuse în anii din urmă, contele era încă cam ușuratec și dornic de aventuri.

Chiar dacă va trebui să-și cheltuiască toți banii în călătoria până la Stockholm unde locuiau părinții tinerei fete, Axel de Martigny nu se mai întrebă ce va face atunci și se încrezu mai departe în steaua lui bună.

Inainte de a-și urma drumul, voia s'o știe la adăpost pe mica lui prietenă.

Stătură încă multă vreme de vorbă, povestindu-și întâmplările prin care trecuseră și făurind planuri pentru viitor.

In sfârșit, Karin Ryström fu atât de obosită, încât abia mai putea ține ochii deschiși.

Bătrâna Betty o duse în odaia ei, unde o culcă în pat. Ea însăși va dormi pe o canapea care se mai afla în odaie.

Coțofană plecă la un restaurant unde avea să cânte la o petrecere, așa că bătrâna Betty mai găsi numai pe contele de Martigny și Jean, care zise:

— Acum am să-ți spun ceva, Betty. Socotesc că e bine să ne destăinuim domnului conte și să-i spunem despre cartea pe care am primit-o de la Londra.

Betty se învoi fără cea mai mică șovăire.

— Ai dreptate, Jeane, răspunse ea. In felul acesta vom scăpa noi de răspundere.

Bătrânul își aprinse pipa, scoase câteva rotocoale de fum, apoi începu:

— Ascultă ce am să-ți spun, domnule conte, căci numai dumneata vei ști ce este de făcut ca să ieșim din încurcătură.

Ii povesti lui Axel-de-Martigny toată povestea cu jurnalul lui Frank Wilkens și după ce Betty îl aduse, la un semn al lui, îl întinse contelui și încheiă:

— Dacă vei da acum surorii dumitale această carte, nu va mai stârni furtuna pe care ar fi stârnit-o cu câteva luni în urmă. Acum s'a căsătorit și a încheiat cu trecutul. Insă pentru Felicia va fi poate bine, dacă va afla povestea celor doi Wilkens.

Betty încuviință printr'un semn din cap și adăugă:

— Și pentru noi va fi bine, dacă ne vom ușura sufletul de taina care ni-l apasă atât de greu.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu“ S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 69
11 III 1936
Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI
Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cermak își îndreptă tunul spre balenă (pag. 547)

Contele de Martigny începu să citească jurnalul și se adânci atât de mult în această lectură, încât nici nu se mai gândi la dormit.

O milă adâncă îl cuprinse pentru Dolores, dar și pentru nenorocitul bărbat căruia Frank Wilkens, regele automobilelor îi răpise libertatea și îi nimicise fericirea întregii vieți.

După ce află toate acestea, dorea cu atât mai mult s'o revadă cât mai repede pe Dolores.

Nu se opri deci vreme îndelungată la Marsilia, ci a doua zi chiar porniră mai departe spre Stockholm, orașul natal al Karinei Ryström.

207 — Un individ primejdios.

Cu îndemânarea și priceperea înăscută femeilor, Dolores și Felicia reușiseră să aranjeze cabinele destul de frumos, astfel că cei trei oameni se simțiră bine în ele.

Căpitanul Barnabe se împăcase cu gândul că avea să conducă acum și o balenieră.

Dealtminteri nădăjduia că nu va rămâne toată viața pe acest vas și că va obține cu vremea comanda unui vapor-matcă și va putea agonisi o avere destul de frumușică, — căpitanii acestor vapoare primind o leafă mare și având parte la câștigul societății.

Cu echipajul său era foarte mulțumit

Toţi erau oameni liniştiţi şi cuminţi, pe cari se putea bizui şi cu cari se înţelegea de minune.

Mai cu seamă pe bătrânul Vite Haevenson îl iubea mult, cum dealtminteri şi Dolores ţinea la dânsul, căci îi amintea pe bătrânul ei Jean.

Pentru tot ce era în legătură cu conducerea vasului, căpitanul Barnabe se sfătuia cu dânsul şi îl ruga să-l instruiască în feluritele metode de a prinde balenele, deoarece el însuşi era încă un novice în această meserie. Bătrânul îi dădu toate lămuririle şi sfaturile cele mai bune şi de fapt el era încă acela care conducea vasul.

De câte ori căpitanul se urca pe puntea de comandă, Vite Haevenson stătea lângă dânsul. Tot aşa se întâmplă şi în ziua aceea, când amândoi stătură de vorbă, discutând despre oamenii echipajului.

— Toţi acei cari sunt Norvegieni, sunt oameni de treabă, zise bătrânul.

Barnabe îi aruncă o privire pătrunzătoare şi îl întrebă:

— Va să zică despre Cehoslovac n'ai o părere tocmai bună?

— Vrei să vorbeşti de Cermak?

— Da.

— E un nemernic.

— Nici nu se potriveşte cu ceilalţi din echipaj.

— Toţi îl ocolesc, căci nimeni nu vrea să aibă de a face cu dânsul. Cu toate acestea el încearcă mereu să se apropie de ei.

— Tocmai faptul acesta îl face respingător. Eu m'am răstit la el chiar din prima zi când am pus piciorul pe bord, dar se pare că nu e supărat pe mine şi îmi arată mereu o faţă zâmbitoare.

— Sub care ascunde poate pe cea adevărată.

— Şi eu cred tot aşa.

— E o fire întunecată, un om care trebue să aibă un trecut urât.

— Nu ştii nimic mai deaproape despre dânsul?

— Numai ceea ce am auzit. La Hammerfest îşi petrecea viaţa prin spelunci, cu femei uşoare. Mi se pare că e un mare vânător de fuste. De câte ori cobora pe uscat, se îmbăta şi începea să se laude. Intâi a spus că a fost sublocotenent de artilerie, apoi i s'a părut gradul pesemne prea mic şi s'a avansat singur la locotenent. Intr'o zi, când era beat mort, a povestit unui birtaş că în timpul războiului a trădat inamicului poziţiile artileriei ţării sale, că a fost adus în faţa consiliului de război şi condamnat la închisoare pe viaţă. Doi ani a fost închis, apoi a izbucnit revoluţia şi aşa a scăpat. Se laudă că a jucat un rol mare în timpul revoluţiei, dar mie îmi vine să cred mai curând că s'a îndeletnicit cu hoţii, căci de aşa ceva îl cred în stare.

— Atunci trebue să fie un om primejdios.

— Se prea poate. Un singur lucru trebue însă să recunosc: e un harpunier minunat. Fiecare lovitură a lui îşi nimereşte ţinta.

— E bine că are măcar această însuşire.

— De rest nici nu trebue să ne sinchisim. N'avem decât să-l ţinem la distanţă şi atâta tot.

— Totuşi când ne vom întoarce la Hammerfest, voiu ruga direcţiunea să ne dea un alt harpunier.

Tot timpul cât vaporul era în cursă şi până când începea vânătoarea de balene, Cermak îşi petrecea timpul lenevind pe bord, fumând o ţigaretă după alta, încercând să facă glume cu marinarii cari însă nici nu-l luau în seamă, sau aţâţând câinii de sanie cari erau pe bord şi serveau pentru aducerea proviziunilor de la diferitele staţiuni unde se oprea vasul.

De multe ori venea şi Felicia pe punte, căci îi plăcea să privească întinderea nemărginită a mării şi în tăcerea solemnă să-şi depene firul gândurilor triste. De câte ori o zărea Cermak o privea cu ochi lacomi şi încerca să se apropie de dânsa, spre a începe o conversaţie. Dar niciodată nu-şi atingea ţinta.

Tot astfel se întâmplă şi în ziua aceea.

Felicia îşi căutase un loc la prora vaporului, unde să fie mai singură, când Cermak se apropiă de dânsa cu un zâmbet dulceag şi linguşitor.

— Bună dimineaţa, domnişoară, îi zise el. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Fata nu-i răspunse.

Cehoslovacul veni şi mai aproape, se rezemă de parapet şi o privi obraznic drept în faţă.

— De ce te porţi cu atâta nepăsare şi dispreţ cu mine? urmă Cermak. Cu toţi ceilalţi din echipaj eşti prietenă, numai cu mine nu... Ce ţi-am făcut?... Am fost atât de bucuros când ai venit pe bord. Credeam că s'a isprăvit cu plictiseala, mă aşteptam la...

Felicia se ridică dela locul ei și întorcându-i spatele, plecă. Lângă ea mergea unul din câini, care se alipise în chip deosebit de fată și o însoțea la fiecare pas.

Abia se depărtă, când auzi câinele scheunând. Intorcându-se repede, văzu cum Cehoslovacul lovea câinele cu piciorul.

Indignată, se răsti la el:

— Ce ți-a făcut câinele?... De ce îl bați?

Cermak rânji într'un chip desgustător.

— Spune-mi întâi ce ți-am făcut eu, că te porți atât de urât cu mine? întrebă el, ironic.

Felicia se depărtă repede, luând câinele cu dânsa și fără să-l învrednicească pe Cermak măcar cu un singur cuvânt.

Foarte iritată se întoarse în cabina unde se aflau Dolores și căpitanul Barnabe.

— Ce s'a întâmplat? o întrebă mama ei, văzându-i turburarea.

Felicia îi povesti ce se petrecuse și încheiă cu cuvintele:

— De câte ori mă urc pe punte, individul ăsta scârbos se ține după mine, mă urmărește pas cu pas.

Căpitanului Barnabe îi se umflară vinele pe frunte și ridicându-se, zise:

— De data asta mă voi răfui cu nemernicul acesta și am să-l pun la locul lui odată pentru totdeauna.

Dolores vru să-l oprească, dar Barnabe ieși din cabină.

Pe când urca scara, se întâlni cu bătrânul Vite Haevenson, care tocmai venea să-l caute.

— Căpitane, cea dintâi balenă a fost văzută adineauri. Acum poate începe vânătoarea.

— Intâi am o răfuială cu Cermak.

— Știu pentru ce, căci am văzut și eu cum o plictisește pe domnișoara Felicia și cum a bătut câinele fără ca acesta să-i fi făcut ceva. E o adevărată fiară, dar deocamdată lasă-l în pace, căci altfel nu-și va face datoria la harpună. Vino mai bine să vezi balena. Pare să fie o dihanie de vreo sută de mii de kilograme, pe care face să punem mâna.

— Bine; cu Cermak pot să mă răfuiesc și mai târziu. Dar vreau să chem și pe soția mea și pe Felicia, să vadă și ele balena și cum se vânează.

Căpitanul Barnabe se mai întoarse odată în cabină și chemă pe Dolores și pe Felicia care îl urmară pe punte.

Câtva timp nu putură zări balena și o văzură abia după ce bătrânul Vite Haevenson le arătă direcția în care se afla. Animalul se juca în apă; aci sărea ba într'o parte, ba într'alta, aci se lăsa afund, ca să apară iar la suprafață, făcând să țâșnească apa în juru-i ca dintr'o fântână artesiană.

Fără a mai aștepta ordinul, Cermak își pregătise tunul mic cu care aruncau cangea de prins.

Vânătoarea începu și fără a pierde balena din ochi, căpitanul dădea ordinile trebuincioase pentru a ține vasul pe urma lui.

Bătrânul Vite Haevenson își luase locul la cârmă și conducea vasul cu o îndemânare vrednică de toată admirația.

Ajunseră până la o depărtare de câteva sute de metri de balenă, când aceasta își dădu seama că e urmărită și o luă la fugă.

Bătea cu putere apa cu coada și se depărta cu mare iuțeală.

— Toată viteza înainte! comandă căpitanul Barnabe.

Deodată o altă balenă ieși la suprafața apei în apropierea vasului.

In aceeași clipă Cermak își îndreptă tunul spre ea, se auzi o bubuitură înfundată, cangea sbură cu iuțeala fulgerului și se înfipse în coapsa balenei.

Indată apa se făcu roșie în jurul balenei, apoi începu lupta.

Balena se cufundă repede și Cermak dădu drumul frânghiei de care era legată cangea.

Animalul încercă să fugă.

— Băgați de seamă! strigă Cehoslovacul.

Se simți o smucitură puternică, apoi vasul fu târât repede înainte ca de o putere nevăzută. Frânghia se desfășurase toată și balena trăgea după dânsa micul vas.

Căpitanul Barnabe se plecă spre tubul acustic și strigă în sala mașinilor:

— Stop! Inapoi cu toată puterea.

Iuțeala se încetini și puterea mașinilor începu să lupte cu aceea a monstrului. Acesta părea să fie învingător, căci tot mai trăgea vasul după dânsul.

Dolores se înfioră și întrebă plină de îngrijorare

— Dar balena nu moare îndată după prima lovitură?

— Nu. Lovitura de moarte i se poate da numai după ce e istovită de puteri și o putem trage aproape de vas.

Incă o oră trecu și lupta cu balena tot mai dură. In sfârșit macaralele începură să lucreze și traseră spre vapor balena obosită, iar vasul se opri în loc.

Era un adevărat monstru, lung de vreo douăzeci și cinci de metri.

Cehoslovacul luă o pușcă și descărcă un glonț în balenă, care se mai sbătu de vreo câteva ori, apoi rămase nemișcată la suprafața apei.

O barcă fu lăsată în mare, câțiva marinari legară balena cu lanțuri spre a putea fi remorcată și dusă astfel la vaporul-matcă.

Căpitanul Barnabe se întoarse spre Vite Haevenson care se urcase pe puntea de comandă și-l întrebă:

— Ce zici? Să ne întoarcem îndată spre a preda vânatul?

— Incă nu. Să prindem întâi și cealaltă balenă.

— Vom mai putea pune mâna pe ea încă astăzi?

— Dacă nu astăzi, atunci în altă zi. Dar în niciun caz nu trebue lăsată să scape, căci e mai mare ca asta.

După ce balena prinsă fu legată bine, vasul își urmă drumul, ținând mereu cursul spre miază-noapte.

Căpitanul Barnabe nici nu se gândi să-l ierte pe Cermak de mustrarea pe care avea de gând să i-o facă, așa că îl chemă în cabina lui.

Cehoslovacul veni, cu surâsul lui obișnuit pe buze și zise cam ironic:

— M'ai chemat spre a-mi aduce laude pentru buna lovitură care am dat-o balenei, domnule căpitan?

— Nu, căci era datoria dumitale s'o faci, și dacă n'ai fi bun pentru așa ceva, nici n'ai avea ce căuta pe acest vas. Am observat însă că ai urmărit pe fiica mea și când ți-a întors spatele, ți-ai descărcat furia asupra câinelui.

Căpitanul Barnabe se apropiă de el, îl privi țintă în ochi, apoi urmă:

— Te sfătuiesc să-ți cauți de treburile dumitale și să lași fata în pace. Dacă voiu vedea sau voiu afla că încerci să te apropii iar de dânsa, atunci te voiu închide. M'ai înțeles?! Mi se pare că ai prea mult timp liber, așa că de azi înainte ai să faci serviciul pe punte împreună cu ceilalți marinari și vei prelua veghea la cârmă.

— Asta nu face parte din îndatoririle mele, căci sunt harpunier, răspunse Cermak răstit. Și în ce privește pe fiica dumitale...

— Taci! țipă căpitanul Barnabe, a cărui mânie nu mai cunoscu margini, văzând obrăznicia Cehoslovacului. Vrei să te supui ordinului meu și să faci serviciul așa cum ți-am spus?! Dacă te împotrivești, te voiu pune în lanțuri, căci cu oameni de teapa dumitale isprăvesc repede.

— Uiți că am fost ofițer, domnule căpitan.

— Un trădător ai fost și nimic altceva!

— Cine ți-a spus asta?

— Oricine mi-ar fi spus-o, ajunge că știu tot despre dumneata; în orice caz știu destul, pentru a te prețui cum trebue.

Cehoslovacul nu mai răspunse nimic, ci își întoarse spatele și părăsi cabina căpitanului.

Așa dar războiul fusese declarat!

Acest căpitan Barnabe să bage bine de seamă! Cermak nu va uita că-l făcuse trădător și va ști să se răzbune pentru această jignire, când va veni timpul! Iar în ce privește pe fiica lui, va găsi calea să-i scoată din cap mândria ei prostească.

Bine, dacă vroia căpitanul așa, va face și serviciul la cârmă, dar va vedea încotro va duce vasul!

Pe măsură ce înaintau spre miază-noapte, frigul devenea tot mai simțitor. Șederea pe punte nu mai era deloc plăcută, căci uneori termometrul arăta douăzeci și chiar douăzeci și cinci grade sub zero. Apa aruncată de valuri pe punte învălui vasul într'o coajă de ghiață.

Nici a doua, nici a treia zi nu se putură apropia destul de balena pe care o urmăreau, spre a-i putea da lovitura.

In sfârșit căpitanul Barnabe zise:

— Mâine vom mai face o ultimă încercare pentru a o prinde. Dacă nu vom reuși, atunci ne întoarcem. Trebue să ajungem iar la vaporul-matcă; întâi pentru a preda balena pe care am vânat-o, apoi pentru a lua noui provizii, căci ale noastre sunt pe sfârșite.

In ținutul unde se aflau acum, cârmaciul trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci în fiece clipă le ieșeau în cale sloiuri mari de ghiață.

Noaptea sosi, fără ca echipajul să fi putut pune mâna pe balenă, așa că Barnabe dădu ordinul:

— Intoarce!

In apropierea barierei de ghiață vasul întoarse și la cârmă se afla Cehoslovacul Cermak.

Restul echipajului se retrăsese în cabine. Cermak se afla singur pe punte și pentru câteva ceasuri conducerea vasului era în mâna lui.

Acesta era prilejul pe care îl așteptase.

208 — Răzbunarea dispreţuitei.

In timpul care se scurse între logodna și nunta lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham, barometrul din casa Drof arăta mereu a furtună.

Bătrânul Drof era disperat și nu mai știa ce să facă pentru a restabili liniștea și pacea în casa lui.

Ethel ocăra și blestema ca o nebună și jură că se va răzbuna pe Bob Wilkens.

Primul lucru ce-l făcu, fu că spuse tatălui ei să invite pe Gaston Moulinet la New-York și să-i dea a înțelege că ea e dispusă să primească cererea lui în căsătorie.

Logodindu-se cu domnul de Moulinet, nădăjduia să arate lui Bob că nici nu se mai sinchisea de el.

Totuși această satisfacție nu-i era deajuns.

Bob trebuia să simtă mai adânc răzbunarea ei, așa că se hotărî să-l chinuiască prin toate mijloacele, atât pe el cât și pe Hariett Crosham, care îndrăznise să i-l răpească și să-l atragă în mrejele ei.

Ethel Drof o ura de moarte pe tânăra fată.

Prin spionii ei Ethel Drof aflase că serbarea nunții suferise o turburare din pricina înrăutățirii sănătății lui Frank Wilkens și că Bob și mama lui fuseseră nevoiți să vegheze la căpătâiul bolnavului în noaptea nunții.

Această știre o bucură foarte mult.

A doua zi, după ce află că Hariett este încă în casa părintească, Ethel Drof plecă la vila președintelui Crosham.

In sinea ei se bucura de expresia de nemulțumire care se arătă pe fața doamnei Crosham și a fiicei sale, cărora vizita domnișoarei Drof nu le era de fel bine venită.

Dar Ethel Drof jucă comedia cu o artă desăvârșită, alergă cu brațele deschise spre Hariett și o felicită cu o cordialitate prefăcută.

Intâmplarea făcu ca doamna Crosham să fie chemată în altă odaie, așa că Ethel Drof rămase singură cu Hariett.

Pentru Ethel prilejul acesta era bine venit, căci va putea să-și arunce săgețile otrăvitoare pe care le pregătise.

Luă loc pe un scaun lângă Hariett și începu:

— Credeam că te voiu găsi în noua dumitale locuință, domnișoară Crosham... Ah, iartă-mă, acum trebue doar să-ți spun doamna Wilkens, urmă Ethel cu un zâmbet ironic.

Hariett îi aruncă o privire pe sub gene și răspunse cu băgare de seamă:

— Nu ne-am mutat încă în vila noastră, nnișoară Drof. Cred că astăzi ne vom putea duce acolo.

— Am aflat dela noul intendent al casei d-voastră, că tânărul dumitale soț a petrecut toată noaptea la spital, la căpătâiul tatălui său.

— Așa este. Starea domnului Wilkens e foarte îngrijorătoare și medicii au sfătuit atât pe soacră-mea cât și pe soțul meu să rămână în apropierea bolnavului.

— A fost o lovitură grea pentru dumneata, nu-i așa?

— In asemenea împrejurări, omul trebue să se supună destinului.

— N'ar trebui să vorbești așa, dragă doamnă Wilkens, o întrerupse Ethel Drof cu aprindere. Dacă aș fi fost în locul dumitale, nu mi-aș fi lăsat bărbatul să plece de lângă mine.

— Am încercat tot ce mi-a stat în putință pentru a-l reține pe Bob, dar străduințele mele au rămas zadarnice.

— Ei da, ce să faci!... Așa sunt bărbații!... Starea bolnavului e într'adevăr atât de rea?

— Medicii au spus că e foarte îngrijorătoare.

— In locul dumitale, dragă Hariett, aș privi altfel întâmplarea de ieri noapte, care dă de bănuit.

Hariett sări agitată de pe scaun și strigă:

— Vrei să spui cu asta că Bob s'a înțeles cu medicii să-l cheme de lângă mine?

— Ai ghicit, Hariett!... Asta e bănuiala mea.

— Ar fi o infamie din partea lui Bob!

— Bărbații sunt în stare să facă orice, dragă Hariett, urmă Ethel Drof foarte calm. Aș putea să-ți spun multe în privința asta.

Cu privirea speriată Hariett se uită la Ethel Drof și întrebă:

— Multe... despre Bob?

— Și despre el... da... și despre Bob Wilkens știu multe pe cari nu le știi dumneata. Dar în clipa aceasta nu mă gândeam la Bob, ci la alte experiențe pe care le-am făcut cu bărbații. Dumneata ești încă prea tânără, dragă Hariett, cunoști prea puțin oamenii, așa că habar n'ai ce se petrece în lume și cât de răi sunt bărbații.

Hariett își apăsă mâinile pe piept, se îngălbeni la față și respiră anevoie. In cele din urmă întrebă:

— Dar ce e cu Bob Wilkens, domnișoară Drof? Te rog spune-mi și mie.

Ethel Drof făcu un gest de împotrivire.

— Nu, draga mea, de ce să-ți amărăsc sufletul...

Dar Hariett stărui cu însuflețire:

— Nu te las... acum trebue să-mi spui tot... Nu-ți este îngăduit să-mi ascunzi ceva. Bob are pe alta?

— Ți-ai închipuit cumva că ești cea dintâi sau singura pe care o iubește Bob Wilkens? întrebă Ethel Drof cu răutate.

Hariett se prăbuși pe scaun și ochii i se umplură de lacrimi. Le șterse însă repede și începu să râdă.

— Nu, atât de nebună nu sunt să cred așa ceva.

— Cu noi, prințese ale dolarului, bărbații se însoară numai pentru bani, adăugă Ethel Drof, apăsând asupra fiecărui cuvânt. Nu trebue să ne facem iluzii că suntem luate din dragoste și trebue să ne deprindem cu gândul acesta, draga mea Hariett.

— Negreșit!... In privința asta sunt lămurită de mult, minți Hariett, străduindu-se din răsputeri să-și ascundă turburarea.

Ethel Drof urmă pe un ton nepăsător:

— Când m'am întâlnit cu familia Wilkens în Franța, am crezut că se vor rupe toate legăturile între tată și fiu, căci bătrânul Wilkens nu era deloc mulțumit că Bob se îndrăgostise de o Franțuzoaică blondă și frumoasă, pe care voia s'o ia cu tot dinadinsul în căsătorie. Au avut loc neînțelegeri și certuri violente între tată și fiu. Dar acum, când întreprinderile Wilkens erau pe pragul falimentului, Bob pare să se fi răsgândit. O dovadă e căsătoria grabnică cu dumneata.

— Și ce s'a făcut cu fata aceea din Franța, întrebă Hariett. Bob s'a despărțit pentru totdeauna de dânsa?

Ethel Drof dădu din umeri cu îndoială.

— Asta ar trebui să-l întrebi pe dânsul, dragă Hariett.

— A iubit-o mult, nu-i așa?

— Dacă n'ar fi iubit-o atât de mult, nu s'ar fi certat atât de rău cu tatăl său. N'am crezut niciodată că Bob va renunța la această fată și n'aș fi socotit cu putință că se va supune atât de repede dorinței tatălui său de a se căsători cu o fată bogată...

Cu spaimă prefăcută, Ethel Drof se opri din vorbă, își duse mâna la gură ca și când ar fi vrut să împiedice cuvintele de a mai ieși, dar în sinea ei triumfa, căci săgeata otrăvită își atinsese ținta.

In ochii sărmanei Hariett se ivi o străfulgerare de mânie și indignare. Izbucnind într'un râs amar, ea întrebă:

— Vasăzică lumea crede că Bob Wilkens m'a luat numai pentru zestrea mea cea mare, pe mine care trec în ochii tuturor ca bolnavă de moarte?!..

— Același lucru va spune lumea și despre mine, dragă Hariett, răspunse Ethel Drof cu un ton ipocrit. Eu însă mă voiu sinchisi prea puțin de vorbele lumii și te sfătuesc să nu lași să ți se turbure fericirea cu astfel de palavre.

Inciudată, Hariett ridică repede capul și răspunse, imitând tonul domnișoarei Drof:

— Ai dreptate, dragă Ethel, nu mă voiu sinchisi de palavrele lumii.

Ethel Drof îi luă mâna și o mângâiă.

— Ar fi bine să ne vedem cât mai des, draga mea Hariett, să devenim prietene bune și să ne mângâiem una pe alta că noi prințesele dolarului suntem osândite a fi lipsite de dragoste... Sper că ne vom revedea cât de curând.

Hariett dădu din cap și răspunse:

— Imi va face mare plăcere să te văd cât mai curând la mine, dragă Ethel.

Aceste cuvinte fură spuse numai de politețâ însă Ethel Drof trecu asta cu vederea, ținând să aibă cât mai deseori prilejul de a ațâța și mai mult pe Hariett împotriva lui Bob Wilkens.

Prima lovitură îi reușise de minune.

Indată ce rămase singură, Hariett izbucni în plâns și încleștă pumnii.

Fața îi căpătă o expresie stranie și în ochii ei se ivi o lucire de ură.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva, decât la cuvintele domnișoarei Drof.

Acum știa de ce ieri Bob avea gândurile în altă parte și bănuia de ce faptul că fusese chemat la căpătâiul tatălui său, îi fusese atât de bine venit.

Bob n'o iubea pe dânsa, ci era chinuit de dorul după fata cea blondă din Franța!

Și ea nebuna, îi dăruise toată dragostea ei, îi arătase cât de mult îl iubește!

Deodată nu mai avu răbdare să rămână acasă. Voia să vorbească numaidecât cu Bob, așa să plecă la fabrică.

209. — Ticăloșia unui nemernic

La miezul nopții Cermak ar fi trebuit să fie schimbat dela postul său, dar lucrurile nu ajunseră până acolo, căci...

Pe bordul vasului „W 23" toți dormeau. De veghe erau numai Cehoslovacul și mecanicul.

Vaporul își urma regulat cursul, însă... nu spre miază-zi, cum ordonase căpitanul Barnabe, ci spre miază-noapte.

Cu mare îndemânare Cermak cârmi vasul printre ghețarii tot mai numeroși, înaintând mereu spre coasta Groenlandei.

Marinarul Willborg, care avea să-l schimbe pe Cermak, se și sculase din patul său, când, deodată, se simți o lovitură îngrozitoare care sgudui tot vasul.

In clipa umătoare toți fură în picioare.

— Ne-am lovit de ceva!

— Pesemne de vreun ghețar mai mare!

— Nu, căci stăm pe loc!

Imbrăcați în grabă, toți alergară pe punte; împreună cu ei și căpitanul Barnabe și Vite Haevenson.

— Ce s'a întâmplat?

Intrebarea era de prisos, căci toți văzură numaidecât ce se întâmplase.

De jur împrejur numai ghiață și în fața lor un canal îngust în care vasul intrase cu prora și rămăsese prinse.

Cum se putuse întâmpla așa ceva? Doar luaseră cursul spre miază-zi și ar fi trebuit să fie departe de zona primejdioasă?!

Căpitanul Barnabe se uită spre cârmă, unde zări pe Cehoslovac stând nepăsător și cum i se păru, zâmbind ironic.

Barnabe fu cuprins de o mânie fără margini și dintr'o singură săritură fu lângă Cermak.

— Ție îți datorăm asta, ticălosule!... Na, ține drept răsplată! sbieră căpitanul la Cehoslovac și ne mai putându-se stăpâni, ridică pumnul și îl lovi cu atâta putere, încât nemernicul se prăbuși la pământ, unde rămase ca mort.

In felul acesta căpitanul Barnabe își descărcă furia, se mai potoli, dar în schimb fu cuprins de grija pentru vapor.

— Vite Haevenson! strigă el.

— Ce e, căpitane?

— Ce să facem pentru a scăpa de aici?

— Să ne întoarcem.

Căpitanul Barnabe arătă spre Cermak şi porunci unor marinari:

— Intâi puneţi-l pe ticălosul ăsta în lanţuri şi inchideţi-l la loc sigur.

Câţiva oameni se repeziră la Cehoslovac, îl ridicară de jos, apoi îl aruncară pe scara care ducea în lăuntrul vasului.

Căpitanul Barnabe împreună cu Vite Haevenson se urcară pe puntea de comandă unde căpitanul dădu câteva ordine în sala de maşini şi elicea începu să se învârtească din nou.

Se simţi o smucitură, prora se desfăcu din încleştarea gheţurilor şi vasul porni înapoi. Dar deodată se auzi de la pupă strigătul:

— Opriţi, opriţi!...

— Opreşte! strigă şi Barnabe prin tubul acustic în sala maşinilor, dar era prea târziu.

Un gheţar mare pătrunsese în canalul îngust şi il închisese.

La pupă se auzi un pârâit puternic, apoi se simţi o a doua lovitură grozavă de care se cutremură întreg vasul.

Cârma se rupsese şi elicea fusese sfărâmată de o bucată mare de ghiaţă.

Marinarii rămaseră cuprinşi de groază şi căpitanul Barnabe se uită, înspăimântat, la Vite Haevenson.

— Acum suntem prinşi de-abinelea!

— Canalul va îngheţa şi atunci nu vom putea scăpa fără ajutor străin. Se poate chiar întâmpla ca vasul întreg să fie sdrobit, dacă nu va putea ţine piept presiunii ghieţii.

Cei de pe punte nici nu simţeau frigul îngrozitor al nopţii polare, căci primejdia făcea să le clocotească sângele în vine.

— Trebue să trimitem numaidecât o radiogramă şi să cerem ajutor.

Bătrânul Vite Haevenson dădu din cap.

— Da, trebue să cerem să fim scoşi de aci şi duşi în portul cel mai apropiat. Eu mă duc să vorbesc cu radiofonistul. Dumneata stabileşte poziţia în care ne aflăm, apoi vino după mine în cabină.

Când coborâră de pe puntea de comandă, zăriră pe radiofonist printre ceilalţi marinari şi Vite Haevenson îi strigă:

— Hai repede, Torsten, trebue să trimeţi o radiogramă.

Acesta îi urmă.

Căpitanul intră în cabina lui să cerceteze harta. Dolores veni şi ea în cabină şi văzând faţa palidă a lui Barnabe, îl întrebă speriată:

— S'a întâmplat ceva vasului?

— Suntem prinşi între gheţuri.

Vru să-i dea mai multe lămuriri, dar deodată bătrânul Vite Haevenson şi Torsten se năpustiră în cabină şi strigară:

— Căpitane, staţiunea de radio e distrusă!

Lui Barnabe îi trebuiră mai multe clipe până când fu în stare să prindă cu mintea această veste grozavă.

In sfârşit zise cu voce înecată:

— Dacă e aşa, nu suntem numai prinşi de gheţuri, dar orice legătură e tăiată cu restul lumii.

— Şi asta trebue să fie o ispravă a Cehoslovacului!

— Ar trebui să facem o gaură în ghiaţă şi să-l înecăm pe acest ticălos! — strigă radiofonistul înfuriat. Pesemne că a lucrat pe când eram sus pe punte. Doamne, de l-aş fi prins asupra faptului!

— Dar cum a putut să facă asta?... Doar am ordonat să fie pus în lanţuri?

— N'a fost legat îndată, căci s'a prefăcut leşinat şi nici lanţurile nu erau la îndemână, aşa că rămăsese să fie încătuşat mai târziu.

— Nenorocirile se ţin lanţ de noi, suspină Barnabe. Şi totul s'a întâmplat numai din vina acestui nelegiuit!

Dolores se uită la soţul ei şi zise:

— Te-am prevenit să nu ţi-l faci duşman. Acum s'a răzbunat într'un chip îngrozitor.

Barnabe dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Aşa este!... Dar cui i-ar fi putut trece prin gând aşa ceva?...

Deodată se auziră paşi grăbiţi pe scară, uşa cabinei fu deschisă şi înăuntru se năpusti timonierul Klüven.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 70
22 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 3 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Dolores îl rugă să nu plece dar căpitanul rămase neînduplecat (pag. 555)

— Căpitane, harpunierul a fugit! strigă el agitat.

— A fugit?!

— Da, cu skiuri. L-am văzut dispărând în ceață. Pușca a luat-o cu dânsul și fără îndoială că a luat și provizii.

— Să-l ia dracul!... De ce nu l-ați păzit mai bine?

— Nimănui nu i-a trecut prin gând că așa ceva ar fi cu putință. Afară de asta toți eram zăpăciți de cele întâmplate cu vasul.

— Bine, lasă acum asta, căci nu mai avem ce face.

— Să-l urmărim?

— Cred că n'ar avea niciun rost.

— Ba da, căci dacă pornim cu câinii pe urma lui, îl prindem.

— Și dacă vă veți apropia de dânsul, va trage în voi. Nu, lăsați-l dracului! Nu vreau să vă primejduiți viața pentru un ticălos ca ăsta.

Timonierul vru să plece, dar căpitanul Barnabe îl opri.

— Rămâi și dumneata aci, Klüven, să ne sfătuim ce e de făcut.

Dolores părăsise cabina, ca să-i spună și Feliciei grozava veste. Nu putu însă să-i descrie nenorocirea în toată grozăvia ei, căci nici ea nu știa încă ce mare era primejdia în care se aflau.

— E prima noastră călătorie și a trebuit să se întâmple așa ceva. Se pare că nenorocirea ne urmărește pas cu pas. Primim lovitură după lovitură și situația în care ne aflăm devine din ce în ce mai rea.

Felicia primi știrea destul de liniștită.

— Ai dreptate, mamă. Se vede că n'avem noroc, totuși nu trebue să pierdem speranța. N'am fost și eu în primejdii din care credeam că nu mai există scăpare și totuși am fost salvată?!

Felicia vorbea atât de liniștită, fiindcă nu mai prețuia viața. Cu toată tinerețea ei, era obosită și desamăgită, căci pierduse nădejdea în fericire.

In timpul acesta bărbații se sfătuiau în cabina căpitanului.

— Cred că nu e cu putință să scăpăm noi singuri de aici? întrebă el pe cei doi bătrâni.

— Asta e exclus, răspunse cârmaciul.

— *Dar pe ce cale să cerem ajutor?*

— Unul din noi trebue să plece cu sania cu câini de-alungul coastei până la stațiunea cea mai apropiată.

— Dar e departe.

— Vreo sută de kilometri, poate și două sute.

— Atunci e nevoie de multe zile pentru a ajunge acolo.

— Poate să treacă și săptămâni.

— *Și ce se face între timp cu vasul?*

— *Rămâne mai departe prizonierul gheților.*

— Dar echipajul?

— Trebue să rabde până când ne vine ajutor de undeva. Dacă însă presiunea gheței va fi prea mare, va sfărâma vasul și atunci vom fi nevoiți să-l părăsim și să facem lagărul afară pe ghiață.

— Frumoase perspective!

— Ce e mai rău, e faptul că mai avem numai foarte puține provizii pe bord. Nu cred să fie mai mult decât pentru o săptămână.

— De aceea trebue să luăm cât mai repede o hotărâre, căci dacă ni se va putea da un ajutor, acesta să nu vie prea târziu. Voiu pleca deci chiar, în noaptea aceasta cu sania cu câini.

— Dumneata, căpitane?

— Eu sunt cel mai indicat.

— Lasă-mă să plec eu, domnule căpitan, se oferi Klüven. Sunt născut și am crescut în ținuturile acestea, am îmbătrânit aici și știu să conduc sania și frigul îl îndur mai ușor decât dumneata.

— E datoria mea să plec cel dintâi și dela aceasta nu mă va putea abate nimeni și nimic. Du-te, dragă Klüven, și pregătește tot pentru plecare. Intre timp mă voiu îmbrăca și voiu lua tot ce mi trebue.

— Dacă vrei să pleci cu tot dinadinsul, atunci nu mă mai împotrivesc, nu mai spun nimic.

Klüven ieși, *așa că Barnabe rămase* cu bătrânul Vite Haevenson și radiofonistul.

— Trebue să mergi mereu spre sud-vest, căpitane, și vei ajunge pe drumul cel mai scurt la o stațiune, îl sfătui bătrânul cârmaciu.

Radiofonistul, un Norvegian încă tânăr și sdravăd, căruia i se citea pe față curaj și hotărîre, se rugă:

— Ia-mă și pe mine, domnule căpitan. In doi vom merge mai bine și dacă se întâmplă ceva, unul îl va putea ajuta pe celălalt.

— Iți mulțumesc, Torsten, dar în împrejurările de față, unul singur merge mai repede,

deoarece câinii vor avea de dus o greutate mai mică. Iuţeala e condiţia principală dacă vrem să avem ajutor neîntârziat.

— Dar dumneata nu ştii cum să conduci câinii, aşa că poţi să-l iei liniştit şi pe Torsten, îi zise Vite Haevenson.

Barnabe nu se lăsă însă înduplecat nici de bătrânul cârmaciu, ci se duse în cabina lui spre a se îmbrăca pentru plecare.

Inainte de toate totuşi trebuia să-i spună şi soţiei lui ce hotărîre luase. Ii vorbi deci şi zise că nu e deloc primejdioasă călătoria, dar, Dolores auzise de multe ori că nenumăraţi oameni pieriseră în împărăţia gheţurilor, aşa că se înspăimântă la auzul ştirii.

— Vrei să ne părăseşti, Mihaile? întrebă ea îngrijorată.

— Nu vreau, ci sunt nevoit s'o fac.

— Lasă pe altul să plece pentru a aduce ajutor.

— Ca să mă cruţ pe mine?.. Aşa ceva nu-mi poţi cere.

Cu lacrimi în ochi îl rugă ea să rămână, dar hotărîrea lui rămase nestrămutată.

— Şi dacă nu te vei mai întoarce?

— Te vei mângâia cu gândul că am căzut victimă a datoriei.

— La noi nu vrei să te gândeşti de fel?

Barnabe o strânse la piept, o sărută şi se rugă:

— Mi-ai spus că-mi vei fi întotdeauna o tovarăşă de viaţă bună şi credincioasă. Peste cel mult o săptămână mă voiu întoarce şi voiu aduce ajutorul de care avem nevoie spre a scăpa de aici.

Barnabe se îmbrăcă într'o blană mare de focă, îşi puse o căciulă pe cap şi mânuşile în mâini.

Apoi se întoarse iar spre Dolores şi îi zise:

— Rămâi cu bine, iubita mea.

O sărută cu dragoste adâncă, pe urmă se duse cu dânsa la Felicia, ca să-şi ia şi dela ea rămas bun.

Cele două femei ţinură să iasă şi ele şi-l însoţiră până afară pe ghiaţă, unde aştepta sania gata de plecare. Timonierul încărcase în sanie destule provizii, un sac pentru dormit şi lemne pentru foc.

Tot echipajul se adunase în jurul săniei.

Căpitanul Barnabe se apropiă de bătrânul Vite Haevenson şi îi zise:

— Cât timp voiu lipsi, vei avea dumneata comanda vasului. In paza dumitale o las şi pe soţia şi pe fiica mea. Aibi grijă de ele şi ocroteşte-le.

— Poţi să te bizui pe mine, căpitane, răspunse bătrânul.

O strângere călduroasă de mână tuturor.

— Drum bun, căpitane, strigară toţi.

— Mulţumesc, răspunse Barnabe.

Timonierul îi dădu biciul şi hăţurile.

— Lucrul cel mai bun pe care îl vei avea de făcut, căpitane, va fi să laşi câinii să meargă în voie. Instinctul lor îi va duce pe drumul cel bun şi vei ajunge pe calea cea mai scurtă la staţiune.

Barnabe se urcă în sanie, în aşa fel încât putea să sprijine picioarele de o parte şi de alta pe tălpile ei, apoi se întoarse încă odată spre Dolores.

— La revedere, scumpa mea, şi nu fii îngrijorată.

Dolores nu fu în stare să vorbească deoarece o podidise plânsul. Ii dădu o ultimă sărutare.

— La revedere, Felicio, mai zise căpitanul Barnabe.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, tată, răspunse tânăra fată.

Câinii lătrau de nerăbdare şi trăgeau de hamuri.

Barnabe slăbi hăţurile, pocni din biciu şi sania porni ca o săgeată în noaptea polară.

210. — Fiica pierdută

In timpul călătoriei spre Stockholm, Karin Ryström rămase foarte tăcută şi gânditoare.

Cu cât se apropia de oraşul ei natal, cu atât îi era inima mai grea.

Cum o vor primi oare cei de acasă?

Işi aduse aminte de nenumăratele certuri pe care le avusese cu părinţii ei din pricina dragostei sale pentru Sven Alvesten şi îi era teamă de revederea cu ai ei.

Dacă s'ar fi gândit vreodată la o întoarcere acasă, şi-ar fi închipuit-o cu totul altfel.

Totuşi, după moartea lui Sven, se hotărîse să înfrunte supărarea părinţilor şi să se întoarcă în patrie.

Nici ea nu știa de ce nu se întorsese în casa consulului Van Straten din Sidney, care îi spusese doar că la dânsul va găsi oricând un adăpost.

Se lăsase în voia soartei.

In patrie va găsi oare pacea și liniștea atât de mult dorită?

In timpul călătoriei, contele de Martigny o lăsă în voia gândurilor ei, căci nici el nu prea avea chef de vorbă. Era încă sub impresia celor aflate la Marsilia.

Numai după ce ajunseră la Stockholm și când în drum spre casa părintească Karin Ryström îi vorbi despre teama revederii cu părinții ei, contele îi zise cu un glas blând și prietenos:

— Orice s'ar întâmpla, copila mea, nu uita niciodată că ai în mine cel mai bun și credincios prieten. Nu te voiu părăsi niciodată la nevoie. Asta o datorez lui Sven care mi-a fost un bun camarad.

Karin îi aruncă o privire recunoscătoare și îi mulțumi cu o strângere caldă de mână. Nu fu însă în stare să spună niciun cuvânt.

Nu putu vorbi nici când ajunseră în fața casei părintești și nici când dădu ochi cu tatăl ei. In fața privirii lui reci și aspre, cuvintele îi muriră pe buze.

Cu atât mai multă căldură vorbi contele de Martigny.

Era un apărător minunat.

Bătrânul Ryström îl ascultă însă numai scurt timp, apoi îi curmă vorba răstit:

— Nu te mai osteni în zadar să iei apărarea fetei, domnule conte. Ceea ce a greșit față de noi nu se mai poate îndrepta. A fugit într'ascuns de acasă... ne-a făcut de râs în fața lumii. pe noi, oameni bătrâni! Asta n'am s'o uit niciodată!

— Domnule Ryström, dumneata nu poți înțelege că o iubire poate fi atât de mare, încât nu mai întreabă de tată și de mamă, nu se sinchisește de gura lumii și n'are altă dorință decât fericirea?

Bătrânul răspunse plin de mânie:

— Nu, așa ceva nu pot înțelege!.. Pentru un ticălos ca Alvesten, o fată cumsecade nu fuge din casa părinților ei!

Karin tresări îndurerată la auzul acestor cuvinte și luând apărarea iubitului ei, zise:

— Sven a fost nevinovat, tată.

— Asta o spui tu, pentru că te-ai îndrăgostit ca o nebună de dânsul, însă judecătorii l-au condamnat...

— De atunci a trecut multă vreme, se amestecă contele de Martigny în vorbă. Acum nu mai are nicio însemnătate dacă Sven Alvesten a fost vinovat sau nevinovat. Odată cu moartea lui s'a șters tot. Acum e vorba de fiica dumitale, domnule Ryström.

— S'a așteptat poate s'o primim cu brațele deschise?... Din pricina ei am pierdut pacea și liniștea casei mele. Nu ne-a pricinuit decât griji și supărare, așa că în ziua când a dispărut în ascuns de acasă, am jurat să n'o mai primim niciodată înapoi.

In clipa aceasta ușa fu deschisă și în odaie intră mama tinerei fete.

Venea tocmai de la biserică și avea încă în mână cartea de rugăciuni.

Karin vru să se ducă spre dânsa, dar bătrâna îi întoarse spatele și zise răstit:

— Nu te apropia de mine. Nu mai vreau să am nimic de a face cu tine.

Spunând aceste cuvinte aruncă contelui de Martigny o privire pătrunzătoare, apoi se întoarse către soțul ei și întrebă:

— Și-a găsit un nou amant?

Sărmana Karin se înfioră și un geamăt dureros ieși din pieptul ei.

— Mamă, cum poți vorbi astfel?

— Sunt un prieten al fiicei dumitale, o lămuri contele de Martigny. — Eu am fost acela care i-am dat știrea despre moartea lui Sven Alvesten și ca să n'o las singură și părăsită în durerea ei, am venit cu dânsa până aici. Bineînțeles că m'am așteptat să i se facă altă primire în casa părintească.

— Pentru o fiică rătăcită nu mai este loc în casa noastră — răspunse bătrânul Ryström cu asprime.

In ochii contelui de Martigny se ivi o străfulgerare de mânie.

— In Biblie stă însă scris că părinții sunt datori să primească în casa lor și pe un copil rătăcit, pentru ca acesta să poată regăsi calea cea dreaptă.

— Am jurat să rămânem neînduplecați — izbucni bătrânul Ryström — și jurământul acesta îl vom ține, nu-i așa Anna?

Soția lui dădu din cap și întări:

— Da, îl vom ține cu sfințenie!

Karin izbucni în plâns și zise, desnădăjduită:

— Ce să mă fac acum?

— La asta ar fi trebuit să te gândești atunci când ne-ai părăsit în ascuns. Căința ta vine prea târziu.

Cu o mișcare blândă, contele de Martigny își puse mâna pe umăr și fără să vrea tânăra fată se lipi de dânsul, ca și când ar fi căutat un sprijin la el.

Contele se uită rugător la cei doi bătrâni, ale căror fețe erau ca împietrite.

— Nu se poate să fie acesta ultimul dumitale cuvânt, domnule Ryström. Nu poți să alungi în felul acesta pe fata dumitale.

Bătrânul rămase însă cu privirea întunecată și răspunse:

— E ultimul meu cuvânt. Nimic nu-mi va mai putea schimba hotărîrea. Noi nu mai avem fiică.

— Și nici nu-ți pasă de ce se va întâmpla cu dânsa?

— Pentru noi e moartă de mult!

— Dumnezeule! Dar n'ai inimă în piept?

Contele de Martigny se îndreptă spre doamna Ryström și zise rugător.

— Fii cel puțin dumneata îndurătoare, doamnă Ryström. Nu-mi vine să cred că o mamă poate fi în stare să-și alunge copila din casă, fără un pic de milă.

Doamna Ryström strânse în mâini cartea de rugăciuni și răspunse:

— Eu fac numai ceea ce poruncește bărbatul meu, domnule conte.

— Și eu nu mai vreau să știu nimic de fata asta!... Dacă nemernicul acela de Alvesten ar mai trăi, atunci fetei nici nu i-ar fi trecut prin gând să întrebe măcar o singură dată de noi și de durerea amarnică pe care ne-a pricinuit-o. Și-a croit singură calea, așa că n'are decât să meargă acolo unde o va duce.

Doamna Ryström aruncă iar contelui o privire ironică și adăugă:

— Dealtminteri, cred că dumneata o să ai grijă să-i treacă supărarea. A' găsit repede un locțiitor pentru Alvesten.

Aceste cuvinte fură prea mult pentru sărmana Karin.

Se smuci de lângă conte și ieși repede din odaie.

Acesta aruncă celor doi bătrâni o privire plină de mustrare și le zise:

— In ziua judecății de apoi, Dumnezeu să vă ierte păcatul pe care l-ați făcut acum. Eu nu pot să vă iert. Mă voiu strădui însă să îndrept față de sărmana fata răul pe care i-l faceți.

Cu pași grăbiți ieși după Karin și o ajunse din urmă.

Sărmana fată se ghemuise pe o treaptă, își ascunsese fața în mâini și plângea cu amar.

Contele de Martigny nu-i spuse niciun cuvânt, ci îi cuprinse numai cu brațul umerii cari tremurau.

Ce i-ar fi putut spune?

În niciun caz însă n'o putea părăsi acum pe sărmana fată, în starea desnădăjduită în care se afla.

Pașii cari se auziră pe scară, îl treziră din gândurile lui. Nu voia s'o expună pe Karin privirilor curioase ale vecinilor, așa că o ajută să se ridice și părăsi casa în care nenorocita fată nu mai găsise adăpost.

211. — Prin mii de primejdii.

Căpitanul Barnabe trebuia să se țină cu toată puterea de sanie ca să nu fie aruncat afară în goana nebună a câinilor. Pârtia era plină de hopuri, așa că sania era aruncată când într'o parte, când în alta.

Ceasuri întregi câinii alergară cu iuțeala nemicșorată. Păreau să nu știe ce este oboseala și lătrau neîncetat, îndemnându-se unul pe altul.

Dacă stația nu era într'adevăr la o depărtare mai mare decât de vreo câteva sute de kilometri, atunci cu iuțeala cu care alergau câinii, va putea ajunge acolo în două zile. Când însă se lumină de ziuă, câinii își mai încetiniră goana și în cele din urmă înaintară numai la pas.

Și căpitanul Barnabe era obosit, așa că se hotărî să facă un popas scurt.

Opri deci câinii cu un strigăt, sări din sanie și le desfăcu hățurile. Câini se culcară îndată în zăpadă, rămaseră nemișcați și dădură iar semne de viață abia când Barnabe desfăcu sacul cu provizii, în care se afla și hrana lor. Mâncară cu lăcomie, fiindu-le foame în urma goanei de până acum.

După ce hrăni câinii, căpitanul Barnabe se gândi și la dânsul, dar foame nu-i era, ci simțea numai o mare oboseală. Se hotărî deci să doarmă câteva ceasuri, așa că întinse sacul de dormit și intră în el.

Era cald și moale.

Barnabe își întinse trupul, căscă de câteva ori, închise ochii și după câteva minute adormi dus.

Avu visuri grele. I se păru că aude câinii lătrând, așa că se deșteptă pe jumătate, dar era atât de obosit, încât închise iar ochii și adormi din nou.

Se deșteptă abia după câteva ceasuri și trebui întâi să-și aducă aminte de tot ce se întâmplase și unde se afla.

In sfârșit se desmetici și ieși din sac.

Privi în jurul lui... Dar unde dispăruseră câinii?!

Plecaseră cu sanie, cu provizii, cu lemnele de foc, cu tot!

Câteva clipe rămase înmărmurit de groază.

Nu era lucru curat!

Cum putuseră câinii să plece cu sanie cu tot?

Se depărtă puțin de locul unde poposise, se urcă pe o ridicătură mică de ghiață și se uită în depărtare. In zadar, căci nicăieri nu se zăreau câinii.

Descoperi însă altceva: niște urme lungi, niște dungi înguste. Erau urme de skiuri și deodată își dădu seama ce se întâmplase.

Cehoslovacul luase același drum ca și el, lătratul câinilor îl atrăsese, urmărise sania, găsise pe căpitanul Barnabe dormind și se folosise de acest prilej pentru a înhăma câinii și a pleca cu sania.

Deoarece câinii nu-l prea iubeau pe Cermak, lătraseră la apropierea lui și acest lătrat era acela pe care Barnabe crezuse că-l auzise în vis.

Dacă s'ar fi deșteptat de-a binelea, ar fi putut zădărnici această nouă nelegiuire a lui Cermak.

Pe de altă parte, poate era spre norocul lui că nu ieșise din sac, căci ticălosul ar fi fost în stare să-l împuște.

Dar la urma urmei n'ar fi fost același lucru?

Și într'un caz și în altul era pierdut, căci nu era cu putință să ajungă la stațiune fără sania cu câini.

Nici înapoi la vapor nu se mai putea întoarce; se depărtase prea mult și de acesta.

De ar mai fi avut cel puțin merinde!

Răzbunarea Cehoslovacului era într'adevăr îngrozitoare, era drăcească, deoarece nimic nu putea fi mai grozav decât să lase pe un om într'o astfel de situație ca aceea în care se afla căpitanul Barnabe.

Desnădăjduit acesta se lăsă pe sacul de dormit și își dădu seama că n'are altceva de făcut decât să-și aștepte moartea, care va veni destul de repede, fiindcă era deajuns să adoarmă aici, ca să înghețe pentru vecie.

Dar ce se va alege de Dolores, Felicia și oamenii de pe vapor?!

Gândul acesta îl făcu să sară iar în picioare.

Trebue să se întoarcă iar la ei!

Sau n'ar fi mai bine să încerce să meargă până la stațiunea cea mai apropiată?

Nu, căci cine știe la ce depărtare era aceasta, pe când la vapor se putea întoarce în două zile.

Dar două zile fără odihnă, fără hrană, fără să se poată încălzi măcar la un foc, două zile pe jos prin pustiul de ghiață!

Era ceva ce trecea peste puterile omenești!

Și cu toate acestea trebuia să încerce!

In închipuirea lui o văzu pe Dolores plină de îngrijorare, o văzu așteptându-l cu dor, și inima începu să-i svâcnească în piept.

Obosit nu mai era, căci se odihnise, așa că porni îndată înapoi.

Intâi voise să ia cu dânsul sacul de dormit, dar își dădu seama că era o greutate prea mare, care îl va împiedeca la mers, așa că-l lăsă acolo.

Acum știa că nu-i va mai fi îngăduit să se odihnească în timpul înapoierii.

Se gândi însă că nici cu sacul n'ar fi avut liniște să doarmă. Ingrijorarea lui era prea mare.

Iși luă deci inima în dinți și porni la drum. De rătăcit nu se putea rătăci, deoarece urma saniei îi arăta deslușit direcția din care venise. Inainta încet și cu mare greutate și la fiece pas se scufunda în zăpadă până la genunchi.

Mereu se uita înapoi la locul unde poposise. După cale de un ceas, încă mai putea vedea sacul de dormit ca un punct negru; atât de încet înaintase.

Dacă totul mergea bine, în două zile va putea străbate pe jos distanța pe care o făcuse cu sania într'o noapte.

Cu tot frigul care domnea, *blana îi ținea foarte cald* și în timpul mersului începu să asude. Respira greu și după scurt timp simți o sete grozavă.

Dar apă?... *Nicăieri!*

Avea însă zăpadă destulă. Căpitanul Barnabe se aplecă, luă o mână de zăpadă și o vârî în gură. Pentru câteva clipe zăpada îi potoli setea, care, după scurt timp reveni și mai chinuitoare. Gâtlejul îi era uscat.

Merse fără încetare mai departe, *ceas după ceas*.

Nu-i mai era cald, ci din când în când fiori îi străbăteau tot trupul. Deodată i se păru că *gâtul îi e umflat și când încercă să înghită* simți dureri.

Era din pricina că înghițise zăpada rece, pe când era încălzit.

După scurt timp căpitanul Barnabe își dădu seama că fiorii nu erau pricinuiți de frigul de afară, ci că avea *o febră puternică*. Simți o slăbiciune în genunchi, ochii i se împăienjeniră și pașii îi deveniră șovăitori.

Uitase să-și întoarcă ceasul, așa că nu știa câte e ora și nici de când se afla pe drum. După lumină însă putu să-și dea seama că după amiaza era pe sfârșite.

Mersese aproape o zi întreagă și va avea deci de mers încă toată noaptea, apoi ziua următoare și pe urmă va fi iar la ai lui.

Numai speranța că va ajunge iar la vapor, precum și voința lui de fier îl mai țineau în picioare. Altfel s'ar fi lăsat să cadă în zăpadă și ar fi încetat lupta.

Mai merse încă vreo două ceasuri, când începu să ningă. Vântul se înteți și îi aruncă în față fulgii de zăpadă.

Până atunci căpitanul Barnabe putuse să meargă pe făgașul saniei, dar după scurt timp acesta fu acoperit de zăpadă și fu nevoit să înainteze la întâmplare.

Vântul îi bătea în față, așa că dacă va merge mereu împotriva vântului, va ajunge la vas.

Deocamdată nu putea însă merge mai departe. Era foarte obosit și trebuia să se odihnească vre-o câtva timp.

La urma urmei, blana de focă cu care [...] îmbrăcat putea să înlocuiască sacul de dormit, dacă se învelea bine în ea. Nu va îngheța chiar dacă se va culca pe zăpadă.

Numai să doarmă puțin, să închidă ochii, să adune noui puteri!

Setea îl chinuia însă îngrozitor și limba îi era lipită de cerul gurii. Gâtul îi ardea, par'că înghițise foc.

Trebuia să mai încerce odată să se răcorească cu zăpadă.

Luă o mână plină, vârî zăpada în gură și o lăsă să se topească, dar nu fu în stare să înghită lichidul.

Incepu să gâfâie și aproape nu mai putea răsufla.

Ce se va face oare?!

Mintea i se întunecă, începu să aibă vedenii îngrozitoare cari îl înspăimântară și îl făcură să se înfioare.

Ne mai fiind în stare să se țină pe picioare, se lăsă pe zăpadă unde rămase nemișcat.

Va mai găsi oare puterea să se ridice și să-și urmeze drumul?...

Sau acesta era sfârșitul!?...

Nu mai fu în stare să gândească, îl cuprinse o nepăsare mare și în cele din urmă febra îl făcu să-și piardă cunoștința.

Se împotrivise oboselii zece ceasuri, dar acum puterile îl părăsiseră.

Dolores se afla într'o stare desnădăjduită. Toate gândurile îi erau la bărbatul iubit și teama unei nenorociri, o chinuia îngrozitor.

Felicia se străduia neîncetat s'o îmbărbăteze, să-i dea speranță, dar toate încercările ei rămaseră zadarnice.

Ceasurile se scurgeau foarte încet.

Cât timp va mai trece oare, până când va putea ști, dacă Barnabe ajunsese cu bine la stațiunea *cea mai apropiată*? Când se va întoarce, aducând ajutor?

Dolores se ducea mereu la Vite Haevenson și îi punea aceeași întrebare:

— A ajuns oare la stațiune?

Bătrânul dădu dovadă de mare răbdare, răspunzându-i mereu și asigurând-o că soțului ei nu i se putea întâmpla nimic, deoarece avea sania și provizii îndestulătoare.

— In cazul cel mai rău se va întoarce din drum și va veni iar la vapor, zise el.

Zăpada care începu să cadă şi vântul, mări teama sărmanei Dolores.

Ea se duse iar la Vite Haevenson.

— Dar dacă soţul meu se va rătăci din pricina furtunii?

— Nu se poate rătăci, căci are busola cu dânsul. Afară de asta se poate bizui pe câini, cari găsesc drumul chiar pe viscolul cel mai mare.

Astfel trecu o zi şi o noapte, în care Dolores nici nu închise ochii. Acum se gândea că ar fi fost mai bine dacă nici nu-l lăsa să plece.

Mustrările pe care şi le făcea erau însă de prisos, căci Barnabe nu s'ar fi lăsat înduplecat şi n'ar fi rămas cu niciun preţ.

A doua zi se urcă disdedimineaţă pe punte. Vântul încetase, nu mai ningea şi se putea vedea departe pe câmpia de ghiaţă.

Dolores rămase nemişcată în loc şi se uită neîncetat în direcţia din care trebuia să vină căpitanul Barnabe.

Timonierul Klüven se apropiă de ea şi o întrebă:

— Iţi şi aştepţi bărbatul, doamnă?

— Nu mai ştiu nici eu ce fac. N'am mai avut răbdare să stau în cabină şi am venit încoace.

— Ar trebui să fii mai liniştită.

— E uşor de spus, bunul meu Klüven, dar cum să fiu liniştită când teama şi grija de bărbatul meu mă chinuiesc?

Klüven nu răspunse nimic, dar rămase lângă dânsa, ca şi când n'ar fi vrut s'o lase singură în acele clipe grele de aşteptare.

Şi Felicia urcă pe punte, aşa că acum toţi trei priveau în direcţia din care trebuia să le vină ajutorul.

Deodată tresăriră, căci li se păru că aud din depărtare lătrat de câini.

Dolores îl apucă pe Klüven de braţ.

— Dragă Klüven... sania!.. Se întoarce soţul meu!

El dădu din cap şi răspunse:

— Aşa se pare.

— Iată, lătratul se apropie.

— Să ne urcăm pe puntea de comandă; de acolo vom putea vedea şi mai repede sania.

Klüven merse înainte, urmat de Dolores şi Felicia. In drumul spre puntea de comandă, întâlniră pe Vite Haevenson, care deasemeni auzise lătratul câinilor.

— Se prea poate să şi fi fost la staţiune şi se întoarce cu veste bună, zise bătrânul Vite. Poate am avut noroc şi staţia n'a fost prea departe.

Ajungând pe puntea de comandă, zăriră sania, care se apropia cu mare iuţeală.

Deşi Vite Haevenson trecuse de şaizeci de ani, ochii lui erau foarte ageri şi când se uită mai cu luare aminte spre sanie, încruntă sprâncenele, dar nu spuse nimănui ce descoperise.

Sania se apropiă, mai era la o depătrare de câteva sute de metri, câinii lătrară de bucurie şi începură să alerge mai repede.

In clipa aceea Dolores scoase un strigăt de groază.

— Sania e goală!

Aceasta era ce descoperise bătrânul Vite Haevenson mai de mult.

Sania se întorcea goală!

Unde rămăsese căpitanul Barnabe? Ce se întâmplase cu dânsul?

Totul începu să se învârtească în jurul sărmanei Dolores, groaza de care fu cuprinsă ameninţa s'o doboare, dar îşi adună toate puterile, coborî de pe punte şi alergă spre câini, cari săreau şi lătrau de bucurie că se întorseseră la vapor.

Ceilalţi veniră repede în urma ei.

Cu privirea desnădăjduită, Dolores se uită la cei doi marinari.

— Pentru Dumnezeul... Unde e bărbatul meu?!...

Aceştia dădură din umeri, neştiind ce să răspundă, apoi desbămară câinii şi examinară sania

— Haevenson!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 71
23 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI, Calea Victoriei No. 8, TELEFON 3/30-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob căzu în genunchi la picioarele mamei sale (pag. 562)

— Aicea sunt.

Timonierul făcu bătrânului Vite un semn să se apropie, apoi îi zise în șoaptă:

— Trebue să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

— De unde poți ști?

— Privește, pușca pe care a luat-o Cehoslovacul cu dânsul, precum și skiurile sunt prinse cu curele de sanie.

— Ei drace, așa e!

Cei doi bărbați se uitară gravi unul la altul.

— S'au întâlnit pe câmpia de ghiață...

— Și câinele de Cermak l-a omorît, i-a luat sania și a fugit.

— Dar unde e Cermak?

— El chinuia câinii, aceștia nu-l iubeau, ci se temeau de el. Poate a căzut din sanie — știi că se întâmplă uneori așa ceva — și când a strigat câinii, aceștia n'au mai vrut să se oprească, ci au alergat mai departe, s'au întors din drum și au venit înapoi la vapor.

— Dacă e așa, atunci sunt pierduți amândoi, ticălosul acela, dar și sărmanul nostru căpitan.

— Fără îndoială că așa și e.

Dolores îi văzu vorbind în șoaptă, se apropiă de ei și zise:

— Vă întrebați ce s'a întâmplat cu soțul meu, nu-i așa? Vă rog spuneți-mi și mie ce credeți sau ce presupuneți.

Privirile celor doi marinari se întâlniră din nou, întrebându-se parcă: Să-i spunem oare? Şi *ca şi când s'ar fi înţeles, cu tovarăşul său, bă*trânul Havenson, zise:

— Bănuiala noastră e că domnul căpitan a fost la staţiune, a pornit de acolo cu ajutor şi câinii fiind obosiţi, a lăsat sania goală. Apoi când câinii şi-au dat seamă că e vorba de întoarcere la vapor, au luat-o la fugă înainte. Cre*dem că în scurt timp va fi şi* căpitanul aici cu ajutor.

Dolores căpătă din nou speranţe.

Da, aşa trebuia să fie, cum spuneau cei doi bărbaţi!

— Du-te iar în cabină, doamnă, căci nu e bine pentru dumneata să stai atât de mult afară în frig, o sfătui timonierul.

— Ba mai bine o să aştept aici.

— N'are niciun rost. Ascultă-mă pe mine şi du-te în cabină, la căldură.

Temându-se să nu răcească, şi fiindcă şi Felicia o rugă să asculte de sfatul timonierului, Dolores se lăsă condusă în cabină.

Indată după plecarea lor, cei doi marinari îşi reluară convorbirea.

— Ce facem acum?

— Vom hrăni câinii, îi vom lăsa să se odihnească, apoi unul din noi trebue să încerce să ajungă la staţiune.

— Cel mai bun ar fi Torsten.

— *Bine, să vorbim cu el.*

— In drum îl va găsi poate şi pe sărmanul căpitan.

— Se poate, dar fără îndoială că-l va găsi mort.

212. — O lovitură neaşteptată.

Felicia trăieşte!... E salvată!...

Felicia nu e sora mea!...

Ca un vârtej năvalnic se învârteau aceste gânduri în creierul lui Bob Wilkens. Tâmplele îl dureau, inima îi zvâcnea cu putere şi în faţa ochilor vedea scântei.

Avea parcă mereu înaintea lui pe Crestat, *pe omul acesta care* îi spusese că odinioară semănase atât de mult cu tatăl său, încât nu puteau fi deosebiţi unul de altul.

Neîncetat auzea glasul lui, care îi spunea: „Eu sunt Frank Wilkens".

Când maşina se opri şi şoferul deschise uşa spunându-i că au ajuns la ţintă, Bob Wilkens *privi buimăcit* în jurul său, ca şi când s'ar fi deşteptat dintr'un vis urât.

Cu paşi greoi se îndreptă spre intrare.

Era atât de palid, ca şi când moartea l-ar fi atins cu aripa ei.

La vederea lui, doamna Wilkens scoase un strigăt de spaimă, dar înainte de a putea spune un cuvânt, Bob căzu în genunchi în faţa ei şi izbucnind în plâns, zise cu voce înecată:

— Mamă, ajută-mă... ajută-mă, nu mai ştiu ce să fac!...

Ea îi mângâiă părul şi îl întrebă, plin de îngrijorare:

— Ce s'a întâmplat, dragul meu Bob? Ce te-a turburat atât de îngrozitor?

— L-am văzut, mamă, am vorbit cu el!...

— Pe cine?

— Pe celalt Frank Wilkens, vărul tatei!

Doamna Wilkens se aplecă asupra lui.

— E adevărat ce spui? E cu putinţă ca acest om să-ţi fi ieşit în cale tocmai azi, o zi după *nunta ta?!*

Bob Wilkens izbucni într'un râs aspru.

— Ba a fost şi ieri acolo. A vrut să-mi vorbească înainte de cununie, să-mi spună că Felicia mea trăieşte — auzi, mamă, Felicia... Felicia mea scumpă trăieşte!... El e tatăl ei, a găsit-o... a salvat-o... Dumnezeule, ce îngrozitor s'a jucat destinul cu mine!...

Cu ochii măriţi de groază, doamna Wilkens se uită la fiul ei şi murmură:

— Bob, vino-ţi în fire!... Nu cumva aiurezi?!.. *Ar fi într'adevăr prea îngrozitor* dacă e aşa cum spui tu!...

— E adevărat, mamă!... Inţelegi, e adevărat!... Pe când în biserică juram credinţă unei femei pe care n'o iubesc, poliţia l-a arestat pe Frank Wilkens, crezând că e un nebun. Dacă venea numai cu câteva clipe mai devreme, atunci cununia n'ar mai fi avut loc... *aş fi putut să plec* în căutarea Feliciei... să-mi cuceresc fericirea pe care am dorit-o atât de mult!

Doamna Wilkens scoase un geamăt îndurerat.

— Dumnezeule sfinte!... Incă nu sunt în stare să cuprind cu mintea ce-mi spui, dragul meu Bob... Incă nu-mi vine să cred că e adevărat! Unde e omul de care vorbeşti şi care ţi-a adus această ştire?

— A dispărut fără urmă, mamă, răspunse Bob Wilkens — apoi îi povesti cum se dusese la poliție și tot ce vorbise cu Crestatul.

Trecu multă vreme până când doamna Wilkens putu înțelege ce-i spunea Bob, căci acesta vorbea în cuvinte întretăiate, putându-și stăpâni numai cu greu turburarea grozavă în care se afla.

După ce isprăvi de povestit, se făcu tăcere.

— Sărmanul meu băiat! zise după câteva clipe doamna Wilkens, izbucnind în plâns.

— Da, mamă, acum sunt cu desăvârșire nenorocit, căci mi-e tăiată calea spre fericire.

Deodată doamna Wilkens se ridică, își șterse lacrimile și spuse:

— Dar nu pentru totdeauna, Bob.

Tânărul o privi nedumerit, apoi răspunse:

— Ba da, mamă, căci acum sunt încătușat pentru toată viața.

— In curând vei fi iar liber, scumpul meu Bob.

Abia acum înțelese Bob Wilkens ce vroia să spună mama lui și înspăimântat, închise ochii pentru câteva clipe.

— Să nu ne gândim la asta... să nu așteptăm așa ceva... E prea îngrozitor!... E prea crud!...

— E singura ta mângâiere, Bob, urmă doamna Wilkens. Și doar nu e niciun păcat, căci nu dorești moartea sărmanei Hariett... Dimpotrivă, tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință, pentru a-i înfrumuseța puținele zile pe care le mai are de trăit.

Bob Wilkens făcu un gest obosit.

— Din nefericire n'am reușit așa cum aș fi vrut, dragă mamă. In ultimele zile, Hariett a fost foarte supărată pe mine și a avut dreptate, căci mi-a fost foarte greu să fiu atent și drăgăstos cu dânsa. Gândurile mele erau neîncetat la Felicia, pe care o iubesc mai presus de orice și dorul de dânsa m'a chinuit îngrozitor, așa că n'am reușit să mențin buna dispoziție a soției mele.

— Pentru că e o fată răsfățată și pretențioasă, căreia greu îi poți face pe plac, obiectă doamna Wilkens. S'a plâns pe nedrept de tine, dar pe de altă parte trebue să iei în seamă că e bolnavă.

— Negreșit că da, mamă, dar nu știu dacă voiu mai fi în stare, după ce am aflat că Felicia trăiește. Aș vrea mai curând să-mi fac bagajele și să plec la Marsilia, ca s'o revăd pe Felicia.

— Din nefericire nu se poate să faci așa ceva, Bob. Trebue să mergi înainte pe calea pe care ai pornit.

— Dar de unde să iau puterea să merg, înainte, mamă?

Doamna Wilkens îl atrase spre dânsa și îl strânse la piept.

— Te voiu ajuta, scumpul meu Bob.

Acesta avu un zâmbet desnădăjduit.

— Numai să poți, mamă.

Ea dădu din cap cu încredere.

— O mamă poate face foarte mult pentru copilul ei, dragul meu băiat.

— Și ce ai de gând să faci?... Să spui sărmanei Hariett tot?...

Doamna Wilkens răspunse speriată:

— Nu, pentru nimic în lume! Hariett nu trebue să afle nimic, căci se crede iubită de tine, iar ea te iubește ca o nebună, te iubește cu acea dragoste egoistă care nu îngăduie pe altă femeie lângă dânsa. Dacă ar afla ceva despre dragostea ta pentru Felicia de Martigny, s'ar turbura atât de grozav încât i s'ar putea trage moartea și mai repede și atunci nu vei mai avea liniște toată viața... îți vei face veșnic imputări... Nu-ți rămâne deci altceva de făcut de cât să hrănești în sufletul tinerei tale soții iluzia, că o iubești, că ești numai al ei. Durata va fi scurtă, dar încercarea foarte grea, va trebui însă să treci prin ea ca un adevărat bărbat. Apoi vei fi iar liber și... calea spre fericire îți va fi iar deschisă.

Bob scoase un suspin dureros.

— E îngrozitor când trebue să aștepți moartea unei făpturi omenești, mai cu seamă când sărmana e atât de tânără și dornică de viață ca Hariett.

— Cu toate acestea nici tu, nici medicii nu mai puteți înlătura nenorocirea care o pândește. Hariett era condamnată și doctorii nu-i dădeau mai mult de câteva luni de trăit, înainte de a o cunoaște tu. Așa dar nu trebue să-ți faci mustrări, dacă te gândești la viitor și îți faci alte visuri de fericire.

— Se vor împlini oare aceste visuri, dragă mamă?... Peste câteva săptămâni sau luni, nu va fi prea târziu pentru mine?

Doamna Wilkens zâmbi.

— Voiu avea eu grijă să nu-ți pierzi fericirea.

— Ce ai de gând să faci?

— Ii voiu scrie Feliciei și o voiu ruga să vie la mine.

— O voiu putea revedea?...

Doamna Wilkens dădu din cap.

— Da, o vei revedea și vei putea vorbi cu ea, pentru a lămuri tot ce s'a întâmplat. Când va cunoaște și pe Hariett și își va da seama că sărmana nu mai are mult de trăit, atunci va înțelege jertfa pe care ai făcut-o, spre a da acestei sărmane ființe o ultimă fericire.

— Dar ce vei spune celorlalți? Toată lumea te va întreba cine e Felicia.

— Explicația va fi foarte ușoară și va corespunde adevărului!... Voiu spune tuturor că Felicia de Martigny e nepoata mea.

Bob Wilkens sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră, vorbind ca pentru el însuși:

— In zilele din urmă s'au năpustit prea multe asupra mea... încă nu pot înțelege tot ce s'a petrecut... încă nu știu cum îmi voiu juca mai departe tristul rol pe care l-am luat asupră-mi. Un singur lucru știu și anume că nu voiu mai avea liniște o singură clipă, până când nu voiu primi știri despre Felicia. Imi vine să mă urc îndată într'un avion și să plec...

— Asta nu se poate, Bob, zise doamna Wilkens. Acum nu poți să pleci, căci întreprinderea are nevoie de prezența ta și afară de asta ești dator față de președintele Crosham să joci mai departe comedia pioasă pe care ai început-o...

In clipa aceea se auzi în odaia învecinată un sgomot, ca și când ar fi căzut ceva la pământ.

Doamna Wilkens și Bob se uitară buimăciți unul la altul.

Pe fața lor se ivi o expresie de spaimă grozavă și amândoi își ghiciră gândul.

Să fi ascultat cineva tot ce au vorbit?

Se îndreptară repede spre ușă, la care Bob ajunse întâiu și o deschise.

Abia trecuse pragul, când strigă îngrozit:

— Pentru Dumnezeu, mamă!... E Hariett!... Dar ce i s'a întâmplat?

Palidă ca o moartă, tânăra femeie zăcea întinsă la pământ. Inspăimântat, Bob se aplecă asupra ei și o ridică. Pe când o ducea spre o canapea, zise desnădăjduit:

— Nu mai încape nicio îndoială că a auzit tot ce am vorbit și acum nenorocirea nu mai poate fi înlăturată.

Doamna Wilkens rămăsese înmărmurită și se uita cu ochii măriți de groază la fața palidă a sărmanei Hariett.

Avea înfățișarea unei moarte.

Dacă cumva va muri acum, atunci ea și Bob vor avea vina că sfârșitul venise atât de repede, se gândi ea, frângându-și mâinile. Nu mai avu nici puterea să înalțe o rugă spre cer.

Sufletul îi era ca împietrit.

Nici Bob nu era în stare să gândească limpede și ce să facă spre a da un ajutor tinerei sale soții.

Ingenunchiă lângă canapea și cu ochii înspăimântați se uita la Hariett.

Deodată se auziră pași și voci în odaia alăturată.

Doamna Wilkens și Bob tresăriră speriați. In aceeași clipă ușa fu deschisă și președintele Crosham se năpusti în cameră.

— Hariett!... Bob!... O veste bu... dar vorba i se opri pe buze când zări pe Hariett fără cunoștință, întinsă pe canapea.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el buimăcit și plin de îngrijorare.

Bob făcu un gest desnădăjduit și răspunse, cu vocea înecată:

— Nici eu nu știu. Acum câteva minute am auzit un sgomot și când am intrat aici, am găsit-o pe Hariett leșinată.

Doctorul care venise împreună cu președintele Crosham, se aplecă peste sărmana Hariett, îi pipăi pulsul și îi ascultă bătăile inimii.

După o scurtă examinare se ridică iar și zise:

— Frecați-i fruntea cu vreo esență tare și își va reveni repede. Apoi când va afla știrea bună pe care i-am adus-o, peste un sfert de oră va râde și va sări în sus de bucurie.

Arătând spre geanta pe care o avea cu dânsul, doctorul se întoarse spre Bob Wilkens și urmă:

— Și dumneata te vei bucura, mister Wilkens, căci o nouă radiografie pe care am făcut-o, a dovedit că la prima examinare a avut loc o eroare și s'au schimbat plăcile. Așa dar Hariett, pe care am crezut-o bolnavă, e cu desăvârșire sănătoasă și va avea o viață lungă.

Dolores aştepta.

Unde erau celelalte sănii cu care trebuia să vie soţul ei?...

Nerăbdarea îi creştea din clipă în clipă şi o făcu să se urce din nou pe punte.

Ajunse aci chiar în clipa când Vite Haevenson şi Klüven pregăteau sania pentru Torsten şi înhămau câinii cari fuseseră bine hrăniţi şi se odihniseră.

— Cine mai pleacă şi unde se duc? întrebă ea.

— Unul din noi pleacă întru întâmpinarea căpitanului, răspunse Vite Haevenson.

— Doar trebue să vie îndată.

Bătrânul dădu din umeri.

— Se pare că a întârziat.

— Şi dumneata eşti îngrijorat?

— E mai bine să vedem unde a rămas.

In clipa aceea, Dolores descoperi puşca prinsă cu o curea de sanie şi pe care Torsten avea s'o ia cu el pentru orice împrejurări.

— De unde e puşca asta, Haevenson? — întrebă Dolores. Doar am avut numai una pe bord; aceea pe care a luat-o Cermak când a fugit.

Vite Haevenson fu nevoit să spună o nouă minciună, pentru a nu trăda sărmanei Dolores ce se petrecuse şi a o cruţa.

— Puşca asta e a lui Torsten. O ţinea în cabina unde e postul de radio. E proprietatea lui personală şi nu face parte din inventarul vasului.

Dolores se mulţumi cu această lămurire, totuşi întrebă:

— E cu putinţă să se fi întâmplat ceva soţului meu?

Le mai pusese de nenumărate ori această întrebare.

— Să sperăm că nu — răspunse bătrânul Vite.

Răspunsul fu scurt, căci nici Vite nu mai ştia ce să spună.

Se uită pe furiş la Dolores şi se gândi: Sărmana va fi disperată când va afla adevărul.

Între timp veni şi Torsten, îmbrăcat într'o blană de focă şi întrebă:

— Gata?

— Da, poţi să pleci.

Torsten examină câinii şi zise:

— Deshămaţi pe Kid. Urma e înzăpezită şi e mai bine ca el să meargă liber înainte spre a o găsi.

Klüven desfăcu pe Kid din ham şi câinele sări voios la Torsten.

— Da, da, dragul meu Kid... eşti un animal de treabă — zise acesta. — Vezi de-ţi fă bine datoria.

Ca şi când l-ar fi înţeles, Kid îşi plecă botul pe zăpadă şi porni înainte.

Torsten se urcă în sanie, într'o mână luă hăţurile, iar în cealaltă biciul.

— Inainte! Hi, hi!

Câinii porniră în galop şi sub conducerea lui Torsten alergau parcă mult mai repede. El se pricepea să mâne sania şi chiar dacă aceasta era aruncată în dreapta şi în stânga din pricina iuţelii prea mari cu care înainta, Torsten ştia să-şi ţie echilibrul.

Kid alerga mereu înainte.

Lătratul lui voios răsuna puternic şi îndemna pe ceilalţi câini la drum.

Torsten îl alesese ca conducător, ştiind că are nasul cel mai fin şi tot timpul se ţinuse mai mult decât ceilalţi în apropierea căpitanului Barnabe...

Căpitanul se trezi în sfârşit din starea de slăbiciune în care căzuse şi care se transformase într'un somn adânc ce durase câteva ceasuri.

Febra îi înfierbânta încă sângele, dar aceasta era spre binele lui, căci altfel ar fi îngheţat, cu toată blana cu care era îmbrăcat.

Adunându-şi toate puterile, se ridică încet de jos, dar când fu în picioare, se clătină de slăbiciune.

Totuşi trebuia să meargă mai departe, să se întoarcă la vapor, la Dolores, la Felicia!

Era însă atât de istovit, se simţea atât de slab, încât nici gândul acesta nu mai fu în stare să-i dea putere.

Gâtul îi era încă umflat şi setea tot îl mai chinuia.

Inainte, tot înainte!

Cu mişcări greoaie punea un picior înaintea celuilalt. Ii era ca şi când ar fi păşit pe cauciuc. Picioarele îi erau ca amorţite.

După câţiva paşi se opri iar.

Direcţia în care pornise era oare cea bună?

Urma săniei fusese acoperită de zăpadă. Işi aduse aminte că are busola la el; o scoase din

buzunarul blănii, vru să se orienteze după ea, dar mâinile îi erau înțepenite de frig, așa că scăpă busola, care căzu în zăpada înaltă și nu se mai văzu.

Căpitanul Barnabe se aplecă s'o caute, dar se clătină, simți cum pământul îi fuge de sub picioare, se cufundă până la genunchi, apoi până la mijlocul trupului. Făcu câteva mișcări spre a ieși iar la suprafață, dar...

Căpitanul căzuse într'o gaură adâncă, astupată cu zăpadă.

Era ca învelit în vată moale, zăpada îl ținea prins, alta căzu peste el și îl îngropă.

Moartea albă se apropia!

Nu mai era în stare să facă nicio mișcare.

Va dura oare mult până când va veni sfârșitul?...

Torsten făcu numai un popas scurt spre a lăsa câinii să se odihnească, apoi porni înainte.

Câinii alergau cât îi țineau picioarele.

Presimțeau oare că era nevoie de grabă, că era în joc o viață de om?

— Kid, fii cu băgare de seamă!.. Caută Kid... caută bine! — îndemnă Torsten pe inteligentul și credinciosul câine.

Acesta răspunse lătrând, își plecă iar botul spre ghiață și o luă înainte, lătrând mereu, ca și când ar fi vrut să-și îndemne tovarășii.

Torsten se uită spre cer. Nori cenușii atârnau greu, așa că era de așteptat să ningă iar. Vântul bătea cu putere de la nord-est. Va fi iar viscol.

Torsten pocni din biciu.

— Hi!.. hi... înainte!

Sania sbura ca vântul.

— Ia spune, dragă Kid, ne duci tu oare bine? — întrebă Torsten pe câine, ca și când ar fi vorbit cu un om.

Animalul nu auzi, căci era mult înainte și cotise spre dreapta.

Nu se poate să fie drumul pe acolo! Ce-i trecuse oare prin cap câinelui?

Deodată Kid se opri în loc, lătră și mai tare, apoi începu să urle prelung și jalnic.

După câteva minute ceilalți câini îl ajunseră din urmă, se opriră brusc, sania se răsturnă și Torsten fu aruncat în zăpadă.

Se ridică ocărând și se apropiă de Kid.

— Ei, ce-ai găsit aici?

Câinele se uită la dânsul cu ochii săi inteligenți, scoase iar un urlet jalnic, apoi începu să scormonească în zăpadă ca nebun.

Torsten făcu câțiva pași în jurul locului unde scormonea câinele și deodată...

— Ei drace!

Și lui Torsten îi fugi pământul de sub picioare

Kid se repezi la el, apucă blana cu dinții lui puternici și începu să tragă.

— Bravo, dragul meu Kid!.. Trage cât poți... scoate-mă din gaura asta!

Astfel Torsten scăpă de aceeași soartă pe care o avusese și căpitanul Barnabe.

Mângâiă câinele și îl lăudă:

— Bravo, Kid, îți mulțumesc.

Când se ridică iar în picioare, Torsten chibzui. Atitudinea câinelui arăta limpede că sub zăpadă era ceva neobișnuit. Se scufundase oare acolo căpitanul Barnabe?

Torsten se duse la sanie, desfăcu skiurile, le prinse la picioare cu curele puternice și luă bețele în mâini.

Se apropiă astfel de locul unde scormonise Kid și sondă zăpada cu unul din bețe.

Deodată simți o rezistență. Ghiață nu era, căci era prea moale.

Un trup omenesc!

Să-l desgroape repede, dar cu ce?

Cu unul din skiuri. Unul singur va fi deajuns pentru a-l ține la suprafața zăpezii.

Incepu să sape zăpada dar se încălzi atât de tare, încât își desbrăcă blana și-și scoase căciula.

Kid se întinsese pe zăpadă, cât era de lung, se uita cu luare aminte la groapa care devenea tot mai mare, apoi începu să latre înfundat.

Era foart greu de săpat cu skiul și Torsten înainta numai foarte încet; dar însfârșit descoperi un braț.

Il apucă și începu să tragă. După câteva clipe ieși la iveală și capul celui căzut în groapă.

Incă o opintire, apoi încet, încet, urmă trupul. Inzăpezitul era salvat!

Torsten se aplecă asupra lui și-i examină fața.

Era într'adevăr căpitanul Barnabe!

Să fie mort?

Ii desfăcu blana, duse mâna la pieptul căpitanului și... simți o ușoară bătaie a inimii.

Sărmanul însă era țeapăn de frig, aproape înghețat.

Din fericire Torsten se pricepea cum se readucă la viață pe degerați. Il desbrăcă pe Barnabe cu desăvârșire, apoi luă zăpadă și începu să-l frece cu putere pe tot trupul, până când pielea se făcu roșie, dovedind că sângele începuse să circule iar. Il îmbrăcă repede, îl înveli în blană, îl duse în sanie și puse și blana lui peste trupul înghețatului.

Ii turnă apoi pe gură puțin rachiu tare și îi frecă fruntea și tâmplele cu lichidul dătător de viață.

Insfârșit, după vre-un ceas, căpitanul Barnabe deschise ochii.

— Apă!

Torsten scoase o sticlă dintr'un săculeț, umplu un pahar cu apă și îi dădu lui Barnabe să bea, pe urmă îl întrebă:

— Ești rănit, căpitane?

Se părea că Barnabe nu prinsese înțelesul întrebării lui Torsten. Bău cu lăcomie paharul până la fund și închise iar ochii.

Kid se apropiă de sanie, îi dădu târcoale, apoi sări și se întinse la picioarele căpitanului, arătând că vrea să-i dea acestuia din căldura trupului său.

Torsten stătea în sanie și chibzuia.

Ce să facă acum?

Să mai încerce să ajungă până la stațiune?

Dar având cu el pe căpitanul Barnabe care era cu desăvârșire istovit, nu se încumetă să pornească la un drum care putea să fie foarte lung. Trebuia deci să se întoarcă la vapor, spre a-l da pe Barnabe în îngrijirea soției lui.

Va să zică drumul înapoi!

Cu o frânghie pe care o avea în sanie, îl legă pe căpitan în așa fel, încât să nu poată cădea. Pentru el nu mai rămânea loc în sanie, dar în schimb avea skiurile. Se va lega cu o altă frânghie de sanie și va fi tras după ea.

După scurt timp totul fu gata de plecare, luă hățurile în mână și zise câinilor:

— Acum însă mai încet!

Inteligentele animale îl înțeleseră și porniră în trap ușor.

Kid sărise din sanie să-și reia postul de conducător.

Mergea la trap înainte și de câte ori ceilalți câini voiau să pornească mai repede, se întorcea spre ei și mârâia. Dacă această măsură nu folosea, *atunci se repezea la câte unul și-l* apuca cu dinții de bot. Astfel reuși să-i stăpânească.

Torsten se uita cu drag la el.

Ce câine minunat era acel Kid!

Numai lui avea să-i mulțumească căpitanul Barnabe, dacă scăpase cu viață.

Și cât era de inteligent bunul Kid; mai inteligent decât mulți oameni, mai sincer, mai credincios și gata la orice jertfă.

Nu era de crezut că era numai un biet câine!

Câtva timp Torsten se lăsase tras după sanie, dar i se făcu frig, așa că începu să alerge singur cu skiurile, alături de ea.

Din când în când oprea câinii să vadă dacă căpitanul Barnabe era bine culcat, îl învelea mai bine cu blănurile și îi dădea câte un pahar cu apă.

La un astfel de popas, căpitanul, care își *mai venise în fire, ridică încet capul și întrebă:*

— Am fost salvat?

— Da, căpitane, și acum te duc înapoi la vapor, la soția dumitale, răspunse Torsten.

Un zâmbet plin de recunoștință lumină fața palidă a lui Barnabe.

— Am s'o revăd!.. murmură el cu înduioșare, apoi închise iar ochii.

In jurul lui fusese un întunerec atât de adânc! Dar acum era iar lumină!.. Era salvat!.. *Va trăi, va revedea pe acei cari îi erau atât de* dragi!... Ce minune!.. Ce fericire!..

213. — O schimbare hotărâtoare.

Pe când doctorul spunea lui Bob Wilkens știrea îmbucurătoare, Hariett se deșteptă din leșinul în care căzuse și auzi ultimele cuvinte:

«O nouă radiografie pe care am făcut-o a *dovedit că la prima examinare* a avut loc o eroare și s'au schimbat plăcile. Așa dar Hariett pe care am crezut-o bolnavă, e cu desăvârșire sănătoasă și va avea o viață lungă».

Hariett credea că visează și nici nu îndrăznea să deschidă ochii.

După știrea grozavă pe care o aflase cu câteva minute înainte, această veste îmbucurătoare îi părea cu neputință.

Totuşi auzea limpede vocea tatălui ei, care spunea lui *Bob:*

— De câtă durere şi îngrijorare, de câte zile grele şi nopţi nedormite am fi fost cruţaţi, dacă am fi făcut mai de mult o radiografie nouă. Ne-am temut însă să nu speriem pe Hariett şi n'am bănuit că îi vom face un mare bine.

— Aşa dar, înfăţişarea înfloritoare a tinerei femei nu e o înşelăciune, zise doctorul. Ea e într'adevăr sănătoasă şi toate urmele bolii prin care a trecut, au dispărut cu desăvârşire.

— Cum s'a putut întâmpla o asemenea greşeală? întrebă doamna Wilkens.

— Printr'o nebăgare de seamă a asistentei, răspunse medicul. In ziua când s'a făcut prima radiografie a domnişoarei Crosham, s'a făcut şi aceea a unui alt bolnav.

— Acel bolnav, pe care doctorii l-au crezut sănătos, a murit acum câteva zile într'un sanatoriu, adăugă preşedintele Crosham, apoi urmă vesel:

Hariett a noastră trăieşte însă şi nu ne va părăsi.

La auzul acestor cuvinte tânăra fată se ridică şi apucă braţul tatălui ei. Ii aruncă o privire rugătoare şi întrebă:

— E adevărat tot ce am auzit acum? Nu e numai un vis?

Preşedintele Crosham o cuprinse drăgăstos în braţe şi o strânse la piept.

Ochii lui luceau de bucurie şi fericire.

— E adevărat, scumpa mea Hariett. Eşti cu desăvârşire sănătoasă.

— Şi după cât se poate prevedea, vei avea chiar o viaţă lungă, adăugă medicul.

— Nici nu-ţi poţi închipui, dragă Hariett, cât de fericită a fost mama ta, când i-am spus această ştire. Nici nu mai ştie ce să facă de bucurie. Ne-a cerut să venim îndată încoace şi să te ducem cât mai repede la dânsa. Vrea să te sărute, să te îmbrăţişeze.

— Buna mea mamă, murmură Hariett.

Privirea ei se îndreptă spre Bob, care se dăduse puţin la o parte şi stătea rezemat de perete ca şi când ar fi avut nevoie de un sprijin. Faţa lui era albă ca varul.

Şi în adevăr, Bob trebui să se ţină bine cu amândouă mâinile să nu cadă, căci i se părea că toată odaia se învârteşte cu el.

Vedea oamenii şi lucrurile din jurul lui ca printr'o ceaţă.

Gândurile se năpustiră asupra lui ca nişte valuri năprasnice.

Hariett nu era bolnavă!...

Aceea cu care se căsătorise din milă, voind să-i dea o ultimă fericire, va trăi şi îşi va cere dreptul ei!

Cum va putea trăi însă cu dânsa, acum când ştia că Felicia e în viaţă şi că nu era sora lui?

Mila pe care o simţise până atunci pentru Hariett, se prefăcu aproape în ură.

Işi aduse aminte de desmierdările pătimaşe cu care Hariett îl copleşise în zilele din urmă, de mustrările pe care i le făcuse, fiindcă nu răspunsese cu aceeaşi căldură la sărutările şi desmierdările ei.

Dumnezeule Doamne, ce va mai aduce viitorul?!

Această căsătorie se făcuse pe temeiul unor presupuneri cu totul greşite. De ce se descoperise abia acum greşeala care se făcuse cu plăcile radiografice, acum când era legat pentru toată viaţa de Hariett?!

De ce aflase abia după cununie că Felicia lui scumpă mai trăieşte?!

De ce?... De ce?!...

Sufletul tânărului se sbătea îndurerat, căutând un răspuns la acest „de ce".

Dar de nicăieri nu-i veni un răspuns.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 72
24 III 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Reprezentantul societății de filme privi spre conte (pag. 572)

Cât de aspru și neîndurat a fost destinul cu mine, se gândi Bob Wilkens, încleștându-și pumnii cu o mânie neputincioasă.

Ca dintr'o mare depărtare auzi deodată vocea președintelui Crosham:

— De ce stai așa de retras Bob?... Și cât ești de palid?

Hariett zâmbi cu un aer de superioritate și zise:

— Știrea neașteptată l-a impresionat pe Bob tot atât de mult ca și pe mine, de aceea a amuțit deodată, dragă tată.

Președintele Crosham se apropiă de Bob și îl bătu pe umeri cu un gest prietenos.

— Și eu am pățit la fel, dragul meu băiat, zise el vesel. Luni de zile am văzut plutind deasupra noastră acești nori amenințători și de aceea n'am putut crede îndată că însfârșit soarele a răsărit din nou pentru noi. Razele lui luminoase ne orbesc deocamdată, dar ne încălzesc inima și ne arată fericirea într'o lumină strălucitoare. De azi înainte nu va mai fi jale și durere în casa noastră, ci numai bucurie și se vor da iar serbări, va fi veselie, se va cânta și se va dansa.

La auzul acestor cuvinte, Hariett ridică mâna cu un gest de protestare și zise:

— Nu face încă planuri de viitor, dragă tată.

Președintele Crosham o privi uimit

— Dar ce e cu tine? Ai cumva de gând să trăiești și mai departe retrasă de lume?

— Asta o va arăta viitorul, răspunse Hariett cu voce gravă, aruncând din nou o privire ciudată spre Bob.

Nici președintele Crosham, nici doctorul nu prinseră înțelesul mai adânc al acestor cuvinte.

Hariett urmă cu înfrigurare:

— Vă rog acum pe toți, pe tine tată, pe domnul doctor și pe mama, să mă lăsați singură cu Bob.

Uimirea președintelui Crosham crescu și mai mult. Clătinând capul, el zise:

— Hariett, nu înțeleg de ce faci deodată o mutră atât de gravă. M'am așteptat la altceva. Credeam că la auzul știrii pe care ți-am adus-o vei sări de bucurie, vei râde, vei fi veselă.

— N'avea grijă, va veni și asta, tată.

— De ce vrei să fii singură cu Bob? De ce ne trimeți pe toți de aici?

Privirea tinerei femei se îndreptă iar spre soțul ei și apăsând pe cuvinte, zise:

— In clipe atât de mari e mai bine când doi soți tineri rămân singuri.

Președintele Crosham ridică din umeri și se întoarse către doctor:

— Dacă e așa, atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să plecăm.

Medicul dădu din cap și răspunse zâmbitor:

— E ușor de înțeles că după întorsătura pe care au luat-o lucrurile, tânăra soție vrea să rămână singură cu soțul ei.

Președintele Crosham întinse fiicei sale mâna și zise:

— Atunci la revedere, scumpa mea. Sper că vei veni și tu în scurt timp după noi, căci o zi mare ca aceasta trebue sărbătorită cum se cuvine.

— Deocamdată nu pot să-ți făgăduiesc încă nimic, dragă tată, răspunse Hariett. Dar nu-ți face inimă rea. Pleacă tu înainte și pe urmă vom vedea.

Președintele Crosham se uită uluit la Hariett și la Bob.

Să fi avut loc vreo neînțelegere între ei? se întrebă în gând.

Cu putință era și asta, căci Hariett era foarte răsfățată și pesemne că nu uitase încă neplăcerile pe care le avusese în ziua nunții.

Dar la o pereche atât de tânără, după furtună venea repede vremea frumoasă și fiindcă Hariett își iubea mult bărbatul, împăcarea se va face fără mare întârzier.

In credința aceasta, președintele Crosham nu mai puse alte întrebări și își luă rămas bun.

Pe când mai schimbă câteva cuvinte cu Hariett, doamna Wilkens se apropiă de Bob, îi strânse mâna, îl privi cu milă și îi șopti:

— Capul sus, dragul meu băiat! nu te lăsa doborât.

O tresărire nervoasă se ivi pe fața lui Bob, colțurile buzelor i se lăsară în jos, așa că pe chipul său se putea citi ușor lupta grozavă care se dădea în sufletul lui chinuit și îndurerat.

Inima d-nei Wilkens se strânse de durere.

Ea bănuia suferința grozavă a lui Bob și ar fi vrut să-l ajute.

Dar acum nu mai avea putința să-i dea vreun ajutor; calea spre fericire îi era închisă pentru totdeauna.

Bob Wilkens scoase un geamăt desnădăjduit.

— Nu mai pot îndura!... E prea mult!

Doamna Wilkens făcu o mișcare de resemnare.

Se mai uită încă odată la fața palidă și îndurerată a fiului ei, îi mai strânse încă odată mâna, apoi se apropiă de președintele Crosham și de medic, și ieșiră împreună din cameră.

Dar pașii îi erau grei, inima îi era copleșită de jale și întristare.

Ce va vorbi acum tânăra pereche?

Fi-va oare o luptă grea?

Doamna Wilkens se gândi cu groază la tot ce vorbise cu Bob cu câteva minute în urmă.

Dacă Hariett auzise tot, atunci nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială că va avea loc o ruptură definitivă între cei doi tineri.

Poate așa era hotărîrea destinului!

Bob trebuia să fie iar liber, căci numai astfel își va găsi calea spre fericire, va putea căuta pe Felicia, să se căsătorească apoi cu ea.

După ce își luă rămas bun de la președintele Crosham și de la doctor, doamna Wilkens se duse în odaia ei și adâncită în gânduri negre, așteptă rezultatul convorbirii între Bob Wilkens și tânăra lui soție.

Karin Ryström fusese alungată din casa părintească şi nu mai avea niciun adăpost.

Abătută, străbătu străzile mergând alături de contele de Martigny. Se gândea la cele întâmplate, străduindu-se din toate puterile să înfrunte noua nenorocire care se abătuse atât de năprasnic asupra ei.

Şi contele de Martigny tăcea, voind să-i dea putinţa să se liniştească. Dealtminteri nici n'ar fi găsit acum cuvinte de mângâiere potrivite.

Neavând nicio ţintă hotărită, amândoi tinerii cutreierau străzile la întâmplare.

După ce rătăciră astfel mai multă vreme, contele se opri şi zise:

— Cred că am mers destul şi n'are niciun rost să mai înaintăm fără ţintă. Ce facem acum?

Şi Karin Ryström se opri, uitându-se cu o privire desnădăjduită la dânsul.

— Dacă aş şti?...

— Să stăm puţin şi să chibzuim.

— La ce bun? Ce-mi foloseşte să mai chibzuiesc. Pentru mine toate drumurile sunt închise. Eu...

— Există întotdeauna o scăpare, chiar din situaţiile cele mai grele o mângâiă contele. Nu trebue să pierzi încă curajul şi nădejdea, nu trebue să te laşi copleşită de întristare şi durere, căci atunci vei alunga şi întâmplarea care ne-ar putea veni în ajutor, spre a ne arăta o cale de scăpare.

Contele de Martigny vorbea cu atâta încredere, privirea lui era plină de o speranţă atât de mare, încât reuşi s'o îmbărbăteze şi pe Karin, pe buzele căreia se ivi chiar un zâmbet uşor.

— Ei vezi, aşa e mai bine, o lăudă contele. De ce să luăm lucrurile îndată aşa de tragic? Totul trece în viaţa asta şi binele şi răul. Apoi mai rămâne numai amintirea, dar după câtva timp se şterge şi ea şi atunci tot ce s'a întâmplat ni se pare ca un vis. Deocamdată să ne gândim ce ne vom face.

— Dumneata ai doar o ţintă, răspunse Karin suspinând. Vrei să cauţi pe sora dumitale, aşa că va trebui să ne despărţim...

— Să ne despărţim?... Nici prin gând nu-mi trece aşa ceva! Cum îţi poţi închipui că te voiu părăsi într'o situaţie atât de nenorocită? Bun prieten ţi-aş fi, dacă aş fi în stare să fac aşa ceva!...

Karin Ryström se uită la tânărul conte cu o privire plină de adâncă recunoştinţă.

Ce om minunat era, ce inimă bună avea şi câtă încredere putea să aibă în el!

Gândindu-se la acestea, Karin uită că era singură pe lume, că fusese gonită din casa părintească şi că nu mai avea niciun adăpost. Avea doar lângă dânsa un ocrotitor bun, care n'o va părăsi, n'o va lăsa în voia soartei!

Axel de Martigny îi luă braţul şi zise:

— N'are niciun rost să stăm veşnic pe acelaşi loc. Hai să mergem mai departe. Deocamdată să căutăm un adăpost plăcut unde să ne putem odihni. Apoi ne vom sfătui ce putem face să scăpăm din încurcătură.

Işi urmară deci drumul, îndreptându-se spre una din străzile principale ale oraşului.

Pe când treceau pe lângă unul din cele mai mari hoteluri, Karin Ryström se auzi strigată pe nume şi când se întoarse, zări o fată tânără venind spre ea.

— Eri, tu eşti?! strigă Karin.

— De ce te miri? Eu n'am plecat niciodată de aici. Dar tu, dragă, când te-ai întors?

— Nu de mult... Dă-mi voie să-ţi prezint pe însoţitorul meu: contele de Martigny... domnişoara Eri Stritsch, o colegă de şcoală zise Karin Ryström.

Pe când îi întinse mâna, tânăra fată îl examină curioasă şi pe faţa ei se putea citi lămurit întrebarea: Unde l-a găsit Karin pe contele acesta? Şi cât e de frumos şi chipeş! Apoi se întoarse iar spre prietena ei şi o întrebă:

— Ai de gând să rămâi mult timp acasă?

— Nu ştiu încă, răspunse Karin şovăind.

— Aş vrea să ne mai întâlnim şi să-mi istoriseşti cum ţi-a mers, pe unde ai fost, ce-ai mai făcut. Deocamdată n'am timp, căci mă duc să fac o vizită. Trebue să mă prezint chiar aici la acest hotel, adăugă ea arătând spre eleganta şi impunătoarea clădire.

— Eşti în căutarea unui post?

— Nu la hotel, ci la un domn care a tras aici. E regisorul unei societăţi americane de filme. Se numeşte mister Krueger şi caută artişti pentru societatea lui, care vrea să turneze un film în Groenlanda. M'am prezentat acum câteva zile şi azi mă duc la el să semnez contractul.

Cred că s'au prezentat foarte mulţi şi nu va fi uşor de găsit un post la dânsul?

— Dimpotrivă, nu găseşte atâţi oameni de câţi are nevoie, căci nimeni nu prea are chef să plece în *Groenlanda*, *temându-se de frigul* de acolo... Dar acum trebue să plec. Dacă vrei, ne putem întâlui mâine pe la prânz, în faţa primăriei. Iţi convine?

— Incă nu ştiu dacă...

— Ei lasă, nu spune nu. Vino negreşit, căci te voiu aştepta. La revedere!

Intinse mâna celor doi tineri, apoi se depărtă cu paşi grăbiţi.

Karin Ryström vru să plece mai departe, dar contele de Martigny o opri şi zise:

—Mi-a venit o ideie bună. Ce-ar fi dacă ne-am prezenta şi noi la acest regisor şi am încerca să-i cerem un post?

Karin îl privi câteva clipe gânditoare, apoi dădu din cap.

— *După cum a spus Eri, nu prea găseşte* oameni şi te pomeneşti că ne va primi. In orice caz putem încerca... Dar dumneata vroiai să pleci în Norvegia, la Hammerfest?...

— După cum a spus prietena dumitale, filmul va fi turnat în Groenlanda şi dacă regisorul ne primeşte, atunci vom trece prin Hammerfest.

— Atunci haidem chiar acum la el.

— E mai bine să nu ne prezentăm împreună. Lasă-mă să pipăi eu întâi terenul Până când *mă voiu întoarce, poţi să mă aştepţi*. Priveşte, colo e o cofetărie. Te voiu duce înăuntru, apoi îmi voiu încerca norocul.

Trecură strada, contele de Martigny intră cu Karin Ryström în cofetărie, comandă pentru ea o cafea şi prăjituri, îi dădu nişte reviste ca să nu se plictisească până la întoarcerea lui, ieşi şi se îndreptă spre hotel.

Eri Stritsch se afla tocmai la regisor; contele de Martigny trebui să aştepte până când fu primit de acesta.

Regisorul îl salută foarte politicos, il rugă să ia loc şi îl întrebă:

— Fără îndoială că şi dumneata ai venit în urma anunţului pe care l-am dat la ziar?

— Nu în urma anunţului, ci fiindcă am aflat de la domnişoara Stritsch că aveţi nevoie de figuranţi pentru filmul dumneavoastră pe care vreţi să-l turnaţi în Groenlanda.

— A, domnişoara Stritsch v'a recomandat? Atunci trebue să cunoaşteţi şi condiţiunile în care fac angajamentele?

— Amănuntele nu mi le-a spus.

— Cincizeci de dolari pe lună, drumul şi întreţinerea pe socoteala societăţii şi îmbrăcămintea trebuincioasă, aşa cum se cere pentru o călătorie în Groenlanda, înşiră domnul Krueger condiţiunile.

— Onorariul pe care îl oferiţi nu e prea strălucit, dar mă voiu mulţumi cu el.

— Dacă e aşa, putem semna îndată contractul.

— V'aţi şi hotărât aşa de repede să mă angajaţi? Doar nu ştiţi nimic despre mine, zise contele de Martigny uimit.

— Nici n'am nevoie să ştiu prea multe. Te-am văzut şi asta îmi ajunge. Să-mi îngădui numai o întrebare, dar dacă nu vrei, nu eşti nevoit să-mi răspunzi. Cum se face că un conte de Martigny caută să intre la o societate de filme?

— Nevoia mă sileşte.

Domnul Krueger dădu din cap.

— Ei da, în timpurile prin care trecem, mulţi nobili sunt nevoiţi să-şi câştige pâinea de toate zilele.

Se ridică, se apropiă de birou şi complectă un formular tipărit, cu datele necesare.

Şi contele de Martigny se sculă de pe scaun şi se apropiă de el.

— Nu terminasem încă de vorbit. Vroiam să vă mai spun ceva.

Krueger ridică repede capul şi întrebă:

— Ce anume?

— Inainte de a semna contractul trebue să mai pun o condiţiune şi anume pe aceea să angajaţi şi pe o domnişoară, care mi-e bună prietenă.

— Trebue s'o văd întâi. Dacă e frumuşică o voiu angaja cu plăcere, căci mai am nevoie şi de figurante. Când poţi s'o aduci?

— In zece minute pot fi cu dânsa aici.

— Bine, adu-o. Voiu aştepta până atunci.

Contele de Martigny alergă la cofetărie şi găsind-o pe Karin, îi zise cu înfrigurare:

— Lucrurile merg strună. Vom fi angajaţi amândoi. Hai repede, regisorul vrea să te vadă personal.

Plăti consumaţia şi plecă împreună cu fata spre hotel.

Pe drum îi spuse înţelegerea pe care o avusese cu Krueger şi încheiă cu încredere:

— Când te va vedea, va fi încântat şi va încheia îndată contractul.

Krueger, cu temperamentul său american, nu arătă încântarea la care se aşteptase contele de Martigny, se învoi însă îndată să încheie cu Karin Ryström acelaşi contract ca şi cu dânsul.

După câteva minute formularele de contracte erau complectate şi iscălite.

— Aşaa... cu asta am isprăvit. Acum altceva... Trebue să plecaţi cât mai repede la Hammerfest unde e locul de întâlnire al expediţiei noastre. Angajamentul dumneavoastră începe de astăzi aşa că toate cheltuielile de călătorie şi plata hotelului la Hammerfest trec în socoteala societăţii noastre. Când puteţi pleca?

— Dacă e nevoie, imediat.

— Chiar aşa de mare grabă nu este, dar să zicem, cu trenul de seară care pleacă de aici la nouă şi douăzeci şi opt de minute. Vă convine?

Amândoi tinerii se învoiră.

Domnul Krueger ridică receptorul telefonului şi chemă direcţiunea hotelului.

— Trimiteţi-mi îndată două bilete de tren, clasa doua, pentru Hammerfest.

La hotel era şi un birou internaţional de voiaj, aşa că după cinci minute un servitor aduse biletele cerute. Regisorul dădu câte un bilet contelui de Martigny şi domnişoarei Ryström.

— La Hammerfest vă veţi duce la hotelul Nordului unde vă va primi un alt reprezentant al societăţii noastre şi va îngriji mai departe de dumneavoastră. Şi acum, la revedere! Ne vom întâlni pe bordul vaporului care va duce întreaga expediţie în Groenlanda.

Când cei doi tineri ajunseră în stradă, se uitară unul la altul cu ochii strălucitori de bucurie.

— Deocamdată suntem la bun adăpost, zise contele.

— Da, şi sunt atât de fericită! Cum vezi, plecăm la Hammerfest, care era ţinta dumitale!

— Mai bine nici nu putea să se nimerească! N'am avut dreptate adineauri când spuneam că întotdeauna există o cale de scăpare?... Ceea ce mă bucură mai mult în toată această afacere, e faptul că nu trebue să ne despărţim.

Karin îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Asta mă face şi pe mine fericită şi îmi dă putinţa să uit tot ce s'a întâmplat.

La ora hotărîtă se duseră la gară şi când se urcară în vagon, Karin Ryström avu plăcuta surpriză de a găsi în acelaşi compartiment pe prietena ei Eri Stritsch.

— Şi tu pleci la Hammerfest?

— Da; vezi deci că n'aş fi putut veni la întâlnirea pe care ne-am dat-o.

— Nici eu n'aş fi putut veni.

Karin îi povesti că şi ei fuseseră angajaţi de regisorul societăţii de filme.

Eri Stritsch bătu voioasă din palme.

— Ce bine îmi pare că voiu avea prieteni şi nu voiu fi singură în pustiul de ghiaţă!

Acum cele două fete aveau tot timpul şi Karin începu să-i povestească tristele întâmplări prin care trecuse. Eri o asculta cu luare aminte şi sinceră compătimire.

Contele de Martigny ieşise în culoarul vagonului şi îşi aprinse o ţigaretă.

După ce Karin Ryström îşi isprăvi povestirea, Eri arătă spre conte şi o întrebă în şoaptă:

— Sunteţi prieteni?

— Da. După cum ţi-am spus, l-am întâlnit la Oran, la consulatul englez.

— Altceva am înţeles eu cu întrebarea mea... Vă iubiţi?...

Karin Ryström se îmbujoră la faţă, dar în aceeaşi clipă contele de Martigny intră iar în compartiment, aşa că o scuti de răspuns.

215. — Din nou pe vapor.

Bătrânul Vite Haevenson stătea pe puntea de comandă a vasului „W. 23" şi lângă el se afla timonierul Klüven.

— Mi se pare că vom avea iar furtună, zise Vite Haevenson.

Klüven dădu din cap.

— Va fi rău pentru Torsten, dacă nu se va întoarce înainte de izbucnirea furtunei.

— Fii pe pace, Torsten e un om care ştie ce vrea.

— Nu-i va folosi la nimic, dacă furtuna va fi prea puternică.

Tăcură câteva clipe, apoi Vite Haevenson arătă spre punte şi adăugă:

— Sărmana femeie stă colo nemişcată de câteva ceasuri şi îşi aşteaptă bărbatul.

— Cum să-i spunem că așteaptă în zadar și că bărbatul ei nu se va mai întoarce?

— Spune-i tu, căci eu nu sunt în stare s'o fac.

— Cred că va fi mai bine să vorbim cu fata, căci e mai liniștită și apoi ea îi va putea spune și mamei sale.

Ceasuri întregi trecuseră de când Dolores stătea pe puntea vasului și aștepta săniile cu care urma să sosească Barnabe. Felicia venea mereu lângă ea și o ruga să coboare în cabină, să nu stea atât de mult în frig, dar rugămințile ei rămaseră zadarnice.

— Nici nu simt că e frig, răspundea Dolores.

— Cu toate acestea e mai bine să vii în cabină.

— N'am răbdare să stau acolo. Cred că poți să înțelegi cât de îngrijorată sunt. E atât de mult de când a plecat!.. Dacă e adevărat că sania noastră s'a dus numai spre a-i ieși întru întâmpinare, ar fi trebuit să fie de mult înapoi. Am o presimțire grozavă!

— De ce ți-e teamă?

— De ceva atât de îngrozitor, încât nici nu-mi vine să spun.

Pe fața ei se citea o adevărată groază. Pete roșii i se iviră pe obraji și tremura din tot trupul; dar nu frigul o făcea să tremure, ci teama îngrozitoare de care se simțea cuprinsă.

Pe puntea de comandă Vite Haevenson și Klüven tot mai stăteau de vorbă și cel dintâi zise cu îngrijorare:

— Ce crezi că se va întâmpla, dacă Torsten nu se va întoarce curând cu ajutor?

— Atunci suntem pierduți. De pe acum presiunea ghieței e atât de mare, încât vasul nu-i va mai putea ține piept multă vreme. A și început să păraie din toate încheieturile.

— Asta n'ar fi încă sfârșitul pentru noi.

— Nu, căci ne putem refugia pe ghiață.

— Dar și aceasta ar fi numai o amânare, fiindcă proviziunile noastre ne vor putea ajunge cel mult pentru cinci, sau șase zile și chiar dacă vom face mare economie, să zicem pentru zece.

— Zece zile e mult și până atunci ne va veni poate ajutor.

— Cine să ne vie în ajutor, dacă Torsten nu va reuși să înștiințeze una din stațiunile de pe coastă?

— Și vaporul-matcă poate să ne trimeată ajutor, când va vedea că întârziem atât de mult.

— Ai dreptate, căci ar fi trebuit să ne întoarcem de mult la el.

— Ne vor căuta și prin radio și dacă nu vor primi răspuns, își vor închipui că am fost prinși de ghețuri. După cum vezi, situația noastră nu e încă atât de desnădăjduită.

— Dacă am socoti numai împrejurările fericite cum faci tu, atunci ai dreptate. Dar nu ne putem bizui întotdeauna că lucrurile vor merge așa cum dorim.

Cei doi bătrâni rămaseră pe punte până când se înoptă, apoi coborîră înlăuntrul vasului.

Resemnați, marinarii ședeau în jurul mesei, fumându-și pipele; unii din ei se culcaseră.

Nu mai vorbeau de mult, căci ce rost ar fi avut să spună mereu același lucru și să înșire care ar fi mijloacele de scăpare. Trebuiau să se resemneze și să aștepte!

Noaptea se întinse peste pustiul de ghiață.

Dolores era și acum pe punte, iar lângă dânsa stătea Felicia.

— Hai, mămico dragă, te rog vino în cabină.

— Lasă-mă!

— Nu simți cum se întețește frigul?

— Simt numai teama care mă zugrumă.

— Mie mi-au și amorțit picioarele de frig.

— Du-te tu în cabină.

— Nu vreau să te las singură.

Văzând pe fiica ei hotărâtă să rămână lângă dânsa, Dolores cobori în cabină.

— Mâine vor veni negreșit, mamă. Mai aibi răbdare numai noaptea asta — îi zise Felicia.

Dolores se uită la ea cu privirea rătăcită și răspunse:

— Răbdare... răbdare... e atât de greu!...

Felicia îi luă mâinile și le frecă într'ale ei.

— Mâinile ți-au înghețat de tot, măicuță scumpă. Trebue să te culci și să te încălzești, altfel te vei îmbolnăvi. Mă duc la bucătărie să-ți aduc o sticlă cu apă caldă. Până mă întorc eu, desbracă-te.

Felicia ieși din cabină.

Dolores se așeză pe marginea patului și rămase cu privirea ațintită în gol.

După cum prevăzuse Vite Haevenson, afară începu furtuna. Vântul polar urla cu furie, ridicând zăpada în nori albi.

Deodată Dolores tresări, ridică repede capul şi privi înaintea ei, ca şi când ar fi avut o vedenie.

Se sculă cu o mişcare bruscă, ieşi din cabină, se urcă pe punte şi de acolo trecu pe ghiaţa care înconjura vasul. Aci se opri o clipă, căci vântul ameninţa s'o doboare.

Rămase pe loc şi ascultă.

Prin vuetul furtunii desluşi lătrat de câini.

Să fie oare cu putinţă? N'o înşela auzul?

Nu, nu! Era sania cu care se întorcea soţul ei!

Cu braţele întinse înainte se avântă în întunerec, lăsându-se dusă de vântul puternic.

Viscolul îi arunca zăpada în faţă, aşa că nu-şi putea vedea nici mâna înaintea ochilor.

Fără a ţine seamă de înţepăturile acelor de ghiaţă, alergă tot înainte şi se depărtă tot mai mult de vapor.

Felicia umpluse o sticlă cu apă caldă şi se întoarse repede în cabină, dar o găsi goală.

Unde dispăruse oare mama ei?

O căută în cabina alăturată, o mai căută şi în a treia cabină, o strigă şi când n'o găsi alergă speriată în sala unde erau marinarii.

Bătrânul Vite Haevenson şedea încă la masă, cu pipa în gură, pe care n'o scotea decât când mânca sau când dormea.

— Haevenson, mama a dispărut! Vino repede, te rog, s'o căutăm!

— A dispărut?!.. Departe nu poate să fi ajuns, aşa că o vom găsi îndată.

Se sculă cu mişcări greoaie şi o urmă pe Felicia. Amândoi o strigară, o căutară în toate unghiurile vaporului, se urcară pe punte, dar n'o găsiră nicăieri.

— Poate a coborât din vapor şi s'a dus pe ghiaţă?..

— Numai acolo mai poate fi, căci pe vapor nu e.

— Trebue să alergăm după dânsa.

Felicia o strigă iar cât o ţinea gura, dar furtuna îi acoperea glasul.

— Voiu alarma echipajul.

Vite Haevenson coborî iar în lăuntrul vaporului şi se întoarse după câteva minute însoţit de toţi marinarii.

— Aduceţi felinare! strigă el.

Marinarii îi îndepliniră îndată ordinul.

— Inălţaţi unul pe catarg!

Când fu tras în sus, felinarul lumină atât de slab încât abia se vedea.

— Să înaintăm pe ghiaţă, formând un lanţ şi ca să nu ne pierdem unul de altul, să ne strigăm neîncetat!

Coloana se puse în mişcare iar Felicia mergea între Vite Haevenson şi Klüven, care avea în mână un felinar.

Intre timp Dolores alergase tot înainte.

Ca şi când ar fi trebuit să dibuiască spre a-şi găsi drumul, ţinea mâinile întinse înainte. Se oprea din când în când şi asculta, plină de teamă.

— Iată-mă, vin, murmură ea şi alergă şi mai repede.

Furtuna se prefăcuse într'un adevărat uragan şi ridică nori de zăpadă pe care îi arunca de-a curmezişul drumului. Dolores dădu peste un noian de zăpadă, se cufundă până la genunchi, apoi până la şolduri. Desnădăjduită, luptă din toate puterile împotriva vântului, sudoarea îi îmbroboni fruntea şi gâfâia.

— Vin, Mihaile... iată vin!..

Se opri iar şi ascultă cu încordare.

— Indată va fi aci, mai murmură ea.

Deodată o umbră se năpusti asupra ei și se auzi un lătrat voios.

— Kid!

Câinele sări spre ea și se gudură.

— Ai adus pe stăpânul?

Kid lătră ca și când ar fi vrut să răspundă la întrebarea ei.

După câteva clipe se auzi lătratul mai multor câini și sania se apropiă în goană.

— Oprește!

— Hee!.. hooo!

Câinii se opriră în loc.

Din întunerec apăru chipul unui om care veni spre Dolores, alunecând pe skiuri.

Era Torsten care se uită nespus de uimit la dânsa și o întrebă:

— Cum ai ajuns aici, doamnă?

Ea nici nu luă în seamă întrebarea lui ci zise:

— L-ai adus?

Torsten își dădu îndată seama că întreabă de căpitanul Barnabe și dădu din cap.

— L-am găsit și l-am adus. E colo în sanie, învelit în blănuri calde.

Cu câțiva pași repezi, Dolores se apropiă de sanie, îngenunchiă și se aplecă asupra căpitanului Barnabe.

— Mihaile!

Acesta era atât de slăbit, încât nu fu în stare nici să se ridice, nici să răspundă.

Dolores îi mângâiă obrajii, îl sărută și când simți căldura trupului său, strigă fericită:

— E iar lângă mine!.. Dumnezeu l-a ocrotit!

Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie.

Torsten se apropiă de dânsa și îi zise:

— Acum scoală, doamnă, și să plecăm mai departe.

Torsten o ajută să se ridice și o mustră:

— Nu ești cuminte de fel!.. Să-ți fi îmbrăcat cel puțin o blană... Ce-ai căutat aici?..

— Pe dânsul, pe bărbatul meu scump!

Torsten mormăi un cuvânt care semăna mult cu „nebunie", apoi îi întinse brațul său și îi zise:

— Trebue să mergi lângă mine, pe jos, căci în sanie nu e loc.

Da, va merge... și cu câtă bucurie!

Câinii se culcaseră în zăpadă, dar când Torsten îi îndemnă cu un strigăt, săriră repede în picioare și începură să tragă sania, înaintând în pas domol.

După câtva timp Torsten se uită înaintea lui, căutând să pătrundă întunerecul.

— Dar ce e colo în fața noastră?

— Lumini.

— Te caută pesemne pe dumneata!

Mai înaintară puțin, apoi dădură peste coloana de marinari.

Felicia o zări pe Dolores și se avântă spre dânsa.

— Mămică scumpă, ce spaimă am tras!.. N'ar fi trebuit să faci asta!

Drept răspuns Dolores arătă spre sanie și zise:

— S'a întors și trăiește..

Marinarii îi înconjurară.

— Trăiește?..

Bătrânului Vite Haevenson încă nu-i venea să creadă și se întoarse spre Torsten, care îi povesti cum îl găsise pe căpitanul Barnabe și îl salvase.

— A scăpat printr'o adevărată minune!

— Ba nu, bunul nostru Kid l-a găsit, răspunse Torsten.

Intre timp, ca și când ar fi vrut să se scuze față de Felicia, Dolores o lămuri:

— Deodată mi s'a părut că aud vocea lui Mihail, care mă striga și o putere tainică m'a împins să alerg în întâmpinarea lui.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 73
25 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Hariett se uită la Bob cu o privire batjocoritoare (pag. 578)

In încordarea nervoasă în care se afla sărmana femeie, avusese un fel de nălucire şi numai întâmplarea făcuse ca Torsten să fie atât de aproape de vapor, încât s'o întâlnească.

Toţi se întoarseră la vapor şi ajungând aci, câţiva marinari îl ridicară pe căpitanul Barnabe din sanie şi îl duseră în cabină.

— Culcaţi-l repede în pat, porunci Vite Haevenson, iar tu, Klüven, du-te şi prepară pentru căpitanul nostru un grog tare. Dă-i şi lui Torsten să bea, căci şi el va avea nevoie să se încălzească.

Apoi întorcându-se către un alt marinar, adăugă:

— Tu îngrijeşte de câini, hrăneşte-i bine să-i duci jos în cala vaporului, să se încălzească şi ei.

După aceea se întoarse spre Dolores:
spre Dolores:

— In sfârşit îl ai iar pe bărbatul dumitale şi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru minunea pe care a făcut-o. Eu nu mai aveam nici o nădejde să-l revăd în viaţă. Eram încredinţat că Cehoslovacul l-a ucis, sau că a pierit de frig în pustiul de ghiaţă. Ingrijeşte acum bine de el, căci e un om puternic şi în scurt timp se va întrema.

Făcându-i un semn prietenos din cap, ieşi din cabină şi lăsă pe căpitanul Barnabe în îngrijirea celor două femei

In sala cea mare a vaporului, marinarii se adunaseră în jurul lui Torsten.

După scurt timp, timonierul îi aduse un pahar cu grog și pe când sorbea din băutura fierbinte, le povesti celorlalți tot ce se petrecuse.

— După cum am spus, Kid l-a descoperit, eu l-am scos din mormântul de ghiață, l-am frecat bine cu zăpadă, l-am învelit în blănuri și după ce l-am legat pe sanie, am pornit înapoi. In astfel de împrejurări nu m'am mai putut gândi să mă duc până la stația cea mai apropiată, fiind vorba să-l aduc pe căpitan cât mai repede la vapor.

Vite Haevenson dădu din cap.

— Bine te-ai gândit; oricare altul ar fi făcut la fel. Dar acum e vorba, ce se va întâmpla cu noi?

Torsten dădu din umeri.

— N'avem altceva de făcut decât să așteptăm.

— Cum asta, să așteptăm fără să facem nimic?

— Ce putem face?.. Prin viscolul ăsta nu se încumetă nimeni să iasă afară, căci zăpada e atât de mare încât și cei mai buni câini ar pierde urma, n'ar putea răzbi.

— S'ar putea ca viscolul să se potolească până mâine

— Nu se va potoli. Când vântul suflă așa ca acum, atunci durează mult. Poate să ție zile de-arândul și când va înceta, tot nu vom putea pleca cu sania, căci zăpada va fi atât de mare, încât s'ar cufunda.

— Dacă e așa, atunci putem să ne luăm rămas bun de la viață.

— Eu nu mă prea grăbesc.

— Ar trebui să se întâmple o minune care să ne scape din situația în care ne aflăm.

— S'ar putea întâmpla.

— Eu nu cred în minuni.

— N'a scăpat și căpitanul, deși nu mai era nicio nădejde?

Vite Haevenson dădu din cap gânditor.

— Bine zici.

Căpitanul Barnabe era culcat în patul său, cu sticle cu apă caldă la picioare și învelit bine în pături.

Felicia îi dădea cu o lingură grogul cald, care el îl înghițea aproape fără să-și dea seama. Își recăpătase cunoștința, dar era încă prea slab pentru a se putea mișca.

Roșeața vie de pe fața lui arăta că avea o febră puternică.

Dolores se așeză la căpătâiul lui și îl întrebă:

— Te doare ceva?

Cu o mișcare slabă arătă spre gât.

Nu putu spune însă niciun cuvânt și după scurt timp închise ochii. Așa cum zăcea întins, istovit, făcea impresia unui om greu bolnav.

Dolores era desnădăjduită.

De i-ar putea da cel puțin un ajutor!

Sărmanul zăcea bolnav și nu avea nici doctor, nici medicamente.

Dumnezeu i-l dăduse oare înapoi, spre a-l lua pe altă cale?

Nu, soarta nu putea să fie atât de crudă și neîndurătoare!

Felicia vedea chinul mamei sale și o compătimea din tot sufletul.

Tot astfel fusese și ea odinioară îngrijorată de Bob, așa că putea s'o înțeleagă, cu atât mai mult, cu cât și ei îi era drag căpitanul Barnabe.

— Cred că va fi o răceală gravă, mamă, dar va trece.

Așa nădăjduia și Dolores, totuși nu se putu liniști. Toată noaptea o petrecu la căpătâiul bolnavului, împreună cu Felicia. Il veghiară cu toată dragostea dar nu putură să facă altceva pentru dânsul, decât să-i dea din când în când de băut, căci setea îl chinuia grozav.

Afară viscolul bântuia cu putere tot mai mare, întețind frigul.

Presiunea ghieței deveni tot mai mare și corpul vaporului trosnea din toate încheieturile.

Nici Vite Haevenson nu putu să doarmă în noaptea aceea. Câtva timp se svârcoli în pat, apoi se sculă și vru să se ducă pe punte, să vadă dacă nu cumva ghiața va ridica vasul în sus, sau îl va sfărâma.

Bătrânul încercă să ridice chepengul care dădea spre punte, dar nu reuși și își dădu îndată seama ce se întâmplase.

Vasul întreg era acoperit de zăpadă.

216. — Dragoste sau ură?

Indată ce ușa se închise în urma celor plecați, Hariett se apropiă de Bob cu ochii sclipitori de mânie.

— Frumoasă lună de miere mă așteaptă, zise ea cu ironie, și după toate câte le-am aflat, căsnicia va fi și mai frumoasă. Va să zică din ăștia îmi ești?...

Se uită la Bob cu o privire plină de ură.

Acesta se răsti iritat:

— Nu 'nțeleg ce vrei să spui...

— Că am aflat toată comedia pe care ai jucat-o.

— Așa dar ai ascultat la ușă?

— Negreșit că da și foarte bine am făcut căci acum știu tot. M'ai mințit și m'ai înșelat!

Bob avu un zâmbet obosit.

— Nu mă simt vinovat cu nimic, Hariett.

— Iți închipui cumva că te vei mai putea desvinovăți?

Calm îi susținu privirea plină de ură și o întrebă:

— Și tu crezi că ai vreun drept să-mi faci mustrări?

— Da, căci m'ai înșelat.

— Din milă, Hariett!

— Ehei, dragul meu, cu vorbe de astea n'ai să te speli de vina ta. Dacă aș fi fost o fată săracă și nu fiica bogatului Crosham, nici nu te-ai fi gândit să-mi aduci o asemenea jertfă. Pentru tine această căsătorie n'a fost decât o afacere bună.

Bob îngălbeni.

Această jignire îl atinse ca o palmă.

O apucă pe Hariett de braț și izbucni, mânios:

— Retrage-ți cuvintele!

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu vei putea tăgădui că te-ai căsătorit cu mine fiindcă m'ai crezut bolnavă de moarte, că vei scăpa repede de mine și că îți va rămâne o moștenire grasă.

— Mi-a fost milă de tine, zise Bob, neluând în seamă învinuirile ei josnice. Tu și părinții tăi m'ați silit la această căsătorie!

— Dar te-ai învoit foarte repede să ne împlinești dorința.

— Și dacă n'aș fi făcut asta, ce s'ar fi întâmplat?

— Atunci nici nu m'aș fi sinchisit de tine, răspunse Hariett cu dispreț.

Desnădăjduit, Bob își frământă mâinile.

— De ce n'ai făcut-o? Am fi fost cruțați de discuția urâtă pe care o avem acum.

— Am fost o nebună, cum suntem noi femeile din nefericire. Mi-a plăcut mutra ta frumoasă și mi-am închipuit că voiu fi fericită. Din nenorocire m'am înșelat.

Bob tresări și se uită uimit la Hariett.

— Va să zică nu mă iubești?

— De ce întrebi?

— Fiindcă în acest caz vom găsi mai repede o scăpare din situația neplăcută în care ne aflăm amândoi. Acum, după ce s'a constatat că ești cu desăvârșire sănătoasă, astfel de emoții nu-ți vor mai face rău. Putem vorbi deci îndată care va fi viitorul nostru în împrejurările de față. Dacă nu mă iubești, nu mai are niciun rost să trăim împreună.

Hariett îl măsură cu privirea din creștet până 'n tălpi, tăcu câteva clipe, apoi zise:

— Aha, nădăjduiești că după toate câte le-am aflat despre tine, voiu cere divorțul?... Te înșeli amar, dragul meu!

— Dar gândește-te, Hariett...

— Nu mă gândesc la nimic, îi curmă ea vorba. N'am chef deloc să dau lumii un prilej de clevetire.

— Vasăzică vrei să rămânem căsătoriți?

— Bineînțeles!

— Hariett, începu Bob cu glas rugător, ai spus adineauri că ai auzit convorbirea dintre mine și mama.

— Da, am auzit-o și planurile voastre m'au interesat foarte mult. Dar să nu crezi că vei ajunge să le înfăptuiești. Ești bărbatul meu și cer de la tine să te porți ca atare. Povestea cu fosta ta iubită trebue să ți-o scoți din cap și mama ta să nu îndrăznească să aducă încoace pe fata ceea, căci va avea de a face cu mine.

Ingrozit, Bob își astupă urechile și se uită la Hariett, ca și când ar fi fost o străină.

— Doamne, Hariett, pe ce ton îmi vorbești?!

— Pe tonul care va domni în viitor între noi. Acum mă vei cunoaște mai bine, Bob. Până acum am fost o fetiță proastă și îndrăgostită, dar astăzi mi s'au deschis ochii și voiu ști ce am de făcut.

— Dacă e așa, vom duce o viață ca în iad!

Hariett dădu din umeri, nepăsătoare.

— E numai vina ta că totul s'a întâmplat astfel.

— Nu, pentru Dumnezeu! Eu n'am nicio vină, ci sunt numai victima milei mele. Dacă aș fi știut că ești sănătoasă, că n'ai nevoie de dragostea mea, pe care ți-am arătat-o numai spre a te scăpa de frica de moarte care te chinuia cu atâta cruzime, atunci nu m'aș fi în-

voit niciodată să joc această comedie. Inima mea nu era în joc; era moartă, căci fericirea îmi fusese sdrobită. Acum însă, după ce am aflat că Felicia trăește, că tu nu mai ai nevoie de jertfa mea... trebue să ne despărțim, Hariett!

Ea clătină capul cu îndărătnicie.

— Nici nu mă gândesc la despărțire. Va trebui să-mi plătești scump amara desamăgire pe care mi-ai pricinuit-o.

— Asta e curată nebunie, Hariett! Ce-ți va folosi dacă mă vei chinui?

— Imi voiu potoli setea de răzbunare.

— Și dacă nu mă voiu învoi să rămân cu tine?

— Ai cumva de gând să fugi?

In ochii lui Bob se ivi o lucire pătimașă.

— Da, căci nu mă vei putea închide ca pe un răufăcător. Voiu ști să sfarm lanțurile cu care am fost încătușat prin căsătoria mea cu tine.

— Pentru a putea da divorț, e nevoie de consimțimântul ambilor soți. Asta o știi tot atât de bine ca și mine, Bob. Ei bine, îți pot spune de pe acum că nu voiu divorța. In felul acesta *nu te vei putea căsători cu iubita ta*, ci poți să ți-o faci cel mult amantă. In situația aceasta vei fi exclus din societatea bună și te cunosc prea bine ca să știu că într'o astfel de situație nu vei putea fi fericit niciodată.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că fiecare *din noi să meargă pe calea pe care o va crede* bună și să păstrăm numai față de lume legătura pe care ne-o impune căsătoria?

Hariett dădu din cap.

— Ai ghicit, Bob, așa și e.

— Dar și tu ți-ai greșit socotelile, Hariett, căci nu mă învoiesc cu o *astfel de situație* — îi răspunse el, răstit.

— De asta prea puțin îmi pasă. Ca femeie măritată, am dreptul să merg și singură la petreceri, la vizite și oriunde voiu vrea și fii încredințat că voiu petrece foarte bine. E știut că pentru flirturi, femeile sunt mai căutate decât fetele.

— Să-ți fie rușine! — se răsti Bob la ea.

Foarte calmă, Hariett ridică din umeri.

— Adevărul curat e întotdeauna urât, dar de ce să ne mai jucăm de-a v'ați ascunselea? Suntem singuri, nimeni nu ne aude, așa că putem da jos măștile pe care le-am purtat până acum unul față de altul. Lumea va înțelege că în calitatea ta de conducător al întreprinderilor Wilkens nu vei avea timp să-ți însoțești nevasta la petreceri. Așa dar, lumea nu va vorbi prea mult despre asta și chiar dacă ar face-o, va trebui să ne resemnăm. Lucrul cel mai de căpetenie este să nu ne dăm în spectacol printr'un proces de divorț.

Hariett îi întoarse spatele și își luă pălăria, apoi urmă:

— Acum știi care e situația și ce ai de făcut. In orice caz, să nu mai încerci să-mi schimbi hotărîrea. Iți spun încă odată că nu voiu divorța. Dacă ții la întreprinderile Wilkens, atunci va trebui să primești propunerea mea și să arăți lumii că trăim într'o căsnicie foarte fericită. Dacă te vei împotrivi, atunci voiu fi nevoită să spun tatălui meu tot ce s'a petrecut între noi și să-l rog să retragă capitalul pe care l-a pus la dispoziția întreprinderilor tale.

Bob tresări indignat.

— Fă ce vrei, totul mi-e indiferent. Chiar de aș deveni cerșetor, nu mă voiu învoi să joc această comedie. Mai ușor îmi va fi să îndur lipsurile și sărăcia,, decât o viață ca aceea pe care *mi-o propui tu*.

— Așa dar, vrei războiu?

— Vreau fericirea! — strigă Bob agitat la culme — și fericirea mea e Felicia de Martigny!

— Incearcă să te duci la ea! — zise Hariett, *cu voce șuierătoare. Deoarece nici eu nu* am găsit fericirea la care m'am așteptat, nu-ți voiu îngădui nici ție și nici acelei fete să fiți fericiți.

Bob se dădu un pas înapoi și se uită speriat la Hariett.

— *Ți-ai pierdut mințile, Hariett?*

— Da!.. Da!.. Sunt nebună și vreau să mă răzbun pentru tot ce mi-ai făcut!

Fără a-l mai învrednici măcar cu o singură privire, ieși din odaie.

Cu un geamăt îndurerat, Bob se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

Așa îl găsi mama lui, când intră în cameră.

— Bob, pentru Dumnezeu... ce s'a întâmplat?

— Totul s'a sfârșit, mamă!

In cuvinte întretăiate și cu vocea înăbușită, îi povesti doamnei Wilkens discuția aprinsă și dușmănoasă pe care o avusese cu Hariett. Dar doamna Wilkens zâmbi și încercă să-l liniștească.

— Furtuna aceasta se va potoli, dragul meu Bob. Hariett își va vârî mințile în cap, dar trebue să ai puțină răbdare.

— Răbdare... Răbdare!... repetă Bob desnădăjduit. De unde să iau puterea pentru a îndura o astfel de viață alături de Hariett?!

— Iubirea ta pentru Felicia îți va fi un sprijin.

— Asta e o mângâiere foarte slabă, mamă, căci dorul mă atrage cu toată puterea în Franța. Cum să mai îndur viața pe care va trebui s'o duc aici?

— Făcând ceea ce ți-am propus adineauri, Bob, îl întrerupse doamna Wilkens cu voce calmă. Vei telegrafia Feliciei, o vei înștiința că abia acum ai aflat știrea despre salvarea ei și în acelaș timp îi vei spune că îi vei scrie o scrisoare lungă. După ce îi vei trimete această scrisoare, în care îi vei spune tot ce s'a întâmplat, te vei liniști.

Bob clătină capul.

— Nu cred, mamă, căci atunci voiu aștepta răspunsul cu o înfrigurare și mai mare.

217. — Spre miază noapte.

Indată după sosirea lor la Hammerfest, Karin Ryström, Eri Stritsch și contele de Martigny se duseră la hotelul Nordului și se prezentară la reprezentantul societății de filme pentru care fuseseră angajați.

— Minunat — zise reprezentantul. Acum am adunat tot statul major și expediția poate să pornească la drum. Mâine după amiază plecăm, așa că mai aveți o zi întreagă pentru a vizita orașul Hammerfest și prilejul să faceți cunoștință cu colegii dumneavoastră. In noaptea asta veți rămâne aici la hotel și voiu îngriji să vi se dea îndată camere. La șase ne vom aduna toți în restaurant la masă și dacă nu vă veți fi întâlnit mai curând cu colegii dumneavoastră, le veți face acolo cunoștința. La revedere dar, pe diseară!

Tinerii ieșiră și fură conduși în odăile lor de către un servitor al hotelului.

Inainte de a intra în camera lui, contele de Martigny se mai întoarse odată spre Karin Ryström și îi zise:

— Vreau numai să mă schimb, apoi mă duc la biroul de navigație să mă informez de căpitanul Barnabe. Dacă voiu da de urma lui, atunci voiu ști unde e și sora mea.

— Imi dai voie să te însoțesc? îl întrebă Karin.

— Nu vrei mai bine să te odihnești puțin?

— Prefer să fiu împreună cu dumneata, să nu ne despărțim.

Contele zâmbi, îi strânse mâna și se învoi cu propunerea ei.

— Bine; te voiu aștepta peste o jumătate oră în holul hotelului.

Eri Stritsch, care era de față și auzise convorbirea lor, își dădu seama că între prietena ei Karin și contele de Martigny era ceva mai mult decât prietenie, căci prea se uitau cu drag unul la altul.

Fu întreruptă în gândurile ei de cuvintele prietenei, care-i zise:

— La revedere, Eri.

— A, pleci? făcu ea zâmbind. Aș fi venit și eu cu tine și cu domnul conte, dar n'aș vrea să vă stingheresc. La revedere, draga mea Karin.

Intrând în camera ei ca să se schimbe, Karin Ryström se gândi la cuvintele prietenei ei.

Dece spusese că n'ar vrea să-i stinghereească?

Karin clătină nedumerită capul.

De ce se gândesc oare femeile întotdeauna la dragoste, de câte ori e vorba de un bărbat?

Nu era frumos din partea prietenei ei că vorbea astfel, știind doar de nenorocirea care o lovise prin pierderea iubitului ei Sven Alvesten.

O astfel de pierdere nu se uită atât de repede, ca să te poți gândi după scurt timp la alt bărbat.

Contele de Martigny îi era drag ca un foarte bun prieten, fiindcă o ajutase cu atâta bunăvoință, dar mai mult....?

Pentru a nu fi nevoită să-și răspundă la o asemenea întrebare, Karin începu să se îmbrace repede, apoi coborî în holul hotelului, unde contele de Martigny o și aștepta.

Acesta se informase la portar unde este biroul societății pe care o căuta, așa că nu mai avu nevoie să-i arate cineva drumul.

Ajungând acolo, spuse că dorește să vorbească cu șeful personalului, care îi primi numaidecât, atât pe el, cât și pe Karin Ryström.

Contele de Martigny îl întrebă îndată de căpitanul Barnabe.

— Da, căpitanul Barnabe e în serviciul societății noastre, răspunse șeful personalului. Are comanda balenierei "W. 23" și se află pe drum.

— Soția lui e pe bord cu dânsul?

— Da.

— Ea e sora mea.

— A, atunci ai venit să te informezi, aflând poate că vasul «W. 23» s'a rătăcit?

Axel de Martigny rămase foarte uimit și răspunse:

— Nu, de asta n'am știut încă nimic.

— Vasul «W. 23» ar fi trebuit să acosteze de mult vaporul-matcă pentru a preda balenele pe care le-a prins, să ia provizii și cărbuni și să primească noui ordine, dar până acum n'a dat niciun semn de viață. Atât vaporul-matcă cât și stațiunea noastră de pe țărm au încercat să se pună in legătură cu vasul prin radio, dar toate chemările au rămas fără răspuns.

— Și ce se poate deduce din aceasta?

— Sau că vasul s'a scufundat, sau că a înaintat prea mult spre miază-noapte și a fost prins de ghețuri.

Știrea aceasta îl îngrijoră foarte mult pe contele de Martigny.

Nădăjduise s'o revadă pe Dolores și acum trebuia să afle că e în primejdie, sau că pierise chiar in pustiul de ghiață al mărilor dela miază-noapte.

— Nu s'a întreprins încă nimic pentru căutarea vasului și pentru salvarea echipajului? întrebă el.

— In ținuturile acestea, luarea măsurilor necesare e legată de foarte mari greutăți, îi răspunse șeful personalului. In orice caz, dacă nici în cursul acestor zile nu vom primi răspuns la chemările noastre prin telegrafia fără fir, atunci vom trimite un spărgător de ghiață în căutarea vasului «W. 23». Speranțe mari nu ne putem face însă, căci habar n'avem unde se află. Balenierele noastre n'au un curs hotărît dinainte, ci merg în diferite direcții, după trebuință, așa că nu putem cunoaște niciodată locul unde se află.

— Dar cam pe unde bănuiești că vasul a putut fi prins de ghețuri?

— Undeva pe coasta Groenlandei, cam pe la Scoresbysund, căci pe acolo sunt cele mai multe balene. E însă o presupunere în care mă pot înșela.

— Și ce se va întâmpla dacă spărgătorul de ghiață nu va găsi vasul?

— Cei prinși vor trebui să aștepte până când se va topi ghiața, spre a-și putea relua călătoria; bineînțeles dacă vasul va putea ține piept presiunii ghieței și echipajul va avea provizii destule, ca să nu moară de foame.

— Acestea sunt perspective îngrozitoare.

— La care trebue să se aștepte toți acei cari navighează prin mările de la miază-noapte.

— Au destule provizii pe bord?

— Pentru o vreme atât de îndelungată, nu.

Știrea aceasta era cât se poate de rea și îl întristă și mai mult pe contele de Martigny.

Vru să-l îndemne pe șeful personalului să ia mai repede măsurile de trebuință pentru ajutorarea celor cari se aflau pe vasul rătăcit, dar renunță, spunându-și că toate stăruințele sale ar fi zadarnice.

Nu-i rămase altceva de făcut, decât să plece, chinuit de o nesiguranță și mai mare de cât aceea cu care venise.

Abătut și cu capul în pământ, se întoarse la hotel, mergând tăcut alături de Karin Ryström.

Dorind să-l îmbărbăteze și să-i dea speranță, tânăra fată îi zise:

— Să sperăm că vasul va primi ajutor la timp.

Mai mult nu putu să-i spună, dar aceste cuvinte fură rostite cu atâta căldură, încât îi dădură puțin curaj.

— Ar trebui să am nădejde într'o întâmplare fericită, căci întâmplarea m'a salvat și pe mine la Oran, când m'am refugiat la consulatul englez, zise el.

Seara, la cină, contele de Martigny și Karin Ryström avură prilejul să facă cunoștința noilor lor colegi. Cei mai mulți erau Suedezi, oameni foarte de treabă, cari îi primiră în cercul lor, ca pe niște buni camarazi. La același hotel locuiau și artiștii ceilalți. Toți se adunaseră la Hammerfest, afară de steaua trupei, pe care regisorul o aștepta cu nerăbdare.

Ea era încă la Stockholm și regisorul îi telegrafia aproape la fiecare oră, dar primea aproape același răspuns:

„Sunt indispusă și nu pot veni acum. Rita Söndersö.

Sau:

„Sunt încă indispusă. Trebue să mai amân plecarea".

Ori:

„Expediția poate pleca înainte. Voiu veni cu un vapor special".

Regisorul își smulgea părul de necaz și blestema pe celebra „stea", cu tot talentul ei.

Ultima telegramă îi fusese adusă în timpul mesei. Se sfătui cu șeful expediției și amândoi luară hotărîrea să nu amâne data plecării, așa că a doua zi aveau să pornească la drum.

Colegii lămuriră pe Karin Ryström și pe contele de Martigny asupra filmului ce aveau să joace.

Era vorba de un vapor pierdut într'un ținut încă necunoscut de pe coasta de răsărit a Groenlandei. Vaporul se scufundă, cei mai mulți pier în valuri și numai câțiva reușesc să se salveze pe uscat, unde rămân în așteptarea unui ajutor.

Ascultând povestirea, contele de Martigny se gândi fără să vrea la vasul „W. 23" și la Dolores.

Ceea ce vroia să filmeze societatea, era aproape întâmplarea prin care trecea sora lui, cu soțul și fiica ei și cu echipajul vasului rătăcit.

Colega care începuse să povestească acțiunea filmului, așa cum o aflase de la regisor, urmă:

— Intre cei salvați sunt și mai multe femei. Una din ele e soția unui diplomat. Primul ofițer al vasului naufragiat se îndrăgostește de dânsa, și bărbatul ei fiind cam bătrân, ea răspunde la dragostea ferchesului ofițer.

Soțul devine gelos și cei doi îndrăgostiți se hotărăsc să fugă. Vor să guste măcar o fericire scurtă, apoi să moară împreună. Au într'adevăr parte de fericirea dorită, dar în urmă moartea li se pare prea îngrozitoare și vor să se întoarcă la tovarășii lor. Nu mai găsesc însă drumul înapoi și se rătăcesc în nemărginirea pustiului de ghiață al Groenlandei. Un aviator pornește în căutarea naufragiaților și îi găsește atât pe ei, cât și pe cei doi îndrăgostiți și îi salvează pe toți.

— Și care e sfârșitul? întrebă Karin Ryström cu atenția încordată.

— Nu-l cunosc nici eu, fiindcă regisorul nu mi-a povestit toată acțiunea.

Contele o întrebă pe colega care vorbise:

— Cine e aviatorul care va lua parte la această înscenare?

Tânăra fată făcu un semn cu capul spre un bărbat care ședea la altă masă împreună cu alții și răspunse:

— Domnul de colo cu fața energică e pilotul, iar avionul său se și află pe bordul vaporului cu care vom pleca mâine în Groenlanda.

— Ce fel de om e?

— E un francez care în timpul războiului a fost ofițer aviator, a doborît peste șaizeci de aeroplane dușmane și a fost decorat cu „Legiunea de onoare".

— Știi cum îl cheamă?

— Mi s'a spus numele lui, dar l-am uitat. In zilele din urmă, am auzit atâtea nume străine, încât nu le-am putut reține pe toate.

Contele de Martigny căzu pe gânduri și nu mai luă parte la conversație, căci îi venise o ideie care îl preocupă foarte mult și nu-i mai dădu răgaz să urmărească cu atenție ce vorbeau ceilalți.

In dimineața zilei următoare avu loc îmbarcarea acelora cari luau parte la expediție.

Se făcu o mare învălmășeală și trecu mai mult timp până când toți și toate erau la locul lor.

Vaporul cu care plecau se numea „Foca" și era anume construit pentru călătorii în mările polare.

La pupa vasului fusese încărcat aeroplanul demontat; lângă acesta se aflau săniile cu care expediționarii aveau să plece în inima Groenlandei, precum și câinii, niște animale de o frumusețe rară.

Afară de artiști, figuranți și de echipajul vaporului, se mai aflau pe bord câțiva Laponi, cari aveau însărcinarea să conducă săniile cu câini.

Pe cheiu se adunase o mulțime de curioși, cari voiau să asiste la plecarea expediției.

Până în ultima clipă, șeful expediției, un domn cu numele de Bremard, precum și regisorul, nădăjduiră că va veni și Rita Söndersö, dar așteptarea lor fu zadarnică, astfel că se dădu semnalul de plecare, în speranță că steaua va veni în urmă, așa cum telegrafiase.

La plecare, toți se urcară pe punte, dar după scurt timp dispărură unul câte unul, coborând în cabine, căci vântul începuse să sufle cu putere și vaporul se legăna cam prea tare.

Numai contele de Martigny rămase pe punte, căci el nu se sinchisea de furtună.

Stătea la proră și privea valurile spumegânde care se loveau de coastele vaporului.

După câtva timp, cineva se apropiă de el și când se întoarse, recunoscu pe aviator.

— Nici dumneata nu te temi de valurile mării? — îl întrebă aviatorul, zâmbind.

— Nu, căci de multe ori am fost în largul mării pe vreme de furtună — răspunse contele de Martigny.

— Eu m'am deprins în aer cu dansul acesta... Dă-mi voie să mă prezint: numele meu e Bronard.

Contele de Martigny își spuse deasemenea numele și după ce strânse mâna aviatorului, urmă:

— Nu e pentru prima oară că aud numele dumitale, domnule Bronard. In timpul războiului s'a vorbit mult de dumneata și prin ziare ți-am văzut portretul însoțit de articole pline de laudă.

— Se prea poate. Dar după acele portrete cred că nu m'ai recunoscut acum?

— Negreșit că nu. Erai...

Aviatorul îi curmă vorba:

— Pe atunci eram un băiat tânăr și acum...

— Ești cu câțiva ani mai bătrân.

— Dar tot atât de dornic de viață ca și atunci, gata să mă avânt în orice aventură. Nici nu-ți poți închipui cât de mult mă bucur că voiu avea prilejul să sbor prin ținuturile acestea înghețate.

In ochii lui, de culoarea oțelului, se citea curajul și îndrăzneala. Mai vorbiră despre expediția interesantă la care luau parte și deodată aviatorul zise:

— Fără a fi indiscret, aș dori să știu ce te-a îndemnat să te angajezi ca figurant la această casă de filme?

— Pe de o parte nevoia de a-mi câștiga existența — răspunse contele — iar pe de altă parte dorința de a căuta pe sora mea, care e măritată cu căpitanul unei baleniere. După cum am aflat la societatea cărei aparține vasul, acesta s'a rătăcit și sunt foarte îngrijorat de soarta surorii mele, a soțului și a fiicei sale. ne-mi, armatorii au luat măsuri pentru căutarea vasului și pentru trimiterea de ajutoare?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 74
26 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Toţi priviră nedumeriţi spre American (pag. 586)

— Iţi pot înţelege îngrijorarea. Dar spune-mi, armatorii au luat măsuri pentru căutarea vasului şi pentru trimiterea de ajutoare?

— Au încercat să se pună în legătură prin radio, dar fără niciun rezultat până acum. Asta e tot ce au făcut.

Bronard ascultase cu multă luare aminte şi îl rugă pe conte să-i spună tot ce aflase de la şeful personalului societăţii.

Contele de Martigny îi dădu toate lămuririle şi îi istorisi amănuntele.

— Nepăsarea cu care societatea tratează acest caz, e de neiertat — exclamă aviatorul, indignat. Doar e o datorie firească să se ia toate măsurile, să se facă tot ce e omeneşte cu putinţă, spre a veni cât mai repede în ajutorul nenorociţilor.

— Asta nu va fi chiar aşa de uşor.

— Ba da!.. Nimic nu e mai simplu. E de ajuns un singur aeroplan pentru a cerceta toată coasta într'o zi.

— Dar unde să se găsească aviatorul care ar fi dispus să facă aşa ceva?

Contele de Martigny nu pusese fără rost această întrebare şi spre bucuria lui primi răspunsul la care se aşteptase.

— Eu sunt gata în orice clipă s'o fac şi aş fi fericit să pot fi de ajutor acelor nenorociţi.

— Ar fi o faptă prin care ți-ai câștiga recunoștința veșnică a celor în primejdie. Ai salva viața multor oameni.

— Asta ar fi cea mai frumoasă răsplată pentru mine și nu recunoștința. Din nefericire nu sunt stăpân pe mine și totul stă în puterea șefului expediției, căruia sunt obligat să-i stau la dispoziție împreună cu avionul meu. Numai de dânsul depinde dacă vrea să-mi îngăduie un asemenea sbor de cercetare.

— Nu cred că s'ar împotrivi.

— Hai să mergem chiar acum și să vorbim cu el.

Contele de Martigny dădu din cap.

— Da, așa să facem.

Coborîră în interiorul vaporului și căutară pe șeful expediției, pe care îl găsiră în salonul de fumat, stând de vorbă cu căpitanul, regisorul și câțiva artiști.

Bronard îi povesti ceea ce aflase de la contele de Martigny și îi spuse că are de gând să caute cu avionul pe cei rătăciți, încheiând cu următoarele cuvinte:

E în joc viața multor oameni, domnule Breward, așa că te rog să-mi dai voie sa fac un sbor de cercetare.

Atât contele de Martigny cât și căpitanul vaporului sprijiniră rugămintea lui Bronard.

— Nici nu se poate altfel, domnule Breward, trebue să te învoiești.

Americanul chibzui câteva clipe, apoi răspunse, zâmbind:

— Minunat!.. Cu prilejul acesta voiu face chiar o afacere.

Toți îl priviră, nedumeriți.

— O afacere?

— N'aș fi American adevărat, dacă nu m'aș gândi întâi la afaceri și dacă n'aș ști să trag foloase dintr'un astfel de sbor. Căpitane, trebue să-mi dai voie să trimit niște radiograme.

— Ai auzit doar că baleniera "W. 23" nu răspunde?.. Pesemne că instalația ei de radio a fost stricată.

— Știu asta și nici nu vreau să mă pun în legătură cu acest vas, ci voiu comunica dispariția lui ziarelor din lumea întreagă, voiu stârni interesul marelui public, cu alte cuvinte, voiu face puțină reclamă pentru cei naufragiați. In comunicarea următoare, voiu vorbi despre expediția noastră și voiu adăuga că noi suntem acei cari am pornit în căutarea celor rătăciți. Mă înțelegeți?.. In aceste știri e o parte din afacerea de care vorbeam, căci lumea va afla de filmul pe care avem de gând să-l înscenăm în Groenlanda și va fi curioasă să-l vadă... Și acum mai departe: In sborul său, domnul Bronard va fi însoțit de un operator cinematografic care va filma toate peripețiile și astfel vom avea vederi minunate. Dacă avem norocul să găsim pe naufragiați, se va filma toată scena salvării, bucuria lor și punerea lor în siguranță... Minunat!.. Minunat... Așa ceva se potrivește cât se poate de bine cu programul nostru, dar trebue să facem lucrurile cu socoteală. Deocamdată mă duc la postul de radio, să trimit îndată știrea.

Se ridică de la locul său, dar înainte de a pleca, se adresă contelui de Martigny:

— Imi dai voie să spun numele dumitale în comunicarea mea? Va face o impresie bună: Domnul conte de Martigny, fratele soției căpitanului Barnabe, ia parte la expediție, spre a conduce acțiunea de salvare. In felul acesta vei juca rolul principal în film. Te învoiești?

Contele de Martigny dădu din cap și răspunse:

— Mă învoiesc cu tot ce vrei, numai să se dea ajutor acelor nenorociți.

— Foarte bine, iar despre onorariul separat ce ți se va mai cuveni, vom vorbi mai târziu...

Domnul Breward plecă încântat și luă toate măsurile pentru ca lucrurile să se facă cum trebue.

Contele de Martigny mulțumi aviatorului cu o călduroasă strângere de mână și zise:

— Iți voiu rămâne recunoscător toată viața, domnule Bronard

218. — In așteptare.

Ca să-și treacă mai repede timpul până la primirea unui răspuns din partea Feliciei și pentru a-și amorți durerea sufletească, Bob Wilkens plecă la fabrică, unde lucră până târziu *noaptea.*

Totuși în ziua aceea nu-i făcu nicio plăcere când văzu din rapoartele diferitelor secțiuni că situația uzinelor Wilkens se îmbunătățise *foarte mult și că* progresau pe fiece zi.

Scosese pe piață noul model de automobile înaintea tuturor celorlalte fabrici și bătuse orice concurență.

I se spuse că mister Droff, cel mai puternic concurent al său, se plimba *foarte* îngrijorat prin biroul lui și ar fi spus că uzinele Wilkens au început să-i devie primejdioase.

Dar succesul strălucit pe care îl obținuse, făcu pe Bob Wilkens să simtă și mai mult durerea și întristarea, gândindu-se că fusese ne*voit să se vândă pentru a-și atinge ținta.*

Cât timp crezuse că Felicia e moartă, totul îl lăsase nepăsător și se supusese resemnat soartei.

Dar acum sufletul lui se răsvrătea și dorul de Felicia îi sfâșia inima.

Dacă ar fi fost liber, n'ar fi stat nicio clipă pe gânduri, s'ar fi dus la dânsa, ar fi strâns-o în brațe, ar fi sărutat-o și desmierdat-o și și-ar fi vindecat astfel rana adâncă și dureroasă pe care o primise inima lui.

Dar așa va găsi oare alinare?

Avea prea puțină speranță, căci era îndoielnic dacă Felicia îl va înțelege când va afla știrea despre căsătoria lui cu Hariett Crosham. Nu încăpea nicio îndoială că îl va crede trădător.

Pe când era chinuit de aceste gânduri, îi veni dorința de a revedea pe vărul tatălui său.

Avea parcă o presimțire că Crestatul e singurul om pe lume care i-ar putea veni în ajutor.

N'ar fi oare bine să-l trimită la Felicia, ca să-i dea ei toată lămuririle asupra celor întâmplate?

La gândul acesta Bob Wilkens scoase un suspin adânc.

Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi scăpat din ochi pe Crestat când părăsise postul de poliție, împreună cu dânsul!

Unde să-l caute acum?

Trebuia să-l găsească neapărat, să mai vorbească odată cu el. Dorința aceasta îl stăpâni atât de mult pe Bob Wilkens, încât în seara aceea nici nu se întoarse acasă.

Dealtminteri, în starea *sufletească în care* se afla, nici nu mai știa care era casa lui.

De fapt locul lui era acum în vila pe care președintele Crosham o cumpărase pentru tânăra pereche și unde fuseseră duse lucrurile lui personale cu câteva zile înainte de nuntă.

Se simțea însă cuprins de groază la gândul de a revedea pe Hariett, temându-se de noui explicațiuni și discuții, care, fără nicio îndoială, vor avea loc în clipa când se vor întâlni iar.

Nici la mama lui nu vru să se ducă, deoarece durerea și îngrijorarea ei l-ar fi întristat și mai mult.

Rătăci deci pe străzi, se îndreptă spre port și cutreeră acele cartiere și localuri, unde bănuia că *ar putea găsi pe Crestat.*

Deși părea o nebunie să caute pe cineva la întâmplare în portul New-York, totuși Bob Wilkens nădăjduia să-l găsească pe Crestat, deoarece acesta atrăgea atenția tuturor nu numai prin îmbrăcămintea lui de căutător de aur, dar și prin fața-i brăzdată de cicatrice.

Și în adevăr, Bob Wilkens nu se înșelă în presupunerile lui. In diferite localuri din port i se spuse că omul pe care îl căuta, fusese văzut pe acolo.

Nimeni nu putu să-i dea însă informațiuni mai precise, așa că Bob umblă toată noaptea de la un local la altul, fără să-l găsească pe cel căutat

Când în dimineața următoare, sirena uzinelor Wilkens răsună *puternic*, chemând la lucru prima serie de lucrători, se îndreptă și Bob într'acolo.

Nu se mai gândi să se ducă pe acasă, ci se duse în sala de dușuri a *lucrătorilor* ca să se răcorească și să-și limpezească mintea.

Cum se întâmplase de multe ori în timpul din urmă, tot așa și în ziua aceea Bob începu lucrul cu mult înainte de ora obișnuită de birou.

Dar pe când lucra cu cea mai mare râvnă pentru a-și alunga gândurile negre și a găsi uitarea, fu întrerupt de țârâitul prelung al telefonului.

Ridică receptorul și când își spuse numele, telefonista de la centrala uzinelor îi zise:

— Soția dumneavoastră vrea să vă vorbească, *domnule* Wilkens.

După câteva clipe i se dădu legătura cu casa *lui* și *Bob auzi* pe Hariett, spunându-i:

— Vroiam numai *să-ți spun* că de ieri m'am mutat în vila noastră și că astă seară voiu primi pe cei dintâi oaspeți ai noștri.

— Oaspeți?.. Din prima zi? — întrebă Bob Wilkens, uluit.

Hariett izbucni într'un râs răutăcios.

— Iți închipuiai poate că voiu rămâne singură în vila asta mare? Vreau să văd viață, mișcare și veselie în jurul meu! Am și făcut pregătirile trebuincioase pentru o petrecere frumoasă, presupunând că ești de aceeași părere cu mine, să sărbătorim însănătoșirea mea în cercul câtorva prieteni. Așa dar, să știi că te aștept și pe tine neapărat la ora cinci și te *rog* foarte mult să nu întârzii.

Buna cuviință și cavalerismul îl împiedecară pe Bob să refuze, așa că răspunse:

— Bine; la cinci voiu fi acasă.

— *Nici nu m'am așteptat* la alt răspuns; la revedere dar, pe *după-amiază*.

— La revedere — zise și Bob, dar înainte de a pune receptorul *la loc, mai auzi glasul* soției sale, spunându-i cu o nepăsare prefăcută:

— Dealtminteri am *să-ți mai dau o știre* interesantă. Ethel Drof se va logodi peste câteva zile cu Gaston de Moulinet. El a și sosit la New-York, așa că astă seară vom avea cinstea și plăcerea să vedem pe tinerii logodnici la noi.

Bob simți o sugrumare în gât și fu gata să spună soției sale că în astfel de împrejurări nu ține de fel să fie și el de față la petrecere.

Dar ne mai voind să dea loc la noui discuții, răspunse:

— *Știrea* e, *într'adevăr, interesantă*.

— *Cu atât mai mult e nevoie să-ți* îndeplinești astă seară rolul de stăpân al casei, cât mai conștiincios. Cred că nu e *nevoie să-ți* atrag în chip deosebit luarea aminte asupra acestei îndatoriri.

Inainte de a putea răspunde ceva, Bob auzi un sgomot din care înțelese că Hariett închisese telefonul.

Infuriat, trânti și el receptorul și începu să se plimbe agitat prin odaie.

Dacă Hariett își va înfăptui amenințarea și va stărui în dreptul pe care i-l dădea legea, atunci orice nădejde de fericire era pierdută pentru Bob, *căci* la *divorț n'o putea sili, cât* timp nu *făcea vreo faptă care să* îndreptățească o asemenea cerere.

Doar nu putea să se ducă la *tribunal și* să ceară divorțul pe motivul că se însurase pe temeiul unor presupuneri greșite.

Iși încleștă deci dinții și își adună toate puterile spre a putea îndura mai departe loviturile soartei.

La ora hotărîtă plecă la vilă și un zâmbet amar îi flutură pe buze când trecu pragul casei sale.

Pentru Bob Wilkens nu era nicio rază de soare în această casă, ci numai nori de furtună, cari se adunau amenințători deasupra capului său.

Unul din servitorii cei noui îl primi și il conduse la etajul întâiu, unde fuseseră pregătite câteva odăi pentru dânsul.

Bob nu cunoștea încă rostul acestei case, deoarece, după dorința președintelui Crosham, el nu-i trecuse pragul înainte de nuntă.

Aproape nici nu se uită la mobilierul luxos, căci ar fi fost de mii de ori mai fericit într'o colibă, dacă ar fi avut-o pe Felicia lângă el.

Gândurile îi sburară din nou, pline de dor, la iubita lui.

Nu putea face însă nimic, ci trebuia să lase viitorul în voia soartei.

Dar după cum acela care se îneacă, se agață și de un *fir de paiu, tot așa* nădăjduia și Bob Wilkens să primească de la Felicia un răspuns care să-l facă fericit.

Dacă va avea iar o legătură cu tânăra fată, atunci negreșit că se va face și o schimbare în bine.

Șirul gândurilor sale fu curmat de servitor, care îi spuse:

— Doamna s'a retras în apartamentul domniei sale spre a-și face toaleta, iar peste o oră vă așteaptă în vestibul pentru primirea oaspeților.

Bob dădu numai din cap și făcu semn servitorului că poate să plece.

Când rămase singur, se lăsă într'un fotoliu și își sprijini capul în mâini.

Îi trebui timp să-și orânduiască gândurile, care i se încrucișau în minte.

Trecu însă multă vreme până reuși să se reculeagă și să se hotărască să treacă în camera de toaletă pentru a se îmbrăca.

Când aruncă o privire în oglindă, se speriă el însuși de înfățișarea lui.

Era palid și istovit, iar pe față i se putea citi durerea grozavă și întristarea care îi sfâșia sufletul.

Ce vor spune oare oaspeții cari vor veni în seara aceasta și se așteptau să găsească o pereche tânără strălucind de bucurie și fericire?

Dar Bob Wilkens goni repede acest gând, căci prea puțin se sinchisea de ce va spune lumea.

Doar nimeni nu-i va ajuta să ducă povara grea care îi apăsa sufletul!

Se îmbrăcă încet cu mișcări de automat, apoi coborî în vestibul.

După câteva minute, apăru și Hariett, dar servitorii fiind de față, ea îl salută cu o amabilitate fermecătoare.

Și Bob se stăpâni și jucă cu măestrie comedia la care îl sileau împrejurările.

Se îmbrăcase cu mare îngrijire și arăta nespus de frumoasă și încântătoare, ca o floare de primăvară.

Totuși zări în ochii ei o sclipire de ură, care făcu să dispară și cea din urmă rămășiță de simpatie pe care o mai păstrase de la cea dintâi întâlnire cu ea.

Din privirea ei își dădu seama că patima înflăcărată pe care o simțise pentru dânsul se preschimbase într'o ură meschină și că se gândea neîncetat la răzbunare.

Din clipa aceea Bob Wilkens știa că va avea mult de suferit din pricina acestei femei.

Venirea celor dintâi oaspeți, printre cari se afla și Ethel Drof, îi curmă șirul gândurilor negre.

Și ea se îmbrăcase cu mult gust, arătând prin aceasta că era hotărîtă să placă și să rivalizeze cu Hariett.

Bob Wilkens zâmbi în ascuns.

Oricât de frumos s'ar îmbrăca aceste două femei tinere, cu Felicia nu se vor putea asemui niciodată.

Pentru Bob ea era și va rămâne întotdeauna cea mai frumoasă.

Dorul lui deveni iar atât de puternic, încât trebui să-și adune toate puterile spre a fi atent la tot ce se vorbea în jurul său.

După scurt timp se văzu în fața unui domn cam grăsuliu, de statură mijlocie, ale cărui trăsături ofilite nu prea erau simpatice.

Pe când Ethel Drof îl prezentă ca domnul Gaston de Moulinet, acesta aruncă lui Bob Wilkens o privire înțepătoare din ochii lui negri, așa că antipatia pe care tânărul American o simțise din prima clipă, deveni și mai puternică.

Cu [illegible] politeță convențională, Bob felicită pe tânăra pereche pentru logodnă.

Ethel îl ascultă cu un zâmbet pe jumătate sfidător și când rămase pentru câteva clipe singură cu Bob, îi zise:

— Nădăjduiesc cu toată încrederea să devin fericită, domnule Wilkens; mai fericită de cât multe alte perechi de tineri căsătoriți.

Bob își dădu îndată seama că Ethel Drof voia să facă aluzie la propria lui căsătorie.

Nu răspunse nimic la observația ei și se îndreptă spre ceilalți oaspeți.

Toate peripețiile petrecute din seara aceea i se perindau pe dinaintea ochilor ca prin ceață.

De cele mai multe ori se uita buimăcit la oaspeții lui, fără să prindă cu mintea înțelesul cuvintelor prietenoase pe care i le spuneau.

Alte ori vorbea cu înfrigurare cu vreunul din ei, despre lucruri care nu-l interesau câtuși de puțin, dar vorbea numai în dorința aprigă de a uita cel puțin pentru câtva timp durerea amarnică ce-i sfâșia inima.

Nu mai era în stare să-și înfrângă dorul chinuitor de Felicia.

Își închipuia cum totul ar fi fost altfel, dacă în locul actualei sale soții ar fi fost Felicia stăpâna acestei case.

El însuși își spunea că e nebunie de a se gândi la asemenea lucruri, dar dorul era mai tare decât el.

In același timp observă purtarea sgomotoasă și bătătoare la ochi a soției sale.

Uneori își exprima bucuria de a fi îns.ârșit la casa ei, făcea pe soția drăgăstoasă spre a arăta oaspeților cât de fericită se simte în luna de miere; alte ori cocheta cu tânărul conte François de Gerbeville, un prieten pe care Gaston de Moulinet îl adusese de la Paris.

Acest Francez tânăr era înalt și subțirel, avea o față ca o „stea" de cinematograf, un zâmbet fermecător și știa să facă femeilor complimente lingușitoare, așa că după foarte scurt timp reușise să cucerească inimile multor doamne din cele mai tinere și frumoase.

El părea însă să nu aibă ochi decât pentru Hariett, pe care o invita mereu la dans.

Bob nici nu se sinchisea de toate manevrele lui și după ce dansă în silă de câteva ori, — pentru a face onorurile casei — se retrase într'un cerc de domni mai în vârstă cu cari discută despre situația politică internă și despre criza economică generală.

Se părea însă că în seara aceea domnișoarei Ethel Drof îi făcea o deosebită plăcere să-l chinuiască.

Se apropia mereu de dânsul și găsea neîncetat prilejuri de a începe conversația.

Intre altele, îi zise cu un surâs ironic:

— Dacă aș fi în locul dumitale, domnule Wilkens, n'aș lăsa pe Hariett atât de mult în voia ei. Nu vezi ce curte îndrăcită îi face contele de Gerbeville?

Bob avu o tresărire de supărare, se stăpâni însă și răspunse foarte calm:

— Francezii se aprind repede, dar la Americanele noastre reci își ajung rareori ținta.

— Crezi dar că omagiile lui nu vor face nicio impresie asupra soției dumitale?

Bob Wilkens se uită uimit la Ethel Drof și o întrebă:

— Dumneata ești de altă părere, domnișoară?

Ea ridică din umeri și răspunse:

— Multe „flirturi" ușoare au devenit primejdioase cu vremea.

— Hariett va ști ce are de făcut, zise Bob Wilkens rece, așa că Ethel Drof socoti că e mai bine să schimbe vorba. In sinea ei luă însă hotărîrea să facă tot ce îi va sta în putință, ca să semene ura și desbinarea în căsnicia lui Bob.

Acesta respiră ușurat când veni Gaston de Moulinet s'o invite pe Ethel Drof la dans.

Observă mai de aproape pe Hariett și zâmbi compătimitor, văzând-o cum cochetează cu tânărul Francez.

Își închipuia oare că-l va face gelos prin purtarea ei?

Cât de puțin îl cunoștea!

Acolo unde nu este iubire, nu poate fi nici gelozie. Il lăsa cu totul nepăsător faptul că petrecea cu contele de Gerbeville; ba dimpotrivă, s'ar fi bucurat chiar dacă Hariett ar dărui altuia inima ei și i-ar reda libertatea.

I se va îndeplini oare vreodată această dorință?

Nu îndrăzni să facă planuri de viitor, dar pe măsură ce petrecerea înainta, încredințarea lui devenea tot mai mare.

Se gândi că în clipa aceea Felicia trebue să fi primit telegramaa lui.

Ce îi va răspunde oare?

Poate chiar a doua zi va găsi la birou o știre de la dânsa.

Aștepta cu atâta nerăbdare ziua de mâine, încât ar fi vrut să poată iuți mersul timpului.

Noaptea aceasta i se păru lungă ca o veșnicie, cu atât mai mult cu cât Luna disposiție a oaspeților creștea pe fiece clipă și ei nu se mai puteau hotărî să plece acasă...

Starea sufletească în care se afla Bob Wilkens deveni o adevărată tortură.

Ii venea să țipe de durere și întristare și de câteva ori vru să plece pe furiș, să se retragă în apartamentul său; dar mereu se simțea reținut de considerația pe care o datora soției sale și mai cu seamă oaspeților.

Se simțea din ce în ce mai străin între toți acești oameni.

Nici nu-i venea să se gândească ce va face în viitor, dacă această situație se va prelungi.

Bob Wilkens n'avea deloc darul de a se preface.

Uneori un zâmbet chinuit îi flutura pe buze.

Işi învinovăţea soarta că fusese atât de crudă şi neîndurată cu dânsul şi îl silise să joace sinistra comedie.

Dacă ar fi întâlnit numai cu o zi înainte pe Crestat — pe vărul tatălui său — atunci ar fi fost cruţat de toate aceste nenorociri, ar fi putut să plece îndată în Franţa şi n'ar fi fost legat pentru toată viaţa aşa cum era acum.

Dar ce-i folosea răsvrătirea împotriva încătuşării?!

Nu putea să scape de dânsa, ci trebuia să aştepte o întorsătură favorabilă a lucrurilor era la bunul plac al soţiei sale.

Işi dădea însă seama că aşteptarea va fi grea, îngrozitor de grea!

219. — Primejdia creşte.

In sfârşit noaptea trecu.

Roşeaţa de pe faţa căpitanului Barnabe făcu loc unei palidităţi livide, care înspăimântă pe Dolores, dar bolnavul putu cel puţin să vorbească şi o asigură că se simte mai bine.

— Fă-mi, te rog, comprese la gât ca să dea înapoi inflamaţia, zise el. Mi-e foame, dar nu voiu putea mânca nimic, fiindcă am dureri foarte mari când înghit ceva. Gâtlejul mă arde ca focul. Dar să nădăjduim că va trece repede şi peste câteva zile voiu fi iar ca mai înainte.

Vorbele lui Barnabe o liniştiră pe Dolores, care se simţi cuprinsă de un sentiment de adâncă fericire. In bucuria ei de a vedea pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul într'o stare mai bună, uită de primejdia în care se afla vasul şi toţi de pe el.

Ingrijea cu toată râvna de bolnavul ei, fără să simtă vreo urmă de oboseală, deşi nici în noaptea trecută nu închisese ochii.

Felicia adormise la căpătâiul bolnavului, dar spre dimineaţă se deşteptă şi ea.

Impărtăşi bucuria mamei sale că Barnabe se simţea mai bine şi îi dădu ajutor la facerea compreselor.

Intre timp echipajul se strădui să îndepărteze zăpada care acoperise vaporul în întregime şi după o muncă încordată reuşi să deschidă ieşirile.

Vite Haevenson şi timonierul se urcară pe punte.

— Furtuna încă nu s'a potolit, zise el.

— Va aduce tot mai multă zăpadă şi munca noastră va fi fost zădarnică. Peste un ceas vom fi iar îngropaţi, răspunse celălalt.

— Nu ştiu ce sfârşit va avea această situaţie grea.

— Deocamdată suntem la adăpost şi la căldură pe vas şi n'avem nimic de suferit.

— Deocamdată... dar pentru cât timp? La noapte gerul va fi şi mai mare, presiunea ghieţei va creşte şi se poate prea bine întâmpla ca vasul nostru să fie sfărâmat.

— Să nu ne gândim numai la rău.

— Să scoatem câinii, căci ei nu suferă căldura din lăuntrul vaporului, şi nu vor mai fi buni de nimic.

Coborîră iar scăriţa şi se duseră în încăperea de la proră.

Când intrară acolo, se mirară că animalele erau atât de liniştite şi trândave, ceea ce nu era de fel în obiceiul lor.

— Haide, afară, leneşilor! îi îndemnă Klüven şi câinii se urcară alene pe punte, unde se culcară iar în zăpadă.

— Ce dracu au lighioanele astea?

— Nici eu nu mai înţeleg nimic. Imi fac impresia că ar fi mâncat prea mult şi s'au lenevit.

Vite Haevenson îşi roti privirea prin încăperea în care fuseseră închişi câinii şi din care o uşă dădea spre depozitul de provizii.

Bătrânul tresări şi strigă:

— Klüven!

— Ce e?

— Uşa spre depozitul de provizii e deschisă!

Vite Haevenson făcu câţiva paşi într'acolo şi scoase o înjurătură.

— Iată lămurirea pentru trândăvia câinilor! Javrele au pătruns în timpul nopţii în depozit şi au mâncat aproape toate proviziile noastre.

Timonierul fu cuprins de spaimă.

— Ei drăcia dracului! Au mâncat toată slănina şi... pesmeţii, iar toate celelalte alimente sunt împrăştiate pe jos şi în aşa hal de murdărie încât nu le vom mai putea întrebuinţa... Haevenson, asta înseamnă foamete... e sfârşitul nostru!

Cei doi oameni se uitară îngroziţi unul la altul.

Dacă înainte situaţia lor fusese primejdioasă, acum devenise desnădăjduită.

— Dar cum au putut pătrunde câinii în depozit? Uşa era doar întotdeauna încuiată?

— Mi-e teamă să nu fiu eu vinovatul, mărturisi timonierul. Nu mai ştiu dacă am închis-o bine ieri noapte când am fost în depozit după sticla cu rom pe care am luat-o pentru a face grogul căpitanului Barnabe.

— Nu puteai să bănuieşti că animalele vor intra în depozit şi vor mânca tot, îl scuză bătrânul Vite Haevenson.

— Ba trebuia să mă gândesc la aşa ceva, Haevenson! Ştiam doar cât sunt de lacome javrele astea şi că nu se mai satură niciodată. Cum voiu putea îndrepta grozava greşală pe care am făcut-o din nebăgarea mea de seamă?..

— Ei, lasă acum, dragul meu Klüven, dacă o fi să pierim aici, atunci aşa ne-a fost scris şi nici slănina sau pesmeţii pe care ni i-au mâncat câinii nu ne-ar fi salvat. Dacă ne este dat însă să scăpăm, vom scăpa şi aşa.

— Deocamdată să vedem ce mai putem întrebuinţa din aceste provizii.

Timonierul se lăsă în genunchi şi începu să adune alimentele împrăştiate pe jos, care se risipiseră din sacii pe cari îi rupseseră câinii.

— Astăzi şi mâine mai avem ce mânca, mormăi el, supărat — dar pe urmă va începe foametea, începutul unui sfârşit înfiorător.

Vite Haevenson îi dădu ajutor la strânsul alimentelor care se mai puteau întrebuinţa, apoi părăsiră depozitul şi se duseră să spună oamenilor echipajului, cele întâmplate.

Toţi primiră cu linişte şi resemnare grozava ştire şi nimeni nu făcu mustrări timonierului Klüven.

Erau marinari, oameni deprinşi cu primejdiile de tot felul, căci toată viaţa lor era o luptă zilnică cu moartea.

La urma urmei, trebuiau să moară odată, aşa că nu se arătară prea desnădăjduiţi, văzând că sfârşitul se apropie mai repede decât se aşteptaseră.

Dar cu toată resemnarea şi tot fatalismul lor, starea sufletească a marinarilor lăsă mult de dorit, dar nu atât din pricina fricei de moarte, cât prin faptul că n'aveau de lucru şi trândăvia îi plictisea.

Lui Torsten îi veni o ideie bună şi zise:

— Se poate întâmpla ca vasul nostru să fie sfărâmat în orice clipă de ghiaţă şi va trebui să-l părăsim. Trebue să ne gândim de pe acum la asta şi să facem din pânzele de rezervă corturi, în care să ne putem adăposti.

Propunerea lui fu primită cu bucurie şi unul din marinari răspunse:

— Torsten are dreptate. Afară de asta să cărăm şi lemne destule de pe bord, ca să avem cu ce ne încălzi.

Se puseră îndată pe lucru, pe când Vite Haevenson se duse în cabina căpitanului să vadă ce mai face Barnabe.

Găsindu-l treaz, se aşeză la căpătâiul lui şi îi povesti cele întâmplate, încheiând prin cuvintele:

— Şi aşa, căpitane, ne aflăm într'o situaţie cum nu se poate mai rea.

— Şi care devine tot mai primejdioasă.

— Da, din ceas în ceas mai primejdioasă, căci mâine nu vom mai avea nici de mâncare.

— Cum?... Proviziile s'au isprăvit aşa de repede?

— Da.

Bătrânul Haevenson nu-i dădu alte lămuriri, nevoind să-l părască pe timonierul Klüven.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

ANUL IV No. 75
17 III 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Ieși afară! strigă Frank Wi kens, plin de mânie (pag. 597)

— Furtuna e încă în toiul ei, așa că nu putem face măcar încercarea de a ajunge până la vreuna din stațiunile de pe coastă.

— Bine, dar avem doar câinii...

— E cu neputință; zăpada e atât de mare încât nu se poate trece.

Dolores și Felicia erau în cabina alăturată și nu auzeau ce vorbeau cei doi.

Barnab întrebă pe cârmaciu:

— Dragă Haevenson, dumneata îți poți da bine seama de situație. Ce crezi, mai putem avea vreo speranță să scăpăm de aici?

— Nu, căpitane; după toate prevederile omenești, ne vom găsi pieirea în acest pustiu de ghiață.

Căpitanul Barnabe rămase câtva timp îngândurat, cu privirea ațintită în gol, apoi zise:

— In ce mă privește pe mine, nu mi-e teamă de moarte, dar mi se rupe inima când mă gândesc la sărmanele femei, sortite să aibă un sfârșit atât de înfiorător.

Vite Haevenson dădu trist din cap.

— N'ar fi trebuit să le iei cu dumneata. Femeile nu sunt pentru o călătorie ca asta.

— Ce s'a făcut s'a făcut și lucrurile nu se mai pot îndrepta. Dacă n'ar fi fost blestematul acela de harpunier...

— Lasă-l, căpitane, nu-l mai blestema căci şi-a primit pedeapsa bine meritată şi i s'a întâmplat ceea ce îţi pregătise dumitale, când ţi-a furat sania şi câinii, părăsindu-te în nesimţire în mijlocul gheţurilor.

A doua zi ninsoarea se mai potoli şi vântul sufla mai slab, dar în schimb frigul deveni îngrozitor.

Treizeci şi două de grade sub zero!

Apoi veni foamea care slăbi pe oameni şi îi aduse la desnădejde.

Spre a-şi înşela stomacul, începură să bea rom, apoi se culcau şi dormeau.

Era un adevărat noroc că mai aveau cabinele în care se puteau adăposti!

Căpitanul Barnabe se sculase din pat şi stătea toată ziua pe punte, privind mereu spre câmpia de ghiaţă, în aşteptarea unui ajutor.

Dar din pricina şederii îndelungate în frig, picioarele i se umflaseră şi întreg trupul îi amorţise.

Trecuseră astfel patru zile de când nu mai aveau ce mânca; apoi veni a cincea... veni a şasea!

Pe când căpitanul Barnabe stătea pe punte, văzu un marinar ducându-se spre pupa vasului, lăsându-se pe un colac de frânghii şi, ascunzându-şi faţa în mâini, începu să plângă.

Va să zică atât de departe ajunseseră lucrurile, încât chiar aceşti oameni tari de fire plângeau?

Cât de îngrozitoare era această moarte înceată!

Acest sărmau marinar se urcase pe punte ca să-şi ascundă faţă de camarazi toată desnădejdea lui!

După câtva timp, apăru şi Torsten cu arma în mână.

Ce avea oare de gând să facă?

Căpitanul Barnabe îl strigă şi radiotelegrafistul veni spre el.

— Ce vrei să faci, Torsten? îl întrebă Barnabe.

— Trebue să mâncăm ceva, domnule căpitan, aşa că o să fac rost de ceva hrană, altfel ne-am dus pe copcă.

— De unde vrei să iei hrană?

Torsten arătă spre câinii cari erau culcaţi pe punte.

— Carne de câine?!...

Torsten ştia ce vroia să-i spună căpitanul, aşa că îi curmă repede vorba.

— La nevoie oamenii mănâncă şi ceva mai rău decât carne de câine.

Barnabe trebui să recunoască faptul că Torsten avea dreptate.

— Aşa e, în felul acesta ne vom mai putea ţine câtva timp şi poate în ultimul moment tot ne va veni ajutor.

Toţi se mângâiau cu această nădejde şi se îmbărbătau unul pe altul.

Torsten se apropiă de câini, atrase pe unul din ei la o parte şi îl împuşcă.

Apoi se duse el însuşi la bucătărie şi pregăti mâncarea, iar când veni cu castronul plin cu supă, în care pluteau bucăţi de carne, nimeni nu întrebă din ce era făcută supa, ci mâncară toţi cu lăcomie, ca să-şi potolească foamea chinuitoare.

Şi Dolores, Felicia şi căpitanul Barnabe mâncară până când se săturară bine. La început lui Barnabe îi fu greu să-şi înfrângă desgustul; după ce se sătură însă, se simţi cu totul alt om şi speranţa îi reveni.

După tăcerea apăsătoare din ultimele zile, oamenii se mai înviorară, începură să facă iar tot felul de planuri şi pentru a-i înveseli şi mai mult, Torsten îşi aduse armonica şi începu să cânte.

In toiul cântecului, unul din marinari strigă plin de curaj:

— Băieţi, să ştiţi că vom scăpa de aici! Incă nu ni s'a apropiat sfârşitul şi vom revedea patria şi pe ai noştri!

Apoi veni noaptea.

Toţi dormeau, când deodată vaporul fu zguduit de o lovitură puternică, urmată de troznete grozave.

Intr'o clipă toţi săriră din paturile lor.

— Ne sfarmă ghiaţa! strigă cineva.

Din fundul vasului se auzea gâlgâit de apă.

— Vaporul a fost găurit! strigă un altul.

Urmă a doua lovitură şi mai puternică.

— Cu toţii afară; vaporul se scufundă!

— Linişte! Aşa de repede nu se scufundă, căci îl *mai* ţine ghiaţa.

Căpitanul Barnabe se năpusti în încăperea unde se aflau marinarii şi strigă:

— Toată lumea pe punte!... Fiecare să ia cu el ce poate duce!

Apoi ieși iar repede, spre a îngriji de Dolores și Felicia. Cele două femei dădură dovadă de un curaj vrednic de admirație, îndurând în liniște și această nouă lovitură a soartei care le urmărea fără milă.

Barnabe le coborî de pe vapor, apoi se întoarse iar pe punte. Marinarii cărară pături, perne, butoaie cu untură de pește, pânzele de rezervă, vase de bucătărie. Apoi sparseră cu topoarele mese și bănci spre a avea lemne de foc.

În noaptea aceea frigul se potolise, căci un vânt de sud încălzise puțin aerul.

Dar tocmai această schimbare de temperatură adusese primejdia căreia îi căzuse pradă vaporul.

— Trebue să ne depărtăm de mal, căci ghiața va începe să se topească aici! strigă Vile Haevenson.

Lucrurile care fuseseră aduse de pe vapor fură cărate mai departe, într'un loc unde se putea presupune că sub ghiață era pământ.

Când isprăviră de cărat, se lumină de ziuă.

Marinarii așezară butoaiele unele peste altele, ridicând astfel un zid de apărare în spatele căruia începură să întindă un cort mare, din pânzele pe care le salvaseră de pe vapor.

După vreo două ore isprăviră ridicarea adăpostului în care erau întrucâtva apărați de frig. Câinii veniseră singuri după dânșii. Torsten îi numără să vadă dacă nu lipsește niciunul.

Părăsiseră vaporul tocmai la vreme, căci în urma lor auziră trosnete din ce în ce mai puternice. Ghiața se desfăcu, spărtura în care fusese prins vaporul se lărgi și acesta se scufundă în valurile mării.

Acum nu mai aveau decât adăpostul pe care și-l făcuseră pe ghiață.

Va mai veni oare un ajutor pentru ei?

220. — Dușmănie dârză.

Nervii lui Bob Wilkens erau atât de încordați, încât dormi foarte puțin în noaptea aceea.

Când ațipi puțin spre dimineață, visă pe Felicia și pe Crestat.

Fu un vis îngrozitor. Văzu pe Felicia și pe Crestat pe un munte înalt, făcându-i semne să vie la dânșii, dar când se urcă pe creștetul muntelui și se apropiă de ei, o prăpastie adâncă se deschise înaintea lui și Bob se prăbuși în adânc.

Scăldat în sudoare, el se deșteptă și pentru a nu mai fi supus la chinurile unor astfel de visuri, se sculă îndată, făcu o baie răcoritoare și plecă devreme la birou.

Poate va și găsi acolo un răspuns, o telegramă din partea Feliciei și nădejdea aceasta îl învioră.

În drumul spre fabrică, gândurile lui sburară iar la tânăra fată.

Își făcea mustrări amare că primise însărcinarea firmei din Londra. Dacă nu s'ar fi lăsat înșelat de știrea pe care o primise de la poliția din Sidney, ci ar fi căutat mai departe urma Feliciei, n'ar fi avut de îndurat acum chinuri atât de îngrozitoare, ar fi putut să fie de mult fericit.

Dar soarta hotărâse altfel. Fu înșelat în așteptările lui de a găsi un răspuns de la Felicia și pentru a-și mai alina durerea și întristarea, începu să lucreze cu înfrigurare, să nu se mai gândească la nimic altceva decât la îndatoririle lui de conducător al uzinelor Wilkens.

Având de rezolvat scrisori de mare însemnătate, reuși să alunge pentru câtva timp gândurile chinuitoare.

Deodată fu însă întrerupt în lucrul lui, căci ușa se deschise brusc.

Când ridică ochii zări intrând pe tatăl său, sprijinit cu o mână într'un baston, pe când un servitor îl ducea de brațul celălalt.

Încet de tot, pășind cu greutate, Frank Wilkens intră în birou.

Bob sări de pe scaun și îl privi uimit, căci nu se așteptase să-l vadă pe bolnav aici.

Frank Wilkes salută cu o ușoară înclinare a capului și zise:

— Iată-mă; am venit iar la locul meu.

Bob nu răspunse niciun cuvânt.

Servitorul conduse pe Frank Wilkens la un fotoliu așezat mai la o parte, dar fostul șef al întreprinderii rămase în picioare, ridică bastonul și arătând spre birou, zise:

— Acolo vreau să stau, căci acolo e locul meu.

Bob se dădu la o parte, servitorul conduse pe Frank Wilkens la fotoliul din fața biroului, apoi se retrase, lăsând singuri pe tată și pe fiu.

Tânărul rămase nemişcat, ca înmărmurit. Faţa îi era întunecată şi expresia ochilor săi era aspră.

Frank Wilkens se rezemă mai bine în fotoliu, se uită zâmbitor la fiul său şi zise încă odată:

— Iată-mă; am venit iar la locul meu.

Bob nu răspunse nici de data aceasta, aşa că tatăl său urmă:

— Mi se pare că venirea mea nu te prea bucură? Pesemne nu-ţi convine că te îndepărtez dela locul de conducător al uzinelor.

Bob îşi înălţă trupul şi răspunse răspicat:

— Ba ţi-l cedez cu plăcere. Ţi l-am păstrat, am îmbunătăţit situaţia întreprinderii, pe care tu ai primejduit-o şi am pus-o pe o temelie sigură. Mi-am îndeplinit deci îndatoririle şi acum pot să mă retrag.

— Stai, băiete, nu te pripi, căci n'am vrut să spun asta. Doresc să rămâi şi să conducem amândoi întreprinderea.

— *Mulţumesc.*

— N'ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Ştiu că eşti supărat pe mine fiindcă...

Bob Wilkens îi curmă vorba, spunând răstit:

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Ba să vorbim, căci altfel nu se va putea *înlătura mica neînţelegere dintre noi.*

Bob Wilkens isbucni într'un râs aspru.

— Mica neînţelegere?!... S'o înlăturăm!... *Crezi oare că voiu putea uita că tu ai fost acela* care mi-ai nimicit viaţa, şi mi-ai răpit fericirea?

— Nu spune vorbe mari. Dealtminteri nici n'ai *fi putut face ceva mai bun,* decât să te căsătoreşti cu Hariett Crosham. Cu vremea ai să devii foarte fericit.

— *Pe lângă toate celelalte, îţi mai baţi şi* joc de mine?

— Nicidecum. Intenţia mea este să ne împăcăm, apoi să lucrăm împreună. Amândoi, cu puteri unite, vom aduce întreprinderea la o şi mai mare înflorire.

— Niciodată nu voiu lucra cu tine.

Frank Wilkens se uită întrebător la fiul său.

— Dar ce ai de gând să faci?

— Să plec.

— Mi se pare că vrei să glumeşti, dragul meu băiat. Nu uita că eşti un Wilkens şi locul tău e aici.

Pe faţa lui Bob se ivi o străfulgerare de *mânie; se apropiă de birou şi uitându-se ţintă* în ochii tatălui său, zise cu asprime în glas:

— Nu, locul meu nu e aici, după cum nu e nici al tău.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Locul pe care vrei să-l iei, este al unui alt Frank Wilkens, al omului a cărui viaţă ai nimicit-o ca şi pe a mea.

La auzul acestor cuvinte, bătrânul Wilkens păli.

Bob nu văzu aceasta, ci urmă cu aprindere:

— Am vorbit cu el, cunosc întreaga poveste a vieţii lui şi ştiu că te-ai purtat atât de josnic cu dânsul, încât vina ta nu mai poate fi îndreptată niciodată şi că fapta ta trebue socotită ca o crimă.

— Taci! Nu-ţi dau voie să mai spui măcar un singur cuvânt!

— Ba n'am să tac şi îţi repet că eşti un criminal de rând.

— Acel Frank Wilkens e nebun!

— Tu ai vrut să-l faci nebun, pentrucă erai *lacom de bani, de avere!* Eşti atât de lipsit de conştiinţă, atât de ticălos, încât mi-e groază de tine.

— *Indrăzneşti să spui aşa ceva tatălui tău?*

— Nu cumva ai pretenţia să te respect, să te stimez? Nu; aşa ceva nu-mi poţi cere. Te *numeşti tatăl meu, dar cuvântul acesta e o batjocură.* Eşti duşmanul meu şi orice putinţă de înţelegere şi împăcare, orice legătură între noi e ruptă pentru totdeauna.

Bob Wilkens se aprinsese atât de mult, vorbind, încât aceste cuvinte le spuse aproape ţipând şi cu o privire plină de ură înverşunată.

Frank Wilkens rămase înmărmurit

Ca o vijelie se năpusteau asupra lui învinuirile pe care i le arunca în faţă fiul său.

Va să zică Bob ştia tot! Cunoştea şi intrigile pe care le pusese la cale cu scopul de a-l despărţi de Felicia de Martigny.

Frank Wilkens fu cuprins de o neliniştе *şi teamă grozavă.*

Vărul său vorbise cu Bob, dar ce se va întâmpla dacă se va duce la un procuror şi îi va povesti acelaşi lucru?

Frica făcu să i se îmbroboneze fruntea de sudoare.

Se simţea ca prins într'o capcană din care nu mai era nicio scăpare.

Se credea atât de sigur şi acum apăruse ce-

lălalt Frank Wilkens, care îi primejduia întreaga existență.

Dacă acest Frank Wilkens îl va denunța, va fi târît în fața judecății, totul se va descoperi și temnița îl aștepta.

Gândul acesta îl chinui atât de mult, încât nu mai fu în stare să stea liniștit pe scaun. Incercă să se ridice, dar fără ajutor nu reuși.

Bob văzu încercarea lui zadarnică și zise:

— Faptul că nu ești decât un schilod, e pe semne o parte din pedeapsa pe care ai meritat-o pentru nelegiuirile tale.

— Nu ți-e milă de fel de mine?

— Ție ți-a fost milă de mine? Nici eu nu sunt acum mai mult decât o sdreanță omenească. Pot să-mi mișc mâinile și picioarele, dar în schimb sufletul mi-e mort, ceea ce e de mii de ori mai rău.

Frank Wilkens începu, cu glas rugător:

— Bob, mă învinuiești cu atâta înverșunare încât trebue să mă apăr. Ești supărat pe mine că te-am despărțit de Felicia de Martigny; dar am făcut asta numai spre binele tău. Nu mi-am închipuit că dragostea ta pentru această fată e atât de mare și adâncă, ci am crezut că e o aventură ușoară cum o au atâți alți tineri.

— Tu nu puteai să înțelegi iubirea mea, căci niciodată n'ai fost în stare să simți o dragoste adevărată. In inima ta nu e loc decât pentru lăcomia de bani și pentru invidie. Pe tine aceste sentimente te stăpânesc ca pe alți oameni dragostea și ele te-au împins până la crimă.

— Ajunge, Bob! Nu-ți dau voie să mă mai batjocorești în felul acesta.

— Nu spun decât adevărul și pun faptele tale în lumina lor adevărată.

Lui Frank Wilkens i se umflară vinele pe frunte de mânie și răspunzând privirii pline de ură a fiului său, arătă spre ușă și strigă:

— Ieși afară!

Bob nici nu se mișcă din loc.

— Indrăznești să mă gonești dintr'un loc pe care eu l-am întărit? Dacă n'aș fi fost eu întreprinderea ar fi dat faliment și azi n'ai mai avea un gologan. Dar în orice caz va fi mai bine pentru noi amândoi dacă voiu pleca.

Frank Wilkens gâfâia ca și când l-ar fi amenințat un al doilea atac de apoplexie.

Silindu-se să se stăpânească, Bob urmă:

— Ți-am spus tot ce am avut de spus și acum plec de bună voie, fără să mă dai tu afară. Știu că va veni iar ziua când voiu fi rechemat aici, dar atunci...

— Nu vei fi rechemat niciodată, căci te voiu desmoșteni.

Bob Wilkens ridică nepăsător din umeri și răspunse:

— N'ai decât să faci ce vrei; puțin îmi pasă. La celelalte nelegiuiri ale tale poți s'o mai adaugi și pe asta.

Spunând aceste cuvinte, se îndreptă spre ușă și plecă, fără să-l învrednicească pe tatăl său cu un salut.

Vasăzică așa departe ajunseseră lucrurile! Dușmănie pe față și cuvinte pline de batjocură! Propriul său fiu îi aruncase în față cele mai grozave învinuiri.

221. — Gânduri și speranțe

Bob Wilkens trecu buimăcit prin birouri, fiind încă sub înrâurirea discuției aprinse pe care o avusese cu tatăl său.

Cu toate că în afară se arătă liniștit, în sufletul său se deslănțuise o furtună năprasnică.

In ceasul acela ruptura cu tatăl său se făcuse pentru toată viața și nimic n'ar mai fi putut aduce o împăcare.

Dealtminteri Bob prevăzuse acest sfârșit.

Numai îmbolnăvirea tatălui său mai amânase ruptura aceasta.

Prăpastia între ei devenise prea mare și nicio punte n'ar mai fi putut duce peste ea.

Când trecu prin biroul unde se primea poșta, Bob Wilkens își aduse aminte că așteptase plin de dor sosirea unui răspuns de la Felicia de Martigny.

Se adresă deci funcționarului de acolo și îl rugă, dacă va veni o telegramă pentru el, să i-o trimeată îndată acasă.

Inima i se încleștă din nou, când dădu funcționarului noua lui adresă.

Luxoasa vilă unde locuia acum, nu era un cămin pentru dânsul.

Mai curând ar fi vrut să se ducă la mama lui, căci numai lângă ea se mai simțea ca acasă.

Acum însă nici acolo nu se va mai simți bine, căci putea să se întâlnească cu tatăl-său, pe care nu mai vroia să-l revadă cu niciun preț.

Nu îi rămânea deci altceva de făcut de cât să se ducă la vila unde locuia cu soția lui.

Dar ce va face mai târziu??

In drumul spre casă își puse mereu această întrebare, fără să poată găsi un răspuns satisfăcător.

Ce putea să facă de cât să se lase în voia soartei?

Telegrama pe care o trimisese Feliciei, trebuia să aducă o schimbare.

Dar dacă Felicia nu-i va răspunde?

Dacă îl uitase cumva în lunile lungi de despărțire?

Inima-i amenință să se oprească la gândul acesta.

Dar numai câteva clipe se lăsă chinuit de această îndoială, apoi clătină capul spunându-și că Felicia va răspunde!... Trebuia să răspundă!

Iubirea ei fusese prea mare, ca să-l fi putut uita atât de repede.

In inima ei trebuia să simtă dragostea cu aceeași putere ca și dânsul.

Intâlnirea lor nu fusese numai o urmare a unei întâmplări, ci o hotărîre a destinului.

O putere mai mare îi făcuse să se întâlnească pentru ca Bob Wilkens să poată îndrepta față de Felicia, ceea ce tatăl lui greșise față de mama ei.

Era deci încredințat că se vor regăsi.

Dumnezeu va hotărî care va fi viitorul lor după ce se vor întâlni iar. Credința aceasta îl făcu să se mai liniștească, așa că se simți destul de tare spre a spune soției sale despre ruptura definitivă care avusese loc între el și tatăl-său.

Fără îndoială, Hariett îi va face mustrări și nu va putea înțelege de ce se retrăsese de la conducerea uzinelor Wilkens.

Hariett însă nici nu-l întrebă de ce se întorsese acasă mai de vreme decât de obiceiu.

Se uită numai în treacăt la dânsul și abia răspunse la salutul său, căci juca tocmai tennis cu contele Francois de Gerbeville și cu Ethel Drof. La joc lua parte și un antrenor englez, foarte cunoscut în cercurile sportive.

Hariett nu găsi măcar cu cale să întrerupă jocul pentru câteva clipe, ca să se apropie de soțul ei și să-l întrebe pentru ce se întorsese atât de devreme.

Bob Wilkens avu un zâmbet amar și intră în casă.

Hariett se schimbase foarte mult în ultimele zile.

Altă dată îl aștepta cu nerăbdare pe terasă, sau chiar alerga chiar în întampinarea lui, să-l sărute cu drăgălășenie.

Bob era însă mulțumit că iubirea ei se prefăcuse în ură, căci în starea sufletească în care se afla acum, n'ar fi putut îndura desmierdările ei.

Era mai bine dacă fiecare din ei își urma calea lui.

Se părea însă că Hariett își rezerva acest drept numai pentru dânsa. Ea râdea și cocheta cu contele de Gerbeville, dar fără îndoială, ar fi fost foarte indignată dacă Bob ar fi avut putința să se apropie de Felicia.

El alungă toate aceste gânduri care îi întristau inima și sufletul, dar nu-l apropiau de fel de ținta lui.

Era deci nevoit să îndure ceea ce-i va aduce soarta.

Când intră în vestibulul cel mare al vilei, simți un miros greu de flori, căci aici fuseseră așezate toate buchetele și coșurile pe care tânăra pereche la primise cu prilejul nunții.

Bob se încruntă, căci se simțea întotdeauna turburat, de câte ori ceva îi amintea de ziua nunții lui, în care cupa durerii sale fusese umplută până la margine.

Nu avu însă timp să-și depene mai departe șirul gândurilor negre, căci de pe unul din fotoliile de paie se ridică președintele Crosham și se apropiă de dânsul.

Nu se văzuseră din ziua nunții, așa că întâlnirea îi fu cu atât mai neplăcută lui Bob Wilkens.

Totuși nu mai avu putința să-l ocolească.

Bob se sili să zâmbească la salutul prietenos al președintelui Crosham; acesta îi puse mâna pe umăr și se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

— In sfârșit te văd iiar, dragul meu Bob, zise Crosham cu o amabilitate care i se păru silită tânărului American.

— Am avut foarte mult de lucru, răspunse Bob cam stingherit.

— Cred, dragul meu băiat, căci în sarcina ta cade răspunderea și prin mâinile tale trec toate.

Bob avu un zâmbet amar și răspunse:

— De azi înainte sunt iar liber.

Președintele Crosham îi privi cu mirare,

— Ce vrei să spui cu asta?

— Uite ce e, odată tot va trebui să afli, făcu Bob Wilkens foarte calm. Acum o oră m'am retras de la conducerea uzinelor Wilkens.

— Te-ai retras?... Cum se poate?!

Bob ridică din umeri.

— Nu cumva îţi închipui că glumesc?

Se ferea într'adins să spună „tată" preşedintelui Crosham, cum făcuse până la nuntă.

Acum nu-i mai era cu putinţă să întrebuinţeze acest cuvânt familiar, fiind o fire prea sinceră şi cinstită, pentru a juca mai departe o astfel de comedie.

Toată căsătoria lui nu era doar decât o comedie!

Preşedintele Crosham se lăsă într'un fotoliu şi se uită nedumirit la Bob Wilkens.

— Spune-mi şi mie ce s'a întâmplat, Bob.

— Tata a preluat iar singur conducerea.

— Tatăl tău, despre care doctorii credeau acum câteva zile că nu mai are mult de trăit?

Bob dădu din cap şi răspunse grav:

— E un om de fier şi a biruit repede boala. Are o putere de stăpânire atât de mare asupra nervilor săi, încât trupul trebue să se supună voinţei sale. Pe neaşteptate şi pesemne fără voia doctorilor, a venit azi la birou.

— Dar e paralizat... Cum a putut să vină?

— A fost paralizat. Acum poate să meargă iar, deşi cam greu şi sprijinindu-se în baston. Pentru el lucrul de căpetenie este că poate şedea iar la biroul său şi să conducă toată întreprinderea. E un om care nu poate trăi dacă nu dă ordine, dacă nu stăpâneşte. El nu se lasă dat la o parte. Deoarece nu pot lucra cu dânsul cu niciun preţ, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să-mi părăsesc postul.

Preşedintele Crosham clătină îngrijorat capul şi ducându-şi mâna la frunte, zise încet:

— Ceea ce-mi spui a venit atât de neaşteptat, încât nici nu-mi vine să cred, nu pot să înţeleg... Trebue să-mi dai timp câteva clipe să mă reculeg, să mă deprind cu gândul la această situaţie cu totul nouă.

Bob arătă spre una din uşile care dădeau în vestibul şi zise:

— Nu vrei să intrăm mai bine în birou, unde vom putea vorbi mai în linişte?

Bob nu spuse „în odaia mea", căci se simţea străin în casa aceasta, în care dealtminteri nici n'avea de gând să rămână multă vreme.

Fericirea lui era altundeva!

Preşedintele Crosham se ridică şi zise:

— Da, să trecem în birou, căci s'ar putea să ne asculte cineva şi nimeni nu trebue să ştie ce avem de vorbit amândoi.

Intrară în încăperea mare şi foarte luxos mobilată, în care Bob ştia dinainte că nu se va simţi bine niciodată.

Dar nu-şi mai luă timp să se gândească la ceea ce i-ar mai putea aduce viitorul, ci oferi preşedintelui Crosham o ţigară, apoi aprinse şi el una.

Îi era foame şi vroia să-şi înşele stomacul în felul acesta.

După ce traseră câteva fumuri, preşedintele Crosham îl întrebă:

— N'ai procedat cam pripit, Bob?

— Ce vrei să spui cu întrebarea aceasta?

— Nu e o nesocotinţă prea mare din partea-ţi să te cerţi cu tatăl tău?

— Nu pot lucra cu el. Afară de asta, după ce până acum am fost conducătorul uzinelor Wilkens pe cari le-am salvat dintr'o situaţie atât de grea, nu pot să rămân mai departe în-

tr'un post inferior. Neînțelegerile între tata și mine sunt atât de grave, încât neîncetat vom avea certuri. Pentru a ne feri pe amândoi de toate aceste neplăceri, am luat hotărîrea să mă retrag.

— Și ce vei face acum?

— Încă nu știu nici eu.

— Din ziua nunții ești atât de ciudat, Bob; și Hariett e cu totul schimbată, urmă președintele Crosham, agitat. Ce s'a întâmplat? Credeam că vă voiu găsi nespus de fericiți, după ce a trecut primejdia îngrozitoare care amenința viața scumpei noastre Hariett. In schimb faci o mutră parcă ai fi la o înmormântare, pe când Hariett petrece cu străinii. Am văzut că nici nu și-a întrerupt jocul de tennis, ca să-ți dea bună ziua. Nu se poate să nu te fi văzut la venire?

Bob Wilkens dădu serios din cap și zise:

— Da, m'a văzut.

— Ce înseamnă această purtare a ei?

Bob se apropiă de fereastră, își lipi fruntea fierbinte de geamul rece și chibzui câteva clipe, dacă n'ar fi bine să mărturisească președintelui Crosham tot ce se întâmplase.

Se îngrozea însă la gândul de a trebui să vorbească despre întâmplările care îi turburau atât de adânc sufletul.

După o tăcere apăsătoare de câteva clipe zise în sfârșit:

— Te rog întreabă pe Hariett, ea îți va da toate lămuririle pe cari va crede de cuviință.

Câteva clipe președintele Crosham rămase înmărmurit și se uită buimăcit la Bob.

Se afla în fața unei enigme pe care nu era în stare s'o deslege. Iși închipuise să găsească pe tânăra pereche cu totul altfel, se așteptase s'o vadă trăind în cea mai desăvârșită înțelegere.

Alungă însă gândurile neliniștitoare, le îndepărtă ca ceva supărător.

Se întâmplă adeseori certuri între îndrăgostiți. Pesemne că și Bob și Hariett se hărțuiseră pentru un lucru de nimic și acum niciunul din ei nu voia să facă primul pas spre împăcare.

Poate era spre binele lor că el, tatăl tinerei soții, venise la ei. Fără îndoială că va reuși să împace lucrurile.

De aceea nu-i mai puse lui Bob nicio întrebare, ci se ridică de pe scaun, se apropiă de el, îl bătu pe umăr și îi zise cu bunăvoință:

— Nu pierde curajul și nu-ți face griji pentru viitor, dragul meu băiat. Doar mai sunt și eu aici și cum noi doi ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, îți voiu da o slujbă însemnată în întreprinderea mea.

In sinea lui își zise însă: Neînțelegerea cu tatăl său va fi înlăturată prin mijlocirea mea și atunci Bob își va relua locul care i se cuvine ca fiul și moștenitorul lui Frank Wilkens.

Se feri însă să spună ceva lui Bob despre această intenție a sa și nici nu mai așteptă un răspuns de la el, ci părăsi încăperea.

Prin fereastră, Bob îl văzu îndreptându-se spre terenul de tennis.

Pe fața tânărului se ivi din nou un zâmbet plin de amărăciune și întristare.

Ii părea rău de președintele Crosham, ale cărui străduințe de a duce pe o cale bună viitorul copilei sale, vor rămâne zadarnice.

Drumul lui Bob ducea într'o direcție cu totul opusă, căci singura lui țintă era de a regăsi pe Felicia.

222. — In căutare.

Cu tot timpul furtunos, vaporul „Foca" se apropiă la vremea hotărîtă de coasta Groenlandei.

Cea mai mare parte din membrii expediției nu putuseră să se bucure de frumusețea impunătoare a mării polare, căci zăcuseră bolnavi în cabinele lor.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2